

Giới thiệu Tái Chiến

Edit: Mông

Số chương: 65 chương.

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, HE.

Tần Vũ Tùng và Chu Kiều.

Một người 35 tuổi, một người 31 tuổi.

Cả hai đều đã ly hôn...

Có dũng khí để chiến một lần nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lúc ban đầu

3 giờ sáng, Tần Vũ Tùng bắt đầu rời giường, anh đến vòi nước súc miệng rửa mặt. Nước lạnh làm cho nhiệt độ toàn thân hạ thêm một chút, trong lòng chỉ còn có vài ý nghĩ ảm áp.

Trước cổng khách sạn treo bảng: cho thuê áo khoác. Tần Vũ Tùng liếc mắt nhưng vẫn không ngừng bước chân, ai mà không biết áo đó bao lâu rồi không được giặt tẩy. Anh không cần.

Đi theo đường núi với ánh đèn mờ mờ, đa số mọi người đều đi theo hướng đỉnh Quang Minh, Tần Vũ Tùng lại đi theo con đường khác, anh muốn đến đỉnh Thiên Đô Phong. Khu vực này nổi tiếng hiểm trở, có mấy chỗ anh không thể không sử dụng cả tay lẫn chân, cũng may đường núi này không có người, không sợ bộ dáng chật vật của anh bị ai nhìn thấy.

Mồ hôi dần dần thấm trên lưng, thấy cũng sắp đến đỉnh núi, anh lười cởi áo, mặc kệ cho mồ hôi chảy dọc theo người. Xung quanh cực kì yên tĩnh, tựa như chỉ có tiếng anh hít thở, giống như trong trời đất không còn có người nào khác, cho dù là vui mừng hay mệt mỏi, cũng chỉ có một mình mình biết.

Còn hơn trăm mét nữa là tới đỉnh, Tần Vũ Tùng dừng lại, nhìn thấy trong bóng tối có vật gì đó đang cử động, không rõ là cái gì?

Là người, “Bây giờ là mấy giờ?”

Là một người phụ nữ, Tần Vũ Tùng nhìn đồng hồ “5 giờ kém 10”

Người kia lên tiếng “Mặt trời sắp lên rồi”

Trên bầu trời, các tầng mây nặng nề tựa như đè lên toàn bộ đỉnh núi, bóng tối cuối cùng trước khi trời sáng. Tần Vũ Tùng yên lặng đi trước, người phụ nữ kia cũng bước theo sau. Cô mặc một cái áo khoác thuê đầu đó, bước đi nghiêng ngả lão đạo. Tần Vũ Tùng có lòng định đưa tay ra đỡ, nhưng từ trên người cô thoảng đến một mùi lạ khiến anh bỏ qua ý định đó. Làm sao mà có người phụ nữ lười thối, đêm hôm khuya khoắt lại ngồi trên đỉnh núi, chỉ sợ... có chút vấn đề.

Đỉnh Thiên Đô Phong không trống trải như đỉnh Quang Minh, Tần Vũ Tùng tìm một tảng đá lớn, đứng dựa vào tảng đá chờ mặt trời mọc. Khóe mắt anh liếc thấy người phụ nữ kia ngồi trên mặt đất, cô vẻ rất lạnh nên hai tay ôm lấy đầu gối, cuộn người tròn lại.

Cô nói “Có thể cho tôi mượn một ít tiền không? Tôi hôm qua tôi leo núi bị rách mất ví tiền”

Tần Vũ Tùng lấy trong túi ra 200 tệ, đi qua đưa cho cô.

Người phụ nữ cảm ơn rồi không chút khách khí mà nhét tiền vào túi “Cho tôi xin số điện thoại, để tôi trả tiền lại cho anh”

Tần Vũ Tùng do dự một lát rồi lắc đầu bảo không cần. Ai biết cô ta là dạng người nào, 200 tệ đối với anh cũng chẳng lớn.

Cô ta lại nói tiếp “Tôi lạnh quá, anh có thể ôm tôi một chút được không?”

Tần Vũ Tùng từ chối, nhưng cô ta vẫn tiếp tục “Tôi thật sự không phải là người xấu. Tôi không định đến khách sạn vì nghĩ chỉ ở đến khi mặt trời mọc là đi, cho nên buổi tối mới lên đây, không ngờ lại lạnh đến thế này”

Bầu trời bắt đầu chuyển sáng, Tần Vũ Tùng đã có thể thấy rõ mặt người phụ nữ kia. Anh nhanh chóng nhận xét, khoảng trên 25 tuổi, chân mang giày thể thao chuyên dụng leo núi, mặt mũi tái nhợt, môi trắng bệch, xem ra đúng là bị lạnh đến đông cứng người lại rồi. Tần Vũ Tùng đến bên cạnh cô, cô liền cởi áo khoác ra, anh ôm cô từ phía sau, rồi đem áo khoác trùm lên cả hai người.

Tần Vũ Tùng nhìn một lúc, vẫn không chịu được mà đem cái áo khoác có mùi lạ kia ném ra xa. Anh cởi áo ngoài, ôm chặt lấy cô, dùng thân thể của mình sưởi ấm người. Cô nói “Cảm ơn”.

Ánh sáng từ sau đám mây đen phía chân trời hiện ra, trong chớp mắt, ánh sáng mặt trời hồng hào xuất hiện, đem bóng tối cuối cùng của đêm xưa tan mất. Xa xa bên phía đỉnh Quang Minh vọng đến tiếng reo hò “Mặt trời mọc”. Tần Vũ Tùng nhìn không chớp mắt về phía mặt trời lên, một lát lâu sau anh mới rũ mi mắt xuống, người phụ nữ kia dường như cảm giác được anh đã dời tầm mắt, liền ngẩng đầu lên, ánh nhìn chạm nhau. Không còn mùi hôi ẩm mốc lâu ngày của cái áo khoác kia, hình như thoảng có mùi hương hoa hồng quanh quẩn trên tóc, trên cổ cô.

Tần Vũ Tùng nhìn chăm chăm vào môi cô. Môi môi nhợt nhạt, khóe môi rõ ràng. Anh cúi đầu, là có ý muốn hôn môi nhưng động tác chậm chạp, nếu cô không đồng ý, hoàn toàn có thể đẩy anh ra. Nhưng ngược lại, cô không đẩy ra mà có ý chậm rãi chờ đón.

Cái hôn thứ nhất rất đơn giản, chỉ là dùng đầu lưỡi thử thăm dò hương vị lẫn nhau, đúng kiểu kỳ phùng địch thủ.

Mặt cô từ lạnh như băng từ từ nóng lên, hô hấp cũng nặng nề dần. Tần Vũ Tùng lưu luyến dừng lại nhưng vẫn duy trì nguyên tư thế, ý đồ hỏi nhìn cô. Cô ngồi thẳng dậy, vươn tay ôm cổ anh bắt đầu hôn. Anh hưởng ứng nhiệt tình, một bàn tay ôm cô, tay kia vừa vuốt ve trên mặt, cổ cô, vừa thăm dò tìm được móc khóa áo lót, từ từ muốn mở ra.

Hành động của anh như lời hỏi, có thể tiến thêm một bước nữa hay là dừng lại? Anh và cô cùng ngừng lại, nhìn nhau. Có vẻ như cô đang suy nghĩ, kết quả là “Đi thôi”

Tần Vũ Tùng có hơi thất vọng, nhưng vẫn giữ phong độ bình thường. Anh đứng dậy, vươn tay về phía cô, cô nắm lấy “Tôi tên Mary”. Tần Vũ Tùng vừa nâng cô dậy vừa như đùa mà tiếp lời “Tôi là Adam”.

Khi hai người đến Phong đế, Mary hỏi “Tôi có thể đi đến phòng anh tắm rửa không?”. Tần Vũ Tùng đáp “Phòng tôi là phòng 6 người, cô có ngại không?”

Mary cười nói “Không có ai đi cùng anh sao?”. Anh lắc đầu, “Không, khách sạn đem tầng hầm làm phòng ngủ cho khách thuê”. Anh cảm giác được ánh nhìn cô xuống bàn tay mình xem ở đó có nhẫn hay dấu vết đã đeo nhẫn hay không, anh chủ động nói “Tôi còn độc thân”

Mary chưa nói thêm gì, chỉ hỏi tiếp “Hôm nay anh xuống núi?”

Tần Vũ Tùng đoán cô thật sự đã làm mất ví tiền “Muốn đi cùng tôi à?”

Cô gật đầu “Đúng thật phải cảm ơn anh, tiền và điện thoại di động của tôi đều nằm trong ví rớt ở trên núi”.

Tần Vũ Tùng sờ tóc cô “Buổi tối mà một mình bò lên Thiên Đô Phong, cũng gan dạ lắm”

Mary cúi đầu, qua một lúc mới khẽ cười “Tôi còn dám đi theo anh là một người xa lạ mà”

Tần Vũ Tùng vốn định chỉ ở lại xem mặt trời mọc, xem xong sẽ rời đi, Mary cũng nói xuống núi sẽ nghỉ ngơi, tắm giặt chỉnh đốn lại một chút, nên hai người cùng xuống núi. Đến khách sạn thanh niên nằm dưới chân núi, đăng ký một phòng, cô tắm xong liền ngã lên giường, lấy chăn cuộn mình lại như một con sâu, vui đầu ngủ.

Tần Vũ Tùng tối hôm qua mới đến, cũng ngủ không nhiều. sau khi tắm rửa, anh đem giấy tờ tùy thân cùng ví để dưới gối, nếu có người động chạm đến, anh có thể giật mình, lúc này mới yên tâm ngủ.

Khách sạn mờ mịt sương tối đã, anh bị nóng mà tỉnh lại. Trong chớp mắt, anh cũng không xác định được mình đang ở đâu, quay lại mới nhớ tới mình đang ở chân núi Hoàng Sơn, trên giường còn một người phụ nữ xa lạ mới gặp được.

Tần Vũ Tùng không nhận được mà vào giường Mary nhìn cô. Cô mở mắt, nhìn anh, cũng không phản đối mà còn đem mặt vui trước ngực anh, tay ôm eo anh. Hành động của cô làm dục vọng anh nổi lên, Tần Vũ Tùng mút nhẹ cổ cô, tay cũng không an phận lần mò dần lên.

Mary âm ừ như phản đối, cả người cuộn lại như cái kén, nhưng cũng không đẩy anh ra, mà lại còn bắt đầu hôn trả lại anh. Tần Vũ Tùng cảm thấy cả người càng ngày càng nóng lên, dứt khoát phủ cả người lên, dùng chân tách hai chân cô ra mà tiến vào. Cô hét lên một tiếng không rõ nghĩa. Anh dừng lại, chờ khi cô tự đem chân quấn quanh eo anh, như sự cố vũ không lời làm anh thêm hưng phấn.

Đáng tiếc là anh đã lâu không làm, thời gian duy trì cũng ngắn.

Tần Vũ Tùng có chút ể oải, anh không phải là bọn thanh niên nười tám đôi mươi, anh tự biết thời gian không đủ làm người bên dưới mình thỏa mãn. Nhưng anh không từ bỏ, nặng nề đè lên người cô. Cô dường như chưa tỉnh ngủ, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn nắm chặt tay anh. Sự kích thích đó làm Tần Vũ Tùng căng cứng, lần này anh không cho Mary lười biếng, hai người quấn lấy nhau, kịch liệt triển miên, tiếng thở dốc cùng mồ hôi trộn lẫn vào nhau.

Mary bị hai tay anh ôm chặt, cô cũng dùng sức ôm lại anh, dù chết cũng không muốn buông tay. Thế giới có hủy diệt ngay lúc này, ít nhất cũng như được trời ban ân huệ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trò chơi

Chiếc bình Pandora một khi đã mở ra, rất khó để có thể đóng kín lại.

Nửa đêm, sau khi ngủ đủ giấc, Tần Vũ Tùng cùng Mary lại làm một lần nữa. Đêm khuya yên tĩnh, Mary trong bóng tối nhu thuận để mặc anh pháp phòng, sau khi xong việc mới nói đùa gặp người một đêm bảy lần, tưởng đâu được ăn ở miễn phí, ai ngờ lại bị một quả mìn.

Tần Vũ Tùng nghe Mary thở ngáy một nặng dần. Cuối cùng cô ngủ thiếp đi, anh như có như không vuốt ve tấm lưng trần bóng loáng của cô, nghĩ thầm đến lúc đó có thể đưa cô thêm tiền nhiều hơn. Anh biết cô không phải là loại người đó, nhưng cái anh có thể cho cô, cũng chỉ có thể tiền.

Sáng hôm sau, anh bị tiếng chuông di động đánh thức, vì mệt mỏi mà anh sờ soạng dưới gối cả buổi mới bắt được điện thoại, “Alo”, anh một mặt vừa trả lời điện thoại, mặt khác lại cố nén cười chống lại sự quấy rầy của Mary, cô đối mặt với vật đang ngẩng đầu “chào bình minh” trên chọc, đến khi nó phản chấn dội chấn đứng lên.

Vất vả kết thúc điện thoại, Tần Vũ Tùng dự định đàn áp lại cô nàng không thành thật kia, ai ngờ động tác cô còn mau chóng hơn, xoay người ngồi trên người anh. Anh cảm nhận được nơi mềm mại của cô, ngay tức khắc nơi nào đó muốn nổ tung.

Mary chọc vào trán anh “Đề tôi”. Anh không lên tiếng mà chỉ chỉ vào tủ đầu giường, ngày hôm qua lúc cô tắm, anh đã mua một lốc áo mưa, cũng coi như là để phòng hờ khi cần thiết. nhưng mà cô lại không tiến hành bước tiếp theo, chỉ sờ đông sờ tây, khiến “thăng em” anh nhìn đến khổ sở.

Anh không lên tiếng, chỉ lắc lư trước mắt cô như gọi “đến đây đi, đến đây”

Mary nhìn “hó” cười hì hì hỏi “Tôi đáp ứng anh thì anh sẽ làm gì trả công?”

“Cô muốn cái gì?”

Mary suy nghĩ rồi cười, lắc đầu. Cô khẽ nâng người dậy, để anh tiến vào mình. Tần Vũ Tùng chịu không nổi, chậm chậm đưa đẩy, anh ngồi dậy ôm chặt lấy cô, cùng nhau điên cuồng. Cô thì thâm bên tai anh “Yêu em”. Anh xúc động lặp đi lặp lại mấy lần “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em”. Ít nhất trong lúc này, cơ thể anh đang yêu cô.

Tần Vũ Tùng đứng dựa cửa phòng tắm nhìn Mary đã tắm rửa xong đang sấy tóc hỏi “Cô muốn đi đâu?”

“Hàng Châu”

Tần Vũ Tùng dứt khoát “Chúng ta tiện đường, tôi đưa cô đi”. Anh đi đến vòi sen, bắt đầu mở nước tắm. Mary nhủ mầy, “Tôi còn chưa ra ngoài mà”. Anh không hề xấu hổ trả lời “Đều đã thân mật nhiều lần như vậy rồi, cô muốn xem thì xem đi, tôi không ngại”.

Mary yên lặng, dần ông đã không xấu hổ mà còn tự luyến thì đúng là không còn gì để nói, cô chẳng qua sợ nước bắn lên người thôi, anh lại nói giống như cô muốn xem thân thể anh. Dĩ nhiên là cơ thể anh không tệ, thon dài có lực, lại có ít cơ bắp. Cô đã bao lâu không làm? Cô không biết ý định của anh, đại khái chắc là gặp một phụ nữ có chút nhan sắc, bỏ qua không chiếm lấy thì cũng tự có lỗi với bản thân. Cô chỉ biết trong khoảnh khắc mặt trời vừa lên kia, cô quyết định bỏ hết những chuyện trong quá khứ, tận hưởng từng loại cảm giác khác nhau. Cô còn trẻ, đúng không?

Nhìn thần sắc Mary ở xa, Tần Vũ Tùng có cảm giác cao hứng lạ lùng. Phòng sáu người cùng Land rover rất chèn lệch nhau, nhưng anh thích sử dụng tiền cho cái gì đáng giá. Tần Vũ Tùng mở cửa xe đưa cô lên, rồi quay người lên xe, lại kéo dây an toàn cài cho cô. Khi tiến đến gần cô, anh nghe trên người cô thoang thoang mùi hương hoa hồng. Không phải là nước hoa, anh không thấy có sử dụng nước hoa hay mỹ phẩm dưỡng da, hương thơm thanh khiết này do cơ thể hàng ngày được chăm chút mà có.

Dù có thế nào, cô cũng thấy anh đúng là một lựa chọn tốt cho việc vứt hết những việc không thoải mái trong trí nhớ bắt đầu một cuộc sống mới.

Do thời gian ăn cơm lâu, khi họ đến đường cao tốc thì trời đã gần hoàng hôn. Khói bếp lượn lờ từ phía xa xa, thỉnh thoảng trên đường có những người vác đồ đạc đi làm ruộng đi trên đường cao tốc. Hai bên đường thì thoáng có vài gốc hồng, đã qua mùa thu hoạch, trên cành cao chỉ còn vài trái hồng chín cây, làm cho người trước mặt đột nhiên sáng mắt ngời.

“Tôi tên Tần Vũ Tùng, đây là số điện thoại của tôi, về sau giữ liên lạc”

Cô nhận tờ giấy nhét vào túi quần, anh dặn dò “Đừng ném đi”. Cô cười tủm tỉm “Tôi nhìn người có tiền bằng con mắt khác, yên tâm”

Anh hỏi tên cô, cô không trả lời lại lảng sang chuyện khác “Anh không đi tiếp à?”

“Làm sao để tìm được cô?”

Mãi đến khi xe qua đoạn đường hầm dài, cô mới cảm lấy di động của anh bấm một dãy số “Tôi là Cố Tân”

Từ Hoàng Sơn đến Hàng Châu, cao tốc vắng nên chạy một mạch rất nhanh. Đến Lâm An, Cố Tân hỏi “Có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi tạm một lúc không?”

Tần Vũ Tùng tìm đường ra, đem xe rẽ vào lối rẽ, ngừng lại trong bóng tối. Anh lái xe hơn 200km, hai ngày qua lại phóng túng đến hoang đường, cũng có chút mệt mỏi liền bật ghế ra, tựa người ra sau nằm. Cố Tân úp mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng ôm eo anh, không muốn nói lời tạm biệt. Tần Vũ Tùng cảm mấy sợi tóc bóng láng mềm mại của cô trong tay. Người đẹp thì không thiếu, nhưng dễ được gọi là mỹ nữ thì cũng không nhiều, vào khoảnh khắc nhìn rõ mặt cô, tìm anh đập tình thích, nghĩ đây chính là mỹ nữ.

Cố Tân hôn nhẹ lên môi anh, rồi lướt dần xuống cổ. Tần Vũ Tùng yên lặng hưởng thụ. Tay cô muốn cời thắt lưng anh, nhưng loay hoay mấy lần không được, liền lấy tay anh kéo xuống, muốn anh tự cởi. Anh không biết cô muốn làm gì, nhưng cũng chiều theo mở thắt lưng ra. Tay cô lại tiếp tục bận rộn, cời nút quần, kéo áo sơ mi, kéo quần anh xuống, không ngại ngần lôi thẳng em của anh ra.

Tần Vũ Tùng vẫn nằm im, cũng không mở mắt, chỉ nắm lấy tay cô “Hôm nay đủ rồi”

Đáng tiếc cô không bỏ qua. Cô cười khê, quay đầu ngấm lấy nơi đó, sự ám áp ngay lập tức kích thích nó ngẩng đầu lên. Anh muốn ngồi dậy nhưng bị cô áp chế đẩy xuống nằm nguyên như cũ, đành mặc cô muốn làm gì thì làm. Động tác của cô rõ ràng là không thuần thực, nhưng Tần Vũ Tùng cũng chưa bao giờ thử qua cảm giác được ai làm thế này, ... Anh muốn cô ngừng lại, cũng sợ cô ngừng lại, tiếng thở dốc của anh càng ngày càng nặng, không tự chủ được mà rung động trong lòng.

Họ tay đang ở chỗ lối rẽ, nhưng thỉnh thoảng cũng có xe chạy qua, mỗi lần thấy ánh đèn từ xa chiếu đến, Tần Vũ Tùng không nhịn được muốn thôi, biết rõ bên ngoài không thể nhìn vào bên trong xe, nhưng làm vậy cũng thật quá đáng.

Cảm giác chấn động dần tăng mạnh, cô tự mình nghĩ cách biến hóa, nắm quyền chủ động, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh, mỗi lần anh muốn đến, cô lại từ từ chậm rãi thả ra, giằng vò anh đến sắp phát điên.

Không biết qua bao lâu, anh cũng không chịu nổi, mạnh bạo đè tay cô lại, bắt đầu mãnh liệt tự mình đưa sâu vào. Anh và cô đồng thời cảm giác được vỡ đê, phóng thích ra ngoài.

Tần Vũ Tùng toàn thân không còn sức lực, như hóa thành vũng bùn. Cô lại dường như không có chuyện gì, lấy khăn giấy, mở cửa xe ra ngoài phun hết ra rồi lau miệng sạch sẽ.

Cô đứng bên ngoài xe, nói với anh “Tôi đi, anh khóa cửa xe lại kỹ đi”

Tần Vũ Tùng chỉ còn sức đấm ghế, chặt vật nhìn cô ngênh ngang rồi đi.

Đương nhiên tên Cố Tân cùng số điện thoại cô đưa là giả, anh gọi thử đến là một người đàn ông nhận điện thoại, Tần Vũ Tùng im lặng cúp máy. Anh không biết cô là ai, từ đâu đến, sẽ đi đâu, bọn họ chỉ là tình cờ gặp nhau.

Có muốn tiếp tục hay không? Tần Vũ Tùng cũng không phải là không có cách tìm được cô, nhưng tìm được rồi thì sao, cô đã tỏ rõ ý chỉ xem như lần này là trò chơi, vậy tiếp tục như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bạn bè

Không đợi anh nhớ đến cô lâu, cũng không cần anh tìm cô trong biển người, không lâu sau đó, anh gặp lại cô.

Tháng mười hai, thời tiết ở Bắc Kinh trở lạnh. Tần Vũ Tùng thường xuyên ra ngoài xã giao, tuy anh không gầy, nhưng gặp ngày gió to như hôm nay, anh cảm thấy như mình cũng không đủ trọng lượng, mỗi lần từ bên ngoài vội vã trở về khách sạn cũng sợ cứ nóng nóng lạnh lạnh sẽ bị dễ bị cảm. Vừa từ ngoài đường bước vào, một đoàn người từ tầng 2 nhà hàng kéo xuống, trong có có đáng người anh quen.

Mary.

Cô đang mỉm cười lắng nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng.

Tần Vũ Tùng đi thẳng về phía cô “Chào”. Nếu cô giả như không quen biết anh, anh cũng không ngại gì mà vạch trần cô tại đó. Nhưng cô rất vui vẻ đáp lại “Là anh à” - cô đưa tiễn đám người đi cùng.

Cách khỏi tầm mắt mọi người, Mary đem toàn bộ sức nặng cơ thể mình dựa lên người anh, ngửa đầu nhìn anh “Tìm một chỗ ngồi đi, tôi uống nhiều quá, đi không nổi nữa”. Tần Vũ Tùng nhìn xung quanh, thang máy cách đó không xa, gần đó cũng chỉ có mấy người khách của khách sạn. Anh dứt khoát ôm ngang cô lên, cúi đầu đi vào thang máy. Mary đột ngột bị ôm lên, hết lên một tiếng nhỏ rồi vươn tay ôm cổ anh, vui đùa vào ngực anh.

Mùi thuốc lá và đồ ăn trộn lẫn vào nhau, mùi hương hoa hồng gì đó chẳng còn nghe thấy nữa. Vào đến phòng, Tần Vũ Tùng ném Mary lên ghế sofa, xoay người lại đóng cửa, anh bước vào phòng tắm mở nước, rồi quay ra lột váy trên người cô xuống. Mary nhắm nghiền hai mắt, túm chặt váy lại “Lạnh”. Cô cọ tròn người lại, hai tay ôm trước ngực, Tần Vũ Tùng tức giận “Tắm sạch sẽ rồi ngủ”. Anh bế cô lên đi vào phòng tắm. Mới đi được hai bước, Mary đã vội vàng che miệng lại “Tôi muốn nôn”. Cô giẫy người xuống đất, chạy vội vào toilet, ôm bồn vừa nôn vừa khóc nhỏ. Tần Vũ Tùng nhìn thấy cô nôn ra chỉ toàn là rượu, không thấy chút thức ăn nào, giận đến mức muốn lôi cô dậy đánh cho vài phát vào mông, anh chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết thương bản thân mình như cô.

Mary nôn xong, nhìn lại đồng chất bản mình vừa nôn ra, cầm lấy cuộn khăn giấy, lau sạch những vệt nước bắn lem nhem, dờ dẫm nói “Xin lỗi”. Tần Vũ Tùng giật lấy khăn giấy trong tay cô “Đi tắm đi”. Anh ở bên này dọn rửa, không nghe phía sau có động tĩnh gì. Quay đầu nhìn lại, thấy cô vui mình chìm dưới nước, mái tóc dài xỏa ra trên mặt nước tựa như quỹ nước, nhìn có chút dọ người. Anh bèn ném khăn giấy, nâng cô dậy. Vừa ra khỏi bồn tắm, cô đã ho rũ rượi, anh vỗ lưng cô liên tục, cuối cùng cô cũng có thể yên ổn lại.

Tần Vũ Tùng không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, chỉ thấy cô gờ đảy như con sứa, tay chân mềm oặt. Nhưng hơi ấm trong phòng tắm cũng làm anh dần nổi lên chút dục vọng, vất vả đem cô tắm rửa sạch sẽ mang ra ngoài. Anh để cô dựa vào lòng mình, tay trái sấy tóc cho cô, tay phải lại không chút ngại ngần mà sờ đến nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng xoa nắn. Là cô trêu chọc anh trước, bây giờ gặp lại, cũng không thể trách anh làm cho cô cũng phải ném chút hương vị bắt đắc dĩ.

Mary âm ừ một tiếng, đột nhiên ngồi thẳng dậy, mở mắt ra nhìn thẳng vào anh. Hai má cô hồng rực, cổ cũng hồng hồng, khép hai chân lại “Không cần”. Tần Vũ Tùng giờ trò xấu, tay xoa nắn nhanh hơn “Rốt cuộc là cần hay không?”. Cô cố gắng khống chế mình, chưa đầy ba giây sau đã suy sụp ngã người xuống, đưa mặt nóng hằm hạp dán vào cổ anh, toàn thân run rẩy, hai chân dùng sức vòng qua eo anh. Tần Vũ Tùng miệng lưỡi khô khốc, quần dài của anh khi nãy lúc tắm cho cô đã cởi ra, vì thế chỉ cần hai bà động tác đã nhanh chóng tiến vào cô. Mary say ngà tới ngà lui, hoàn toàn mặc anh khống chế. Mỗi lần thấy có rung động gần lên đến đỉnh, anh lại có ý chậm lại, khiến cô như bạch tuộc bám chặt lấy mình. Đến khi cả hai người cùng đồng điệu, cùng một thời gian, anh mới cho cô thỏa mãn.

Tần Vũ Tùng giúp cô lau rửa lại, rồi mới nhét cô vào chăn. Di động cô kêu liên tục, bên kia hình như không chịu thôi, cứ gọi đi gọi lại suốt. Anh nhìn qua ví cô, có danh thiếp khách sạn, có tiền, nhưng không có giấy tờ gì. Anh đang nghĩ không cách gì biết được cô là ai thì điện thoại cô có tin nhắn đến “ Chu Kiều, chúng tôi đang ở KTV, cô ra đây đi, không gặp không về”.

Tần Vũ Tùng nhìn người đang ngủ say sưa trên giường, thì ra cô là Chu Kiều. Anh lấy di động cô, bấm số điện thoại của mình, trên màn hình hiện ra “Anh”. Anh không cho rằng cô còn lưu giữ số điện thoại của mình. Vậy là có ý gì? Tâm tư của phụ nữ đúng là sâu hơn biển. anh đếm chẵn lại cho cô cẩn thận, nằm xuống bên cạnh. Chu Kiều được bao bọc lại cái kén, lại bắt đầu ho sù sụ. Tần Vũ Tùng dờ khóc dờ cười, không biết cô đã bệnh nặng thế kia mà còn uống rượu đến như vậy.

Nửa đêm Chu Kiều tỉnh rượu, lại ho không ngừng, đành ngồi dậy dựa vào đầu giường. Tần Vũ Tùng bị hành hạ cả đêm, sáng hôm sau giận dữ đưa cô đến bệnh viện. Chu Kiều mặc áo soni của anh, quần của anh, lại khoác thêm áo khoác, cả người như trong trong bao, lại không ngừng ho liên tục.

Bác sĩ khám xong, cho đi chụp phim, xác định viêm phổi yêu cầu nhập viện. Chu Kiều sốt đến 39 độ, tinh thần vẫn phấn chấn nhờ anh mua giúp đồ ăn vặt, cô muốn ăn chocolate với khoai tây chiên.

Tần Vũ Tùng liếc cô “Cũng được, nhưng nếu cô bỏ trốn thì đừng trách tôi đem anh cô lên mạng tìm người”

Chu Kiều ngẩn ra một lúc rồi phá lên cười “Anh đưa đi, tôi không công việc, cũng không đàn ông, tôi đâu có gì phải sợ. Nhưng anh là người đại diện của tập đoàn nước ngoài nổi tiếng, không biết họ có chú trọng việc người đại diện có thanh danh không tốt hay không”

Lần này tới phiên Tần Vũ Tùng nói không nên lời. Đúng là lần trước anh có chụp trộm cô lúc ngủ. Anh có người bạn làm ở bên Công an, vì vậy anh cứ do dự không biết có nên nhờ bạn anh tìm người hay không. Trong lòng anh có mấy phần vui vẻ, cô cũng chỉ một mình, Tần Vũ Tùng đã từng chịu nổi khổ bị ngoại tình, anh cũng không muốn làm người thứ ba.

Tần Vũ Tùng đưa di động cho Chu Kiều xem, lúc cô ngủ nhìn như trẻ con, mặt mày giãn ra “Chỉ có một tám thôi, không phải tôi sợ có đến công ty tôi làm âm ỉ, tôi chỉ muốn làm bạn bè với cô”

Chu Kiều hạ mắt nhìn “Loại bạn bè thế nào?”

Tình cò gặp gỡ giữa hai người xa lạ, còn có chút phòng bị lẫn nhau, vậy có thể làm thành loại bạn bè gì?

Không biết gì về cô, hơn nữa mấy năm tới cũng không có ý định sẽ kết hôn, Tần Vũ Tùng cũng không biết trả lời cô như thế nào, không lẽ nói để giải quyết nhu cầu của nhau là được. Anh thì có thể, nhưng một cô gái thì có bao nhiêu năm thanh xuân để lãng phí?

Trong lúc anh còn do dự, Chu Kiều đã nói tiếp “Chuyện sau này thì sau này hãy nói, anh cứ yên tâm, tôi không bỏ chạy đâu. Bây giờ anh đưa tôi về khách sạn lấy đồ đạc được không?”

Tới khách sạn, Tần Vũ Tùng mới hiểu vì sao tới qua cô lại chịu đi cùng anh. Một người túm lấy cô “Chu Kiều, tới qua mọi người chờ cô đến nửa đêm, Tôn tổng rất giận, nói mãi ông ta mới đồng ý nếu hôm nay cô đến xin lỗi thì sẽ bỏ qua, còn không mọi việc sẽ thất bại. Làm người thì phải có lương tâm, lúc trước khi Từ Thao ngoại tình, ai đã ở bên cô, sợ cô làm những việc ngu ngốc. Bây giờ cô chỉ cần ở lại một thời gian, giúp tôi một chút...”

Tần Vũ Tùng đi trước một bước, Chu Kiều giữ anh lại “Cùng đi đi”

Trong xe taxi, Tần Vũ Tùng trừng mắt nhìn Chu Kiều, cô cũng không giải thích, chỉ đem mặt dán lên tay anh, nhỏ giọng yếu ớt nói “Hình như tôi càng sốt hơn, đầu đau choáng váng”. Tần Vũ Tùng sờ lên trán cô, đúng là nóng rực. Anh hử lạnh “Cô yên tâm mà nằm viện đi”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Giao hẹn

Viêm phổi thường xuyên phải truyền dịch, phòng bệnh được dùng rèm che chia làm 3 phần, Chu Kiều ở giường bệnh cạnh cửa sổ. Mỗi ngày lúc 7h30, hộ lý đi một vòng kiểm tra, 8h bác sĩ đi kiểm tra bệnh nhân, 8h30 phát thuốc, rồi truyền dịch, việc có thể làm sau đó chỉ có thể là chờ đợi dịch được truyền xong.

Có thể do tác dụng của thuốc, Chu Kiều rất buồn ngủ, có khi đang nhìn dịch truyền rơi từng giọt xuống, cũng cảm giác buồn ngủ. Cô đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại, cứ nửa giờ thì báo thức một lần, tránh việc cứ ngủ mê man mà quên mất việc báo thay bình dịch truyền. Hai người cùng phòng là người ở gần đó, truyền dịch xong thì về, buổi tối phòng bệnh chỉ còn có mình cô. Do cô sốt liên tục không hạ nên bác sĩ yêu cầu không tắm rửa, chú ý giữ ấm cơ thể.

Chu Kiều đều đồng ý nghe theo lời dặn, cô cảm thấy do Tần Vũ Tùng hại cô bị bệnh thể này. Cô vốn đang bị ho, anh ta còn đem cô vút xuống nước, lại lăn lộn thêm một trận, mới ra nông nỗi viêm phổi như bây giờ. Chỉ có điều trong khi nhàm chán nhớ lại, cô sẽ tự nhiên đỏ mặt. Cô nhớ rất rõ lúc cô ngồi trên đùi anh, đưa lưng về phía Tần Vũ Tùng, lúc anh giờ trò xoa nắn, khiêu khích khắp nơi trên người cô, từ trong gương, cô có thể thấy biến hóa của chính mình, còn có mặt người phía sau với bả vai rộng lớn, hàng mi dày đặc.

Ngoài cửa sổ, tuyết bắt đầu rơi chậm chậm, tới chiều chạng vạng tuyết rơi càng lúc càng lớn. Người ở giường bên thấy thời tiết xấu, tự điều chỉnh dịch truyền chảy nhanh hơn để buổi chiều đã có thể truyền xong mà đi về. Chu Kiều không có chỗ nào để đi, an tâm ở đó dưỡng bệnh. Cô theo thói quen 1 tay cầm tạp chí, lấy nước, ăn cơm. Phòng bệnh có toilet riêng, cô vào WC thì 1 tay rũ xuống, 1 tay giữ bình nước, đem bình nước treo lên móc phía trên, cũng chẳng có gì phiền phức. Ra tới cửa mới thấy dây giày bung ra. Cô không mua dép lê nên mấy hôm nay đều xỏ đại vào giày mà lê đi. Dây giày cột đi cột lại vẫn không chặt được, cô chán nản tính bỏ qua, đứng lên lấy bình nước, chợt có bàn tay đưa tới, ôn hòa nhắc nhở cô “Cẩn thận”.

Là Tần Vũ Tùng, anh đã cởi áo khoác, chỉ còn áo sơ mi, nút áo mở ra, khi nói chuyện trái khế chuyển động lên xuống. Chu Kiều tưởng tượng nếu cô cắn lên đó 1 cái, không biết anh sẽ có phản ứng ra sao. Ý tưởng này đột ngột xuất hiện làm cô cúi xuống không dám nhìn anh, sợ mình không nhận được mà sẽ cắn anh thật. Tần Vũ Tùng cũng không phát hiện ra chút tâm tư nhỏ của cô, đỡ cô quay lại giường nằm xuống “Không có ai ở với cô sao? Bạn bè cô hôm trước đâu rồi?”

Anh nhớ hôm đó có rất nhiều người đi cùng, Chu Kiều bình thản “Anh cũng đừng đến nữa, bệnh viện nhiều vi khuẩn, dễ lây bệnh”. Tần Vũ Tùng nói “Cứ ngủ đi, tôi giúp cô trông chừng dịch truyền”

Chu Kiều nhắm mắt, ban đầu chỉ giả bộ ngủ, sau lại thật sự ngủ quên mất. Nửa mờ nửa tỉnh loáng thoáng nghe hộ lý đến đổi thuốc, nghe anh cùng hộ lý trò chuyện mấy câu. Người đẹp trai cũng có chỗ tốt, hộ lý này thường ngày ít khi cười nói, nói chuyện cũng lạnh lùng, lại vừa cười vừa nói với Tần Vũ Tùng.

Xé chiều lúc rút kim, Chu Kiều vẫn còn buồn ngủ nên tiếp tục quẩn chân ngủ. Tần Vũ Tùng cũng không đi, anh xem giấy tờ gì đó, tiếng lật giấy nghe sột soạt thường xuyên. Không còn lo lắng về việc dễ ý kim tiêm, Chu Kiều thật sự ngủ say, thậm chí cô còn nằm mơ. Trong mơ có một đôi mắt sáng nhìn cô chăm chăm như đang hỏi “Có thể không?”, cô không tự chủ mà đón nhận, môi dần lấy môi, lưỡi quấn vào nhau. Cảnh trong mơ thật sự quá chân thật đến nỗi trong lòng sinh ra xúc động, càng muốn nhiều hơn, đột nhiên cô tỉnh lại.

Trời đã tối, trong phòng không bật đèn, thật sự có người đang hôn cô. Không chỉ là hôn, lòng bàn tay nóng bỏng của người đó còn dán trên ngực cô.

Ở đây hộ lý cũng có thể vào bất kỳ lúc nào, tấm màn che cũng thuộc loại nửa trong suốt, bên ngoài có thể nhìn đến động tĩnh bên trong, Chu Kiều bị dọa giật thót mình, giọng cũng khàn khàn. Anh lại ghé sát tai cô thì thầm “Làm sao bây giờ, tôi muốn có”

Chu Kiều nghiêng răng nghiêng lợi “Cảm thú”

Trên cửa sổ có tiếng rơi của bông tuyết, anh thổi một hơi vào tai cô “Tôi còn sợ cô nói tôi còn không bằng cảm thú nữa chứ”. Anh không ngồi ở ghế dựa mà ngồi trên giường cô, Chu Kiều cảm giác được tay cô đang đặt ở chỗ nóng hằm hạp, anh không lừa cô, ở đó mạch máu đang sôi sục, còn có hơi động dẩy.

Anh đem tay cô phủ lên trên “Giúp tôi giải quyết, nếu không tôi cũng không cần ngại, tuy là đang ở bệnh viện nhưng cũng không phải chưa từng có ai làm việc đó ở đây đâu”

Lưu manh.

Chu Kiều giận dữ muốn bẻ gãy nó, nhưng cuối cùng cũng không làm.

Đại khái chắc tên lưu manh này bình thường cũng ít sử dụng cái tay quý giá làm việc này nên cũng dễ hưng phấn, hơn 10 phút đã giải quyết xong vấn đề. Tinh dịch nóng bỏng phun lỏng bàn tay đột nhiên kích thích ra một hình ảnh, Chu Kiều mất tự nhiên khép chân lại. Đáng giận là cái tên đầu sỏ lại còn cúi đầu nói “Tôi cũng thích nơi đó hơn”.

Chu Kiều cắn môi, nếu không phải do cơ thể suy nhược vì bị bệnh, cô thật muốn đem người này vào toilet mà xử lý một lần. Nói đến chơi trò lưu manh, cô không tin mình thua anh ta. Lần đầu giao chiến, anh ta đã quăng mũ cởi áo giáp, cô phúc hậu mới không nói lời nào.

Chu Kiều xuống giường đi rửa tay, nhưng cảm giác vừa rồi cứ như còn quẩn quanh đâu đó.

Tần Vũ Tùng mượn lò vi sóng của hộ lý hâm nóng đồ ăn, Chu Kiều ăn một hơi, không kể là thịt kho đầu sư tử hay thịt bò xào ớt, đều khá nhạt. Tần Vũ Tùng thấy cô ăn xong còn thừa cơm, liền múc từng muỗng ăn tiếp “Đừng nhìn tôi chăm chăm vậy, tôi không ăn cơm trưa mới có thể kịp 3h đến đây. Cô nhìn đi, tôi bận vậy mà còn nhớ đem cơm tối cho cô”

Chu Kiều đành phải nói “Tôi ngại anh phải ăn cơm thừa của tôi”

Tần Vũ Tùng trong miệng ngậm cơm lúng búng vẫn nói thêm một câu “Chúng ta đã như vậy còn phân biệt anh tôi cái gì”. Anh dừng đưa ăn, trầm ổn nói tiếp “Cô cũng từng có đàn ông, chúng ta cứ thỏa mãn nhu cầu của nhau trước, khi nào có cô người mới, tôi lập tức rời đi”

Chu Kiều không nghĩ tới anh lại nói vậy, nhưng nghĩ cũng không tồi, dù sao cô cũng thích cơ thể anh. Cô cũng không muốn kết hôn, với hôn nhân cô cũng đã hiểu quá rõ ràng, không muốn lại một lần nữa đi vào con đường đó.

“Được”

“Nhà của tôi ở Thượng Hải, nhưng thường xuyên phải đi công tác. Còn cô? ở Hàng Châu sao?”

Lần đó đi Hàng Châu cũng chỉ là đi làm lễ tạ ơn, cảm ơn trời cao đã giúp cô suy nghĩ cẩn thận. Chu Kiều lắc đầu “Tôi sau này cũng ở Thượng Hải”

“Chúng ta khi nào thuận tiện thì gặp mặt?”

“Được”

“Cô có cần ít chi phí sinh hoạt hàng ngày không?” Tần Vũ Tùng nhớ cô nói cô không có việc làm, anh là một người đàn ông có trách nhiệm

Chu Kiều hơi buồn cười, nếu như trước đây, cô có thể đập bàn nói anh đang khi dễ cô, nhưng bây giờ nghĩ lại, đâu cần phải vậy. Cô nói “Khi nào cần tôi sẽ nói với anh”

Buổi tối tuyết rơi nhiều, Tần Vũ Tùng không đi, cùng Chu Kiều nằm dài trên giường, Chu Kiều trốn trong lồng ngực anh, yên ổn ngủ suốt đêm.

Không máy tính, không tivi, đêm rất dài, may mà còn có những giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lợi dụng

Trước năm mới, bầu trời nơi Tần Vũ Tùng ở đen kịt, không phải anh đang trên máy bay mà anh đang đợi máy bay cất cánh. Chu Kiều thì sau khi xuất viện, ngoài trừ đưa một địa chỉ thì không có tin tức gì. Thành thạo Tần Vũ Tùng nhớ đến cô, có cảm giác như mình đang ở trong giấc mộng xuân thời niên thiếu, không có chi tiêu công việc hay con người, chỉ có da thịt kề bên nhau, mồ hôi nóng bỏng.

Trước kỳ nghỉ 1 ngày, tâm trạng mọi người ở văn phòng đều uể oải, Tần Vũ Tùng đột nhiên nhận ra mọi người có rất nhiều kế hoạch, vợ, con, bạn trai, mà chờ đợi anh chỉ có căn chung cư trống rỗng, cha mẹ anh ở Úc trông con cho em trai, Tết âm lịch cũng không về.

Tần Vũ Tùng nhắn tin cho Chu Kiều “Buổi tối tới nhà cô”. Tin nhắn trả lại rất nhanh “Được”

Đến nhà Chu Kiều, Tần Vũ Tùng mới nhớ ra mình đến tay không, thấy không hay cho lắm liền vội vàng quay đầu xe đi siêu thị. Anh chọn đại một chai rượu vang đỏ, từ trong biển người tấp nập ở siêu thị thoát ra ngoài thì trời đã tối đen.

Tần Vũ Tùng bấm chuông, lùi lại một bước đánh giá xung quanh, là một căn nhà tiêu chuẩn theo kiểu cũ của Thượng Hải. Trên đường từ ngoài hẻm đến được đây, anh đã mất không ít thời gian, nửa đường còn không cẩn thận đâm trúng một con mèo khiến nó kêu lên thảm thiết, tiếng kêu phá vỡ vẻ quanh quẩn của bầu trời đêm.

Ánh đèn đường chiếu xuống, cửa mở, Tần Vũ Tùng giật mình, Chu Kiều cắt tóc ngắn ngắn, còn đủ màu sắc như bị rút cả đồng thuốc nhuộm lên, tóc mái cô đủ màu: vàng, đỏ, trắng. Anh hít vào một hơi, đưa chai rượu cho cô “Chúc mừng năm mới”

Chu Kiều nhận chai rượu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Phòng rất nhỏ, Tần Vũ Tùng nhìn qua đánh giá, phòng khách thông với phòng bếp tầm khoảng hai mươi mấy mét vuông. Kế bên cửa sổ có máy tính, một cái tủ ba tầng nhỏ. Trên bàn ăn có một cái Pizza Hut. Anh thả lỏng tâm trạng, theo Chu Kiều vào phòng bếp. Cô lấy đồ khui rượu, hai cánh tay lúc ẩn lúc hiện, Tần Vũ Tùng ôm cô từ phía sau, nhắm mắt nghe mùi hương nữ tính đặc biệt trên người cô.

Chu Kiều hừ một tiếng, dẫm lên chân anh. Tần Vũ Tùng ngược lại càng hứng thú “Ăn cơm trước hay ăn thịt?”. Anh hơi dùng sức, một tay bế cô lên, dùng một chân nâng cô lên giữa hai chân, cố ý cô xát qua lại. Trong phòng điều hòa được mở nhiệt độ vừa vặn, Chu Kiều ăn mặc quần áo đơn giản, Tần Vũ Tùng nâng cằm cô hôn lên, cảm giác tê dại lan tràn khắp trong lòng. Chu Kiều cố nén không kêu ra tiếng, trở tay sờ soạng kéo quần áo Tần Vũ Tùng, thất lung vừa mở, cô trực tiếp cho tay vào hoạt động, rất nhanh đã có hiệu quả, vật đó nhanh chóng lớn lên.

Tần Vũ Tùng buông cầm Chu Kiều ra, dọc theo bụng cô đi xuống.

Cô vội vàng kêu lên “Rửa tay trước đã”

Tần Vũ Tùng thật sự muốn tròn trĩnh mắt, đem cô ôm trong ngực. Có nước ấm, nhưng anh cố tình dùng nước lạnh rửa tay, sau đó đem áp tay lên trên ngực cô, Chu Kiều rung mình nín dãi, bàn tay kia đã một thẳng đường đi xuống dưới, hết xoa lại nắn. Cô nhớ đến lần trước nhìn mình trong gương, lại rung mình thêm lần nữa.

“Lạnh? Một lát sẽ nóng” Tần Vũ Tùng đem cô ôm lên, mặt đối mặt.

Chu Kiều sợ ngã, vội vàng lấy tay chống lên cạnh tủ bếp, Tần Vũ Tùng lại thổi vào tai cô “Cho anh”. Cô như bị thôi miên, ôm chặt cổ anh, muốn ngã cũng không phải là cô ngã một mình.

Nhưng anh trước sau giữ cô trong lồng ngực mình, trong thoáng chốc cô muốn bỏ trốn, nhưng cũng chớp mắt đã bị lôi về, nghĩ nhiều làm gì, cứ hưởng thụ vui sướng. Cô nhắm mắt, cảm nhận anh từ đợt lay từ đợt đánh sâu vào, hưng hăng như muốn đem cô xé nát ra, từ từ nuốt hết.

“Đúng là có chuẩn bị mà đến...” khi ngồi ăn pizza, Chu Kiều nhìn túi quần Tần Vũ Tùng “Ý vị thâm trường”. Lúc thu thập chiến trường mới biết không phải chỉ sử dụng một cái áo mưa, loại tự thế này không thật thoải mái, không hiểu sao lại có người càng thích dùng sức lực theo kiểu này. Có thể do mới lạ? Cô uống một hớp rượu, phụ nữ thì thích thay đổi quần áo, kiểu tóc, đàn ông thì thích thay đổi phụ nữ.

Tần Vũ Tùng nhìn chăm chăm tóc cô, quyết định nói lời thật dù khó nghe “Không đẹp, nhìn giống con trai”

Chu Kiều thán nhiên “Tôi thích là được”

Tần Vũ Tùng ngưng lại vài phút, kiểm không được lại nói “Không ai nói cho cô biết là cách nói chuyện, làm việc cô không có một chút nữ tính à?”. Anh nhìn biểu hiện của Chu Kiều, tự suy đoán nếu cuộc ly hôn của cô tốt đẹp thì chắc chắn cô sẽ không cùng anh, một người xa lạ, làm đến mức này. Lời đã nói ra anh có chút hối hận, nhưng trên mặt cô vẫn mang vẻ bình thản, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Đến lúc anh đi, cô còn đưa anh ra đầu hẻm “Có đoạn đường không có đèn, để tôi chiếu đèn pin cho anh”

Tần Vũ Tùng muốn sờ tóc cô lần nữa, nhưng bị cô gạt đi. Dưới đèn đường, cô mặt mũi sáng ngời, tóc ngắn khoác áo lông dài, nhìn chẳng ra sao. Cô nói “Ngày mai tôi về quê ăn tết, chúc anh năm mới vui vẻ. chúng ta năm sau gặp lại”

Tần Vũ Tùng quay về nhà mới phát hiện quên một việc. Anh mang theo 2 vụn tẹt trong bì thư, định đưa cho Chu Kiều xài tẹt, nhưng ở trong không khí như vậy đã quên mất.

Năm mới nói dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn. Tần Vũ Tùng tìm một game online, cả ngày vui trong đó không biết thời gian. Anh cũng cùng đồng nghiệp đi uống rượu, sáng dậy muốn tự mình giải quyết, rồi lại thôi: nếu không có người, cho dù có phóng thích ra cũng chỉ lừa mình dối người.

Anh muốn kỷ nghỉ kết thúc sớm một chút, nhưng Chu Kiều nói nửa tháng giêng cô mới trở lại.

Đến ngày 15, cô nhắn báo mình đã về. Tần Vũ Tùng có ý tỏ vẻ vui mừng. Mà cô cũng thể hiện sự nồng nhiệt, nhanh chóng kéo áo khoác, lột áo sơ mi anh ra, không đợi thân thể nóng lên đã kêu anh tiến vào. Rõ ràng là đau đến nhủu mảy mà vẫn còn hihi haha “Tôi muốn AK47!”

Tóc cô đã nhuộm lại màu đen. Tần Vũ Tùng nghĩ thầm “tôi đã nói với cô từ trước rồi”, nhưng năm mới không muốn nói nhiều. Phụ nữ không thích bị nói nhiều, mà người này với mình ngoại trừ có quan hệ thân thể thì cũng không có quan hệ gì, không cần phải xé rách mặt nhau khi còn giá trị lợi dụng.

Chu Kiều đem phong bì Tần Vũ Tùng đưa ném ở tủ đầu giường, tháng giêng có tài lộc, vận khí tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Hợp tan

“Nếu một ngày chúng ta phát hiện, có hợp có tan chỉ là loại che giấu...” Chu Kiều lúc làm việc thích nghe radio. Nam nữ MC trên ghẹo nhau làm cho cô trong công việc cũng có không khí hơn, nghe được bài hát thích thú, cô còn ư hừ hát theo vài câu.

Ánh nắng mặt trời quá tốt, Chu Kiều đem bàn máy tính lên phòng trên lầu. Quần áo mùa đông phơi ngoài cửa sổ ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa, tháng giêng không cần mở điều hòa cả ngày. Đến hơn 3 giờ chiều, cuối cùng cô cũng vất vả làm xong phần việc nửa tháng, hoàn tất việc giao hàng trên hệ thống.

Một cửa sổ chat nhảy ra “Tiểu Kiều, mày online?”

Bạn thân Kỷ Giai Như, Chu Kiều hiểu ý cười cười, tay lại gõ “VẬY CŨNG HỜ!”

“Tết mày về lâu vậy, tao có con theo nên bận bịu không gặp mày được. Nghe Du Đan nói mày có niềm vui mới ở Bắc Kinh, cả đêm không về?”

“Đâu có, tao uống say nên không đi theo bọn họ chơi được”

“Tao biết. Tao nghe nói nhưng tao hiểu hết. Cô ta nói như vậy nhưng tao thừa biết cô ta mượn mày đi chiêu đãi khách, may là mày không bị lừa. Có nghĩ tới chuyện tìm đàn ông khác không?”

“Có, ngày nào cũng nghĩ”

“Phụ nữ trong thời kỳ cho con bú không thể hiểu nổi”

“Từ từ sẽ có, sớm muộn gì cũng có người như rồng như hổ”

“Từ Thao cũng tái hôn hai năm rồi, mày cũng tìm người kết hôn đi”

“Ừ, bây giờ tao có việc, gặp mày sau”

Chu Kiều offline, đi thu quần áo đem vào, drap giường mới giặt ẩm áp, làm người ta muốn lăn lộn trên đó. Nghĩ là làm, cô duỗi dài eo lưng biếng, buông màn, chui vào ổ chăn. Mới hai năm sao? Kỷ Giai Như nhớ không chính xác, mới có 19 tháng hai ngày.

Chu Kiều dùng tay ôm lấy bả vai mình, nhắm mắt tưởng tượng được ai đó ôm vào ngực, nghe nhịp tim đập của người đó, da thịt cọ qua vài, mỗi phần tác đều kêu lên khát vọng. Cô duỗi thẳng hai chân, không chỉ có ngực rung động, cả nơi khác cũng muốn được lấp đầy.

Chu Kiều bọc chăn lẩn một vòng, úp mặt lên gối, ước gì gối nằm có thể biến thành lồng ngực của ai đó, cô yên lặng thờ dài, cảm đi động nhấn đi một tin “Tôi nhớ anh”

Người tới còn nhanh hơn tưởng tượng, lần trước Chu Kiều đã đưa cho Tần Vũ Tùng một chìa khóa phòng. Có tiếng bước chân đi vào nhà, ngừng ở dưới lầu một chút rồi đi tiếp lên, từng tiếng vang đến bên tai cô. Chu Kiều tìm đập thành thịch, cô cúi mặt dưới chăn. Cửa sổ chưa đóng nên gió thổi vào phòng có chút lạnh, như nhắc nhở cô đang giả bộ ngủ.

Giường lún xuống một chút, cô cảm giác được anh ngồi xuống. Cô nghĩ anh sẽ đánh thức mình dậy, nhưng không, anh chỉ giúp cô kéo lại chăn ngay ngắn. Giường trở về trạng thái cũ, anh đóng cửa sổ, mở điều hòa, đi tắm rửa. Sau đó, anh nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô từ phía sau lưng. Lưng cô áp vào ngực anh, hơi ấm từ cơ thể anh bao phủ lấy cô.

Chu Kiều không đợi được anh có làm gì nữa hay không, cô thật sự chìm vào giấc ngủ.

Có tiếng mèo kêu từ ngoài cửa sổ đánh thức cô, cô cảm giác được hình như có gì khác lúc này, có gì đó cứng rắn chạm vào chân cô. Anh cũng đã tỉnh, vẫn duy trì nguyên tư thế như cũ nhưng lại bắt đầu giờ trò, từ ngực cô lướt qua bụng, xuống nữa rồi dừng lại ở đó.

Chu Kiều cắn răng nhịn nhưng rung động cơ thể bán đứng cô, Tần Vũ Tùng dùng tay vuốt ve. Bàn tay to lớn ngang tàng khiến Chu Kiều không nhịn được rên một tiếng, ngả đầu dựa lên vai anh. Anh cũng thuận thế tiến vào, cô run rẩy trong ngực anh. Cảm giác thân thể đến mãnh liệt khiến cô muốn bắt lấy cái gì đó làm điểm tựa. Cô tìm được tay anh, mười ngón nắm lại, gắt gao bện chặt lấy nhau.

“Sao phải bọc kín mít vậy, có phải tôi chưa từng thấy đâu?” Tần Vũ Tùng nhìn Chu Kiều vừa từ phòng tắm bước ra. Cô mới tắm xong, hiếm khi thấy môi cô hồng hào vậy, Tần Vũ Tùng nhìn xét “Khí sắc của cô gần đây có vẻ tốt hơn nhiều”. Chu Kiều ném khăn đang lau tóc xuống, bực bội nói “Anh đi tắm đi”. Cô phát hiện mình béo lên, có thể do đã thật sự buông bỏ nên tinh thần thoải mái hơn mà bắt đầu béo lên.

Tần Vũ Tùng không biết cô khó chịu cái gì, “Có gì ăn được không?”, nhìn về mặt Chu Kiều không tốt, anh bỏ sung “Mấy hôm nay tôi đi công tác, vừa xuống máy bay thì nhận được tin nhắn, liền chạy ngay đến đây. Tôi cũng hy sinh thân mình cho cô ăn no rồi, giờ có phải cũng nên được ăn chút gì chứ?”. Chu Kiều phản vấn nhìn anh, do dự giữa việc giám cân với việc tiếp tục kêu đồ ăn về.

Tần Vũ Tùng tự mình động tay động chân, mở tủ lạnh chỉ có mỗi thùng sữa chua. Nhà bếp chén bát phủ đầy bụi. Anh uống hai hộp sữa chua, thấy còn đói hơn, bụng cũng muốn kêu rột rột. Anh tìm khắp nhà cũng không có gì có thể ăn, Chu Kiều đứng giữa cầu thang “Không cần tìm, tôi tìm cũng không có đâu”

Tần Vũ Tùng cảm thấy bị ai, vận khí anh chưa tốt lên được sao, anh gặp toàn phụ nữ cực phẩm

Chu Kiều đứng trên cao nhìn xuống hỏi “KFC, MacDonald hay Pizza Hut?”

Tần Vũ Tùng nói “Tôi muốn ăn cơm”

Chu Kiều “Tôi gọi cho anh một phần có cơm”

Tần Vũ Tùng buồn bực “Tôi muốn ăn cơm bình thường, đồ ăn Trung Quốc, không phải thức ăn nhanh”

Nửa tiếng sau, họ ngồi trên xe Tần Vũ Tùng, Chu Kiều bực bội nhìn ngoài cửa sổ, anh ngang ngạnh tím cổ lòi ra ngoài, tình trạng quần áo thảm thương bị anh nhìn thấy hết. Đa số quần áo cô mặc không vừa nữa, bó sát, mặc vào bung cả ngực. Mớ quần áo mùa đông ra thì bao nhiêu mỡ của cô cũng theo ra ngoài.

Tần Vũ Tùng hơi buồn cười “Dáng người cô tốt mà, tôi rất thích dáng vẻ của cô hiện giờ”

Chu Kiều không hề môi, đều là cô sai nên giờ anh mới có cơ hội chế giễu.

Tần Vũ Tùng trấn an nói tiếp “Ngực lớn eo thon chân dài, da lại trắng, cô còn muốn gì nữa”. Anh cảm giác được cô béo hơn so với trước, nhưng sờ lên càng trơn mịn. Nhất là vòng eo cô, vừa vặn tay ôm, tốt đến mức không thể tốt hơn. “Cô năm nay cũng 31 tuổi rồi, phụ nữ đến tuổi này thì hơi tròn lên là bình thường”

Chu Kiều cắt ngang “Anh còn nói tiếp thì giao hẹn của chúng ta coi như xong”

Tần Vũ Tùng thức thời ngậm miệng, không cần đòi co với phụ nữ lúc họ nghiêm túc, dễ chọc đến bùng nổ vũ trụ lắm.

Hai người đi đến mấy chỗ, đều phải chờ mới có chỗ ngồi, cuối cùng đành gia nhập đội quân xếp hàng ở chỗ quán ăn có người ít nhất.

Chu Kiều đi mua quần áo, Tần Vũ Tùng đứng xếp hàng chờ. Anh đang chăm chú chơi game trên điện thoại thì có người đi đến trước mặt “Vũ Tùng”. Tần Vũ Tùng hỏi hận rồi, anh nên nghe lời Chu Kiều mà ở nhà kêu cơm hộp, biết đâu chừng lúc này còn có thể chiến đấu trận thứ hai. Đúng là không nên coi thường giác quan thứ sáu của phụ nữ mà, anh thờ dài trong lòng, ngẩng đầu lên “Đã lâu không gặp. Chu Dật”

Chu Dật không mời cũng tự kéo ghế lại gần anh “Gần đây anh thế nào?”

“Cũng bình thường. Còn cô?”

“Rất hạnh phúc, anh biết không, tôi...”

Tần Vũ Tùng không muốn biết một chút nào, may mà Chu Kiều đã quay lại “Nhanh lên, bắp mới ra lò nóng quá”

“Đây là?”

Tần Vũ Tùng buột miệng “Bạn gái tôi”

Chu Kiều cảm nhận được ánh mắt dò xét của đối phương, cô im lặng, muốn nhìn thì nhìn.

Chu Dật đi rồi, Tần Vũ Tùng chờ Chu Kiều sẽ có hỏi han gì đó. Nhưng chờ hơn nửa ngày cũng không nghe gì, có lẽ cảm giác được ánh mắt anh, cô rời mắt khỏi trò chơi, cũng không ngẩng đầu lên nói “Tôi hiểu”

Cũng không phải mười tám hai mươi tuổi, ai mà không có chuyện cũ, nhìn xem bộ dạng anh còn ngẩn ngơ, cô cũng không muốn sát muối lên vết thương lòng của anh, tương lai còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Miệng thú

Chu Kiều mặt đầy vẻ thông cảm càng làm Tần Vũ Tùng thấy buồn bực, cô giống như quá thân nhiên, càng không muốn cho ý kiến bình luận gì.

Tần Vũ Tùng cảm thấy may cô không là bạn gái thật sự của anh, nếu không anh phải giải thích việc ly hôn của mình, nghiêm túc thẳng thắn là nguyên tắc hàng đầu trong giao kết. May mà còn có điện thoại, có thể giết thời gian trong những lúc không biết nói gì như thế này.

Nhưng tiếc là hôm nay vận khí của anh thật sự không tốt, chờ đợi vất vả mới tới họ vào quán, vừa ngồi xuống cầm lấy thực đơn, bàn bên cạnh có tiếng kêu “Tần tổng?”. Tần Vũ Tùng quay đầu nhìn sang, là người của một Công ty có hợp tác kinh doanh. Tuy anh không làm việc trực tiếp nhưng cũng có gặp trong buổi tiệc, có trò chuyện, trao đổi danh thiếp qua với nhau. Người kia là người khéo léo, lễ độ chu toàn, gặp ai cũng chào hỏi vài câu.

Anh Tiền nhiệt tình đi đến, “Cảm ơn anh đã giới thiệu nhà hàng này, tôi đã đến đây mấy lần, lần nào cũng thấy vừa ý”. Tần Vũ Tùng cảm giác như mình bị sụp hố của chính mình, anh nào có đặc biệt thích nhà hàng này, chẳng qua khi chuyển phiên thì tìm đề tài mà nói, nhà hàng này ở khu vực quảng trường, giao thông thuận tiện nên mới tiện miệng mà giới thiệu một câu.

Anh Tiền lễ phép quay sang “Không biết xưng hô với cô thế nào?”

Chu Kiều cười “Tôi họ Chu, Chu Kiều”

Anh Tiền vươn tay ra, “Tôi với Tần tổng là bạn bè. Cô đang làm việc ở đâu?”

“Tôi là kiến trúc sư”

Tần Vũ Tùng ngạc nhiên nhìn cô, chắc không phải thật chứ, cô mà về thì sẽ ra thứ gì.

“Cô làm việc ở đâu? Những người trong giới kiến trúc ở Thượng Hải tôi đều có biết qua”

Chu Kiều không nghĩ tới việc người này cứ hỏi hết câu này tới câu khác, lại còn vẻ mặt tươi cười thân thiết, làm cho người khác muốn bực bội cũng không thể thể hiện. Cô nói “Hoa Tần”.

Anh Tiền kia nghĩ ngợi “Công ty của Bành?”

“Đúng”

“Anh ta dạo này sao rồi? Bạn lắm không? Lâu lắm không gặp nhau ăn cơm”

Chu Kiều phục rồi “Ông ấy vẫn luôn bận rộn, tôi chỉ là nhân viên quèn, cũng không gặp mặt thường xuyên được”

“Cô Chu khiêm tốn quá” anh Tiền kia cười haha “Làm phiền cô với Tần tổng rồi, chúc hai người dùng bữa ngon miệng”

Anh ta vừa đi, Tần Vũ Tùng cùng Chu Kiều cùng thở ra nhẹ nhõm, tầm mắt giao nhau không nhận được cùng bật cười.

Đồ ăn đưa lên sau đó, hai người cầm đầu ăn, Tần Vũ Tùng nhận được tin nhắn “Tôi đã thanh toán, xem như lời xin lỗi vì đã làm phiền”. Người nhắn là anh Tiền kia, anh ta chắc đã hiểu lắm quan hệ giữa hai người. Tần Vũ Tùng tức tối không hiểu sao ăn một bữa cơm cũng đụng phải những người này. Tuy cũng thu được cái hay là biết được nghề nghiệp của Chu Kiều, đôi thủ càng mạnh thì trò chơi càng thú vị.

Chu Kiều liếc anh một cái “Tôi nói dối anh ta đấy, tôi làm việc ở hộp đêm, chính là vì nghĩ anh cũng không muốn người khác biết anh bao nuôi phụ nữ”

Tần Vũ Tùng nhìn chằm chằm người trước mặt “Phụ nữ lớn tuổi rồi không phải không còn được ra tiếp khách sao, cô làm sao làm được?”

Hừ, chê bai cô hoa tàn ít bướm? Chu Kiều bình tĩnh “Không còn cách nào khác, vẫn có người muốn làm với tôi đó thôi”

“Phụ nữ luôn có thiện cảm với tôi”

“Đàn ông trung niên chưa chắc đã dễ nghe hơn phụ nữ trung niên đâu, chú à”

“Nghe nói bây giờ mấy cô gái trẻ lại rất thích những đàn ông lớn tuổi lịch thiệp, chắc cô không biết có cái mốt là yêu ông chú rồi”

“Mấy cô gái tốt ở đại học thì đã có nơi có chỗ hết rồi, trừ khi anh thật sự thích hôm nay yêu cái này ngày mai yêu cái kia”

“Tôi có thể lấy người sinh sau năm 90 làm vợ, còn cô có dám lấy người sinh sau năm 90 làm chồng không? Người ta dám lấy cô cũng không dám cưới. Đừng trách tôi không nói rõ ràng, tôi sẽ không cưới cô, cho dù có làm bao nhiêu cũng vậy”

Chu Kiều trầm mặc. Tần Vũ Tùng có chút đắc ý, phụ nữ miệng lưỡi sắc bén thì có ích lợi gì, sự thật vẫn là sự thật. Qua một lúc, anh lại cảm thấy không đúng, thời gian yên lặng kéo dài, cô cũng không ăn gì, chỉ dựa vào ghế chơi điện thoại.

Anh hỏi “Sao không nói nữa?”

Cô đáp “Nghe anh nói mà”

Tần Vũ Tùng thật không biết phải nói gì.

Chu Kiều cất điện thoại “Ăn xong thì về thôi”

Tần Vũ Tùng đi sau cô, muốn nói xin lỗi cô. Anh chán nản nhận ra, dù đã ly hôn 3 năm nhưng cảm xúc của anh vẫn ít nhiều bị Chu Dật mang đi. Vì muốn duy trì phong độ nên anh giấu kỹ những lời khắc nghiệt trong lòng, cảm thấy rất nhiều áp lực. Một khi có cơ hội sẽ không thể cầm lòng được, cứ thế mà tuôn ra, mà Chu Kiều hôm nay lại thành vật thể thần.

Lúc này Chu Dật nói “Nhìn anh cũng hạnh phúc tôi yên tâm rồi”

Con khi, Tần Vũ Tùng nghĩ, phong độ cái quý gì, cô không tốt tôi mới thấy vui vẻ.

Chu Kiều đi càng lúc càng nhanh, do bản lĩnh vẫn không đủ mạnh mẽ, cũng có ngày như hôm nay, cô ác ý đem người khác ra che chắn cho mình. Nhưng cô không muốn mình thất bại trước Tần Vũ Tùng, nếu để anh biết nhược điểm của mình, sau này không biết sẽ nói đến những lời tàn nhẫn như thế nào. Nếu hôn nhân là trường học, thì cái cô học được chính là kiểm chế cảm xúc, không để cho người khác có cơ hội làm tổn thương mình.

Tần Vũ Tùng đuổi theo cô “Xe để dưới tầng hầm”

Chu Kiều quay người lại, cười cười “Không tiện đường, tôi đi xe bus về được rồi”

Tần Vũ Tùng nhảy bèn cảm nhận được thái độ của cô, nếu hôm nay để cô đi, chỉ sợ sau này sẽ không thể gặp lại “Xin lỗi cô, những lời khi nãy chỉ nói đùa thôi”

Chu Kiều muốn nói gì đó, rồi lại thôi. Do anh xin lỗi chưa đủ thành ý?

Trên đường người tới người lui, đèn đuốc sáng choang, Tần Vũ Tùng nhìn Chu Kiều, hết sức thành ý mà cam đoan “Từ nay về sau tôi đảm bảo sẽ không nói thế nữa”.

Tóc cô so với hồi tết thì dài hơn một chút, vén ra sau tai, lộ cả khuôn mặt, đôi mắt đen láy trong sáng, mang theo chút thanh thuần như trẻ con, “Thật sự không cần phiền phức vậy, chúng ta gặp lại sau”

Tần Vũ Tùng nhìn Chu Kiều bước nhanh ra phía quảng trường, cô mặc cái áo lông thùng thình, bên dưới là quần jean thẳng tắp, anh nhớ hồi học trung học có bạn học cũng thường xuyên mặc như vậy, nhưng trên người cô thì lại rất đẹp.

Tần Vũ Tùng vừa về đến nhà đã nhận điện thoại của ba mẹ anh, nói vài chuyện hàng ngày rồi lại tới đề tài quen thuộc: không biết tranh thủ lúc còn trẻ kết hôn sinh con chính là có lỗi với cha mẹ, cũng có lỗi với bản thân “Mười năm nữa thì con làm sao bây giờ?”

Tần Vũ Tùng nghe ba anh dạy dỗ “Bên cạnh con không lẽ từ trước đến giờ không có cô gái nào tốt sao? Nếu có thì phải nhanh chóng mà tóm lấy, tuổi tác đâu chờ ai. Ba với mẹ con lúc bằng tuổi con bây giờ, hai đứa con đã đi mua nước tương được rồi”. Mua nước tương cái gì, anh cười khổ, người trẻ tuổi bây giờ 20 tuổi còn không biết sử dụng nồi cơm điện. Anh 35 tuổi còn chưa hiểu được ý nghĩa cuộc sống, không lẽ còn muốn anh cho thêm trên đời này một sinh mệnh cũng mờ mịt. Hơn nữa, anh cũng đã làm đến vị trí như bây giờ, khi cảm thấy ai đó cũng tốt, cũng không thể giống bọn trẻ con “Cô có bạn trai chưa? Tôi muốn theo đuổi cô”

Anh không hiểu làm thế nào để bắt đầu. Không lẽ đã già thật rồi?

Tần Vũ Tùng tắm xong, nhìn mình qua gương. Trong nhà chỉ có phòng tắm mới có kính có thể soi nửa người, trong hơi nước mờ mờ vẫn có thể nhìn ra làn da vẫn còn săn chắc, cánh tay cũng có cơ bắp, da thịt không nhăn. Chắc cũng không già, anh chợt dạ nghĩ, nếu không Chu Kiều cũng không đồng ý cùng anh lên giường đâu.

Trước khi đi vào giấc ngủ, anh nhắn một tin cho cô “Thành thật xin lỗi”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Âm áp

Chu Kiều không trả lời. Khoảng 3,4 tháng sau, cô như biến mất, lặng yên không tiếng động. Tần Vũ Tùng tuy có chìa khóa nhà cô, nhưng anh cũng không muốn trở mặt ra mà đến, anh xem cô là ai? Tần Vũ Tùng có thể tự lừa mình là anh tình tới nguyện, nhưng bây giờ đã như vậy, anh cũng không muốn chết mà làm bậy làm bạ.

Tần Vũ Tùng trở lại kiếp ăn chay. Cũng không phải là không thể chịu được, anh đã biết cách giải quyết, tập trung cho công việc, càng bận rộn thì hiệu quả công việc cũng tốt hơn, rảnh nữa thì chơi game, chạy bộ, đi bơi, chơi bóng, mấy cái đó cũng giúp tiêu hao thể lực. Thỉnh thoảng cũng nhớ tới lúc được thỏa mãn ăn ngon kia, dư vị đó khiến cảm xúc cũng ngồn ngán trăm mối, cho nên tốt nhất vẫn ăn chay luôn.

Đến lúc Tần Vũ Tùng cho rằng Chu Kiều sẽ không bao giờ xuất hiện nữa thì lại nhận được tin nhắn của cô “Có thể đến ở nhà anh ở nhờ vài ngày không?”

Tần Vũ Tùng do dự, muốn hỏi cô có việc gì, càng không thể hỏi không thể ở khách sạn hay sao, nhưng anh biết Chu Kiều chỉ cần anh trả lời được hoặc không.

Sau khi ly hôn, Tần Vũ Tùng dọn tới nơi ở hiện nay, trong nhà cũng chỉ bày biện đơn giản một số đồ đạc, những thứ quan trọng anh để ở ngân hàng. Có thể Chu Kiều cũng không ở lâu, anh trả lời “Được chứ, tôi đến đón cô?”

Chu Kiều bảo không cần, nếu thuận tiện thì hôm nay cô sẽ đến, chỉ cần nhắn địa chỉ cho cô là được.

Hết giờ làm, Tần Vũ Tùng nhanh chóng trở về nhà. Đợi một lát không thấy người đến, anh đi mua vài thứ đồ ăn sẵn với bánh mì, bánh ngọt. Anh ở đây cũng không tốt hơn Chu Kiều bao nhiêu, trong tủ lạnh đều là thức ăn nhanh. Khi quay về, anh thấy Chu Kiều đang ở cửa thang máy.

Nghe tiếng động của thang máy, Chu Kiều ngẩng đầu, chạm vào ánh nhìn của anh.

Dường như có đốm lửa rơi vào trong ngực, làm cho toàn thân run lên, Tần Vũ Tùng xoay người mở cửa che dấu biểu cảm “Sao có ít đồ đạc quá vậy?”. Cô chỉ chỉ túi xách “Đồ dùng hàng ngày đều có”

“Ngồi đi”. Tần Vũ Tùng hỏi “Uống gì không?”. Anh đem đồ mới mua đến phòng bếp “Ăn cơm chưa? Uống bia không?”. Anh bụng hai đĩa đồ ăn đến phòng khách “Đi trễ nên hết đồ ăn, chỉ còn ít gà hấp muối với xương sườn”. Chu Kiều đứng lên dọn đồ đạc trên bàn qua một bên, tay cô dừng lại ở quyền tạp chí.

Tần Vũ Tùng đi qua nhìn, đó là quyển tạp chí anh mua ở sân bay, lúc đó chỉ thấy mặt cô gái ở trang bìa rất giống Chu Kiều, khỏe mắt hơi nâng, mơ màng mà lại mang theo vài phần đẹp mê đắm tình, nhưng khỏe môi lại hơi mỉm, như đang chịu đựng điều gì đó.

Chu Kiều đem tạp chí cùng đồ linh tinh để qua một bên, thuận miệng nói “Không nghĩ anh lại quan tâm đến kiểu tạp chí này”

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ Tùng bỏ 20 tệ mua vì ảnh bìa hơn là nội dung của tạp chí.

Anh nói “Cô ăn trước đi, tôi làm thêm chút đồ”

Tần Vũ Tùng đem 2 trứng gà bỏ vào nồi, làm thành món canh trứng. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cho thêm mì vào, sợi mì không mềm không cứng, trứng vừa chín tới.

Chu Kiều cũng không ăn, chỉ dựa vào sofa yên lặng uống bia.

Tần Vũ Tùng thấy Chu Kiều không chú ý mà uống một hóp canh, vội vàng lên tiếng nhắc “Cẩn thận nóng”

Chu Kiều nóng phồng lưỡi, theo bản năng nuốt canh xuống, cảm giác nóng rực dọc theo cổ chảy xuống dạ dày, nước mắt tự động chảy ra.

Tần Vũ Tùng vội vàng mang lại cho cô ly nước “Sao không nhả ra? Cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn người ta dạy hả?”

Chu Kiều rưng rưng nước mắt nhìn anh, nói không nên lời, không có việc gì sao phải nấu đồ nóng đến vậy.

Giường là loại giường đơn 1,2m, Chu Kiều có thể chọn ngủ ở sofa, hoặc Tần Vũ Tùng ngủ ở sofa, hoặc cả 2 ngủ cùng trên giường, may mà cả 2 đều không to lớn. Đẳng nào cũng đã đến, Chu Kiều lấy đồ lót ra “Tôi đi tắm trước”

Tần Vũ Tùng không muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của, tuy rằng không phải chưa từng làm, nhưng mà ở nhà của mình vẫn có chút cảm giác khác biệt. Cuối cùng ý nghĩ là chính nhân

quần tử vẫn thẳng, trong lòng cô, anh bây giờ chắc là một tên quý hào sắc mà còn là một ông già trung niên khác nghiệt. Không biết cô gặp phải chuyện gì mới trốn đến đây, tất nhiên không thể làm cô phải rời đi lần nữa.

Tần Vũ Tùng mở máy tính ra đọc tin tức, nghĩ chắc Chu Kiều đã ngủ, mới rón rén vào giường ôm chần ra để trên sofa. Anh tắm xong ra toilet, cũng không mở đèn, theo ánh sáng ngoài cửa sổ mà đi, vừa nằm xuống đã lập tức ngưng thở. Mùi hương dịu dàng tràn ngập, tay chân anh lỏng ngóng không biết để đâu.

Chu Kiều không biết anh nghĩ gì, trong bóng tối hôn lên. Dây dưa hơn nửa ngày, Tần Vũ Tùng mới thoát ra vòng ôm như bạch tuộc của cô, ngời há miệng thở “Không cần miễn cưỡng, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện thường”. Chu Kiều lại nhìn trái khế anh lên xuống, lại muốn nãy ra ý xấu. Cô ngồi dậy theo, ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh nhẹ giọng nói “Tôi không miễn cưỡng, còn anh thì sao?”

Cô hét sức khiêu khích, Tần Vũ Tùng cả người đã nóng như lửa, nhin không nổi lật người nằm đè lên trên.

Xoay trở trên ghế sofa chật hẹp, hai người ngã lăn xuống đất chồng lên nhau. Tuy Chu Kiều bị ngã nằm trên người Tần Vũ Tùng nhưng anh thoáng nghe cô rên lên một tiếng, hình như bị trúng cạnh bàn anh hoảng hốt hỏi “Bị đau ở đâu?”, Chu Kiều xoa xoa trán “Không sao”

Tần Vũ Tùng định mở đèn lại bị Chu Kiều cản lại “Màn chưa kéo”

Anh dùng chân bao lấy cô, mang người ôm đến bên cửa sổ. Sờ lên trán thấy hơi sưng nhưng không rách da, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôm cô quay lại sofa.

Chu Kiều thì thầm “Cảnh bên ngoài thật đẹp”

Tần Vũ Tùng lúc mua căn hộ này cũng vì từ trên cao nhìn xuống thấy rất nhiều ánh đèn của nhiều gia đình, làm cho tâm hồn tự nhiên cảm thấy thoải mái.

Chu Kiều càng thấp giọng hơn “Hay là chúng ta đem sofa lại đây... làm?”

Ý kiến này...không tồi...

Tần Vũ Tùng đặt một nụ hôn lên chỗ bị thương ở trán Chu Kiều, nhẹ nhàng dùng nụ hôn ve vuốt vết thương. Cô im lặng nhận sự an ủi của anh, ngoan ngoãn vùi trong lòng anh, hay tay ôm chặt eo anh.

Anh muốn đem cơ thể cô nhập vào chính mình, không đau nữa, thật xin lỗi, thật sự không muốn làm tổn thương cô.

Bầu trời thành phố từ lâu đã ít thấy sao, nhưng sau những cửa sổ vẫn có ánh đèn ấm áp, cho dù bên này đèn có tắt hết đi, thì bên kia vẫn có ánh sáng ấm áp chiếu rọi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Năm xưa

Chu Kiều ở lại hai ngày, Tần Vũ Tùng có thể hiểu được chút ít nguyên nhân vì sao hôn nhân của cô thất bại. Anh thật sự chưa từng thấy phụ nữ nào không biết nấu ăn, lại tiêu xài phung phí như cô. Ngày đầu tiên anh về nhà, đồ đạc trên giường đã đổi hoàn toàn thành đồ mới, màu sắc trang nhã, hoa văn đẹp đẽ. Chưa nhìn đến giá tiền, anh cũng rất vui vẻ, đến khi hóa đơn nhìn thấy trên bàn trà, anh mới hiểu thì ra nói hàng hóa trên thị trường giá nào cũng bán được không phải là không đúng, dù sao thì chắc chắn cũng có người mua.

“Cũng không phải bắt anh trả tiền, coi như anh không biết đi”, Chu Kiều mặc áo sơ mi của anh, chăm chú vào laptop nói mà không ngẩng đầu lên.

Phòng bếp buổi sáng anh đi ra sao, bây giờ vẫn y nguyên tình trạng cũ.

Tần Vũ Tùng lắc đầu, cô là khách, cũng không có lý gì bắt khách làm việc nhà. Nhưng chăn drap thay xong đã được giặt sạch, xếp gọn gàng bỏ vào tủ, cho nên cũng không phải là cô lười biếng.

“Buổi trưa cô ăn gì vậy?”

“Ăn cơm hộp. Đứng rồi, sau buổi trưa tôi sẽ không ăn nữa, cho nên cơm chiều anh không cần lo cho tôi”

Cô nhìn chăm chú vào máy tính, Tần Vũ Tùng ngồi xuống bên cạnh cô, tin tức thời sự cũng cuốn hút vậy sao?

“Có tâm sự gì?” Tần Vũ Tùng thử thăm dò hỏi

“Không có”, cô khép máy tính lại “Lại đây, tôi xem bói cho anh”

Ngón tay Tần Vũ Tùng rất dài, nhìn qua có vẻ rất lớn. Chu Kiều đem tay mình ra so thử, nhỏ hơn 2 lần.

Chu Kiều nhìn lòng bàn tay trái, lại xem tay phải, trầm ngâm không lên tiếng. Tần Vũ Tùng cười nói “Người ta nói nam trái nữ phải, cô sao mà tay nào cũng xem?”. Chu Kiều giải thích “Tay trái là vận khí bẩm sinh, tay phải nỗ lực sau này, đó chính là cái gọi là thứ nhất mạng - thứ nhì vận - thứ ba phong thủy - thứ tư tích đức - thứ năm học hành”

Chu Kiều sờ sờ lòng bàn tay anh, cô không sơn móng tay, móng tay cũng được cắt ngắn, đầu ngón tay lộ ra màu hồng nhạt. Anh co tay lại, Chu Kiều tưởng anh bị nhột nên cười cười xin lỗi “Anh coi nè, đây là đường sinh mệnh, anh nhất định là sống lâu trăm tuổi, không bệnh không tai. Đường sự nghiệp cũng rất tốt, anh có thiên phú, lại cần cù nỗ lực, tương lai càng ngày càng tốt”. Cô dừng lại một chút “đây là đường tình cảm, sẽ kết hôn hai lần, trước 25 tuổi thì khá đào hoa, đến trung niên thì sẽ ổn định”

Tần Vũ Tùng nghe cô nói như có đạo lý rõ ràng, không cho là thật mà cười, đầu mà ra lắm chuyện như vậy, chỉ có mấy cô gái trẻ mới thích nghiên cứu cái này, thành bại do mình, biết rồi thì sao chứ, không lẽ để số phận do trời định đoạt? Anh nói sang chuyện khác “Cô không mập chút nào, đi theo tôi ra ngoài ăn cơm tối đi?”

Nghe phải đi ra ngoài ăn tối, Chu Kiều ưỡ oài “Xin lỗi anh, tôi không muốn ra ngoài đường”

Tần Vũ Tùng thấy cô mất hứng, trong lòng khẽ động “Tôi cũng xem tay cho cô nè?”. Anh già vờ nắm lấy tay cô, tay cô rất mềm mại, lòng bàn tay đường nét rõ ràng. Theo cách nói của cô vừa rồi, tay cô không phải thật tốt, chủ yếu là do đường sinh mệnh khá ngắn, đường tình cảm tuy dài nhưng lại tách ra giữa chừng. Chỉ có đường sự nghiệp là đáng giá, vừa dài

vừa thẳng, nhưng theo kiểu cô suốt ngày nằm dài ở nhà, nói cô có kế hoạch lớn để làm thi nghe như đang nói xò.

Tần Vũ Tùng thật lâu vẫn không lên tiếng, Chu Kiều rút tay lại “Không cần xem, số tôi thế nào tôi biết”

Thần sắc cô hơi âm đạm, Tần Vũ Tùng hơi dùng sức nắm tay cô, nghiêm túc nhìn mặt cô “Cô mặt mày rạng rỡ, mũi miệng đoan chính, tương lai sẽ có đôi hạnh phúc đến cuối đời, sống lâu trăm tuổi, mỉm cười mà đi”. Rõ ràng là lời chỉ mang tính an ủi, Chu Kiều phì cười nghịch ngợm “Họ hàng vui vẻ, vợ chồng hòa thuận, sớm sinh quý tử, con cháu đầy nhà, cả đời có tiền, không lo không nghĩ đến già”. Tần Vũ Tùng cười “Đúng rồi, có ai nói trước với cô rồi sao?”. Chu Kiều gật đầu “Hơn mười năm trước có thầy bói nói rồi. Lần đó tôi với ...bạn học ...đi chơi, có người gọi tôi báo, cô gái này, đề tôi giúp cô xem tướng, xong rồi nói mấy lời trên đó”. Cô nói “Cho nên, cảm ơn anh đã đỡ ngọt, nhưng mà thiên cơ sớm đã được tiết lộ, không thể biểu tiền anh nữa”

Tần Vũ Tùng chồm tới mở nhanh lên môi cô 1 cái “Không cho thì tôi tự lấy”

Chu Kiều gác chân lên, dùng bắp chân cọ tới cọ lui trên đùi anh “Tôi định sẽ hậu tạ anh tốt hơn, ai ngờ anh chỉ cần chút tiền kia, thật không còn cách nào khác, miễn cưỡng không có hạnh phúc nha...” cô khép hờ mi, âm thanh càng ngày càng nhỏ

Tần Vũ Tùng đề lên cô “Cho đi cho đi”

Chu Kiều bật cười haha “Thôi không gờn nữa, anh đi ăn đi”

Tần Vũ Tùng náo loạn một hồi cũng làm biếng đi, xuống bếp nấu tô mì, cho 2 trái trứng gà vào trong rồi bung lên ngồi gằn gằn chỗ Chu Kiều mà ăn.

Mì ăn liền đáng sợ ở chỗ dù biết nó không tốt cho sức khỏe, nhưng mùi thơm của khiến người ta muốn ăn một miếng, húp miếng nước. Chu Kiều nói “Lại đây cho tôi ăn thử với”. Tần Vũ Tùng ngồi yên “Sau buổi trưa không ăn nữa”, Chu Kiều nói “Chỉ ăn 1 miếng”, Tần Vũ Tùng hừ “Cô đã nói không ăn chiều rồi”. Anh cố ý nhai phát ra tiếng “Cho thêm một ít dầu mè, mùi càng thơm, càng ăn lại càng thơm”

Chu Kiều vo 1 tờ giấy ném đến anh “Có cho hay không?”

Tần Vũ Tùng lắc đầu “Tôi không khuất phục trước bạo lực”. Nhìn về mặt của Chu Kiều, anh lại tiếp “Nhưng mà tôi chưa đến mức nhẫn tâm, nếu ai mà làm ra vẻ trẻ con cầu xin thì tôi đáp ứng ngay”. Chu Kiều xì một tiếng coi thường “Được rồi, van xin anh cho tôi ăn một miếng, được chưa?”. Tần Vũ Tùng thấy cũng đùa đủ rồi, bèn từ từ đi tới “Dù giọng điệu không tốt lắm nhưng tôi người lớn rộng lượng không chấp nhặt, ăn đi”. Anh gắp mì lên đút cho Chu Kiều “Thật ra ngon nhất là trứng gà, đây là trứng hữu cơ, hôm qua cô cũng ăn rồi đó, vừa mềm vừa thơm. Chu Kiều lại liếc mắt coi thường “Đừng nói quá, đợi tôi ăn thử rồi bình luận sau”

Ăn thử miếng này rồi thử thêm miếng kia, chỉ một lát tô mì đã hết sạch.

Tần Vũ Tùng không nghĩ tới hai người cùng ăn nhanh hết vậy. Anh hỏi “Ăn nữa không?”

Mặt Chu Kiều nhăn còn hơn khổ qua “Nghe nói ăn mì dễ béo lắm, anh hại tôi...”

Tần Vũ Tùng đem cô ôm lên đầu gối mình “Cô không mập chút nào, tôi bảo đảm đó. Cô xem nè, tôi ôm còn được mà”

Chu Kiều có thể khẳng định chưa bao giờ một ngày cô có thể làm ra 3 lần biểu hiện xem thường như vậy “Vóc dáng anh ra sao, vóc dáng tôi ra sao, nếu anh mà ôm không nổi tôi thì tôi đã béo đến mức độ nào rồi?” Tần Vũ Tùng chỉ cười không trả lời.

Nửa đêm, Chu Kiều gập ác mộng giật mình, tỉnh dậy mới biết do Tần Vũ Tùng ôm cô chặt quá. Bị anh gắt gao ôm chặt vậy nên cô thờ không nổi, thành ra mới gập ác mộng. Cô hơi vận vẹo người vài cái muốn thoát ra, lại cảm giác được cơ thể người kia có biến hóa. Khụ... ăn no rồi mới ngủ mà, tại sao lại còn...

Cô vui mặt vào gối.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Ý tốt

Tần Vũ Tùng chậm rãi rút cánh tay gối dưới cổ Chu Kiều ra. Giường nhỏ quá, anh tuy không quá to lớn nhưng cũng là đàn ông, ngày thường mình anh đã nằm gần hết giường, bây giờ có thêm Chu Kiều, anh chỉ sợ lại làm rớt cổ xuống đất lần nữa. Anh đã làm cô ngã một lần, không muốn bị thêm lần nào nữa.

Chu Kiều tuy không trần trọc nhưng mấy hôm nay anh cũng biết cô ngủ không ngon, Tần Vũ Tùng không rõ cô chưa quen hay là có tâm sự. Từ tối qua đến gần sáng nay cô mới thật sự ngủ ngon, hô hấp đều đều. Anh đóng cửa phòng, mở cửa sổ nhà bếp ra thấy mây đen dày đặc, có lẽ sắp có mưa lớn.

Tần Vũ Tùng lấy thịt bò từ tủ lạnh, cắt thành từng miếng nhỏ, thêm nước, cho hành gừng, thêm chút rượu, cho vào nồi hầm. Đến lúc phải đi, anh vội vàng thay quần áo, lấy tờ giấy viết “Trong nồi có canh thịt bò, tôi đi làm, cô uống canh trước đi”

Tần Vũ Tùng khóa cửa, lại quay nhìn bàn ăn, tờ giấy đặt ngay giữa, chắc cô sẽ thấy chứ?

Chu Kiều bị tiếng sét đánh thức, mưa đã rào rào đập trên cửa kính. Cô nhảy xuống giường, đến cửa kính nhìn mới nhớ ra không phải nhà mình. Màn cửa sổ tuy được kéo ra nhưng trong phòng vẫn tối, cô gấp một cái, quay về ngã người trên sofa, trời mưa ngủ là sướng nhất.

Sofa rung rung vài lần, Chu Kiều mới kịp phản ứng, hình như là điện thoại rung, hình như trong túi quần đang để trên sofa.

Dù sao cô cũng không thể nhận điện thoại của Tần Vũ Tùng, Chu Kiều coi như không biết, tiếp tục vỗ giấc ngủ lại. Nhưng điện thoại vẫn cứ rung bần bật, cơn buồn ngủ cũng biến mất, Chu Kiều bực bội lấy điện thoại ra xem, tính sẽ tắt máy luôn, không ngờ lại không cần thận bấm nghe.

Chu Kiều yên lặng nghe điện thoại, Tần Vũ Tùng cũng thâm. Cô cũng thường xuyên vào Nam ra Bắc, nhưng thường là chỉ bị trễ giờ bay, còn anh thì bị hủy luôn cả chuyến bay. Đầu dây bên kia rất lễ phép “Làm phiền cô báo gấp với ông Tần, cảm ơn”

Anh làm việc ở công ty nào? Chu Kiều cố gắng nghĩ hoài vẫn không ra. Chợt nhớ, lúc trước ở Hoàng Sơn cô có nhặt được một tấm danh thiếp lúc anh trả tiền vô ý làm rơi ra. Để ở đâu

rồi? lục lại cả buổi cô mới tìm được trong kẹt túi xách “Tôi xin gặp Tần Vũ Tùng”

Người nữ nhận điện thoại bên kia hỏi “Tần tổng đang họp, xin lỗi tôi có thể hỏi cô tìm ông ấy có việc gì không ạ?”

Chu Kiều hơi do dự, không thể nói Tần Vũ Tùng để quên điện thoại ở nhà “Tôi là... khách hàng, có chút việc cần tìm ông ta”

“Tôi có thể chuyển máy cho đồng nghiệp khác thuộc bộ phận kinh doanh gặp cô nhé?”

“Không cần” Chu Kiều lại hỏi tiếp “Vậy bao giờ thì ông ấy họp xong?”

“Cũng không chắc lắm, hay là cô để lại số điện thoại, khi nào ông ấy họp xong sẽ điện lại cho cô?”

“Vậy báo giúp là tôi họ Chu”

Bên kia chu đáo hỏi lại “Nói vậy thì ông ấy biết cô là ai đúng không ạ?”

Chu Kiều đáp “Chắc là biết”

Cúp điện thoại xong, Chu Kiều nghe hình như có mùi thơm từ bếp bay ra, hình như là canh. Cô nhìn thấy tin nhắn trên bàn của anh, lại có chút cảm động. Anh thường xuyên chê bai cô ăn thức ăn nhanh, nhưng anh cũng thuộc loại 49 ché 50 vì cũng thường ăn bên ngoài hơn là tự mình nấu nướng.

Bây giờ trước giờ bay còn hơn 1 giờ, nếu đem điện thoại đến công ty anh chắc còn kịp, không làm ảnh hưởng đến nguyên lịch trình của anh, vì nếu không anh phải chờ đến hơn 4 giờ rưỡi chiều. Chu Kiều nhanh chóng thay quần áo, thay anh đổi chuyến bay phù hợp, lại không tìm thấy dù, nhìn ngoài nghĩ trời mưa nhỏ, cô dầm mưa chạy ra ngoài. Chờ xe vài phút đã bị ướt gần một nửa, may mà không phải giờ cao điểm nên gọi xe cũng nhanh chóng.

Cô sợ Tần Vũ Tùng mất thời gian nên lại gọi điện đến công ty lần nữa

“Dạ cô Chu, khi nào Tần tổng ra sẽ gọi điện cho cô ngay”

Chu Kiều biết không thể nói tiếp được, bên kia đã có vẻ mất kiên nhẫn.

Cô nhìn đường phố lui về phía sau khi xe di chuyển, khẽ thở dài, hy vọng đến kịp, nếu không đợi đến lúc anh biết mình quên đi động phải quay về nhà lấy thì sẽ lỡ chuyến bay.

Chu Kiều đến bên dưới cao ốc văn phòng, gọi điện thoại thêm lần nữa, lần này là Tần Vũ Tùng nghe máy. Nghe thấy là cô, anh hơi thấp giọng hỏi “Có chuyện gì không?”, cô chưa kịp nói lý do, anh đã thúc giục “Nói nhanh đi, tôi đang vội”. Chu Kiều “Anh không mang đi động, tôi đã đem đến giúp anh, bây giờ tôi đang ở dưới lầu. chuyến bay của anh bị hủy, tôi đã giúp anh chuyển sang chuyến khác lúc 1h30”. Anh nói “Tôi xuống ngay”

Vài phút sau, Tần Vũ Tùng sai bước tới nơi, cầm lấy điện thoại, anh buông câu “Cảm ơn” rồi không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Mưa cũng tạnh, Chu Kiều ngửa đầu nhìn, mây đen tan dần, lộ ra một góc trời màu xanh lam, còn có 5 ngày.

Đến lúc cô quay trở lại nhà, thì bầu trời đã hoàn toàn sáng trong.

Chu Kiều nhanh nhẹn vội đi tắm rửa, uống một hơi ba chén canh thịt bò, sau đó thoải mái ợ một phát.

- - -

Tần Vũ Tùng mở cửa, nhờ ánh sáng bên ngoài có thể thấy được đồng hồ ở phòng khách. Từ 11h30 sáng đến 11h30 đêm, mười hai giờ đồng hồ yên lặng nhanh chóng trôi qua. Ăn cơm chiều với vị khách kia uống nhiều rượu, lúc lên máy bay chỉ có thể lăn ra ngủ, tự mình cũng nghe được mùi rượu nồng nặc trên người.

Anh sợ đánh thức Chu Kiều, có thể cô sẽ giận. Trước mắt Tần Vũ Tùng hiện lên hình ảnh lúc sáng Chu Kiều giải thích tại sao mình đến, cô giận.

Lúc tám, anh thiếu chút nữa là ngủ gục trong đó, xiêu vẹo ngã lên giường mới phát hiện không có người.

Chu Kiều không có ở đây.

Tần Vũ Tùng bật ngồi dậy, cũng tỉnh rượu hơn mấy phần, người đâu? Mở đèn tìm, phòng khách không có, bếp với nhà tắm càng không. Phòng ngủ? có hơn 10 mét vuông, ngoài giường ra cũng không có ai. Anh mở tủ quần áo, tuy rằng không có khả năng Chu Kiều trốn trong đó.

“Anh làm gì vậy?”

Anh quay người lại, Chu Kiều từ bức màn ló đầu ra, hai mắt còn mơ ngủ hơi mê mẩn.

“Sao lại không ngủ trên giường?” Tần Vũ Tùng nói thông thả, không lộ ra chút dấu vết say rượu.

“Ngủ ở cửa sổ cũng rất thoải mái”

Tần Vũ Tùng muốn đi qua ôm lấy cô đứng lên, nhưng chân mềm nhũn thiếu chút ngã lăn quay, Chu Kiều nhanh chóng đỡ anh, nửa kéo nửa tha đến bên mép giường, chưa kịp thở hắt ra đã bị anh kéo ngã lăn trên giường.

Anh không thể làm gì được, say quá rồi. Nắm tay Chu Kiều, Tần Vũ Tùng nặng nề đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Kiều nói có việc phải về quê một chuyến, ba ngày sau sẽ đi.

“Tôi đưa cô đi”, Tần Vũ Tùng lật xem kế hoạch công việc của mình, năm nay kỳ nghỉ đông còn nhiều. Anh ngẩng đầu thấy Chu Kiều như đang suy nghĩ gì đó “Sao vậy?”

Chu Kiều lắc đầu “Không có gì, sợ phiền anh thôi”. Cô nghĩ, có một số chuyện đến lúc nào cần rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bị đánh

Xe lao nhanh trên đường cao tốc, Tần Vũ Tùng mở kênh giao thông, nói rất nhiều mà cũng rất ồn ào, huyết thái dương Chu Kiều giật giật. Đi xa khỏi Thượng Hải, tín hiệu rất kém, cô hỏi “Có thể mở CD không?”

Tần Vũ Tùng lục ra không ít đĩa “Cô tự chọn đi”

Có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng Lady gaga, Beyonce, thậm chí còn có Justin Bieber, Tần Vũ Tùng tuổi tác phải gấp đôi bọn họ vậy mà có thể nghe được sao? Nhìn khỏe miệng cô mang chút ý cười, Tần Vũ Tùng hơi chột dạ “Chính là...đôi lúc đề tài đề tài, phải hiểu biết người ta thích cái gì, tại sao thích, mới có thể nói chút việc liên quan”. Hôn nữa, nguyên tắc đề tài làm một người thành công như anh/như cô bắt buộc phải hiểu biết nhiều lĩnh vực khác nhau, điều đó nhắc anh không được ngủ quên trên chiến thắng.

Chu Kiều chọn album của Michael Jackson “You are not alone”. Có thể do ca từ xúc động, hai người không hẹn mà cùng trầm mặc. Đến lúc ca khúc kết thúc, Tần Vũ Tùng như thoát khỏi điều gì đó, nói “Đến đó cho cô xuống là được?”

Chu Kiều dường như còn đắm chìm trong bầu không khí của bài hát, Tần Vũ Tùng hỏi lại, cô mới nghe rõ “Đúng rồi, cho tôi xuống anh lập tức đi ngay”

Thần bí như vậy, Tần Vũ Tùng đột nhiên ý thức được có lẽ cô không muốn người khác biết đến anh, một loại cảm giác hệt hăng tự nhiên xuất hiện. Trả thù anh đối với cô lãnh đạm lúc ở công ty sao? Chắc là không, Tần Vũ Tùng không tự luyến đến mức Chu Kiều đối với anh nặng tình đến tính toán chỉ li như vậy, lần đó chỉ là do cô tự đến rồi đi. Trong tình yêu, cô vẫn luôn bình tĩnh, có thì tốt, không có cũng không sao.

Tần Vũ Tùng cảm thấy nếu Chu Kiều nhiệt tình một chút, giống như những người phụ nữ khác đòi hỏi, yêu cầu này nọ, nói không chừng anh thật sự sẽ không ngại ngần, thử bắt đầu lại một lần.

Nhưng cô không có.

Chu Kiều dựa vào ghế, nhìn ra cửa sổ, lấy hộp đựng CD quẹt quẹt cảm mình.

Tần Vũ Tùng nhìn không được lại nhìn cô lần nữa. Cô ăn mặc rộng thùng thình, áo thun, giày thể thao, đồ đạc cá nhân cũng không mang, kiểu như chỉ cần muốn là có thể bỏ chạy. Nhưng cô lại rất đẹp, mũi thanh tú, miệng vừa nhỏ vừa mọng, còn có đôi mắt cô, anh rất thích vẻ đẹp như vậy.

Chỉ là anh cũng sợ tính tình của cô, thường không có lý do mà tự nhiên nổi giận.

Sau khi cô nói điểm đến, Chu Kiều đột nhiên ngừng đầu, nghiêm túc dặn dò “Anh nhớ kỹ, sau khi tôi xuống xe, anh lập tức đi ngay”

Tần Vũ Tùng đồng ý.

Cô xuống xe, lập tức đi rất nhanh.

Tần Vũ Tùng nhìn hướng cô đi, ngừng xe ở ven đường, lén lút đi theo sau. Anh không quen thuộc khu vực này, ở một ngã tư đã bị mất dấu cô. Đứng nhìn lên nhìn xuống một lát, thấy có hai người vội vã đi về một hướng, anh theo bản năng đi theo họ.

Hơn mười phút sau anh nghe tiếng Chu Kiều, cô đang bọ ngăn cản. cô hơi cúi đầu như nghe họ nói, nhưng đôi tay nắm chặt lại thành quyền, lại buông ra. Lần thứ hai nắm chặt lại, cô bỏ chạy. Tần Vũ Tùng vội vàng đuổi theo, Chu Kiều chạy rất nhanh, hoảng loạn cướp đường mà chạy.

Đến khi Chu Kiều bị bọn người đó giữ chặt lại, Tần Vũ Tùng cũng đuổi kịp tới nơi. Anh đẩy 2 người trong đám đó ra “Làm gì vậy, tôi gọi cảnh sát 110 rồi đó”. Anh bị người ta đẩy ngược ra “Bớt lo chuyện bao đồng đi”

Tần Vũ Tùng không nhớ rõ lần cuối mình đánh nhau lúc nào, hình như 30 năm trước. Anh không biết vì sao mà lâm vào cảnh 1 đánh 3, rồi cuối cùng chỉ còn biết điên cuồng ngăn cản những người này lại, không cho đuổi theo Chu Kiều. Anh dờ dẩn lau đi máu trên mắt, nếu không chẳng còn nhìn thấy gì xung quanh; bảo vệ ngực bụng, nếu không thì sẽ bị trọng thương; nhưng cuối cùng bọn họ có bao nhiêu người, làm sao mà mà bao nhiêu năm đắm cú đá cứ dội lên trên người anh, đến khi anh ngã sấp xuống vẫn không ngừng lại.

Tần Vũ Tùng mơ hồ nghe thấy tiếng còi hụ xe cảnh sát, có người nâng mặt anh lên, hỏi tên anh. Trong nháy mắt, anh chìm vào hôn mê, tiếp đó là xóc nảy trên xe, xương cốt cả người đều đau, lại có cảm giác muốn nôn. Có người thuần thục đem mặt anh nghiêng qua một bên, sau đó anh thật sự nôn ra.

Vất vả cuối cùng cũng tới nơi, anh được đưa lên xe chuyển vào phòng cấp cứu, lúc này có một phụ nữ túm lấy anh mà hỏi “Anh là ai” “Anh quen biết thế nào với Tiểu Kiều?” “Anh có sao không?”

Tần Vũ Tùng rất muốn hét lớn “Tôi có sao”, nhưng mở miệng ra là lại nôn, giống như muốn nôn đến tận mặt xanh mặt vàng.

Có người vạch mi mắt anh ra, dùng đèn pin chiếu vào đồng tử, kêu tên anh “Tần Vũ Tùng”

Anh theo phản xạ mà đáp lại

Sau đó là nghe tiếng bác sĩ không chút cảm tình dặn “Đem đi chụp CT trước”

Tần Vũ Tùng cảm thấy chân rất lạnh. Bọn họ cời hết giày vỡ anh ra, cho dù là mùa hè nhưng điều hòa lại rất lạnh, chỉ phù cho anh tắm khăn mỏng lên hơn nửa người, chân trần của anh duỗi thẳng bên ngoài. Trên đường đi tới thang máy, ai nhìn thấy đầu anh đều sợ hãi mà tò mò hỏi “Anh ta bị sao vậy?”, người hộ lý đẩy xe thuận miệng trả lời “Đánh nhau”. Lại nghe tiếng chép miệng “Người trẻ tuổi bây giờ thật dễ xúc động quá”

Tần Vũ Tùng không không chế được mà run lên từng chập, Chu Kiều đâu? Cô đâu rồi?

Anh nhớ lại, lúc anh đẩy mấy người lôi kéo cô ra, cô liền chạy.

Thậm chí không quay đầu lại nhìn anh một cái.

Không biết trong lòng cô, anh rốt cuộc là người như thế nào? Những nụ hôn, cái ôm ngọt ngào, thì ra chỉ là do nhu cầu cơ thể, không có chút tình cảm nào từ trong lòng sao?

Lạnh, anh nghĩ không ra, muốn giữ chặt cô lại hỏi cho rõ ràng “Chu ~ Kiều ~”

Có người chồm đến “Cô ấy còn bận chút việc, một lát sẽ đến ngay. Anh không sao chứ?”

Tần Vũ Tùng lại rơi vào hôn mê.

Bóng tối trước mắt dần dần tan đi, Tần Vũ Tùng nhìn thấy hoàng hôn ngoài cửa sổ, những đám mây ửng hồng bên cạnh mặt trời. Anh cố gắng quay đầu, nhìn người phụ nữ trẻ, người vẫn cứ theo hỏi anh là ai “Cô là ai?”

Người nọ cười tủm tỉm, hỏi một đấng trả lời một nẻo “Yên tâm, bác sĩ nói chủ yếu anh bị thương ngoài da, phần đầu có chấn động nhưng kết quả chụp CT không có vấn đề gì. Đêm nay anh sẽ còn buồn nôn, tỉnh rồi thì không có việc gì lo ngại nữa”. Nhìn người trên giường mặt sưng như cái đầu heo, vì nhũ mày mà cả khuôn mặt nhẵn thành 1 đồng, cô ấy tiếp tục nói “Tôi là Kỳ Giai Như, bạn thân của Chu Kiều, cô ấy không đến được, kêu tôi tới bệnh viện trông chừng anh”

Tần Vũ Tùng mở miệng liền cảm thấy giọng mình đau như dao cắt “Cô ấy có chuyện gì?”

Kỳ Giai Như lấy bông thấm nước, bôi lên môi anh “Miệng anh đều nứt ra hết rồi, nhưng bác sĩ không cho uống nước”. Nhìn anh giận dữ tròn mắt nhìn, cô mới nhẹ nhàng trả lời “Cảm ơn trời phù hộ, nhờ có anh đến giúp mà cô ấy đã kịp đến phiên tòa. Xét xử xong thì về sau sẽ tốt thôi. Hai người sẽ kết hôn hả?”

Tần Vũ Tùng lại đau đầu, người này nói không có trật tự gì, nói nửa ngày anh vẫn không biết tại sao lại thế này. Đã vậy, cô ta còn hỏi ngược lại anh “Anh đang làm ở đâu vậy?” “Hai người làm sao mà quen nhau?”

Anh nhắm mắt lại giả bộ ngủ, không lâu sau thì thật sự ngủ mất. Lúc tỉnh lại trời đã tối đen, trong phòng không bật đèn, anh rất khát nước, một bàn tay duỗi đến sờ lên trán anh. Cô hỏi “Anh cảm thấy sao rồi?”

Anh quay đầu qua một bên, mũi nóng lên, lần thứ hai trong ngày, không hiểu sao nước mắt lại ứa ra.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thô bạo

Tần Vũ Tùng không lên tiếng, anh sợ giọng mũi sẽ làm bại lộ phút mềm yếu của mình. Cánh tay kia rút về, cô cũng không hỏi tiếp, trong phòng chỉ còn tiếng máy thông gió kêu ù ù. Không khí bệnh viện ban đêm không yên tĩnh, lúc thì có tiếng chuông reo, tiếng hộ lý vội vàng đi ngang qua.

Chu Kiều ngồi ở mép giường gập ghế lại, thay áo sơ mi.

Tần Vũ Tùng hỏi “Mấy giờ rồi?”

Chu Kiều nhìn điện thoại “Ba giờ sáng, ngủ đi”

“Đến đây lúc nào?” tóc cô phia sau không chỉnh tề, chắc cũng không được nghỉ ngơi nhiều.

“Tầm sau 7h tối”

“Ừ”

Lại một khoảng trầm mặc rất dài.

Tần Vũ Tùng nhìn trần nhà “Chuyện như thế nào, có thể nói cho anh biết gì về em không?”

“Có thể...” Chu Kiều ngừng lại thật lâu, như đang tìm kiếm cách giải thích đơn giản nhất “Tôi với chồng cũ ly hôn 2 năm trước, chúng tôi có một công ty, anh ta giữ 60% cổ phần, tôi giữ 40%. Trước đây anh ta quản lý mảng kinh doanh, tôi quản lý kỹ thuật, cũng không phân chia rõ ràng. Mùa xuân năm ngoái, có nhà đầu tư bên ngoài muốn mua lại, động tĩnh rất lớn, lúc này tôi mới biết công ty đã bị thay đổi, cổ phần đều đứng tên anh ta”. Cô dừng lại một chút, “Anh ta đưa người nhà tôi năm trăm vạn, lừa tôi làm thủ tục. Sau khi tôi biết liền kiện lên tòa, phiên tòa đầu tiên tôi thắng. Anh ta không chấp thuận, chống án lên tòa án cấp trên, hôm nay, không, hôm qua là ngày mở phiên tòa xét xử. Anh ta muốn ngăn không cho tôi ra tòa nên dùng chút thủ đoạn, vì vậy làm liên lụy đến anh”

“Số tiền lớn lắm sao?”

Chu Kiều hơi gật đầu “Đến mấy ngàn vạn”

“Anh sẽ tố cáo hẳn cố ý gây thương tích, em có ra làm chứng không?”

“Anh ta không phải cố ý muốn đánh anh, chỉ muốn ngăn cản tôi thôi, nhưng có một vài việc không khống chế được nên xảy ra chuyện. Sau này sẽ không có chuyện này xảy ra nữa”

Nghe cô chậm rãi khuyên can, Tần Vũ Tùng tức giận “Tiền so với người quan trọng hơn?”. Cô chỉ nghĩ lợi dụng anh, thảo nào mà mấy tháng liền không thấy bóng dáng cô, đến khi có việc mới trốn đến nhà anh. Nếu không có việc đó, không biết cô đã sớm ném anh đến tận đâu không biết, ở trong lòng cô anh chưa bao giờ là người quan trọng. Cơ bản nhất là cô không cần anh, vẫn là anh miễn cưỡng cô.

Kiểu chỉ trích này trong năm qua Chu Kiều đã nghe rất nhiều, cô yên lặng không nói. Phản ứng của cô càng làm Tần Vũ Tùng khó chịu, anh hừ một tiếng “Xem ra lúc trước không phải cô không biết, mà là ngầm đồng ý cho người nhà nhận tiền. Giữ 40% cổ phần công ty dờ sống dờ chết không bằng thu lại 500 vạn. Nếu như không có công ty khác mua lại, hoặc công ty đóng cửa, cô cũng không khó chịu như vậy. Chẳng trách chồng cô không phục, anh ta không muốn bị thất bại dưới tay cô, đâu phải ai cũng giống cô không tình không nghĩa, coi tiền như mạng”

Chu Kiều vẫn không có biểu hiện gì, Tần Vũ Tùng hận không thể bắt lấy cô, mở cô ra xem bên trong rốt cuộc có tim hay không.

Đầu lại đau, anh nhắm mắt lại, ra lệnh cho mình bình tĩnh lại. Không được, xúc động quá sẽ không làm đau cô được, phải tàn nhẫn với cô một chút vì cô quá vô tình. Anh chậm chậm, nhưng rõ ràng hỏi “Em ở trên giường cái gì cũng chiều, càng lúc càng lấy lòng anh, chính là vì để như ngày hôm qua anh sẽ có tác dụng?”

Cô nhanh chóng ngẩng lên nhìn anh, nhưng vẫn không nói gì.

Tần Vũ Tùng “Sao, chồng trước của em cũng như thế này sao? Hóa ra em vẫn luôn ...”

Chu Kiều mở miệng cắt ngang lời anh “Thật sự xin lỗi vì hại anh bị thương ngoài mong muốn. Nhưng nếu xảy ra lần nữa, tôi vẫn là chọn lựa bỏ đi trước, tôi xác định bản thân tôi quan trọng hơn. Anh bị thương tôi sẽ bồi thường, anh cứ nghỉ kỹ rồi nói tôi biết. Tôi sẽ mời hộ lý chăm sóc anh”. Cô đứng lên “Tạm biệt, Vũ Tùng”

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy.

Tìm Tần Vũ Tùng run lên, vậy là không bao giờ gặp lại sao? “Chu Kiều...”, Chu Kiều không để ý đến giọng run run của anh “Cảm ơn anh đã giúp đỡ trong thời gian qua, chúc... anh mọi việc đều tốt đẹp”

Cô thẳng đường đi ra ngoài, vô số lời nói vang lên trong lòng Tần Vũ Tùng, cô tàn nhẫn độc ác, cô thấy lợi quên nghĩa, cô không phải người phụ nữ tốt. Nhưng hơn hết mọi âm thanh, tiếng nói bao trùm lên toàn thân anh, làm anh không có cách nào mở miệng ra gọi cô lại – cô không yêu anh.

Mặc dù cô ấy đã nói, yêu tôi.

Có người nhẹ nhàng đi vào “Anh Tần, anh cảm thấy không khỏe sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng của hộ lý, Tần Vũ Tùng nhắm mắt lại, không phát ra nổi tiếng nào. Trước giờ không phải chưa thất bại, cô như một hạt đậu làm bằng sắt, nhai không được, nhả không ra, vì không có tim nên có thể thân nhiên bỏ mặc anh mà đi.

Vài ngày sau, Chu Kiều ở trên máy bay đi đến nơi có nhiệt độ ấm áp, cô cần nghỉ ngơi. Cầu nhân đức nhân*, còn muốn thêm gì nữa, cô chỉ muốn nói thật mặc dù điều đó sẽ làm tổn thương anh.

Chu Kiều nhắm mắt. Dưới những vì sao, biển cực kì mềm mại, mượt mà nhấp nhô, tiếng sóng vỗ từng cơn như ru ngủ, cô đưa mình vào giấc mơ.

Mặt nước chuyển động, Chu Kiều cảm thấy ai đó đang tiến tới. Không đợi cô kịp phản ứng, người đó đã xoay người cô lại đẩy đến thành bồn tắm, bịt chặt miệng cô. Cô không thể phản kháng lại, hai chân bị tách ra, đau đớn ập đến khiến mắt tối sầm lại.

Hung hăng như muốn xé cô thành từng mảnh nhỏ. Đối mặt với bạo lực thế này, Chu Kiều chỉ có thể cố gắng thả lỏng, thả lỏng để giảm bớt đau đớn. Cảm giác càng ngày càng mạnh mẽ, Chu Kiều không thể tin được, sao anh đến đây được? Tuy nhiên, cơ thể đã quá quen thuộc với nhau. Anh đang thờ ngày càng gấp gáp, đè nén trong cổ họng, cô trôi theo những cơn sóng, cuối cùng không thể kiềm nén, cùng với bầu trời đầy sao, cùng rung động của làn nước mà run rẩy.

Tần Vũ Tùng buông cô ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt cô “Có phải là đàn ông không?”

Chu Kiều dùng hết sức hướng mặt anh vùng tay.

Không để cô kịp phản ứng với những việc anh đang làm. Anh túm tóc cô, kéo ra khỏi nước, ném cô lên sàn trong phòng. Cô cảm giác không ổn, vội lăn sang một bên, cố gắng tránh khỏi sự si nhục khác sắp bắt đầu. Tuy nhiên, thể lực nam nữ khác nhau làm cô thất bại. Anh bắt tay cô như nắm một con gà, đè ép lưng cô bằng hai chân, tiến vào, bắt chấp ánh mắt gợn dữ của cô.

Anh cũng không biết mình bị làm sao, cứ thế bỏ công việc mà đi theo cô từ xa.

Chu Kiều biết sức mình không thắng được anh “Bỏ tay ra, lần này tôi cho anh, sau coi như giải quyết xong”

Anh buông lỏng ra một chút “Lần này nghe anh”

Không biết mây đen che kín bầu trời lúc nào, mưa rào rạt rơi xuống, cô như biến thành dây leo, quấn quanh người anh, tìm kiếm niềm vui trong bóng tối. Không có ngày mai, ngay lúc này, người nọ, người mắc nợ, không ai quấy rầy.

Khi Chu Kiều tỉnh dậy, bên ngoài trời đã sáng rõ.

Cô từ từ ngồi dậy, bắt chấp cơ thể đau nhức, tựa bên cửa sổ nhìn trời - biển

Mặt trời luôn luôn tốt, cô nheo mắt nhìn về phía xa, cho dù nơi đó không có bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lải nhải

Sắp đến kỳ nghỉ dài, trung tâm thương mại cực kì đông đúc, Kỳ Giai Như lưng ướt đầm mồ hôi, đầy áy náy xin lỗi – Chu Kiều đi phía sau giúp cô xách theo túi to túi nhỏ “Chỉ lo đi theo tao, mây không mua gì hết”. Chu Kiều nói “Mây lâu lâu mới tới mà, nếu tới hoài tao cũng không thèm đi chung”. Kỳ Giai Như cười “Tao biết nên một năm tao tới một lần, cho mây không kịp ghét, lần nào cũng phải đi theo với tao”.

Chu Kiều “Một lần, hai hay ba lần nữa tao đều chịu được”. Kỳ Giai Như vỗ vai cô “Tao biết bạn bè cũ không quá tàn nhẫn mà. Bây giờ tao mua sắm xong rồi, xin lỗi mây bằng đồ ăn Nhật có được không?”

Chu Kiều gọi món ăn khoái khẩu, Kỳ Giai Như xem lại mình đã mua được những gì. Chu Kiều nhìn mà không nhận được cười “Ở đâu cũng bán mấy nhãn hiệu này, mắc gì ở Thượng Hải mây điên cuồng mua sắm vậy?”. Kỳ Giai Như thờ dài “Ở nhà không có hứng thú đi mua sắm, cứ cảm giác con sẽ dậy, sẽ khóc lóc đòi mẹ. Ở đây xa xôi, dù có muốn cũng không chăm con được, vậy khỏi cần lo lắng”. Cô cảm lấy lý, hớp một ngụm trà, mặt nhẵn lại thành 1 đồng, muốn nhỏ cũng không thể nhỏ “Đáng quá”

Chu Kiều gọi phục vụ tới, Chu Kiều và Kỳ Giai Như phân vân không biết nên kêu bia hay rượu, cuối cùng chọn bia tươi.

Hai người cùng ly, Kỳ Giai Như cười khúc khích “Có cảm giác giống như trốn học đi uống rượu”. Chu Kiều cũng cảm thấy vậy. Kỳ Giai Như lại thờ dài “Lúc đó hai cặp, mày với Từ Thao đã chia tay, tao với lão Lê cũng gặp vấn đề, chắc chỉ sớm muộn gì thôi”

Chu Kiều nhường mắt, Kỳ Giai Như muốn nói lại thôi “Không nói nữa, anh Tần kia của mày đâu rồi?”. Chu Kiều nói “Không cần dùng chữ của tao, anh ta với tao chỉ là bạn bè bình thường thôi”. Kỳ Giai Như dĩ nhiên không tin “Bạn bè bình thường mà vì mày ra mặt chịu đòn? Tiểu Kiều, mày lừa tao nhưng có lừa được bản thân mình không? Khấn tẩm trong phòng tắm kia không phải của anh ta sao? Mày đừng nói với tao hai người thật sự trong sạch”

Chu Kiều thấy người phục vụ hơi chú ý đến hai người “Nhỏ tiếng thôi”, cô bình tĩnh vịn lại “Anh ta độc thân, tao cũng độc thân, có gì thì cũng bình thường, nhưng không yêu thì cũng có sao đâu”. Kỳ Giai Như thấp giọng “Nhưng vậy không giống mày. Hồi đó còn đi học, mày nói không có vẻ thì không bao giờ lên xe buýt. Làm tao với lão Lê đều dối mày, sợ mày là cô gái thuần khiết sẽ coi thường tụi tao không biết kiểm soát thân dưới”. Chu Kiều bắt đầu đi nói “Thực tế không phải tao toàn che giấu cho tụi mày hay sao? Tao chỉ nghĩ lúc còn đi học thì tập trung học, không muốn phân tán sự chú ý vào những việc khác. Bây giờ tao kết hôn rồi lại ly hôn, tạm thời cũng không muốn kết hôn lần nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng có muốn có người ở cùng, vậy thì sao không làm cho mình vui vẻ một chút?”

Kỳ Giai Như cười nói “Tao đã nói với mày rồi mà. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, sau này mày sẽ không hối hận chứ? Người khác thì có thể, mày thì không, mày chỉ là bị kích thích thôi. Nếu Từ Thao không ngoại tình, chắc chắn mày là vợ tốt mẹ hiền truyền thống cả đời”

Chu Kiều nói “Nhưng không có Nếu”

Giọng điệu điềm tĩnh của cô làm Kỳ Giai Như tự nhiên thấy buồn “Thôi, tao không phải muốn nhắc chuyện mày với Từ Thao. Nói chuyện khác đi”. Chu Kiều nhìn gương mặt muốn khóc của cô “Không sao, tao đã buông tay rồi. Thật sự tao có thể nói chuyện với anh ấy, có khi còn nghĩ đến anh ấy”

Kỳ Giai Như gạt mình “Tại sao? Mọi người đều cho rằng mày hận anh ta?”

Chu Kiều nói “Tao không biết, có thể do thời gian ở bên nhau lâu quá, suốt mười năm, đối với tao hay anh ấy đều rất quan trọng”

“Vậy mày còn khẳng khái ly dị làm gì? Không chừng còn có thể hàn gắn lại. Tao với lão Lê đều cho rằng cả hai đều đang giận lấy. Lúc trước Từ Thao chuyển năm trăm vạn cho tụi tao, lúc đó chưa biết có người mua công ty, nghĩ anh ta từ từ khi không muốn mày phải vương bận chuyện công ty. Mày khởi kiện làm anh ta rất tức giận, lôi kéo lão Lê đi uống cả đêm, nói không nghĩ là mày thay đổi như vậy. Nghe nói mày với người nhà cũng ảm ỉ?”

Chu Kiều “Họ vẫn rất quý anh ấy, xem như con trai trong nhà. Tết vừa rồi một hai bắt tao phải nhận lỗi với anh ấy. Họ nghĩ tao không giữ được người đàn ông của mình nên mới để cho người khác có cơ hội chen vào giữa”

“Nói tới nói lui thì vẫn xem phụ nữ như công cụ sinh đẻ” Kỳ Giai Như thờ dài “Tao vẫn không muốn có con, lão Lê lại nói nếu không sinh thì đừng trách anh ta tìm người khác giúp. Tao nằng hấn không giữ lời hứa, những gì tốt đẹp đều thay đổi hết, anh ta còn mặt dày nói với tao, lúc trước để cưới tao thì cái gì cũng hứa được, bây giờ đã cưới nhiều năm rồi, đã thành bà thím già, không lẽ còn muốn y như thời còn trẻ”, cô càng nói càng giận “Mày không biết đâu, anh ta đúng là tên khốn, có được đứa con rồi thì mặc kệ tao nằm ở đó với vết mổ sau khi sinh xong”

Kỳ Giai Như bật khóc, cô nhìn xung quanh “Nói về chuyện của mày đi, tao thì chết tâm rồi”

Chu Kiều nhanh chóng đưa khăn giấy cho Kỳ Giai Như lau nước mắt “Lại nói là mày vẫn còn tốt, có tiền muốn làm gì cũng được. Mày thật không biết anh ta bán hết cổ phiếu sao?”, Chu Kiều lắc đầu “Có lúc tao thật sự mặc kệ mọi thứ”, Kỳ Giai Như nói “Anh ta đã tái hôn, mày cũng bắt đầu lại đi, mày đẹp lại có tiền, người gặp người yêu. Anh ta không phải có con sao, mày cũng sinh, mà còn là sinh 2 đứa luôn”

Chu Kiều cười “Mới vừa trách lão Lê bắt mày phải có con, giờ lại kêu tao sinh?”

Kỳ Giai Như nói “Mày có đứa con rồi sẽ biết, đàn ông đẹp trai cỡ nào cũng không bị được. Cờ thiên vương thoát ý nhảy trước mặt tao cũng không thèm. Hay là mày cũng tìm người sinh một đứa đi, dù sao tao thấy yêu yêu đương đương gì cũng là vì màn dạo đầu cho việc sinh sản tiếp theo đó, xét cho cùng chỉ là do hormone mà ra, mọi người đều cam tâm tình nguyện có con”

Chu Kiều ngậy người trước đồng lý lẽ của bạn “Mày...”

Buổi tối khi đi ngủ, hai người vẫn tiếp tục nói chuyện ban ngày. Kỳ Giai Như ngập dài “Không phải anh nợ tôi thì là tôi nợ anh, đối với anh nợ tôi, tốt nhất vẫn là tôi nợ anh, mày làm người ích kỷ chút đi, cứ thấy đàn ông tốt thì xem xét, không chừng có thể tìm được một người”

Chu Kiều mở to mắt nhìn lên trần nhà, cô không muốn nợ người khác, cũng không muốn ai nợ cô, mỗi người đi con đường của mình là tốt nhất.

Kỳ Giai Như buồn ngủ lắm rồi nhưng đã lâu không trò chuyện, cố gắng chống chọi lại cơn buồn ngủ “Mọi người nói yêu là được, mày với anh Tần không lẽ không có kết quả sao?”

Không đợi được câu trả lời của Chu Kiều, Kỳ Giai Như đã ngủ mất.

Chu Kiều vui mặt vào gối, yêu hay không yêu, lỡ như 10 năm sau lại có biến cố gì, cô không biết mình còn can đảm để đối mặt với nó hay không, nên thôi... Cứ như vậy đi, cũng tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cô đơn

Kỳ Giai Như đến tay không, ở vài ngày đã thêm hơn 20, 30 túi lớn túi nhỏ, chồng cô cho xe bảy chỗ đến đón. Anh và Chu Kiều chào nhau, nhanh chóng mang đồ lên xe. Chu Kiều tính ra giúp đỡ thì bị Kỳ Giai Như túm lại “Mặc kệ ông, tụi mình nói thêm mấy câu”

Hai người trốn vào bếp, Kỳ Giai Như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hình như vẫn không nói ra được, hơn nửa buổi mới nói được một câu “Tao thấy anh Tần cũng tốt”. Chu Kiều cười khổ “Tao còn tưởng mày mời tao tết tới nhà mày chứ”, Kỳ Giai Như đẩy cô “Nhà tao mày muốn tới lúc nào thì tới, còn phải nói há?”

Chu Kiều vẫn cười, Giai Như nhìn mắt cô, lập tức hiểu suy nghĩ của cô “Nhà đó một nửa của tao, ổng dám không nể mặt mày, tao ẵm con đi với mày luôn”. Chu Kiều cười “Được ha, tao đem vợ với con ổng đi luôn”

Lão Lê bước vào nói với Kỳ Giai Như “Em dám bỏ nhà đi, anh đến liên đoàn phụ nữ tố cáo em vứt bỏ anh”

Chu Kiều đưa Kỳ Giai Như về phía lão Lê “Cảm ơn anh đã cho tôi mượn hạt dẻ cười này”

Kỳ Giai Như đi rồi, tại Chu Kiều bận rộn suốt cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Cô xắn tay áo lên dọn dẹp nhà cửa. Giai Như tốt bụng đã làm cho cô một số món ăn để trong tủ lạnh, nhưng bếp còn đầy dầu mỡ.

Chu Kiều đang bận rộn ở đó thì nghe chuông cửa “Bạn là khung cảnh đẹp nhất trong cuộc sống này”, đây cũng là Giai Như đổi, cô ấy nói tiếng chuông quá đơn điệu, lại có cảm giác bị quấy rầy, cần thay đổi cho thoải mái. Chu Kiều tưởng cô quên gì nên vội vàng chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa là Tần Vũ Tùng.

Chu Kiều sững sốt mất một lúc. Từ ngày anh sử dụng bạo lực, cô quyết định nếu anh còn xuất hiện trước mặt cô lần nữa, cô sẽ lập tức hét vào mặt anh, không để cho anh có cơ hội quất tháo nữa. Nhưng gần đây bị Kỳ Giai Như nhắc nhiều lần về tình trạng thể thảm của anh lúc bị thương, làm cô thỉnh thoảng cũng không quá ghét anh nữa. Hai ý nghĩ đấu tranh nhau, ý nghĩ trước đây vẫn thắng thế, cô nhanh chóng đóng cửa lại.

Nhưng vẫn chậm, tay Tần Vũ Tùng chặn ở giữa cạnh cửa.

Nếu dùng chút sức, có thể làm tay bị thương, nhưng Chu Kiều không làm được, cho dù trước đây cô cũng từng làm việc này. Sau khi biết bị Từ Thao phản bội, cô đã phá hỏng rất nhiều đồ đạc, không nói tiếng bỏ đi. Từ Thao nhanh tay lẹ mắt ôm giữ cô lại từ phía sau. Chu Kiều ngập tràn thù hận không thể phát tiết ra, nắm lấy tay anh mà cắn, cảm giác răng cắn đung đến xương cả đôi khó quên.

Nhưng với Tần Vũ Tùng, cô lại không thể tàn nhẫn như vậy được.

Cô rủ mắt “Buông ra”, cô không nghĩ tới Tần Vũ Tùng thật sự thả tay xuống. Cô đóng cửa lại thật mạnh rồi nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy anh cũng không quá nhiều thành ý. Nếu đã đến cửa, ít nhất gì cũng khóc nháo ầm ĩ không buông, nếu không thì đến làm gì? Không lẽ anh cường bức cô, cô còn phải đối xử tốt với anh?

Tần Vũ Tùng không suy nghĩ nhiều trước khi đến, chỉ là câu xin lỗi cứ dè dặt trong lòng. Không nghĩ tới cảnh Chu Kiều phồng anh còn hơn phồng cườp, mà đã như vậy thì nói được cái gì, không thể ép cô nhận lời xin lỗi của anh.

Anh đi dạo lang thang trên đường không có mục đích, quyết định quay về công ty xem xét, chỉnh sửa hồ sơ tài liệu. Thường ngày phải thường xuyên đi công tác, anh cũng không thích có người vào phòng làm việc của mình, có khi muốn tìm tài liệu gì đó mà tìm không ra, cũng nên dọn dẹp lại rồi.

Tòa nhà yên tĩnh, nhân viên bảo vệ cũng không thấy ai, Tần Vũ Tùng nhíu mày, càng là ngày lễ có ít người thì càng nên chú ý nhiều hơn. Anh háng giọng, một nhân viên bảo vệ nhỏ tuổi bước ra từ phòng giám sát, không biết đang làm gì mà mặt đầy vẻ chột dạ “Tần tổng, ngài tăng ca à?”

Tần Vũ Tùng nhìn anh ta một cái, bấm thang máy.

Trước khi cửa thang máy đóng lại, nhân viên bảo vệ ập a ập ứng “Tần tổng, Cố tổng cũng đang tăng ca”

Tần Vũ Tùng cũng không để ý, thang máy từ từ đi lên. Anh nghĩ sẽ nói chuyện với giám đốc tài vụ Cố Đông Hải một chút, hôm nay không có điện thoại, cũng không có người không liên quan ồn ào, là thời điểm tốt. Không nghĩ sẽ tới công ty nên lúc ra cửa, anh ăn mặc áo thun cùng giày bình thường, để giày không bị cọ sát trên đất, không có tiếng động sần sật như ngày thường. Đền trong văn phòng Cố Đông Hải vẫn sáng nhưng không thấy người.

Tần Vũ Tùng đi vào phòng trà pha ly cà phê, lúc chờ nước sôi chợt nghe có tiếng động trong phòng họp.

Không lẽ thật sự có trộm?

Tần Vũ Tùng nhẹ tay nhẹ chân bước qua, âm thanh bên trong làm anh dừng bước. Anh hiểu tại sao nhân viên bảo vệ kia lại có phản ứng là lạ. Rõ ràng là Cố Đông Hải, với một phụ nữ, có lẽ là nhân viên mới của bộ phận tài vụ. Có người nói với anh Cố Đông Hải ở văn phòng xem phim, nhưng người quản lý tài vụ Hồng Kong này là người làm việc tốt, Tần Vũ Tùng không muốn gặp rắc rối với ông ta vì những chuyện nhỏ nhặt, nhưng cũng không muốn ông ta ăn cò gần hang thế này.

Tần Vũ Tùng nhíu mày. Anh nhẹ nhàng quay lại, cầm tách cà phê về văn phòng mình.

Nửa tiếng sau, anh điện thoại cho Cố Đông Hải.

Khi Cố Đông Hải đến, ông ta che đậy rất tốt, nếu không phải chính Tần Vũ Tùng nghe thấy rõ ràng, chắc anh phải nghi ngờ mình đang mộng du. Người trước mặt nghiêm túc, đầu thì làm ra loại chuyện như thế.

Tần Vũ Tùng vừa cân nhắc vừa đi đến quyết định “Tony, người nhà có đến đây thăm ông trong kỳ nghỉ không?”

Cố Đông Hải lắc đầu “Bà thím già nhà tôi đưa hai đứa con gái đi du lịch”

Tần Vũ Tùng cười nói “Công ty rất quan tâm đến quan hệ của nhân viên với gia đình, lúc nào đó mời họ đến đây ở một thời gian”

Đều không phải người ngốc, anh hy vọng Cố Đông Hải sẽ biết giữ mình chút, rồi nhẹ nhàng chuyển sang tình hình ngân sách năm nay.

Nói chuyện hai giờ, lại mất thêm hai ba giờ sửa sang lại tài liệu, đến khi trời tối mới làm xong việc. Trước khi rời khỏi công ty, Tần Vũ Tùng đem đoạn băng giám sát chiều nay từ tay người bảo vệ đi.

Một người rất lười nấu ăn, Tần Vũ Tùng đi ăn bên ngoài, lúc ngồi ở đó không thể không nghĩ đến Chu Kiều. Tóc cô dài rất nhanh, mềm mại đen óng. Nhưng gương mặt gầy hơn, đôi mắt to hơn.

Tần Vũ Tùng lắc đầu, rửa mặt. Dĩ nhiên anh nhớ thời gian hạnh phúc điên cuồng cùng cô, nhưng điều đó không đúng. Anh đã sai, anh không nên vì cô mà đánh mất lý trí, con người chính là người vì có thể kiểm soát được bản thân mình.

Anh không tự chủ mà nhớ đến hình ảnh buổi chiều nay, cái gì càng cảm kích thì càng hấp dẫn. Mặc dù anh sẽ không như vậy, nhưng là đàn ông độc thân ở bên ngoài, không chịu được cám dỗ cũng là bình thường*.

Có bài hát nói “cô đơn là lễ hội của một người, lễ hội là một nhóm người cô đơn”

Tần Vũ Tùng ít khi nghe những bài hát mà các cô gái thích, nhưng lúc này không hiểu sao hai câu này cứ hiện lên, cũng không biết Chu Kiều làm sao để vượt qua thời gian này, anh muốn gọi cho cô ngay lập tức.

*Ý nói chuyện Cổ Đông Hải đó.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Bữa ăn

Hôm sau là ngày nghỉ cuối cùng của kỳ nghỉ dài, Tần Vũ Tùng nghĩ mình có thể lại sắp phải chăm chỉ quay về làm việc nên ngủ nướng hơn, cho tới lúc Cổ Đông Hải gọi hẹn ăn tối. Tần Vũ Tùng cùng đồng nghiệp trước nay vẫn giữ khoảng cách, nhưng nếu hôm nay từ chối, chỉ sợ Cổ Đông Hải cho rằng ngày hôm qua anh có khúc mắc với ông ta, nghĩ vậy, anh đồng ý.

Khi Tần Vũ Tùng đến mới phát hiện, Cổ Đông Hải gọi thêm hai đồng nghiệp bên bộ phận tài vụ, một người là “nữ chính” trong bộ phim tình cảm ở phòng họp hôm qua. Đến thì cũng đã đến, Tần Vũ Tùng về mặt ôn hòa chào hỏi. Nghe anh gọi tên họ, hai người đều rất vui, cô nhìn tôi tôi nhìn cô cười thầm. Cổ Đông Hải gọi phục vụ rót trà, mỉm cười nói “Trí nhớ Tần tổng rất tốt, đừng nói tên nhân viên, dữ liệu báo cáo các năm trước cũng có thể thuận miệng nói ra. Hai người đó, đừng nghĩ là làm bên kế toán thì nhạy bén với số liệu, Tần tổng đúng là Tần tổng, chỉ cần động ngón tay út thôi cũng đủ để bẹp hai người”. Tần Vũ Tùng vội xua tay “Tôi đâu dám khoe mẽ trước mặt Cổ tổng”

Có cấp dưới ở đây, Tần Vũ Tùng tùy tiện tìm đề tài cùng Cổ Đông Hải câu có câu không trò chuyện. Hai cô gái thì thăm trò chuyện riêng, lúc nói về hoạt động trong kỳ nghỉ cao hứng nên giọng to hơn, Cổ Đông Hải cười nói “Các cô giống như đôi chim nhỏ, rí rầm rầm rầm nói chuyện”. Tần Vũ Tùng gật đầu cười “Đúng là giống”.

“Nữ chính” Ngô Nhiễm Nhiễm chu miệng “Cổ tổng, ông là phân biệt đối xử, hai người được nói chuyện mà chúng tôi thì không”. Cổ Đông Hải nói “Tuyệt đối không có ý đó, vậy vậy đi, các cô nói, chúng tôi nghe”

Ngô Nhiễm Nhiễm đỏ mặt “Tôi không nói đâu, mắt công hai người lại cười”

Cô liếc đôi mắt ngập nước nhìn Cổ Đông Hải.

Tần Vũ Tùng mỉm cười không nói, quay đầu cầm ấm trà, anh muốn thêm một ít nước vào tách, nhưng ấm rất nhẹ, có vẻ không còn nước. Không đợi anh gọi phục vụ, cô gái kia Thôi Chi Phương đã cầm lấy ấm trà “Đề em”. Không có người phục vụ bên này, cô ấy đứng dậy tìm phích nước nóng, đổ đầy nước vào đó.

Tần Vũ Tùng nhớ năm ngoái cô ấy mới vào làm việc, ngay năm đầu tiên đã là nhân viên giỏi. Năm thứ hai cũng là nhân viên giỏi, hai năm liền không đi trễ về sớm, cũng không nghỉ phép. Nhưng người như vậy sao lại cùng đi với Ngô Nhiễm Nhiễm, Tần Vũ Tùng không thể không nhìn vào mắt cô.

Thôi Chi Phương có khuôn mặt trứng gà, mặt to, môi đường nét rõ ràng, mặc một chiếc áo màu vàng nhạt. Lúc cô rót nước, Tần Vũ Tùng cũng đứng lên, cô cao đến cằm anh, đi gầy dế bằng, móng tay cắt ngắn không sơn, đồ trang sức duy nhất là đồng hồ Longines mỏng trên cổ tay.

Cô hơi giống như lúc trẻ của một người, nhưng người đó không có dịu dàng thế này.

Thôi Chi Phương cảm nhận được tầm mắt của Tần Vũ Tùng, nhưng không tránh đi, đỏ mặt hỏi “Tần tổng không đi du lịch nước ngoài sao?”. Chi nói mấy lời ngắn ngủi, mà lời cuối cùng còn mang theo âm điệu hơi run rẩy, xem ra phải lấy hết can đảm mới dám nói.

Không đợi Tần Vũ Tùng trả lời, Ngô Nhiễm Nhiễm cười nói “Số dặm bay của Tần tổng chắc vòng quanh trái đất được vài vòng, chắc không thích đi đâu nữa”. Giọng nói Thôi Chi Phương càng nhỏ hơn “Năm nay Tần tổng có nghỉ đông, tôi tưởng...”

Tần Vũ Tùng không kiên nhẫn nghe cô tiếp tục lí nhí, vừa lúc phục vụ mang nồi cua hấp nóng hổi lên tới, anh nhường Cổ Đông Hải lấy trước, rồi giúp hai cô gái chọn một con cua cái. Ngô Nhiễm Nhiễm thoải mái nói “Tôi không biết cách ăn, Chi Phương có chỉ tôi nhé”. Tần Vũ Tùng mới biết hôm nay chỗ này do Thôi Chi Phương chọn, cô là người gốc Thượng Hải, vì vậy Cổ Đông Hải kêu cô làm hướng dẫn viên.

Lúc này quán ăn đông người, Thôi Chi Phương vừa cầm con cua lên định làm mẫu, vai bị người phía sau đụng trúng làm con cua rơi xuống, lăn trên áo rồi rớt xuống chân. Ngô Nhiễm Nhiễm phản ứng nhanh nhất, quay về phía người mới gây họa “Anh đi đứng kiểu gì vậy?”. Thôi Chi Phương nhàu mày, dùng khăn ướt lau qua, miệng nói “Về thay đồ giặt sẽ sạch thôi”.

Tần Vũ Tùng nhìn thấy người đó mang túi xách đựng laptop, giống như mới tăng ca về. Vẫn có cảm tình với những người chăm chỉ, anh nói “Thôi lỡ rồi, mai mốt anh cẩn thận hơn”

Lời còn chưa nói xong, anh đã nhìn thấy Chu Kiều. Cô cũng nhìn thấy anh, khẽ gật đầu, nhưng lại hướng về phía Thôi Chi Phương “Phương Phương, lâu rồi không gặp”. Thôi Chi Phương vui vẻ đáp lại “Dạ chị họ, lần trước tết âm lịch chúng em không về. Sao chị lại ở Thượng Hải?”. Chu Kiều nhìn nhìn họ, “Ừ, chị có chút công việc ở đây, mới tan tâm”

Xung quanh không còn bàn trống, mấy người phục vụ đang vội vã chạy tới chạy lui, Cổ Đông Hải hỏi “Các bạn đi hai người? Ngồi cùng chúng tôi luôn đi, còn hai ghế trống đây”, người gây họa hỏi “Sao chị Kiều?”, Thôi Chi Phương đã gọi người phục vụ cho thêm chén đĩa, Chu Kiều chỉ còn có thể gật đầu.

Sau khi ngồi xuống, Chu Kiều giới thiệu người đàn ông tên Cát Tiểu Vinh, một kiến trúc sư tại Viện thiết kế. Cô trầm lặng ít nói, nhưng bên Ngô Nhiễm Nhiễm là 3 người trẻ tuổi, anh một câu tôi một câu đã nhanh chóng hòa nhập.

Cổ Đông Hải biết Chu Kiều cũng dân kỹ thuật, cảm thấy khá sốc “Các cô gái ở Trung Quốc rất có năng lực, rất ít có gái ở Hồng Kông theo học ngành kỹ thuật, đa số làm kinh doanh, tài chính, rồi kết hôn để thành những phụ nữ xinh đẹp giàu có”. Thôi Chi Phương tự hào giới thiệu “Chị họ em và anh sẽ xây dựng công ty từ hai bàn tay trắng, từ thiết kế đến sản xuất đều do chị họ em thực hiện”.

Cổ Đông Hải hỏi “Vậy anh rể cô thì quản lý cái gì?”. Thôi Chi Phương trả lời “Anh ấy quản lý mảng kinh doanh với hành chính”. Cổ Đông Hải cười tiếp “Văn võ đạo lộn rồi, ở nhà nhất định cô Chu có quyền quyết định rồi. Phải cẩn thận đấy, đàn ông không thích phụ nữ quá giỏi giang” Chu Kiều thần nhiên “Chúng tôi đã chia tay”

Thôi Chi Phương hai năm rồi không về quê, nghe Chu Kiều nói vậy cô ngạc nhiên đến há miệng. Ngô Nhiễm Nhiễm nhanh chóng cắt ngang lời cô “Đồng hồ của bạn là do chị Chu này tặng phải không?”. Thôi Chi Phương đem lời định nói nuốt xuống, đưa tay cho Chu Kiều xem “Em mang nó mỗi ngày nè”. Ngô Nhiễm Nhiễm nói “Đúng đó, có lần em hỏi mượn mà cô ấy không cho, cô kêu đây là quà tốt nghiệp của chị họ tặng nên nhất định không cho mượn”.

Tần Vũ Tùng đã từng ăn rất nhiều bữa cơm xã giao, nhưng bữa cơm hôm nay có vẻ đặc biệt dài. Anh nhớ rõ từng lời mình nói, ngay cả cơ mặt cũng được khống chế để có được trạng thái tươi cười tốt nhất, nhưng về đến nhà lại không nhận được nghỉ tới không biết mình có lỡ miệng câu nào khiến người khác nhìn thấy anh và cô có quan hệ hay không.

Trong giấc mơ, anh quay về đình Thiên Đô Phong, một người leo núi trong lạnh giá, cô từ trong bóng tối bước ra, khuôn mặt tái nhợt với đôi mắt có hàng ngàn điều muốn nói. Anh cảm lòng không được mà ôm lấy cô, cô lại đẩy anh ra thật mạnh, như kiểu chúng ta đã xong rồi. Chớp mắt, lại thấy đang ở trong xe nửa sáng nửa tối, cô như con mèo nhỏ, nằm trên đầu gối anh mà trêu chọc anh.

Anh không thể khống chế mà dùng sức vài lần, có tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi.

Chưa muộn lắm, Tần Vũ Tùng kéo hết chăn đắp tống vào máy giặt rồi nhanh chóng đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sinh nhật

Mối quan hệ yên lặng kéo dài đến sau ngày 11, ngay cả người vốn yêu thích công việc là Tần Vũ Tùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi đến cuối tuần. Đa số mọi người đều đã tan làm, khi Tần Vũ Tùng ra thang máy thì đã không còn một ai. Xuống bãi xe, anh vừa đi được hai bước thì thấy Thôi Chi Phương bước ra chào anh.

Tần Vũ Tùng dừng chân, hỏi cô từ phía xa “Có việc gì không?”. Thôi Chi Phương đứng yên tại chỗ “Cố tổng muốn em tới mời anh, hôm nay sinh nhật chị họ em, chúng em dự định sẽ tụ tập”.

Sinh nhật Chu Kiều thì liên quan gì đến Cố Đông Hải, không lẽ sau lần ăn cơm trước đó họ còn gặp gỡ nhau? Tần Vũ Tùng không muốn nghĩ đến Chu Kiều theo kiểu đó, nhưng mà cuộc sống riêng tư của cô cũng cần xem xét lại, nếu không thì cô cũng đã không cùng với anh rồi. Anh đi về phía xe mình, nói “Mọi người đi đi”

Thôi Chi Phương nhỏ giọng tiếp “Cố tổng muốn em... dù kéo cũng phải kéo anh đi cho bằng được”

Tần Vũ Tùng cười mĩa, muốn nói với cô ấy mấy câu, cuối cùng cũng nhận không nói ra “Tôi bận chút việc, chúc mọi người đi chơi vui vẻ”. Thôi Chi Phương không biết lấy can đảm đâu ra, chắn trước xe anh “Tần tổng, cũng chỉ là mọi người cùng ăn cơm như lần trước thôi, đại khái chỉ là muốn tìm lý do để thư giãn, anh đi cùng đi”

Đôi mắt và miệng cô rất giống Chu Kiều, lòng Tần Vũ Tùng mềm nhũn “Ồ đâu?”

Thôi Chi Phương nói “Em không biết, do Cố tổng sắp xếp, ông ấy đã gọi xe rồi, đang ở trên đọt”. Tần Vũ Tùng hỏi “Ông ta với chị họ cô rất thân à?”. Thôi Chi Phương lắc đầu “Không, có lẽ do ở đây một mình buồn nên cuối tuần Cố tổng muốn tìm chút tiết mục chơi”, cô le lưỡi “Nhiệm Nhiệm và Cát Tiểu Vinh thì dễ rồi, mời anh với chị họ khó khăn quá, phải mẹ em nói thì chị họ mới chịu đi”

Tần Vũ Tùng yên tâm, Cố Đông Hải rất tệ, anh thật sự không muốn Chu Kiều ở bên hắn. “Ông ta có thường kêu các cô ra ngoài không?” có lợi dụng chức vụ của mình để chèn ép nhân viên không? Tần Vũ Tùng không biết Thôi Chi Phương có thận trọng hay không, dùng một chút vẫn quyết định không hỏi ra miệng. May mắn là cô cũng hiểu ý, nhanh chóng phủ nhận “Cũng không thường xuyên, với lại ông ấy cũng là người đang hoảng, nói chuyện rất thủ vị, cũng rất có ích”.

Tần Vũ Tùng nghĩ mình đã tận mắt thấy, không thể nào đồng ý với lời cô nhưng cũng chỉ có thể mơ hồ nói “Cô còn trẻ, vài năm nữa thì hiểu, đàn ông cỡ chúng tôi tương đối biết cách ăn nói”

Thôi Chi Phương ngoan ngoãn gật đầu “Mỗi lần đều có 2,3 đồng nghiệp đi cùng, em không đi một mình”

Tần Vũ Tùng không quá lo lắng cho Thôi Chi Phương, Cố Đông Hải có gia đình, chỉ là chơi bời bên ngoài, mấy cô gái nhỏ chưa chồng như cô ấy dễ làm mọi chuyện âm ỉ, không phải là đối tượng của ông ta. Nhưng Ngô Nhiệm Nhiệm thì nằm ngoài dự đoán của anh, Tần Vũ Tùng đã hỏi thử vài người, thời gian làm việc của cô ấy không nhiều nhưng nhanh nhẹn, làm việc chăm chỉ, là hạt giống tốt, vậy cô ấy làm vậy để làm gì?

Anh cũng không biết tại sao Chu Kiều lại đồng ý tham gia kiểu tụ tập thế này.

Chu Kiều cảm thấy những người lớn tuổi có kiến suy nghĩ về công việc rất buồn cười, ví dụ như đi có sợ việc cô từ chối cấp trên của con thì sẽ ảnh hưởng tương lai của con mình, vì vậy ra mặt khuyên nhủ cô nên đi cùng, nhưng mà lại nói vì cô còn trẻ nên phải tham gia xã giao, tụ tập cùng mọi người, nói cô là phải tin tất cả chỉ vì muốn tốt cho Chu Kiều, cô ở nhà không thể tìm thấy đối tượng tốt để kết hôn. Chu Kiều chắc chắn nếu cô còn không đi, đi sẽ gọi tới mẹ cô xuất trận.

Bởi vậy, giờ cô mới ngồi đây chơi trò thổi đèn cây ước nguyện.

Thôi Chi Phương tò mò “Chị, chị ước điều gì vậy”

Chu Kiều không ước điều gì, ra về bí mật “Nếu nói thì không còn linh nữa”

Ngô Nhiệm Nhiệm cầm một miếng bánh kem “Chị Chu Kiều, chúng ta chơi lãng lãng hay chơi náo nhiệt?”. Thôi Chi Phương biết chơi náo nhiệt là trò ném bánh kem, có thể chị họ sẽ không thích, hơn nữa lúc này Tần Vũ Tùng cũng có ý như nghi ngờ họ thường xuyên chơi đùa âm ỉ, vội vàng ngăn lại “Thôi, bánh kem đẹp vậy, chúng ta cắt ăn đi”. Ngô Nhiệm Nhiệm liếm đầu ngón tay dính kem “Rất ngon”

Chu Kiều không thích hát, cũng không thích chơi đồ xúc xắc, Cát Tiểu Vinh đề nghị đánh bài. Cố Đông Hải kêu phục vụ mở 2 thùng bia, đặt 1 chai lên bàn “Đều là bạn bè, chúng ta không chơi ăn tiền, thắng thua mất cảm tình, chơi uống bia đi”. Ngô Nhiệm Nhiệm “A” một tiếng. “Em không biết uống bia, tìm người thế được không?”. Cố Đông Hải nói được, dù sao trong phòng có 3 người đàn ông, muốn tìm ai thay cũng được. Ngô Nhiệm Nhiệm nhìn một vòng “Làm sao giờ, người em thích nhất là chị Chu Kiều”. Cố Đông Hải vỗ tay cười lớn “Tò tính”

Tần Vũ Tùng thờ ơ nhìn bọn họ cười nói hihi haha, Chu Kiều tuy không quá nhập bọn nhưng cũng nói nói cười cười. Ngay lúc Cố Đông Hải gõ lên trán cô như đùa giỡn, cô cũng không có vẻ giận, chỉ có dịch về phía Cát Tiểu Vinh hơn một chút. Sau đó, nếu bài ra sai hoặc phải uống rượu, Cát Tiểu Vinh đều chặn trước, Tần Vũ Tùng hơn bực, Cát Tiểu Vinh kêu cô là chị Kiều, so che chở cẩn thận còn hơn chị em trong nhà.

Tần Vũ Tùng tập trung đánh bài, anh có trí nhớ tốt, 10 lá bài đánh ra trước đó đều có thể nhớ rất kỹ, trừ Chu Kiều ra mọi người đều bị thua tan tác. Ngô Nhiễm Nhiễm giờ cò trắng xin tạm dừng “Hát một bài trước đã, dạ dày em chịu hết nổi”. Cô lôi kéo Cổ Đông Hải hát chung, Cát Tiểu Vinh ngồi đối diện hỏi Thôi Chi Phương, Chu Kiều muốn hát gì.

Ngô Nhiễm Nhiễm hát một bài hát tiếng Quảng Đông, Thôi Chi Phương hát một bài tiếng Anh, Cổ Đông Hải lắc đầu “Sao không hát tiếng phổ thông, hát ngôn ngữ của mình mới có cảm xúc”. Hát đến câu “vì người chung tình”, hát đến chân thành tình cảm, còn tặng Chu Kiều đóa hoa hồng.

Choi đến hơn 10 giờ, Thôi Chi Phương bị gia đình điện thoại giục về mấy lần, Chu Kiều cũng nói đỡ rằng dì cô là giáo viên nên rất nghiêm khắc trong quản lý con gái, mặc dù Cổ Đông Hải có chút không vui nhưng cũng không thể miễn cưỡng người khác. Cát Tiểu Vinh và Thôi Chi Phương tiện đường, Tần Vũ Tùng với Chu Kiều lại ở gần nên thuận lợi tách nhau ra mà đi.

Tần Vũ Tùng ngồi ghế phụ kế tài xế trên taxi, nghe phía sau Cát Tiểu Vinh dặn dò Chu Kiều về đến nhà thì nhắn tin cho anh ta biết, không khỏi suy đoán về mối quan hệ của hai người, đột nhiên nghĩ lại, cô cũng không phải là gi của anh.

Trên đường đi hai người đều không trò chuyện.

Đến hẻm nhà Chu Kiều, cô xuống xe, thậm chí không chào tạm biệt nhau.

Ánh đèn đường làm bóng cô kéo thật dài rồi hoàn toàn biến mất vào bóng tối.

Xe chạy tiếp ra đường chính, Tần Vũ Tùng kêu tài xế ngừng xe. Anh vội vã quay trở lại, không ngờ gặp Chu Kiều ở ngay đầu hẻm.

“Anh/em?!” hai người đồng thời kêu

“Có chuyện gì vậy?” Tần Vũ Tùng hỏi, cho là cô đang đuổi theo xe, lòng ngứa ngáy như bị kiến cắn. Chu Kiều nói “Dạ dày hơi đau”. Anh đi đến nơi sáng hơn mới phát hiện trán cô ướt đầm mồ hôi, môi trắng bệch như giấy. Chu Kiều nhất định không chịu đến bệnh viện, Tần Vũ Tùng đành mua 2 hộp thuốc, dìu cô về.

Vừa đến cửa nhà thì Chu Kiều không chống đỡ nổi, trượt người xuống.

Tần Vũ Tùng nhanh chóng bế cô lên, vội vàng lại đâm phải con mèo, tiếng kêu thể lương của nó khiến anh suýt nữa làm gãy cả chìa khóa.

Anh phải sớm biết, cô cái gì cũng biết, chỉ là không quan tâm bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hòa hảo

Tần Vũ Tùng ôm Chu Kiều lên giường, rót nước ấm cho cô uống thuốc. Trước tiên để dạ dày bình ổn lại, cần uống 2 liều thuốc pha nước, vị thuốc nồng làm dạ dày có phản ứng ngay lập tức. Cô che miệng chạy vào toilet, chất lỏng nóng bỏng đã tràn ra các kẽ tay.

Chu Kiều sợ Tần Vũ Tùng nhìn thấy đáng về chặt vật của mình, vội khóa cửa lại trước khi anh vào. Sau đó, cô không kiềm chế được nằm dài trên bồn nước mà nôn, nôn đến khi trước mắt biến thành một màu đen.

Tần Vũ Tùng có thể nghe thấy tiếng cô nôn, rồi lại dừng, tiếng gạt nước, lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng yên lặng không tiếng động. Anh không yên tâm, gõ cửa, nghe giọng cô bên trong khàn khàn “Tôi không sao”, lát sau lại nói “Anh đi đi”.

Nôn xong cũng dễ chịu hơn, Chu Kiều bắt đầu run rẩy, khí lạnh từ phía sau dâng tới, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Cô nín bồn rửa mặt, từ từ đi tới cửa. cửa vừa mở, đập vào mắt là đôi giày của anh, suy nghĩ lóe lên trong đầu cô “Người đàn ông độc thân này chính chu nhất, giày rất sạch sẽ”

Cô không muốn tha thứ cho anh, nhưng ý chí và sức khỏe không tỉ lệ thuận với nhau. Lúc anh đỡ cô nằm xuống, cô co rúm lại run bần bật. Anh quán chấn cho cô “Anh đi lấy chăn”, cô vẫn lạnh, Tần Vũ Tùng do dự hai giây rồi lên giường ôm lấy cô “Anh sẽ không làm em đau, hãy tin anh lần nữa”

Cô không nhúc nhích, nhưng cơ thể cứng ngắc dần thả lỏng, hô hấp cũng đều đặn lại. Tần Vũ Tùng buông tay, anh tính chuẩn bị tinh thần giúp Chu Kiều nếu muốn uống nước gì đó, nhưng mí mắt anh càng ngày càng nặng, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại trong phòng đã sáng, mặt Chu Kiều dán vào ngực anh, hai tay ôm lấy eo anh, vẫn còn đang ngủ say. Anh cẩn thận chạm vào điện thoại, đã 9h hơn, nhưng vào một ngày nhiều mây, thích hợp để ngủ nướng.

Tần Vũ Tùng ngủ thiếp đi bình yên.

Hai người thức dậy khoảng 2 giờ chiều. Chu Kiều không nói gì, đứng dậy đi tắm. Cô ngâm mình trong bồn tắm thật lâu, khi ra mới thấy drap giường đã được thay mới sạch sẽ. Trong phòng có mùi thơm cháo trắng, radio dưới lầu đang phát ra tiếng:

“Anh sẽ yêu em

Em sẽ yêu anh

Bởi vì cô đơn

Sẽ yêu em vì em cô đơn

Mặc dù anh không bao giờ nói

Anh sẽ không nói em cũng hiểu

Và

Cảm giác chúng ta đều dễ bị tổn thương

Tương lai cuộc sống

Chúng ta đều không chắc chắn...”

Tần Vũ Tùng đang ở bên cửa sổ nghe điện thoại, nghe thấy tiếng động trên lầu, anh ngược nhìn cô, che điện thoại lại hỏi “Có khá hơn không?”

Chu Kiều mỉm cười, làm cử chỉ nói “Anh đang bận”. Cô lại nằm xuống giường, thời gian qua cô thường xuyên tăng ca, quá mệt mỏi. Cô thở phào nhẹ nhõm, có lẽ do quá áp lực, cơ thể phát ra cảnh báo.

Tần Vũ Tùng đi lên, sờ trán cô, tốt rồi, nhiệt độ bình thường. “Anh đi trước, sẽ quay lại với em sau”

Chu Kiều gật đầu.

Anh quay lại đã rất khuya. Chu Kiều ngủ đến mơ mơ hồ hồ, nghe tiếng bước chân vô thức bật đèn lên. Anh giật mình, “Đánh thức em hả?” Chu Kiều lắc đầu, ngơ ngác “Sao anh lại quay lại?”

Anh nói “Hôm nay có nhiều việc phải giải quyết, muốn làm cho xong, nhưng đã nói sẽ đến...”, đầu Chu Kiều càng nặng, ngất lịm “Mấy giờ rồi?”

“11 giờ 23 phút”

Chu Kiều ngáp dài, nhích qua một bên, vỗ vỗ “Đi ngủ đi”

Loại hành động dẫn sỏi vào nhà mau chóng được thấy, vài phút sau anh thử thăm dò hôn cô. Môi anh hơi lạnh, có mùi bạc hà, cô nghe được mùi sữa tắm. Cô trốn tránh lăm bầm “Đã tắm rồi còn chạy qua đây làm gì?”, Tần Vũ Tùng không nói gì, anh thật sự lúc nằm xuống ngủ mới quyết định là nên đến đây.

Anh hôn lên cô cổ, cô nhìn không được cười “Ngứa quá”. Tệ hơn là anh dùng chân chống lại sự mềm mại của cô, Chu Kiều hét lên nhẹ nhàng, hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô cũng hôn nhiệt tình, tiếng thở dốc hàm hồ bên tai nhau, trong bóng tối tưởng chừng nghe tiếng tim đập rất nhanh.

Không bao lâu Tần Vũ Tùng đột ngột dừng lại, anh dùng khuỷu tay chống đỡ, có phần ảo não nói “Thật sự xin lỗi”

Chu Kiều bật cười.

Tiếng cười cô làm anh cơ thể anh cứng đờ, nhưng chỉ lát sau cô giải thoát anh khỏi sự bối rối đó “Tôi có nói cần ăn đến no trong một lúc không? Sau này sẽ có cơ hội biểu hiện, ngoan, đi ngủ”

Tần Vũ Tùng không dám thảo luận với Chu Kiều, dĩ nhiên cô tốt đến không thể tốt hơn.

Giống như cho anh một bữa ăn thịnh soạn cuộc đời, chỉ cần có thời gian gấp gáp, cô đều cho anh những gì tốt nhất. Lúc cao hứng cô như người vợ hiền, giúp anh ủi áo sơ mi, chuẩn bị đồ đạc cho anh đi công tác, thậm chí nấu ăn – anh không nghĩ cô sẽ làm một bàn thức ăn ngon; cô sắp xếp chương trình coi phim, nghe nhạc, xem kịch, có khi còn mang cả đàn ghi ta hát – anh cũng không biết cô hát lại hay như vậy; mà kích thích nhất là cô vì anh mà làm càn, hoang dã, vì anh cái gì cô cũng có thể làm.

Nhưng Tần Vũ Tùng không dám cùng cô bàn tính chuyện sau này, cho dù anh có can đảm hứa hẹn hay không, ít nhất là về phía cô, cô hoàn toàn không mong chờ điều đó.

Cô luôn bận rộn, thường xuyên ra ngoài với Cát Tiểu Vĩnh. Tần Vũ Tùng như bị vợ bỏ rơi, cũng không biết cô đang làm gì.

Chu Kiều nói “Tôi cũng không hỏi anh làm gì cả ngày”

Tần Vũ Tùng những lúc thế này cảm thấy như ngôn ngữ không đủ để nói chuyện “Nhưng anh cũng chỉ đi làm thôi”

Chu Kiều nói “Tôi cũng đang làm việc”

Tần Vũ Tùng bắt đầu cười “Em không cần lo chi phí sinh hoạt”

Chu Kiều úp mặt vào ngực anh “Nếu chúng ta cả ngày ở cạnh nhau, chúng ta sẽ sớm mệt mỏi, chán nản với cuộc sống như vậy, vẫn là ai làm việc nấy, hạnh phúc càng lâu dài”. Cô nói vậy càng làm Tần Vũ Tùng lo lắng. Anh vẫn không quên cô đã ném anh đi vào lúc thời điểm quan trọng, cô lựa chọn rất nhanh, không có chút điểm mềm yếu của phụ nữ. Nếu có một ngày, cô không cần anh nữa, chắc chắn cô không bởi vì anh mà thay đổi.

Chu Kiều nói “Tôi với anh là bạn bè, làm anh vui vẻ, sau đó anh cũng làm tôi vui vẻ. Cứ thế này đi, không có gánh nặng thật sự, không có yêu cầu đặc biệt, vô cùng thoải mái ở bên nhau. Lúc anh muốn rời đi, tôi cũng không miễn cưỡng níu kéo”.

Tần Vũ Tùng từ nhỏ đến lớn, luôn tin tưởng làm người phải nắm quyền chủ động trong tay, cũng không hiểu thế nào lại rơi vào tình thế như thế này, đối mặt với Chu Kiều, anh không thể không buông tay.

Cô ngửa đầu cười với anh “Bây giờ rất tốt”

Anh muốn nói, tốt con khỉ, nhưng vì lòng tự trọng của đàn ông chỉ đành nói có.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tình nhân

Ngô Nhiễm Nhiễm kéo đôi ủng, soi gương sửa sang lại đầu tóc, cẩn thận tô lại son, lại lấy chai nước hoa nhỏ, xịt qua đầu vài cái rồi nhắm mắt đắm chìm trong mùi hương. Có Đông Hải đã quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế sofa bên cửa sổ nhìn cô bận rộn, “Hẹn với ai vậy?”

Ngô Nhiễm Nhiễm cười với ông ta, “Với Thôi Chi Phương, tụi em đi shopping, anh có đi cùng không?”. Có Đông Hải lấy tiền trong bóp ra, bỏ vào ví cô “Mấy cô gái thích làm nhiều chuyện, anh không đi cùng, cầm lấy mua vài bộ quần áo mới”. Ngô Nhiễm Nhiễm không cần nhìn cũng biết đó chỉ có 2 ngàn tệ. người đàn ông Hồng Kông keo kiệt, đưa có hai ngàn tệ mà nói mua vài bộ quần áo mới, một cái còn không đủ. Nếu ông ta không phải chơi bời trên giường, cô cũng muốn nói thẳng, cô nhẹ nhàng duyên chuyện lại gần, hạ xuống cái hôn “Em đi trước đây, cảm ơn anh”.

Có Đông Hải nhìn cô cười “Thích mua sắm vậy sao không chịu nghỉ việc?”, Ngô Nhiễm Nhiễm đổi “Đạo phố mua sắm đều cần tiền nha, mà anh không bao dưỡng em”. Có Đông Hải kéo tay cô “Tìm một người đàn ông lấy anh ta, vậy là được bao dưỡng rồi”. Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn lại mình lần nữa, có thể nhìn thấy Có Đông Hải trong gương. Ông ta mặc một áo sơ mi sọc, mắt kính che bớt ánh mắt, nụ cười có chút bất cần “Lúc nào bảo Thôi Chi Phương hẹn chị cô ấy ra chơi, cô ta khá thú vị”

Ngô Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng trả lời “Dạ được”

Ra khỏi khách sạn, luồng hơi lạnh thổi vài mặt, Ngô Nhiễm Nhiễm có cảm giác như bước vào một thế giới khác. Có Đông Hải nhiều lần kêu cô nghỉ việc từ lúc bị Tần Vũ Tùng phát hiện ở văn phòng, nhưng cô không nghe lời anh ta. Đã không có tiền cũng không có bạc, càng không có hứa hẹn gì cho tương lai, chỉ là bèo nước gặp nhau, ai cũng có nhu cầu riêng. Nếu mọi thứ bị phơi bày, cô chỉ là nhân vật nhỏ, trời đất rộng lớn không thiếu gì chỗ để cô dung thân, không có gì phải lo lắng.

Ngô Nhiễm Nhiễm như cười với Có Đông Hải từ trong khoảng không, muốn tôi gánh hậu quả thay anh, sau đó anh cũng phải trả giá.

Xe taxi dừng lại kế bên, Ngô Nhiễm Nhiễm ba bước gộp thành hai, chụp lấy cửa xe dành với người khác “Quảng trường trung tâm”

Cát Tiểu Vinh đang ở đó đợi cô.

Ngô Nhiễm Nhiễm trễ hơn 20 phút, quả nhiên Cát Tiểu Vinh đã chờ ở đó. Anh ta đang ngẩn người trước laptop, tóc rối sau gáy. Cô bước tới, đưa tay vuốt gọn lại mó tóc rối bù kia. Cát Tiểu Vinh bị gián đoạn suy nghĩ, quay lại thấy cô thì cuống quýt đứng lên “Em đến rồi à”

Ngô Nhiễm Nhiễm kéo ghế ngồi xuống, “Nghĩ gì mà không biết em đến vậy?”

Cát Tiểu Vũ chỉ màn hình “Chị Kiều bảo anh suy nghĩ làm lại, sao cho nó tốt hơn mà vẫn đáp ứng các yêu cầu của quy định an toàn, cho nên...”. Anh thấy Ngô Nhiễm Nhiễm cũng không quan tâm nên đóng laptop lại “Chờ em nên không có việc gì làm mới lấy ra xem lại...”. Ngô Nhiễm Nhiễm áy náy “Em đến trễ, xin lỗi anh”

“Không sao, anh biết con gái ra đường cần thời gian mà”

“Chị Chu Kiều cũng vậy à?”

“Không có. Đi công tác toàn là chị ấy đợi anh thức dậy thôi. Anh thường hay ngủ quên”

Ngô Nhiễm Nhiễm nghĩ về câu nói của Có Đông Hải, “Lại nói thật buồn cười, Có tổng của em hình như rất có hứng thú với chị Chu Kiều. Thôi Chi Phương nói ông ta đã mấy lần mời chị Chu Kiều ra ngoài chơi, anh thấy chị ấy có thích không?”. Cát Tiểu Vinh lắc đầu “Anh chắc chắc không thích”. Ngô Nhiễm Nhiễm tò mò “Chị ấy đang có bạn trai không?”, Cát Tiểu Vinh nói “Không biết”. Anh nói mà cười “Chị ấy không giống mọi người, không phải cái gì cũng nói ra”.

Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn Cát Tiểu Vinh cười không nói. Cát Tiểu Vinh buồn bực sờ mặt “Sao vậy?”

Ngô Nhiễm Nhiễm hỏi “Sao anh không theo đuổi chị ấy?”. “Sao...không...sao có thể chứ...” Cát Tiểu Vinh không biết nói sao, Ngô Nhiễm Nhiễm cười nhìn anh lấp bắp, mới giải vây “Em nói đùa thôi, anh không biết sao?”. Cô có đôi mắt quả hạnh, bên trong chứa đầy vẻ nghịch ngợm, Cát Tiểu Vinh đỏ mặt, chợt nhớ ra. Anh lấy cái túi bên cạnh laptop “Chị Kiều tặng em với Phương Phương mỗi người một cái”.

Ngô Nhiễm Nhiễm mở túi, là một bộ sản phẩm chăm sóc da của Shiseido, hai gói như nhau. Chu Kiều đối xử với cô và Phương Phương giống nhau “Woa, cảm ơn chị ấy giữ em”, cô xòe tay “Còn quà của anh đâu?”

Mặt Cát Tiểu Vinh còn đỏ hơn, anh lấy một hộp đẹp bèo nhèo trong túi máy tính ra, “Anh mua cái này. Không có thời gian mà lại rất mệt nên anh mua ở sân bay”. Ngô Nhiễm Nhiễm lấy một miếng cho vô miệng “Ngon quá, em thích lắm”, cô lấy miếng khác đút nó vô miệng Cát Tiểu Vinh “Anh cũng ăn thử đi”

Cát Tiểu Vinh chậm rãi nhai, nhắm nháp vị ngọt trong đó “Nhiễm Nhiễm”

“Dạ?”

Cát Tiểu Vinh lấy hết can đảm “Anh có chuyện muốn nói với em”. Ngô Nhiễm Nhiễm ngược mặt lên, anh không dám nhìn vào mắt cô “Anh muốn đi theo chị Kiều xây dựng sự nghiệp, anh đã từ chức, bây giờ đang đi theo chị ấy”

Ngô Nhiễm Nhiễm thản thờ ra, không biết vừa rồi đang khản trương việc gì “Thật tốt, chị ấy chắc không bạc đãi anh”

Cát Tiểu Vinh nhìn cái ly trước mặt anh, giọng nói ngày càng thấp “Có thể vài năm tới không có tiền, chị Chu Kiều có cho anh tiền lương bằng như trước nhưng anh từ chối, chỉ lấy chi phí sinh hoạt cơ bản, để chị ấy dành tiền cho những việc quan trọng hơn lúc này”.

Ngô Nhiễm Nhiễm cắt lời anh “Sao anh nói với em những việc này, anh cho rằng em thích anh vì anh có tiền?”

Cát Tiểu Vinh lắc đầu “Em không phải người như vậy, cho nên anh càng...” Ngô Nhiễm Nhiễm che miệng anh “Có những chuyện không cần phải nói, chúng ta hiểu là được”

Ăn đến nửa bữa cơm, Cát Tiểu Vinh nhớ ra “Lần trước em nói em bị trễ, sau lại nói không có gì, có thật là không có gì không?”, Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn xung quanh thì thầm “Sợ bóng sợ gió thôi”, cô le lưỡi “Em sợ tới mức không ăn không ngủ, Thôi Chi Phương thấy vậy mới mua que thử, kiểm tra xong mới yên tâm”. Cát Tiểu Vinh nói “Đều tại anh, nếu chúng ta kết hôn rồi thì không cần phải lo lắng”, Ngô Nhiễm Nhiễm liếc nhanh anh “Anh có nhận được không?”, Cát Tiểu Vinh trịnh trọng gật đầu, cô dùng khẩu hình không tiếng động mà nói “Nhưng em nhận không được”

Cát Tiểu Vinh bật cười, “Em với Chi Phương nói cả những chuyện này?”, Ngô Nhiễm Nhiễm nói “Có sao đâu, cô ấy có tâm sự, em liếc mắt một cái là ra, cô ấy đương nhiên muốn làm bạn bè tốt với em thôi”. Cát Tiểu Vinh thuận miệng hỏi “cô ấy có tâm sự gì?”, Ngô Nhiễm Nhiễm đắc ý cười “Cô ấy thích Tần tổng, mà biết gia đình nhất định phản đối cô ấy với người đàn ông đã ly hôn còn lớn hơn cô ấy đến 10 tuổi, cho nên cô ấy rối rắm”. Cô vừa chợt nghĩ “Thật ra, Tần tổng với chị Chu Kiều lại hợp nhau đó”. Cát Tiểu Vinh xém tí đã sặc cơm “Hai người họ? vậy mà em cũng nghĩ ra được. Hai người ai cũng đều có chính kiến, đến lúc có việc thì ai là người có ý kiến cuối cùng?”

Ngô Nhiễm Nhiễm nói “Biết đâu được, dù sao thì ai yêu nhiều thì người đó khổ”

Cát Tiểu Vinh phản đối “Đừng thấy chị Chu Kiều cái gì cũng không nói, thật ra chị đem hết những ủy khuất giấu vào lòng, anh không muốn chị ấy phải chịu đựng vậy. Tần tổng có ánh mắt sắc bén như muốn lột da người ta, anh không thích anh ta”. Anh ta cảm thấy, Tần Vũ Tùng khi nhìn anh ánh mắt có phần khinh bỉ, lạnh lẽo.

Từ trong phòng tắm bước ra, Tần Vũ Tùng hất xi liên tục mấy cái, người ta nói “Tiểu biệt thắng tân hồn”, chắc do vừa rồi lăn lộn ra nhiều mồ hôi quá, nên bị lạnh. Chu Kiều quan tâm hỏi “Sao vậy?”, Tần Vũ Tùng “Không sao”. Chu Kiều nói “Hất xi 3 cái là bác sĩ nhắc anh”, Tần Vũ Tùng nhìn xuống cổ “Vậy lúc anh nhớ em, em sẽ hất xi mấy cái?”

Chu Kiều vuốt tay xẹt qua vòm ngực rắn chắc của anh “Không có cái nào, vì anh không nhớ tôi”

Tần Vũ Tùng cười không đáp, ai nói chứ. Nhưng mà, anh không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Lấy lòng

Chu Kiều bằng lòng với cuộc sống hiện tại, công việc bận bịu, thời gian được sử dụng hết. Quá thoải mái, không làm việc thì ngủ. Cô quay người vui mặt vào chăn, không để ý Tần Vũ Tùng trêu chọc tới lui, “đừng phá”. Tần Vũ Tùng hất xi xong, tinh thần rất tốt, đem Chu Kiều lăn qua lộn lại. Cô liếc mắt nhìn anh “Thối mà”. Nhưng Tần Vũ Tùng không bỏ qua, Chu Kiều tức giận giật lấy chăn, lăn trái lăn phải bực mình lại thành cái kén. Anh chưa kịp phản đối đã bị phoi bầy ra ngoài, anh hét lên “Này”. Chu Kiều dùng hai đầu ngón tay nắm áo sơ mi, áo len của anh ném qua “Tôi muốn ngủ”. May mà điều hòa trong phòng mở lớn nên Tần Vũ Tùng không lạnh. Anh dựa vào đầu giường, từ từ mặc quần áo “Anh mới phải ra sức, anh mới mệt chứ”. Chu Kiều nhắm mắt lại “Dù sao tôi cũng muốn đi ngủ”.

Một lát sau không nghe Tần Vũ Tùng có động tĩnh gì, cô mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, thì ra anh nằm bên gối lạng lẽ nhìn cô.

“Sao vậy?”

“Em nói xem?” Tần Vũ Tùng không có ý tốt

Chu Kiều mơ hồ bất an “Anh đói bụng? Tôi dậy, chúng ta đi ăn”

Tần Vũ Tùng cười còn tệ hơn “Không có gì, em ngủ đi”. Không chờ Chu Kiều có phản ứng, anh ôm cô để lên đầu gối. Chu Kiều giật mình, đá chân lung tung, đem chân hất xuống “Làm ơn đi, nghĩ xem anh bao nhiêu tuổi rồi?”. Tần Vũ Tùng thêm sức giữ chặt cô “Anh muốn lấy lòng em”. Chu Kiều theo ánh mắt anh nhìn, đôi mắt anh vẫn dán ở phần đùi mịn màng của cô, cô hốt hoảng khép chân lại “Không cần”. Tần Vũ Tùng thổi hơi vào tai cô “Thử không?”

Chu Kiều kiên quyết lắc đầu “Tôi thấy vậy là tốt rồi, không cần phải thử”

Tần Vũ Tùng nhẹ nhàng lay cô, vùi vỉnh như xin kẹo “Chưa thử sao mà biết...” Chu Kiều bị anh lắc lư đến tóc tai cũng rối loạn “Hôm nay anh sao vậy, không dừng được...”. Tần Vũ Tùng cười “Vậy em bỏ anh phải không?” Chu Kiều che mặt “Bỏ, đại gia ta hôm nay giá nào cũng bỏ”

Cô ngả người ra sau, có thể nhìn thấy những đồ đạc trên đầu giường, có di động của anh. Lần trước cô dán lên điện thoại của anh một ngôi sao nhỏ. Lúc đó, anh muốn gỡ ra, nói không giống ai, anh đâu phải mấy cô gái trẻ thích mấy thứ lông lánh đó. Bây giờ, mặt trên ngôi sao chỉ còn màu trắng, nhưng vẫn dính trên đó.

Anh đang chăm chỉ ở dưới, ngẩng đầu lên “Thả lỏng”

Chu Kiều ghen lời “Tôi thật sự không muốn thử”

Tần Vũ Tùng phớt lờ cô, tiếp tục thăm dò khám phá.

Giống như sóng biển từ từ dâng lên, trong im lặng lại mang theo sức mạnh can quét mọi thứ, từ đợt sóng dồn lên, Chu Kiều không được kiềm được rên lên, nhắm mắt lại. Trong bóng tối cô bàn tay anh nắm chặt những ngón tay cô, đan xen vào nhau.

Tần Vũ Tùng hỏi Chu Kiều “Có muốn biết hương vị của nơi đó thế nào không?”

“Không có hứng thú” Chu Kiều dùng sức mà lắc đầu, cho dù không tệ, nhưng không cần, không cần...*

Lúc ăn cơm, anh vẫn trêu chọc cô, cố tình nếm nửa chén súp rồi đút phần còn lại vô miệng cô “Thử súp Ý của anh đi”. Chu Kiều trừng anh “Hôm qua ở siêu thị tôi thấy có bán miếng ván giặt đồ, muốn mua về không?”. Tần Vũ Tùng cười uống hết chén súp “Hương vị rất ngon”. Chu Kiều ở dưới bàn đá chân anh một phát.

Cơm nước vừa xong thì Tần Vũ Tùng có điện thoại, anh ra ngoài nghe. Chu Kiều ngồi lại chờ anh, bất ngờ thấy góc phòng có người đang nhìn cô. Một phụ nữ, mặt hơi quen quen. Người nọ thấy cô đã phát hiện ra, đứng dậy đi qua “Xin chào, tôi là Chu Dật, chúng ta đã gặp nhau”. Chu Kiều cũng nghĩ đã từng gặp, nhưng ở đâu thì cô không nhớ ra. “Xin lỗi, tôi không nhớ ra cô, cô là?”. Cô ta liếc nhìn áo khoác vắt trên thành ghế của Tần Vũ Tùng “Vợ cũ”

Chu Kiều không hiểu cô ta có ý định gì, tình cũ khó quên? Người cũ với người hiện tại có gì liên quan? Chia tay là chia tay, chém đinh chặt sắt, từ khi chia tay thì không còn liên quan giữa hai người. cô nở nụ cười cho có “Tần Vũ Tùng đang ở ngoài nghe điện thoại, cô cần gặp anh ấy à?”

Chu Dật lắc đầu “Cô Chu đừng hiểu lầm, tôi đã tái hôn rồi. Tôi thấy hai người vui vì vậy, cảm thấy hạnh phúc thay anh ấy”

Chu Kiều nhìn cô “Nếu có thể làm bạn thì không chia tay, cho nên sau này cũng không cần chào hỏi”. Cô chỉ vào bàn Chu Dật đang ngồi “Cô về chỗ ngồi đi, tôi không có thói quen trò chuyện với người lạ”. Chu Dật không nghĩ cô sẽ nói thế nên xấu hổ mở miệng, cuối cùng không nói được gì, biểu hiện rất khó xử.

Tần Vũ Tùng bước vào vừa lúc thấy Chu Dật cúi đầu tránh ra, anh cũng không nhìn cô ta, chỉ giục Chu Kiều “Đi thôi”

Chu Kiều ra tới cửa mới nhớ để quên khăn quàng ở chỗ ngồi, Tần Vũ Tùng nói “Anh quay lại lấy”. Chu Kiều biết tâm trạng anh xấu đi, nhưng dựa vào cái gì mà cô phải chịu đựng? Nhìn vào điều này, tất cả các sở thích, không nên là gặp lại người cũ đã chia tay.

Cô không muốn sắc mặt anh, chờ lấy được khăn quàng cổ liền không khách sáo nói “Anh có tâm trạng không tốt, cần ở một mình. Chúng ta khi nào rảnh lại gặp”. Lại vậy nữa, Tần Vũ

Tùng cũng hơi bực “Anh không phải...”, Chu Kiều làm tư thế không cần phải nói “Tôi không giận đối, nhưng bây giờ anh không thích hợp ở cùng với ai, vì vậy nghe tôi đi, có rảnh thì gặp”

Lại là nghe cô, Tần Vũ Tùng giận thật, biết cô không muốn kéo dài quan hệ với mình, cô cũng không muốn biết về quá khứ của anh, chúng ta là gì? Trong nháy mắt, nổi tức giận hoàn toàn bao trùm anh, anh lạnh lùng “Được, vậy khi nào rảnh thì gặp”

Từ lúc ra cửa ăn cơm đến khi về nhà, chỉ ba tiếng đồng hồ, trong phòng vẫn còn cảm giác hơi thờ ảm áp. Chu Kiều đem khăn quăng lên ghế, anh với cô trong quan hệ này, sượt ảm lẫn nhau khi cần, mỗi lần đến gần nhau lại đâm bị thương lẫn nhau.

Lần này, Tần Vũ Tùng im lặng, hơn nữa đã gần cuối năm, gần hai tuần không có tin tức. Chu Kiều đang chuẩn bị quà Giáng Sinh cho những nơi có quan hệ, mới nhớ đã lâu không gặp mặt anh, cô gói thêm một phần, là cho anh, cùng giao cho chuyển phát nhanh.

Cô muốn quên đi những gì đã qua, nhưng cô không thể.

- - -

*Chú thích chỗ đánh dấu: đọc mọi người có hiểu vụ gì không?

Mẹ ơi đoạn này ban đầu đọc muốn nhũn não vì không hiểu gì hết, sau mới biết ờ thì mà là anh ... cho cô, mà chắc bị kiểm soát gắt nên viết mơ hồ, đọc muốn đập đầu chết luôngggggg

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Qua đi

Cuối năm là thời gian bận rộn nhất, thư ký dọn dẹp bưu phẩm, sổ ghi chép, lịch để bàn của các công ty và những người khác đem để lên bàn Tần Vũ Tùng. Chu Kiều lấy danh nghĩa cá nhân gửi nên thư ký để lên trên cùng, vừa nhìn là thấy ngay.

Nó là quyển sổ tay loại phổ biến, nhưng giấy tốt, bìa da tinh tế, có bút kèm theo. Tần Vũ Tùng đem đặt vào ngăn kéo bên tay phải, ngẫm nghĩ rồi gửi tin nhắn cảm ơn. Tin nhắn trả lời lại rất nhanh “Anh thích là được”. Tần Vũ Tùng đột nhiên rất muốn gặp cô “Tôi nay gặp nhau được không?”. Nửa giờ sau mới có tin nhắn trả lời “Ngày mai được không?”. Tần Vũ Tùng thấy hơi thất vọng “Thôi vậy”. Chu Kiều dường như có ý giải thích “Tôi ở Nam Thông, hôm nay về không kịp”

Tần Vũ Tùng thấy nhẹ nhõm khó hiểu, cũng không biết vì sao.

Vừa định nói thêm vài câu quan tâm, thư ký đã gõ cửa giục đi họp, anh vội vàng hẹn “Ngày mai gặp”. Thật ra tối nay anh có việc, công ty mỗi năm đều có buổi tiệc buffet cảm ơn dành cho nhân viên và gia đình, có tiết mục rút thăm trúng thưởng, thường thì tầm 9h sẽ kết thúc. Tần Vũ Tùng rất sợ những ngày như vậy, trước hết là vì độc thân, có cảm giác hơi lạc lõng, không khỏi có những hồi ức gợn lên. Thứ hai là làm quản lý cấp cao, chẳng những phải tham dự, mà còn phải làm ra vẻ thật cao hứng, nên càng thấy mệt mỏi.

Mấy năm qua Tần Vũ Tùng đã được các đồng nghiệp yêu cầu hát, năm nay cũng không ngoại lệ. Âm nhạc vang lên, mọi người bên dưới hơi ngạc nhiên, không như mọi năm anh hát tiếng Anh, năm nay anh hát bài hát về Giáng Sinh đã phiên lời Trung, tuy bài hát rất hay nhưng không phù hợp với vẻ bình thản hàng ngày của anh, nó quá đơn giản.

Thôi Chi Phương đã nghe nói về Tần Vũ Tùng, vì quá ham mê công việc mà lơ là vợ, dẫn đến ly hôn. Mặc dù Ngô Nhiễm Nhiễm là người mới nhưng cô ấy biết rất nhiều tin đồn, kể cả chuyện Tần Vũ Tùng đi công tác trở về sớm, bắt gian tại trận. Nhưng không hiểu sao anh vẫn để lại tiền, nhà ở cho người phụ nữ không thành thật đó. Có người ác ý nói do anh không thỏa mãn được ở phương diện kia nên bị đuổi lý, phải dùng cách đó để bồi thường, nếu không vì sao anh vẫn không tái hôn, mà vợ trước thì đã sớm kết hôn, sinh con.

Ngô Nhiễm Nhiễm không chú ý đến người khác, đến bên Thôi Chi Phương nói vào tai cô “Cơ hội tới rồi, hôm nay không phải cô đơn nữa”. Thôi Chi Phương đỏ mặt, tròng mắt liếc cô nàng. Tần Vũ Tùng hát xong, nói đùa “Hát tệ quá, hát lệch hết mấy đoạn nhưng có lẽ đây là điều mà mọi người mong chờ, hôm nay là ngày có thù báo thù”. Mọi người cười ầm ĩ, Ngô Nhiễm Nhiễm vừa vỗ tay vừa nói với Thôi Chi Phương “Còn biết tự cười mình, không tệ. Tiếc là không biết anh ta có được không, hay tôi đi thử cho cô nhé?”. Mặt Thôi Chi Phương còn đỏ hơn, nhìn một vòng xung quanh, thấp giọng mắng “đừng nói bậy”.

Vào lúc cuối, những người quản lý cấp cao không có gia đình thay đổi chỗ để uống rượu. Tần Vũ Tùng xung phong làm tài xế, gọi một ly soda. Cố Đồng Hải thích nói đùa, hỏi anh với nụ cười “Có phải hẹn với ai không, sao lại hát bài Giáng sinh kết đôi đó?”. Tần Vũ Tùng cũng nhất thời nảy ý nghĩ, lúc tìm nhạc để hát mới thấy bài này, anh còn nhớ Chu Kiều có lúc thích nghe anh hát, vì vậy liền chọn bài đó. Ở đây mọi người đều đã uống khá nhiều, không để ý đến việc Tần Vũ Tùng phụ nhận, anh hơi không vui, lấy cơ vào toilet tránh đi, không muốn làm trung tâm đề tài.

Lúc anh quay lại, họ vẫn đang bàn luận, có tiếng nói hơi lớn, Tần Vũ Tùng nghe rất rõ “Vợ anh ta cũng thuộc loại cực phẩm, xảy ra chuyện rồi còn dám đuổi theo bắt anh ta tha thứ, nếu không sẽ nhảy lầu”

“Anh nói như tận mắt chứng kiến vậy, thật không?”

“Lúc đó anh ta với tôi đang làm việc ở một nơi tới mè o cũng không thêm ị, anh ta nói về nhà thăm người thân, hôm sau đột ngột quay lại, nửa ngày sau lại có người phụ nữ khóc lóc tìm tới, chúng tôi muốn không biết cũng khó. Nhưng mà tình trường thất ý chức trường đặc ý, sau khi ly hôn anh ta từng bước thăng chức, hơn nữa bên công ty thực hiện chính sách sử dụng người tài tại chỗ nên anh ta mới ngồi ở vị trí hiện nay. Người đàn ông có sự nghiệp, còn ngại việc gì nữa. Ở công ty ánh mắt mấy cô gái trẻ nhìn anh ta như nhìn thấy cừ non. Bởi mới nói quyền lực tốt nhất của đàn ông là xuân dược...”

Trong tiếng cười to hiểu ý nhau, có người nhìn thấy Tần Vũ Tùng, thay đổi nét mặt trong khoảnh khắc “Bob, uống một ly không?”

Tần Vũ Tùng nhìn người đàn ông vừa nói, nhìn đến lúc anh ta cúi đầu bỏ đi không nói một lời. Anh không buồn, đây cũng không phải là lần đầu tiên gặp chuyện thế này, thậm chí anh thiếu chút nữa động nắm tay. Tuy vũ lực không kiềm chế được miệng người ta, nhưng có lúc rất muốn giáng cú đấm vào cuộc sống bất đắc dĩ này.

Anh ở siêu thị mua một thùng bia, mở tivi, nằm ở sofa vừa uống vừa xem đá bóng.

Điện thoại reo 2 lần, đều là Cố Đồng Hải gọi, anh không nghe, đồng nghiệp chỉ là đồng nghiệp, không thể là bạn bè, nhất là ở công ty lớn, biết rõ một số người là rác rưởi lại không có cách nào làm sạch đi. Anh tắt chuông điện thoại, tiếp tục uống bia xem đá bóng.

Độc thân rất tốt, anh không bao giờ muốn trói buộc mình vào hôn nhân, không biết “cô ấy” sẽ biến thành cái gì.

Lúc 11 giờ tối, Chu Kiều nhận được cuộc điện thoại từ Tần Vũ Tùng, sau khi nghe máy lại không thấy nói gì, cúp máy gọi lại nhưng không ai trả lời.

Cô do dự rất lâu mới quyết tâm bỏ dậy. Thời điểm này kêu taxi rất khó khăn, cuối cùng kêu được một chiếc xe màu đen, người tài xế nói rất nhiều “Trong mùa mưa nhiều quá, chúng tôi lái xe rất vất vả, kiểm tiền thật không dễ dàng”. Cát Tiểu Vinh không kiên nhẫn “Đừng dài dòng, tăng thêm cho anh 50 tệ, anh lái xe cẩn thận đi, nói nữa thì sẽ không cho anh”. Anh không biết sao Chu Kiều một hai phải quay về Thượng Hải, nhưng mà cô muốn thì anh cũng đi về với cô.

Kỳ lạ là cô không về nhà, Cát Tiểu Vinh có chút không yên tâm, nhưng chỉ có thể tôn trọng cô, mỗi người đều có sự riêng tư của mình.

Cửa khóa bên trong, Chu Kiều gõ nửa ngày, hận không thể dùng chân đá nó, bên trong mới có tiếng động.

Tần Vũ Tùng ngạc nhiên nhìn Chu Kiều “Sao em tới đây?”. Không phải nói hôm nay không về được sao, phụ nữ đúng là nói dối trời sinh. Mùi rượu phả vào mặt, mặt mũi đầy vẻ ngái ngủ, chắc là lúc ngủ quên điện thoại. Chu Kiều muốn tự chửi mình xen vào chuyện người khác, một người đàn ông to lớn thì có thể có chuyện gì? Cô nói “Anh gọi cho tôi mà không nói chuyện. tôi sợ có việc gì nên gấp gấp quay về”. Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Tần Vũ Tùng, cô tức giận quay đi.

Lúc cô đi, anh mới phản ứng kịp “Đã trễ vậy rồi, em đừng đi”

Chu Kiều muốn hất tay anh ra, không hứng thú với người say rượu, nhưng anh dùng sức rất lớn, như muốn túm chặt cô đem qua cửa

“Ngủ đi” anh ôm cô thật chặt lắm lắm

Chu Kiều dờ khóc dờ cười nghiêng mặt đi, không muốn bị mùi rượu phun lên mặt, không biết lúc cô uống say anh làm sao chịu đựng được cô.

Anh cũng là một người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hỗn loạn

Ngày hôm sau, cả hai đều có dấu vết của việc ngủ không ngon, nhất là Tần Vũ Tùng, khóe miệng anh có hai vết rãnh dài khiến khuôn mặt có vẻ nghiêm túc hơn rất nhiều. Chu Kiều vốn định trêu anh vài câu, nhưng lời nói đến miệng lại phát hiện ra mắt mình cũng bị quầng thâm bên dưới, cô cũng tiểu tiện không ít, đúng là 49 gặp 50.

Tần Vũ Tùng có biểu hiện khá lạnh nhạt, Chu Kiều cũng không biết anh đã gặp chuyện gì, cũng không biết anh vì việc gì mà uống say một mình. Nhưng cô cũng biết tính tình của anh đôi chút, với dáng vẻ đó người đàn ông này có lẽ đang có những điều giữ trong lòng, mà điều đó hẳn không hay ho gì. Cô rửa mặt xong thì nói mình phải đi.

Tần Vũ Tùng lấy áo khoác “Đề anh đưa em đi”

Chu Kiều lắc đầu “Không cần”. Nhưng anh không chấp nhận lời từ chối của cô.

Thang máy đi xuống, Chu Kiều cảm thấy áp suất không khí trong không gian chật hẹp này dường như rất thấp, nhưng mà do cô tự vác mình đến cửa nên “tự làm tự chịu”, cô than thầm trong bụng.

“Cảm ơn”, anh phá vỡ bầu không khí ế oái, cô lại càng chắc chắn câu chuyện tiếp theo đó sẽ không dễ chịu “Anh muốn nói gì? Nói đi, tôi nghe”. “Tần Vũ Tùng dùng ánh mắt trên mặt cô “Nói ra sợ em không vui”. Chu Kiều gượng cười “Vậy thì đừng nói”. Anh cố chấp “Anh sợ nếu không nói rõ ràng, chúng ta lại hiểu lầm càng không tốt”. Cô đưa mắt nhìn vào mắt anh “Anh muốn nói với em là đừng hy vọng gì ở anh, để sau này đừng thất vọng”, anh quay đầu lại không nhìn vào cô “Anh thích em, nhưng anh chưa sẵn sàng ở bên em”

Thang máy trong tòa nhà nhỏ hẹp, anh và cô đứng hai bên đường chéo, vurun tay ra là có thể chạm đến nhau. Ánh đèn huỳnh quang chiếu xuống, trên gương mặt ai cũng mang vẻ mệt mỏi, ai cũng không muốn lại gần nhau một bước. Thang máy dừng ở tầng 3, có người bước vào đứng giữa, ngăn họ ra hai bên. Mỗi người trầm mặc, tựa như hóa thành tảng đá trong chiếc hộp thép này, chỉ có tiếng quạt gió trên đỉnh đầu đóng vai chính phát ra âm thanh.

Tới tầng trệt, hai người không hẹn mà cùng bước ra sau. Chu Kiều nhìn đồng hồ “Anh không cần đưa tôi, hôm nay tôi quay lại Nam Thông”. Tần Vũ Tùng hỏi “Em ở bên đó bận rộn việc gì?”, cô nói “Tôi mua một mảnh đất, chuẩn bị xây dựng nhà xưởng, ngày hôm qua đóng cọc”. Anh ngạc nhiên “VẬY...chúc em thuận lợi”

Chu Kiều cũng có vài lời muốn nói, nếu anh đã mở đầu, hôm nay nói thẳng ra “Lời đề nghị trước kia của anh, chúng ta đáp ứng nhu cầu của nhau, tôi thấy khá tốt. Cứ yên tâm, tôi sẽ không yêu anh”. Cô nói rất chắc chắn, anh im lặng, quả thật, cô có vốn định yêu ai đâu. Cô nhìn anh “Nếu những lời nói và hành động của tôi làm anh hiểu lầm, tôi khẳng định những điều đó không đúng, chỉ là vì tăng thêm tính thú vị của trò chơi. Tôi là phụ nữ ích kỷ, nhất quyết không làm tài sản lại bị người nào phân thêm một nửa”.

Cũng tốt, cả anh và cô đều có lý do riêng và đều sợ bước vào hôn nhân, vậy thực sự phù hợp nhau.

Anh kiên trì “Anh đưa em đến nhà ga”

Ngay cả những người bạn bình thường cũng sẽ có sự quan tâm đến nhau, chưa kể họ có mối quan hệ xa hơn.

Tần Vũ Tùng đưa cà phê với túi nhỏ cho Chu Kiều “Bữa sáng cho em”. Chu Kiều mở mắt ra, uống một ngụm lớn, cô lấy lại tinh thần “Buồn ngủ quá”. Đang giờ cao điểm, xe kẹt cứng, bằng thời gian để chạy từ Thượng Hải đến các thành phố lân cận bằng cao tốc “Xin lỗi vì chiếm thời gian của anh”.

Tần Vũ Tùng uống ly cà phê của mình “Cát Tiểu Vinh khi nào tới?”

Chu Kiều ngáp “Anh ấy nói đến ngay”

Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn theo Cát Tiểu Vinh đang chạy như điên vào lối vào nhà ga. Anh đến nhà cô vào sáng sớm, đưa một ít hải sản cho cô. Thành thật mà nói, cô thực sự cảm động. Đáng tiếc trên thế giới không có việc đẹp cả đôi đường, có người có tiền lại không có tâm, có người tuổi trẻ chân thành thì lại phải phấn đấu mười năm nữa. Cũng may là cô còn trẻ, còn rất nhiều thời gian để chậm rãi tìm người thích hợp. Đường nhiên chưa có ứng cử viên nào sáng giá hơn thì Cát Tiểu Vinh cũng không tệ.

Taxi rời đi, Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Tần Vũ Tùng và Chu Kiều. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cử chỉ điệu bộ rất thân thuộc, cô theo bản năng quay mặt đi sợ bị nhìn thấy.

Cô cân nhắc, vào buổi sáng, nếu không có quan hệ đặc biệt sao lại xuất hiện cùng nhau? Tần Vũ Tùng cầm túi xách, nhưng rõ ràng là của Chu Kiều, khi qua đường anh còn kéo cô sang bên phải mình, tự nhiên khoác vai cô, bước đi tốc độ cũng rất phù hợp.

Ngôn ngữ cơ thể đủ giải thích mọi thứ, bọn họ gần nhau như vậy, rõ ràng là quen biết rất thân thuộc.

Ngô Nhiễm Nhiễm bốc đồng muốn lập tức gọi điện thoại cho Thôi Chi Phương, mới bấm 2 số lại bỏ xuống. Bọn họ đều độc thân, cũng không có quan hệ gì đặc biệt, nhưng ở trước mặt mọi người lại tỏ vẻ không quen biết, hay là có nguyên nhân gì? Nếu không có, ít nhất bây giờ cô cũng biết việc này trước những người khác, nói không chừng có thể sử dụng khi cần.

Ngô Nhiễm Nhiễm tin tưởng cơ hội để cung cấp cho mọi người khi sẵn sàng.

Ở công ty lúc nhìn thấy Thôi Chi Phương, Ngô Nhiễm Nhiễm thiếu chút đã nói hết với cô ấy những gì mà cô thấy, nhưng cuối cùng nín lại được. Tối giờ cơm trưa, nói bóng gió “Cát Tiểu Vinh nói đang cùng chị họ cô làm lại nhà xưởng, gia đình cô biết gì không?”. Thôi Chi Phương “Tôi không biết. Mẹ tôi gả tôi đây đã nhiều năm, tết mới về quê, thường ngày mẹ tôi cũng không thường gọi điện với dì. Cô lo cho Cát Tiểu Vinh? Đừng lo, chị họ tôi có rất nhiều tiền trong tay đấy”

Ngô Nhiễm Nhiễm làm cử chỉ bí mật “Nói khẽ thôi, cẩn thận đừng làm tôi lòi đuôi trước lão Cố, ông ta không biết tôi quen với Cát Tiểu Vinh”

Thôi Chi Phương sợ hãi nhìn xung quanh “Cô hù chết tôi rồi, cô chơi với lửa, sớm muộn gì cũng dẫn lửa thiêu thân”

“Sợ cái gì, nếu có gì phát sinh, tôi đổi công việc khác, tôi không tin trời đất bao la không có chỗ dung thân”

Thôi Chi Phương không đồng tình, nhưng càng ngày càng cảm thấy cách sống của Ngô Nhiễm Nhiễm rất hấp dẫn. Cô không có cơ hội làm càn, nhìn người khác sống phong phú “hoạt sắc sinh hương” cũng xem như gây nghiệp.

Ngô Nhiễm Nhiễm đem đề tài quay lại Chu Kiều “Chị họ còn kết hôn nữa không?”

“Tạm thời thì không. Mẹ tôi muốn giới thiệu cho chị ấy nhưng đều bị từ chối”

“Chị ấy còn trẻ, lại có tiền, không chừng có bạn trai rồi”

Thôi Chi Phương không để ý “Cô nghe Cát Tiểu Vinh nói hả? Thật ra tôi nghĩ chắc chị ấy còn yêu anh rể, cho nên mới một hai đôi mở lại công ty để tranh hơn thua với anh ấy. Dù mẹ tôi tám chuyện với dì như vậy, nhưng tôi nghĩ chị cùng anh rể tuyệt đối là do trời đất tạo thành, ở giữa đường có chút trắc trở, nhưng sớm muộn gì họ cũng quay về bên nhau”

Ngô Nhiễm Nhiễm trong lòng nói thầm, Thôi Chi Phương là cô gái ăn gì mà lớn lên, vậy mà còn tin tưởng vào tình yêu. Cô thương hại nhìn bạn, không có việc gì là không thể, nhất là đàn ông và phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh – Cô

Ngô Nhiễm Nhiễm giữ bí mật nhỏ, lén lút quan sát Tần Vũ Tùng.

Anh ấy từng bước đi lên ở công ty, có nhiều người chứng kiến quá trình đó. Ưu điểm là anh quen thuộc với mọi phần của hoạt động công ty. Điều tồi tệ là một số người cho rằng anh đơn giản là may mắn. Có người làm việc siêng năng, người vuốt mông ngựa* cũng không ít, anh so với người khác tốt hơn bởi anh nắm đúng thời điểm ra sức phát triển.

Anh không phải là người đẹp trai, soái ca theo chuẩn, nhìn chung có thể nói là gọn gàng, tề chỉnh. Nhưng nhìn một thời gian dài lại thấy anh khá ưa nhìn, đường nét gương mặt rõ ràng, làn da hơi đen, nam tính. Đặc biệt là mũi rất cao, lại thẳng**, cô nghĩ đến cách nói kia và rất muốn thử xem.

Chỉ là bắt đầu như thế nào? Anh không thích gần gũi với đồng nghiệp, cô cũng không có cơ hội tiếp xúc anh trong công việc. Còn có Cố Đồng Hải, cô cũng không dám ra mặt. Có lẽ để Thôi Chi Phương ra mặt phía trước, cô cứ âm thầm tính toán.

“Ồ chỗ này không vui à?” Cố Đồng Hải đột nhiên hỏi, Ngô Nhiễm Nhiễm không tự chủ giật mình. Họ đang ở KTV, cô chu miệng bất mãn “Anh muốn tôi ca hát, tôi rồi không hát cũng là anh mà”. Cố Đồng Hải nhìn cô cười “Vốn là hẹn lão Tần, gần đây anh phát hiện em thường xuyên chú ý đến hắn nên muốn tạo cơ hội cho em”. Vậy người đó đâu? Ngô Nhiễm Nhiễm không hỏi ra miệng, tuy cô tự nhận thức được việc họ ở bên nhau là dạng chơi bời nhưng cũng biết chút tính tình nhau, lòng đàn ông như kim đáy biển, nếu Cố Đồng Hải so đo thì cô sẽ bị thiệt. Cố Đồng Hải nói chậm rãi “Anh ta lấy cơ bố roi tôi lại”, Ngô Nhiễm Nhiễm hơi thất vọng. Cố Đồng Hải nhìn vào mặt cô, không thể nhịn được cười nhạo, cô ta cho rằng cô ta là ai? Phụ nữ như cô ta, anh đã gặp quá nhiều. Anh ta cảm lý uống ngụm trà “Yên tâm đi, anh không có ý ghen tị, ngược lại anh sẽ chúc em may mắn”.

Ngô Nhiễm Nhiễm mỉm cười “Anh nghĩ em là ai? Anh không phải không biết Thôi Chi Phương thích anh ta, làm sao em lại đi đoạt người trong lòng bạn mình được”. Cố Đồng Hải xua tay, “Chưa kết hôn thì còn cạnh tranh công bằng, hơn nữa cô cũng đâu phải em. Đừng nghi ngờ khả năng của mình, anh chưa gặp cô gái nào quyến rũ như em. Hạnh phúc lớn nhất của một cô gái là kết hôn, anh đã không cho em được gia đình, anh phải để em đi tìm hạnh phúc. Em...sao vậy?”

Ngô Nhiễm Nhiễm hai mắt ngập nước “Tony, em yêu anh”

Cố Đồng Hải hôn lên trán cô “Cô bé ngốc, anh lớn tuổi hơn em nhiều, dĩ nhiên hy vọng em sẽ tốt hơn”. Ngô Nhiễm Nhiễm sắp khóc thật “Anh tốt với em quá, em không biết làm sao để trả ơn anh”.

Trên cửa có một phần kính nhỏ, có thể nhìn thấy phục vụ đi tới đi lui bên ngoài, Cố Đồng Hải nhẹ nhàng ấn đầu cô lên đùi anh ta “Em biết phải trả ơn thế nào mà”. Anh ta lấy áo khoác trùm lên che việc sẽ phát sinh bên dưới, cũng ngăn cách tầm mắt Ngô Nhiễm Nhiễm. Thật tốt, Thôi Chi Phương thuần khiết, Ngô Nhiễm Nhiễm cuồng nhiệt, Cố Đồng Hải không tin trước mặt có hai cô gái có phong cách khác nhau, Tần Vũ Tùng có thể giữ được phong cách quý ông, trừ khi anh ta không phải là đàn ông.

Cố Đồng Hải nhắm mắt lại, trong tiếng nhạc xập xình chờ đợi cảm giác hưng phấn. Thật hưởng thụ, nhưng tiếc là Ngô Nhiễm Nhiễm thường xuyên từ chối làm việc này cho anh ta, theo cách cô nói là có nhiều cách để cả hai cùng sung sướng, cần gì phải một hai làm kiểu này. Muốn làm cũng được, trừ khi anh ta cũng phải theo cách thức tương tự thỏa mãn cô. Nghe qua thì hợp lý, nhưng ai muốn đi dọn nhà vệ sinh công cộng, bất kỳ ai cũng có chương ngại tâm lý, cô ta quá dễ dàng khi bắt đầu.

Cố Đông Hải không thể nhớ, anh ta và Ngô Nhiễm Nhiễm ai là người chủ động, hình như trong dịp uống rượu nào đó, anh đưa cô về nhà. Cả hai đều đã uống rượu, mặt cô nồng hời, còn nắm tay anh chạm vào mặt cô. Anh cũng muốn thay đổi khẩu vị mình vào thời điểm đó, nếu cô gái trẻ đẹp không ngu ngốc này đã lộ ra ý tứ, anh dễ nghĩ tìm chỗ nghỉ. Sau khi xong việc, cô tắm xong rồi đi, cũng không cần anh đưa, anh thấy cô thú vị, cô hiểu biết, có thể tiếp tục. Ở lâu cùng nhau một thời gian mới có cảm giác mắc lừa, nói là chơi vui phải có gì đó hơi bí ẩn, chẳng hạn như chị họ Thôi Chi Phương kia, đó mới là khiêu chiến, hơn nữa trên giường dưới giường chênh lệch càng lớn mới càng thú vị.

Trong đầu Cố Đông Hải hiện lên mặt Chu Kiều, mơ màng hưng phấn đến nhanh hơn. Ngô Nhiễm Nhiễm thấy sự thay đổi của anh ta, muốn tránh đi nhưng bị anh ta dùng sức đè lại, bị phun trong cổ và lên mặt một chút. Cô không kịp tức giận, vội vàng lau qua bằng khăn giấy rồi đi vào toilet.

Tên khốn đáng ghét, cổ họng cô có vẻ bị thương, hơi đau tê dại. Cô phải kìm nén cơn đau, dùng ngón tay moi trong cổ họng, cố nhổ sạch những thứ trong miệng. Nếu không sợ anh ta nhìn thấu dự tính của cô rồi làm hư chuyện, cô mới không muốn xé rách mặt với anh ta.

Ngô Nhiễm Nhiễm ghé vào vòi nước cọ rửa, trong lòng tát cho Cố Đông Hải không biết bao nhiêu là cái. Cho rằng người khác là người ngốc, cùng với Tần Vũ Tùng làm về thân thiện bạn bè, sau lưng những chuyện nhỏ cứ báo cáo cái này đến cái khác. Nếu cô đem những tư liệu cô có cho Tần Vũ Tùng, anh có vì vậy mà sinh cảm giác tốt với cô không?

Ngô Nhiễm Nhiễm cười khẩy trước gương, Cố Đông Hải không thể nghĩ ra, cô đã từ di động của anh ta tìm được mặt khẩu máy tính, sao chép tất cả tài liệu. Cô tô lại son, sửa lại tóc tại quán áo. Tốt, người trong gương đã xinh đẹp trở lại.

Điều khiến Ngô Nhiễm Nhiễm thất vọng vì ban đầu Cố Đông Hải hứa sẽ giúp cô có kế hoạch đi công tác cùng Tần Vũ Tùng trong tết Nguyên đán, bị Tần Vũ Tùng từ chối, gia đình của Cố Đông Hải lại đến. May mắn còn có Cát Tiểu Vinh, nếu không cô cũng chẳng biết làm gì trong kỳ nghỉ lễ.

“Không tặng ca?”, cô nhanh chóng nghĩ, cô phải Chu Kiều vì Tần Vũ Tùng đến mới cho Cát Tiểu Vinh nghỉ phép.

Tần Vũ Tùng đứng là đến thăm Chu Kiều, nhưng Chu Kiều cho Cát Tiểu Vinh nghỉ không phải vì anh “Công việc tuy quan trọng, nhưng vẫn muốn có thời gian cho hai người ở cùng nhau”. Bây giờ cô không bận tâm việc quản lý mối quan hệ với Tần Vũ Tùng, anh và cô, không phải là mối quan hệ nam nữ dễ sao.

Chu Kiều đưa Tần Vũ Tùng đi một vòng quanh công trường. Chính giữa là một dãy bốn khu nhà nối thông với nhau, xung quanh bao bọc là đám cỏ hoang, gió thổi qua đóng băng nụ cười trên mặt. Vào đến ký túc xá, máy sưởi thổi qua giúp mặt trở lại bình thường nhưng cơn đau nhè nhẹ đến ngay lập tức, giống như mặt hồ khô cạn bị nứt ra bốn phía.

Chu Kiều giới thiệu “Mùa thu tới, họ đánh bắt vịt hoang, dùng súng săn, còn săn được cả thỏ, chim, đều cho lên bàn ăn hết”

Tần Vũ Tùng nhìn lên bảng đồ cùng lịch trình làm việc trên tường “Phòng ốc đơn giản, sống động và chu đáo”

Chu Kiều đổi giấy “Có tôi và Cát Tiểu Vinh là hai kỹ sư có kinh nghiệm và năng lực, công việc giám sát tuyệt đối tốt nhất”

Tần Vũ Tùng đùa “Em vẫn có thể có một người đàn ông?”

Cọc đóng thuận lợi, mấy ngày nữa có thể hoàn công, tiếp theo là đến tết âm lịch. Chu Kiều tâm tình thoải mái, cũng đùa “Hãy chờ xem một chương thật sự. Đi thôi, tôi đưa anh đi ăn hải sản”.

Cô ấy lái một chiếc Muffin đã cũ kỹ “ở đây không có xe rất bất tiện, tôi cũng tìm 1 cái, có xe thuận tiện hơn”

Tần Vũ Tùng nhìn cô thuần thục khởi động xe, tăng tốc. Chiếc xe bỏ qua con đường lầy lội, va và đập đập hỏ to hỏ nhỏ, lên được đến đường lớn. Tần Vũ Tùng nghĩ thầm, kỳ nghỉ này cũng không tệ

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kỳ nghỉ

Một tiệm ăn nhỏ ở nông thôn, một đĩa lớn 10 con bọ cạp chiên, thịt cua có màu vàng đầy ắp, ngay cả rau chân vịt cũng rất ngọt. Chu Kiều đặt một nồi xương hầm, thịt xông khói tươi rất thơm. Cô nhặt rau xanh, cho vào chén Tần Vũ Tùng.

Tần Vũ Tùng vừa ăn vừa nhìn Chu Kiều. Cô mặc áo khoác xanh đậm, mặt mày vui vẻ mà anh chưa từng thấy qua, tốc độ nói cũng nhanh hơn nhiều, toàn thân như bầu trời mùa đông trong trẻo, rõ ràng.

“Phải vậy không?”, Chu Kiều sờ sờ mặt, làn da thô ráp đi nhiều, cô có hơi chột dạ “Có phải già đi nhiều không?”

“Không”. Tần Vũ Tùng nói rất chân thành. Mới thoát nhìn, cô không giống nữ minh tinh trên tạp chí, tuy rằng cô đang nói đến những rắc rối nhỏ trong công việc nhưng cô biết chính xác phải giải quyết nó bằng cách nào. “Định cảm rể ở đây luôn?”, Chu Kiều không quá nghiêm túc suy xét việc này, nghe hỏi liền dừng đùa, thành thật nói “Tôi không biết”

Cô không hề nghĩ tương lai xa xôi, bây giờ chỉ có mục tiêu là nhanh chóng xây dựng và đưa nhà xưởng vào sản xuất. Ngoài Cát Tiểu Vinh còn có 5 nhân viên, 1 người nhân viên kế toán, 1 người nhân viên văn phòng, đi dọn dẹp nấu ăn, 2 bảo vệ. Chu Kiều cười “Văn phòng bận quá, những người ở thị trấn đều như vậy, họ không được đào tạo chuyên nghiệp, có điều tính cách cũng tốt, bị mắng cũng không ghi hận, còn thường mang đồ này nọ cho tôi ăn”

Tần Vũ Tùng buông lời đùa “nếu anh thất nghiệp, nói không chừng cũng đến tìm em xin chén cơm”

Chu Kiều buột miệng thốt “Miếu nhỏ không chứa nổi đại thần, tôi không dám nhận anh đâu. Nhưng nếu có ai giới bán hàng thì giúp tôi chú ý chút, tốt nhất là những người mới tốt nghiệp, ở trong công ty lớn quá tôi cũng không cần”. Tần Vũ Tùng không biết nói sao, nằm yên cũng trúng đạn, dựa vào cái gì mà nhận định anh vậy.

Cơm nước xong, Chu Kiều giành tính tiền, chủ quán thì thăm trong lúc thu tiền “Cô chủ Chu, đây có phải bạn trai cô không?”, Tần Vũ Tùng giả vờ nhìn vào điện thoại, dựng cả hai lỗ tai lên. Chu Kiều không phủ nhận “Đúng rồi, nhìn có ổn không?”, ông chủ cười ha ha “Đầu chi ổn, rất là có khí thế đó. Anh ta cũng là ông chủ lớn? rất xứng đôi với cô”. câu tiếp theo hạ giọng thấp hơn “Mọi người đều lấy Tiểu Cát với cô đùa giỡn, tôi nhìn một cái là biết người này mới đúng. Thời gian trong bữa cơm, đôi mắt anh ta đều ở trên người cô, đồ ăn không bị đưa vào lỗ mũi cũng lạ đó”

Có sao? Tần Vũ Tùng không phục nhớ lại, anh đâu phải chưa từng thấy phụ nữ.

Nhưng không có cơ hội để giải thích, anh chỉ có thể oán giận đi ra cửa. Chủ quán vẫn dán mắt vào bóng lưng họ, còn nói với cô gái nhỏ bụng đồ ăn “Hai người này mà sinh con thì trai gái gì cũng đẹp”

Xe cũ có mùi vị như khói, cũng có mùi rau cần. Tần Vũ Tùng không vui, Chu Kiều hỏi “Vừa rồi tâm trạng không tệ lắm, sao tự nhiên lại không vui rồi?”, Tần Vũ Tùng không thể không nói “Họ nói anh già rồi, em có nghĩ vậy không?”, Chu Kiều thuận miệng an ủi “Đàn ông không sợ già”. Tần Vũ Tùng vẫn khẳng khái hỏi “Em có thấy anh già không?”

Chu Kiều “Không có”

“Em có, lúc họ nói em không phản đối”

“Anh so với Cát Tiểu Vinh thì lớn tuổi hơn một chút”

“Sao lại so anh với Cát Tiểu Vinh?”

“Tôi không có”

“Em có, nếu không em sẽ không để họ nói vậy”

“Tôi thực sự không nghĩ vậy” Chu Kiều hít sâu, thả lỏng thả lỏng, đàn ông tự nhiên nổi điên không thể nói lý lẽ, mình không thể điên theo. Không phải cô bé phục vụ nói có hai câu sao? “Họ chỉ là người qua đường, tôi không quan tâm họ nói gì”. Tần Vũ Tùng vẫn nhìn ra cửa sổ, Chu Kiều đành rút cùi dấy nổi “Hơn nữa, Cát Tiểu Vinh với Ngô Nhiễm Nhiễm đang yêu đương, nếu tôi với anh ta không rõ ràng thì không phải làm kẻ thứ ba sao?”

“Ngô Nhiễm Nhiễm?” Tần Vũ Tùng tưởng mình nghe nhầm “Người ở công ty anh?”

“Đúng vậy, lần trước ăn cơm thì quen nhau. Hai người họ cũng xem như có duyên, hai bữa cơm sau thì bắt đầu”

Tần Vũ Tùng cười lạnh, không phải Ngô Nhiễm Nhiễm cố tình làm vậy? Cô ta cũng can đảm, vậy mà không sợ bị phát hiện. Nhưng khoan đã, tại sao muốn nói rõ ràng? Nếu Cát Tiểu Vinh không bị kiềm chế, nếu Cát Tiểu Vinh có ý định với Chu Kiều, ở xa như vậy anh cũng không có cách nào biết.

Nhìn biểu hiện của Tần Vũ Tùng, Chu Kiều chợt nghĩ tới một việc, không lẽ Ngô Nhiễm Nhiễm với anh là kiểu có gần hang “Cô ấy với anh có quan hệ?”

“Anh sao có quan hệ với xe buýt?”* Tần Vũ Tùng thờ ra, anh đâu phải kiểu làm chồng ai cũng được.

Chu Kiều yên tâm, không biết tại sao nghĩ đến Tần Vũ Tùng có thể có những người phụ nữ khác, ngực có cảm giác hơi khó chịu “Anh không thể nói chuyện thiếu tử tế vậy được, nhất là đối với con gái”. Anh hỏi lại “Anh khác nghiệt chỗ nào?”. Cô tròn mắt, sao có người không tự giác vậy “Anh nói với tôi rất nhiều, nhớ kỹ đi”

Tần Vũ Tùng á khẩu không trả lời được, hồi lâu sau mới nói “Thật ra anh không phải...”. Chu Kiều ngắt lời anh “Vâng, anh là người quản lý bình tĩnh, ông chủ bình dị dễ gần, chỉ có trước mặt tôi tương đối thoải mái nên lời nên nói hay không nên nói đều nói. Lúc vui vẻ thì ___ không vui liền bày sắc mặt cho tôi coi, dù sao thì tôi với anh lúc nào cũng có thể nói chuyện”.

Tần Vũ Tùng phản đối “Em là bạn tốt nhất của anh”

Nói xong rồi, chỉ còn tiếng động cơ xe, không nghĩ tới trong lòng anh cô lại có vị trí cao như vậy, Chu Kiều có chút cao hứng. Tần Vũ Tùng nói thêm “Anh thích bộ dạng hiện giờ của em, thật sự em đúng là như vậy”. Không phải như là cô trước kia, khuôn mặt luôn tươi cười, nhưng dưng bức tường vô hình bên người, ở những lúc thân mật, tâm của cô cũng rất xa xôi, giống như trước mặt chỉ có thể xác.

Chu Kiều cười mắng “Bây bạ, không lẽ trước kia trong mắt anh tôi như hình nộm?”

Nhưng có lẽ, Chu Kiều thừa nhận rằng thực sự có một thời gian cô và thế giới bị ngăn cách bởi một tầng màng xám xịt. Bất kể loại cảm giác nào, trải qua tấm màng đó đều yếu đi, tựa như trong lòng hồ chỉ có gợn sóng. Đến tận khi trên đỉnh Hoàng Sơn xem mặt trời mọc, cô lại bắt đầu khao khát hạnh phúc.

Làm điều mình hạnh phúc mới có thể có hạnh phúc.

Chu Kiều ở trong một khách sạn đơn giản trong thị trấn. Nói là khách sạn, thật ra chỉ là một khách sạn tư nhân, treo bảng khách sạn, có khoảng chục phòng. Buổi chiều cô còn chút việc ở văn phòng, muốn Tần Vũ Tùng về trước nghỉ ngơi nhưng anh không chịu “Anh đến là vì muốn gặp em, nếu ngủ thì thả ở nhà ngủ”. Rồi khỏi Thượng Hải, anh nói chuyện để nghe hơn nhiều.

Nhưng lúc hai người quay trở lại công trường, mới biết có vị khách không mời mà đến.

Bảo vệ nói với Chu Kiều có khách, người đó là “Là một người trẻ tuổi cao gầy, mắt to hai mí, có lúm đồng tiền bên má, mặc quần jean áo da”

Mặt Chu Kiều trong phút chốc nổi mây đen.

_____

*Theo ý hiểu là xem Ngô Nhiễm Nhiễm như phương tiện công cộng, ý nói quan hệ bừa bãi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chồng cũ

Buổi sáng, Từ Thao ở chỗ bạn cũ nhìn thấy báo cáo của Chu Kiều, nhất thời xúc động ra cửa, chạy xe trên cao tốc hai ba giờ đã bình tĩnh lại. Nhưng nếu đã đến, anh cũng muốn biết cô nghĩ gì, nếu cô không ném tiền làm nhà xưởng, số tiền đủ để một người phụ nữ sống hạnh phúc cả đời. Tiền không phải vạn năng, nhưng với mức đáng kể như vậy, có nhiều việc có thể giải quyết dễ dàng, tại sao cô không chịu yên ổn, một hai đầu tư xây dựng nhà máy khi thị trường đang đi xuống.

Nhân viên bảo vệ nói Chu Kiều đi ăn, nhưng buổi chiều phải quay lại. Anh ngồi chờ, thật sự không chịu nổi ánh mắt đánh giá của nhân viên bảo vệ, đứng dậy định đi 1 vòng, thuận tiện ngắm nghía những gì sẽ nói khi gặp mặt.

Gió thổi từ khắp nơi tới, thổi tóc anh rối bù, con giận còn sót lại cũng bị thổi bay đi. Quen biết mười năm, anh hiểu tính cách cô. Ly hôn là do anh ngoại tình, nhưng không lẽ cô không có vấn đề? Cô mạnh mẽ, ở công ty nói một là không phải hai, về nhà mọi việc cũng do cô quyết định. Rất nhiều lần anh miễn cưỡng kiểm chế mới không ở trước mặt mọi người cãi nhau với cô. Cô không hiểu anh nhường nhịn, ngược lại càng nghĩ mình cái gì cũng đúng, cái gì cô cũng có lý. Thanh xuân của cô trôi qua trong hôn nhân, nhưng anh không phải cũng vậy sao? Bạn bè xung quanh có con, về nhà có com nóng, vợ con quần quýt, chỉ có anh, 24 giờ mỗi ngày đều đối mặt với người vợ sếp, mỗi ngày đều như đang gặp đối tác làm ăn. Mỗi người đều theo hoàn cảnh mà thay đổi vừa phải để thích ứng. Khi mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, anh đánh giá cao sự mạnh mẽ của cô, không nghĩ tới việc cô vẫn cố chấp suốt như vậy, đến khi cha mẹ anh cũng cảm thấy không đúng, cô vẫn không ý thức được khuyết điểm của mình. Có bao nhiêu cặp vợ chồng mà mấy tháng mới gần gũi một lần? Anh tuổi trẻ, khỏe mạnh, cô vẫn lấy lý do quá mệt mỏi mà từ chối. Một? Thiếu quản lý công ty không làm việc được, thiếu tiền một chút sẽ chết hay sao?

Từ Thao ở bên bờ sông ngơ ngẩn. Những ngày đó, Chu Kiều là mặt trời, cô vui vẻ mà sáng lạn, anh chỉ là ánh trăng, cô độc di chuyển xung quanh cô, không cách nào đến gần. May thay cuối cùng anh đã được giải thoát, bấy giờ hy vọng cô cũng tốt.

Từ Thao trở lại văn phòng đơn giản kia, bảo vệ nói Chu Kiều đã quay về. Trong văn phòng, điều hòa mở rất ấm áp, anh đứng trong gió quá lâu, tiếp xúc không khí ẩm bị choáng váng, ngửa ngáy mũi hắt xì. Hắt xì xong anh mỉm cười “Xin lỗi”. Chu Kiều không nói gì, góc nhà có người đàn ông đứng lên “Em có khách, anh ra bên ngoài một chút”

Chu Kiều ngược nhìn Tần Vũ Tùng, phát hiện anh biết người đến là ai, đôi mắt anh dịu dàng. Cô nói “Sẽ nhanh thôi, bên ngoài lạnh lắm”. Tần Vũ Tùng gật đầu, mặc áo khoác, mắt nhìn thẳng đi ngang qua Từ Thao. Ngược lại Từ Thao nhìn chằm chằm vào anh. Hai người cao gần bằng nhau, nhưng Tần Vũ Tùng có vẻ mạnh mẽ hơn. Từ Thao chú ý cô áo sơ mi anh ta sạch sẽ, thẳng thớm, đó là kiểu phong cách Chu Kiều luôn thích.

“Mời ngồi”, Chu Kiều lạnh lùng nói, không có ý đứng dậy pha trà.

Từ Thao ngồi xuống “Anh đến gặp em”, Chu Kiều nhìn màn hình máy tính, cô đã đóng hết tài liệu, giờ màn hình window trog trời màu xanh đậm.

Lần trước gặp tại tòa án, Từ Thao không biết phải nói gì mới đúng. Nhưng anh cũng là người làm ăn bên ngoài, mở đầu câu chuyện không thành vấn đề. Anh lấy tạp chí buổi sáng “Giới thiệu 100 triệu nhân dân tệ ở Chiết Giang để xây dựng cơ sở công nghiệp trong nước”. Chu Kiều nhìn vào đó, là ảnh chụp hôm đặt móng, có những thành tựu trong việc thu hút đầu tư thì chắc chắn muốn đưa nó lên trên mặt bàn.

“Em nghe hay không tùy em, anh nói, cứ kéo dài ba hoặc năm năm, đừng quá nóng lòng làm lại”. Từ Thao tận tình khuyên bảo, sau ba hay năm năm nữa, Chu Kiều có thể tìm được người thích hợp làm chồng, sau đó kết hôn, sinh con, chắc không còn tinh thần sức lực để lại lần lộn làm việc.

Xây dựng nhà máy vát vè, đầu tư lớn lợi nhuận chậm. Đứng nhìn những người đầu tư nói hoa tốt lúa tốt, chờ nhà máy xây xong, thiết bị được lắp đặt, thuế vụ, bảo vệ môi trường, công thương đều kéo đến, không một ai là đèn cạn dầu. Chưa kể áp lực bên ngoài, công nhân nội bộ không quản lý tốt, chất lượng cao và có trình độ học vấn cao sẽ đến các thành phố lớn, thông minh thì tự làm ông chủ, kém mới đi làm công. Bản thân không có kỹ năng làm ông chủ nhưng công nhân cũng không ít người không phải vừa, nói như rồng leo làm như mèo mửa, hận không thể sau lưng chủ làm bậy, vì tiền tăng ca mà có thể gây âm ỉ bãi công. Ban đầu những việc đó đều do Chu Kiều chịu trách nhiệm, anh ta chỉ cần lo liệu bên ngoài, sau khi ly hôn anh ta không đến nhà máy nữa. anh thật sự chán ghét việc quản lý hàng ngày, mới quyết định thả là “đem gà đi bán”. Tiền kiếm vĩnh viễn không đủ nhưng người không thể bị mắc kẹt bởi tiền, chỉ cần có thể đáp ứng nhu cầu của cuộc sống.

"Công việc của tôi không liên quan gì đến anh." Chu Kiều nói.

Từ Thao sớm đoán cô sẽ nói vậy "Có chứ, ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè."

Cái gì cũng không phải, cảm xúc Chu Kiều kích động, nhìn khuôn mặt quen thuộc vẫn thần thái sáng lạng. Cô có thể làm bạn với Tần Vũ Tùng, nhưng cô không thể như vậy với Từ Thao, vì cô yêu anh, ngay cả khi cô không thể phân biệt rõ ràng yêu – hận, cô vẫn khao khát được anh ôm.

Cô có thể lừa bất kỳ ai nhưng không thể lừa chính mình.

Đối với tâm trạng này, cô ấy từng muốn hủy hoại anh ta, mỗi đêm cô nghĩ hàng ngàn cách, nhưng trời sáng cô không thể thực hiện, bởi chưa đủ nhẫn tâm. Cho tình yêu một con đường mới, nói thì dễ, làm lại khó, trong nửa năm qua cô thường thay đổi cảm xúc thất thường. Hơn nữa, anh còn bán đi “đứa con” của cô, tương đương với việc đem giết chết toàn bộ quá khứ của hai người.

Anh không cần cô, cô có thể xây dựng lại mong muốn của mình.

Từ Thao biết không khuyên được cô quay đầu, vẫn luôn là thế này, nếu như cô chịu nghe anh thì bọn họ đã không đi đến tình trạng bây giờ. Nhưng là con người, anh không an tâm. Nói xong cũng thoải mái hơn, anh đưa tay “Anh về đây, tạm biệt”

Chu Kiều không bắt tay anh “Không cần, chúng ta không phải bạn bè”

Từ Thao đi ra ngoài, Tần Vũ Tùng và nhân viên bảo vệ đang trò chuyện ở cổng. Nhân viên bảo vệ nói đến nước miếng tung bay, anh ta có vẻ thích thú. Từ Thao âm thầm lắc đầu, anh vẫn hy vọng Chu Kiều tìm được người đàn ông đơn giản, có cuộc sống nhẹ nhàng. Từ tình yêu đến hôn nhân, lúc trước cô ngang ngạnh như vậy chẳng qua dựa vào việc anh yêu cô, nhưng mà yêu cũng sẽ bị bào mòn. Chu Kiều, anh nên làm gì cho em?

Từ Thao có vài phần bất đắc dĩ, nhưng anh không còn có thể lo lắng nữa, anh cũng đã buông tay.

Chu Kiều hơi cảm kích Tần Vũ Tùng không hỏi bất cứ điều gì, giống như chưa bao giờ có người tới. cô cố ý kết thúc công việc sớm, dẫn anh đi vào một số nhà hàng trong thành phố. Tần Vũ Tùng nhận thấy được ý chiều dãi của cô, cười đùa nói “Đừng xem anh là khách, anh không đến để ăn, anh muốn ăn em”.

Anh cũng từng nói những lời tương tự như vậy, nhưng hai người đã không làm trong một thời gian, mặt Chu Kiều nóng lên, đột nhiên không muốn ăn com. Quay đầu xe, cô trở về khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Tài Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Nở rộ

Tần Vũ Tùng đi theo Chu Kiều về khách sạn, cô gái sau quầy tiến đến “Chu tổng, tôi đã chuyển phòng cô đến lầu ba, chìa khóa đây ạ”. Cô ta nói chuyện với Chu Kiều, mắt lại nhìn chăm chăm vào Tần Vũ Tùng. Anh tuy da mặt không mỏng, cũng không muốn bị nhìn như thế nên lui ra phía sau nửa bước, né ánh nhìn cô ta. “Cát Tiểu Vĩnh nói phòng anh có cửa sổ lớn, cho nên trong kỳ nghỉ chúng ta đổi lại phòng khác”

Một người đàn ông đầu cần thiết phải cẩn thận vậy sao? Tần Vũ Tùng nói thầm, nam nữ đi công tác dễ xảy ra chuyện nhất. Trong công ty anh từng có tình huống như vậy, cho nên anh quy định chi phí tiền phòng nếu muốn có thêm người vô ở phải có đơn, tránh việc có người lén gặp gỡ, khi đi công tác về còn lấy thêm tiền phòng. Tuy rằng như vậy dẫn đến việc bị vô số người ghét, nhưng anh không bận tâm, ở một số việc anh tự làm chủ.

Chu Kiều cũng có chút ngoài ý muốn, lần trước cô với nhân viên lễ tân nói chuyện Cát Tiểu Vĩnh cũng ở cạnh đó, nhưng lúc đó không có phòng trống, không nghĩ qua một thời gian mà anh ấy còn nhớ rõ vậy. Cô nhận chìa khóa “Cảm ơn cô, tôi chuyển hành lý xong sẽ gửi lại chìa khóa”. Cô tiếp tân nói không có chi không có chi, mắt vẫn ở trên người Tần Vũ Tùng như muốn đảo mấy cái lỗ trên người anh. “Em ở đây thấy quen sao?”, lúc lên lầu Tần Vũ Tùng hỏi. cô hiểu ý anh “Cũng được. Phòng ở Thượng Hải không thuê tiếp, trước tết còn phải đi dọn đồ”. Anh nói không cần nghĩ ngợi “Em có thể ở nhà anh”. Cô cười cười “Cảm ơn anh, có quấy rầy anh lắm không?”. Anh nói “Dù sao anh bị em quấy rầy rồi, thêm vài lần nữa cũng không sao”. Cô vẫn lắc đầu “Không giống nhau, lần đó do có việc”. Lần đó Kỷ Giai Như bí mật báo tin Từ Thao đang tìm cô, muốn ngăn cô không ra tòa, nên cô mới tìm chỗ trốn. Anh vẫn nói “Vội anh thì giống nhau”

Tần Vũ Tùng giúp đem hành lý dọn lên lầu, Chu Kiều đi xuống trà chia khóa, vừa lúc nghe được người khác đang bàn chuyện về mình “Phụ nữ có tiền cái gì cũng không sợ, sao cũng chơi được, không sợ lớn tuổi vẫn tìm được đàn ông tốt”. “Nghe nói cô ta với chồng trước kiện cáo, chia tiền đến chi lý từng xu, rồi chạy đến chỗ chúng ta đầu tư, không biết rốt cuộc cô ta có bao nhiêu tiền?”, “Anh muốn cóc đòi ăn thịt thiên nga hả? Cô ta có tiền anh quan tâm làm gì?”, “Thì không nhất định phải vậy, đừng tưởng tôi nhìn như tên mặt trắng yếu ớt, lên giường cũng là nhân vật đỉnh đây. Tiền quan trọng nhất, bây giờ quan hệ nam nữ có ai không dùng tiền”. Một người lễ tân, một người bảo vệ, một người lao công, 3 người ghé sau quầy có một lời anh một tiếng thật vui vẻ.

Chu Kiều gõ gõ mặt bàn, lễ tân hoảng loạn đứng lên, nhận chìa khóa, cười gượng “Chu tổng, cô không đi vào thành phố chơi?”

Chu Kiều không để ý đến cô ta, cũng không nói lời nào, nhìn anh chàng khoác lác là đàn ông tốt trên giường kia, nhìn đến khi anh ta hận không thể chui xuống quầy, mới xoay người về phòng.

Cửa vừa mở, tiếng tivi ồn ào ập vào mặt.

Chu Kiều nghi ngờ nhìn Tần Vũ Tùng, anh giảm âm thanh lại “Em nghe đi”. Bên vách bên cạnh có tiếng động truyền tới, đàn ông kêu rống, phụ nữ rầm rì rên như giết heo, cũng không biết cái gì đánh vào trên giường, âm âm thùng thùng. “Không muốn đến quán com?”, tường thật sự rất mỏng, hiệu quả cách âm kém không thể tưởng.

“Ồ đây là do người quen trường trần mở, tuy điều kiện không tốt nhưng cũng được cái an toàn”. Chu Kiều lấy điều khiển từ xa, tăng âm thanh lên cao lại “Hơn nữa không phải chúng ta cũng muốn làm việc kia?”. Cô đi đến trước mặt Tần Vũ Tùng, nhón chân hôn anh, đồng thời lời áo sơ mi anh ra, đôi tay không chút khách sáo mà vội vào trong.

Tay Chu Kiều rất lạnh, Tần Vũ Tùng không tự chủ rùng mình một cái, nhưng môi lưỡi dán vào nhau lại rất nóng. Cô hơi ngửa mặt ra sau, đầu lưỡi cùng anh quất quýt, dốc hết sức lực truy đuổi nhau. Hai người hơi thở ngày càng nặng, có thể cảm thấy nhiệt độ của nhau. Môi cô chuyển hướng đến cổ anh, anh cũng không chịu yếu thế, mút mỗi tác da thịt cô. Tay anh cũng xâm nhập vào quần áo cô. Trái ngược với tay cô lạnh như băng, lòng bàn tay anh ấm nồm, tựa như đóm lửa, muốn ở vùng sâu mà nhóm lửa lên càng lúc càng lớn. Đúng như anh muốn, cô nhanh chóng bốc hỏa, hưng hực như lửa lớn mà cần nuốt anh như cây khô lớn.

Như thế nào cũng không thấy đủ, bởi vì tới muộn, nên càng sợ không kịp.

Đã từng cho rằng người kia chờ ở đó, sau lại phát hiện không có gì là vĩnh viễn, bất kể là ai, anh cô anh ta, luôn có người thay thế, không kể vật thay thế như thế nào cũng là sẽ có.

Vì thế không bao giờ muốn thiên trường địa cửu, chỉ có giờ phút này mới ở trong lòng bàn tay.

Tần Vũ Tùng dừng lại, nhìn phía dưới Chu Kiều “Làm đau em?”

Cô lắc đầu, không còn vẻ bình tĩnh thường ngày, đôi mắt như nước, gò má đỏ ửng bất thường “Anh đói bụng hả?”

“Em đói bụng?”, anh muốn xem thời gian, bị cô giữ chặt lại “Tôi nói, là anh không dùng đủ sức”

Đây rõ ràng là chê bai! Anh như thế nào mà có thể để cô khinh bỉ.

Thieu đốt còn chưa đủ, muốn nổ tung mang theo tất cả súng sướng và thỏa mãn, như pháo hoa tan xương nát thịt.

Đêm khuya, mùi mì ăn liền bay trong phòng, Chu Kiều đem mình gói lại trong chăn, kín đáo nói “Năm mới bắt đầu ăn mì gói, năm nay có phải là 365 ngày ăn mì gói không?”. Tần Vũ Tùng khoác cái chăn đứng lên, anh đang đợi mì mềm. Trên tường, điều hòa cũ chạy hết tốc lực mà phòng vẫn lạnh như nước. Anh hơi giận “Anh nói đi ra ngoài ăn mà em không chịu”.

Cô cũng không trả lời, ôm đầu gối ngẩn người.

Tần Vũ Tùng đưa cho cô một chén mì “Ăn nhanh đi, kêu đói cũng là em, ăn nhanh rồi đi ngủ. Em xem em đi, mì mất muốn sụp xuống đến nơi rồi”. Chu Kiều nhận chén mì “Tôi đang nghĩ, nếu mỗi ngày làm một lần, có thể chống được no, đời này về sau không bao giờ muốn làm nữa?”

Cô vừa dứt lời, vách bên kia lại vang lên bản sonata hài hòa vẫn là thanh âm buổi chiều. Xung quanh yên tĩnh, tiếng khung giường kéo kẹt càng rõ ràng.

Tần Vũ Tùng hận sắt không thành thép nhìn cô “Em thật sự không thể đổi chỗ ở?”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cảnh trong mơ

Chiếc giường hẹp đến nỗi hơi thở của anh áp sát tai, thổi vào cổ cô ngứa ngáy, cơ thể nằm sát nhau có thể cảm thấy một sự thay đổi của nơi nào đó. Anh cũng tỉnh dậy, nhẹ nhàng cọ giữa hai chân cô, đẩy ức chế.

Bởi vì nó là một giấc mơ, cuộc trò chuyện giống như truyền đến từ một nơi xa xôi, lại giống như vang vọng từ trong tim.

"Em không sợ, chúng mình sẽ kết hôn sớm hay muộn thôi, em nguyện ý"

"Không, anh không muốn miễn cưỡng em, anh biết em chỉ là vì anh. Mình đợi đến khi kết hôn."

Cô rất rõ ràng rằng đây là quá khứ không thể quay lại, nhưng cô không muốn tính lại. Khung cảnh thay đổi trong chớp mắt, bỗng nhiên lại trên núi, "Độ cao so với mặt biển là 4.506", mới vừa reo hò xong hai chân cô đã mềm nhũn "Không được". Anh cô vũ cô "Cố gắng thêm chút nữa là đến độ cao 4.680, trên kia có cái đình nghỉ chân nhỏ, kiên trì đến cùng là thắng rồi, trở về có cái tự hào khoe". Cô lắc đầu "Anh đi đi, em đang đợi anh ở đây."

Anh cau mày nhìn cô, hạ quyết tâm "Anh công em"

Anh công cô lung lay đi về phía trước, cô ngoan ngoãn ôm cổ anh và cố gắng giảm bớt chút gánh nặng. "Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ em đơn độc một mình sau khi việc kia không thành, em biết mọi người cười anh". Anh thở hỗn hển "Anh là một người đàn ông, đây là sự thật, anh không cần ngủ với em để chứng minh. Anh không thích giống mọi người, anh muốn để dành lại lần đầu cho đến khi kết hôn, chúng ta có cả đời về sau". Cô thì thầm "Em yêu anh". Anh ngừng lại, xúc cô lên "Nói lớn hơn đi, anh không nghe rõ".

"Em yêu anh, em yêu anh. Chu Kiều yêu Từ Thao, Từ Thao yêu Chu Kiều"

Anh đắc ý cười haha.

Tiếng động vang lên thình lình khiến giấc mơ biến mất, Chu Kiều mở choàng mắt, một vài ánh sáng chiếu vào, tiếng phòng bên đóng cửa. Cô thở dài mệt mỏi, mồ hôi và trên trán và lưng, hình như điều hòa không hoàn toàn vô dụng. Định thần lại, cô hiểu con ác mộng từ đâu, cánh tay Tần Vũ Tùng tác động, nơi nào đó đang sống biểu hiện như trong mơ.

Tần Vũ Tùng thở đều đều, còn đang ngủ say. Chu Kiều biết cô không nên nhớ lại cảnh trong mơ, nhưng không thể không nhớ, anh chính là người như vậy, một người đàn ông, khi anh không thể tiếp tục đều là người khác sai, nói dễ làm lại không được. Kỷ Giai Như đập bàn "Kêu anh ấy đưa đi xét nghiệm DNA, thật anh ta nói khác lắm". Anh nghiêng răng không đi.

Sau khi có quyết định tòa án, anh gửi thêm cho cô 10% tiền, vì cho rằng cô muốn tiền, nên đưa cô thay vì đưa cổ phiếu. Anh nói "Anh ghét tiền, tất cả chỉ vì kiếm tiền nên chúng ta mới càng đi càng xa thế này". Nhưng trước đó kêu cô từ chức xây dựng sự nghiệp cũng là anh "Chúng ta xây dựng thế giới mới, anh ở bên ngoài em lo bên trong".

Cô nhắm mắt, ngừng suy nghĩ. Cô đã luyện bản lĩnh này, quả nhiên là không nghĩ nữa.

Tần Vũ Tùng ở Nam Thông một ngày, bị Cổ Đông Hải lừa về.

Cổ Đông Hải vỗ vai anh "Anh em, không lừa anh là có việc gấp sao anh chịu xuất hiện? Cho tôi ít mặt mũi gặp bà thím già với 2 công chúa nhà tôi". Gần đây trong công việc Cổ Đông Hải gắng chân Tần Vũ Tùng, bác bỏ vài kế hoạch thị trường, ra khỏi phòng họp lại ra và như bạn bè. Tần Vũ Tùng trong lòng nổi giận, anh ta giải thích "sự chuyên nghiệp" với anh là bạn bè là một việc, công việc anh ta phải xuất phát từ quan điểm quản lý tài chính.

Hai cô con gái Cổ Đông Hải đều sáng sủa, tóc trắng, áo len xám với váy kẻ sọc đỏ đen, cười nói bằng tiếng Quảng đông, một đứa muốn uống cola, đứa muốn ăn rau. Vợ Cổ Đông Hải vừa hút thuốc vừa chăm sóc con gái, cái gì có thể cho đều cho, quá mức thì thấp giọng mắng.

Cổ Đông Hải mỉm cười với Tần Vũ Tùng, "Cô ấy bận rộn hơn tôi nhiều, tôi về thăm nhà, thường không nói được với cô ấy mấy câu trong ngày, mỗi ngày đều than mệt". Thôi Chi Phương đi theo tiếp khách nói "Ông không ở nhà, bà Cổ chăm sóc 2 đứa trẻ rất vất vả". Cổ Đông Hải tự hào "Cô ấy rất giỏi, từ khi con gái vào trường học có tiếng, người khác thường tới hỏi xin lời khuyên, cô ấy cả ngày bận rộn tổng kết kinh nghiệm, viết lại cho mọi người xem, thỉnh thoảng còn đi giảng bài". Tiếng phở thông của vợ Cổ Đông Hải khá cứng nhắc so với Cổ Đông Hải, nhưng dù để trò chuyện, cô ở bên cạnh tiếp lời "Anh ta về nhà liên mạng tôi ngốc, bị người ta lừa tiền", giọng nói khàn đặc như đàn ông.

Cổ Đông Hải đẩy gạt tàn đến tận tay cô, "Em đó, luôn dùng tiền mua đồ hiệu cho con, quần áo đều là hàng hiệu, đồ chơi cũng là hàng hiệu, mặc kệ trẻ con chơi được bao lâu, không phải phụ nữ ngốc là gì. Anh nói tới tiền kia em đã làm mất gần vài lần rồi"

Giọng anh ta mang vẻ trách cứ, về bên ngoài của hai người luôn lộ rõ vẻ thân mật giữa hai vợ chồng. Nếu Tần Vũ Tùng không chính tai tận mắt thấy cũng sẽ tin tưởng anh ta đang bên ngoài nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình.

Thôi Chi Phương không có kinh nghiệm như Tần Vũ Tùng, trên mặt không tránh khỏi biểu hiện ra một chút, ban đầu cô còn tiếp lời vài câu, sau im lặng. Tần Vũ Tùng hiểu tâm trạng cô gái trẻ, cô lại là em họ Chu Kiều, anh yêu ai yêu cả đường đi nên chủ động nhận nhiệm vụ duy trì không khí bữa ăn. Thôi Chi Phương nhận thấy ý định của anh, chậm rãi lấy lại tinh thần, từ từ vừa nói vừa cười "Tần tổng năm mới đi đâu?"

Cô vừa hỏi, Tần Vũ Tùng nhớ Chu Kiều, ý cười mơ hồ lộ ra "Đi thăm một người bạn"

"Chắc chắn là bạn bè tốt" Cổ Đông Hải trêu chọc "Không trách được mặt mày hớn hờ, lên kế hoạch lập gia đình rồi?"

Tần Vũ Tùng cười nói "Không có, chỉ là bạn bè nhưng cô ấy thực sự rất tốt". Cổ Đông Hải cười haha "Nếu thấy tốt thì phải nhanh chóng xuống tay, nếu muộn rồi thì không còn nữa". anh ta nghiêng đầu nói với Thôi Chi Phương "các cô gái mấy cô cũng vậy, nếu không việc tốt đến tay người khác rồi, muốn có lại áp lực rất lớn"

Thôi Chi Phương nghe nói Tần Vũ Tùng có bạn, đang yên lặng đoán rốt cuộc là bạn bè thế nào, bị Cổ Đông Hải nói thì đỏ mặt. Vợ Cổ Đông Hải nhàn nhạt nói "Người phụ nữ xinh đẹp không biết có bao nhiêu lựa chọn, cô gái trẻ cùng người khác tranh đoạt, trước mắt là không tự tin. Nhưng ở Hồng Kong tôi thường nghe người ta nói, ở đại lục chú trọng tình yêu đích thực, chỉ cần mình thích, những cái khác không quan trọng". Thôi Chi Phương và Tần Vũ Tùng nghe cô ấy nói có vẻ ảm ảm, cô lại nói tiếp "Tôi không lo lắng về A Cổ, một người có vợ hai con với bao nhiêu chỉ phí, cô gái nào coi trọng anh ta thật thà".

Thôi Chi Phương thường ngày tự an ủi mình "giúp thân không giúp lý" là chuyện thường tình (ý là giúp người thân chứ không phải giúp người có lý, cho dù người thân mình sai thì vẫn cứ giúp), bây giờ ngồi trước mặt vợ Cổ Đông Hải lại thấy xấu hổ thay Ngô Nhiễm Nhiễm. Cổ Đông Hải có vợ có con, Ngô Nhiễm Nhiễm cùng ông ta làm bấy, còn ra gì.

Cổ Đông Hải thán nhiên "Em ở với mấy cô giáo ngốc thời gian lâu quá, mấy cô cả ngày xem tin tức lá cải, mấy tin tức nhỏ biến thành tin lớn". Vợ Cổ Đông Hải không lên tiếng, yên lặng nhìn bọn trẻ ăn cơm

Sau khi ăn xong, Cổ Đông Hải đề nghị đi hát karaoke, vợ anh ta muốn dẫn con về "Mọi người đi chơi đi, tôi quen ngủ cùng con, đi cùng chơi không lâu, mọi người cứ đi chơi vui về"

Tần Vũ Tùng không muốn đi nhưng anh là người đàn ông độc thân, cũng không có lý do từ chối. Cả đám đến KTV không lâu thì Ngô Nhiễm Nhiễm đến, cô cùng Cổ Đông Hải vừa nói vừa cười, Thôi Chi Phương bồn chồn, Tần Vũ Tùng lấy cớ đưa Thôi Chi Phương về nhà cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tin tức

Thành phố về đêm tràn ngập ánh sáng. KTV họ đến ở trung tâm thành phố, xe cộ tấp nập đông đúc. Tần Vũ Tùng sai bước đi trước, giờ tay định gọi taxi, Thôi Chi Phương đuổi theo “Tần tổng, có thể đi cùng em một lúc không?”, cái nhìn van nài của cô khiến Tần Vũ Tùng không thể từ chối.

Có rất nhiều người ra vào, tốp năm tốp ba, đều là tìm chỗ để chơi vui, thỉnh thoảng cũng có những người độc thân nhưng bước đi vội vàng, khả năng đang đến chỗ hẹn hò. Tần Vũ Tùng nhớ đến Chu Kiều, giờ này cô đang làm gì? Anh hỏi cô thường ngày làm gì, cô nói cô nghiên cứu tư liệu, nghiên cứu tiết kiệm năng lượng, muốn đổi bộ não thành họa sĩ để vẽ lại quá trình đó. Còn gì nữa không? Lập dự toán. Nói đến tiền cô thờ dài, số vốn đầu tư có thể được đưa vào trong ba năm, từng nhóm theo đúng chỗ. Chi là giá hàng hóa tăng quá nhiều, khác hoàn toàn với mấy năm trước, hoạt động tín dụng cũng bị thắt chặt, kế hoạch vay đã giao cho ngân hàng lâu mà vẫn chưa thấy tin tức.

“Có lẽ nên mời họ dùng bữa...” cô xoa huyết thái dương, cười khổ “Mời ăn cơm còn phải được người khác nể tình, cho nên trước tiên phải thông qua nhân viên đầu tư sắp xếp. Năm sau, phải đến hải quan, mặc dù có công ty vận chuyển nhưng không ai coi trọng nhà đầu tư nhỏ, nếu lúc đó không nhẹ tay, phải mất 10 ngày...”

Khi Tần Vũ Tùng tiếp quản, công ty đã hoạt động bình thường, hơn nữa công ty lớn tài chính mạnh, người làm việc nhiều, phương diện nào có chuyên gia đó phụ trách, quản lý chỉ cần động não, tiếp thu ý kiến bên dưới, làm cho cấp dưới hoạt động hiệu quả. Những việc đó tuy phiền nhưng Chu Kiều lại nói có sự thú vị khi kiểm soát toàn bộ hoạt động, đó là sự tự do mà người giám đốc như anh không có. Anh làm việc không thể chệch khỏi quỹ đạo nguyên tắc của công ty.

Thôi Chi Phương rẽ phải, lặng lẽ đi trên vỉa hè, Tần Vũ Tùng không biết chuyện gì xảy ra với cô, đi phía sau cách cô hơn một mét. Trên đường, cây ngô đồng Pháp rụng hết lá, xuyên qua những cành cây trơ trụi có thể thấy bầu trời đêm màu lam tối. Ánh đèn đầy màu sắc lóe lên chớp tắt giữa những tán cây, tạo không khí lễ hội náo nhiệt.

Thôi Chi Phương băn khoăn giữa “nói” và “không nói”, vẫn không hạ được quyết tâm. Nhưng hai người càng đi càng xa, gần đến đường lớn, xe buýt nỏ òn ào, đèn xe như nước, không phải là nơi tốt để nói chuyện.

Tần Vũ Tùng nhìn đồng hồ, đã hơn 9h, khi về gọi Chu Kiều thì sẽ ảnh hưởng giờ nghỉ của cô. Anh sốt ruột nhìn Thôi Chi Phương, cô ấy cũng đồng thời quay lại nhìn anh, tầm mắt chạm nhau. Tần Vũ Tùng “Thời gian...”, cùng lúc Thôi Chi Phương cũng lên tiếng “Tần tổng...”. Tần Vũ Tùng ra cử chỉ ý bảo cô nói. Thôi Chi Phương lấy hết can đảm “Tần tổng, không phải em muốn báo cáo vượt cấp, chỉ là Cố tổng muốn em dừng dừng đến những việc không liên quan”. Là người quản lý kinh doanh, Tần Vũ Tùng do dự, anh rất ghét những người mách lẻo. Nhưng khuôn mặt Thôi Chi Phương giống Chu Kiều làm anh mềm lòng “Chuyện gì?”

Thôi Chi Phương nếu đã nói thì sẽ quyết định nói đến cùng. Cô xem xét sổ tổng hợp thấy chi phí của giám đốc kinh doanh Lý Minh có hai chi phí cùng lúc, nhưng ở hai nơi khác nhau, căn cứ lịch công tác thì trong đó có một chứng từ giả. Lý Minh giải thích có một phần chi phí thù lao tư nhân, theo quy định hóa đơn tạm không thể thanh toán, cho nên anh ta tìm chứng từ khác thay thế. Nhưng anh ta sử dụng không theo các chi phí trong chế độ”.

Thôi Chi Phương nhìn Tần Vũ Tùng như đang suy nghĩ, nói tiếp “Ban đầu em cũng không muốn nói, nhưng năm nay anh ta đã làm vài lần”. Tần Vũ Tùng hỏi “Tổng cộng là bao nhiêu?”, Thôi Chi Phương đáp “Mấy chục vạn, Cố tổng kêu em dừng dừng chạm đến bên kinh doanh”. Cô lặng lẽ liếc nhìn anh “Mặc dù có chữ ký của anh trên đó, nhưng em thấy giống giả mạo”

Chế độ chi trả của công ty rất nghiêm ngặt, thế nhưng cả một quá trình không ai phát hiện, nếu người phụ trách tổng hợp Thôi Chi Phương không cẩn thận thì toàn bộ sự việc đều bị đè ép xuống. Lý Minh phản nản dự án năm nay không tốt, Tần Vũ Tùng cũng đi cùng anh ta để điều hành hai bên, đúng thật không dễ khắc phục khó khăn. Đối với một số tiền không tốt, công ty cũng mất nhấm nhấm mờ, nhưng nó phải được ký bởi 3 người cùng cấp, nếu không phải thật rất khó để tìm hai người kia chia sẻ trách nhiệm.

Tần Vũ Tùng suy tư nói “Ngày mai cô đem bán sao các đơn hàng liên quan cho tôi”, anh ngẫm lại, lại hỏi “Người phụ trách thật sự không biết hay đã biết mà che giấu?”. Đơn hàng khá nặng có vấn đề, nhưng mỗi ngày có nhiều phiếu định mức, đơn hàng cũng không đặc biệt chú ý đến nó, rốt cuộc ai có thể nghĩ đến có người giấu trời qua biển. Thôi Chi Phương dừng một chút, dứt khoát nói “Tôi phát hiện cô ấy có thể vàng mua sắm trong ngân kéo, có thể giữ giá trị trong đó”

Mức lương hàng tháng của nhân viên thu ngân không cao, cũng không nghe nói gia đình có cô ấy có điều kiện tốt. Thế nhất định có vấn đề.

Tần Vũ Tùng đã có một quyết định trong lòng. Anh lại nhìn đồng hồ. “Không còn sớm nữa, tôi sẽ đưa cô về nhà trước.” Nhưng đợi không thấy xe trống, họ quay trở lại. Tần Vũ Tùng nhìn vào đôi giày của Thôi Chi Phương, một đôi giày cao gót màu xám. “Cô có thể đi không? Hay là ở đây chờ tôi”. Thôi Chi Phương lắc đầu “Không sao, đi qua đi lại cũng không vấn đề gì”. Tần Vũ Tùng mỉm cười, cô ấy đội một chiếc mũ bê rê màu xám, áo khoác màu be và một chiếc khăn màu hồng sáng quần cô, khuôn mặt phấn hồng phơn phớt, mang vẻ đẹp tươi trẻ.

“Là tôi đã xem thường cô”, xuất phát từ lập trường người lớn, anh nhìn không được dặn “Lần sau Cố tổng kêu cô ra ngoài, tìm lý do từ chối đi. Còn nữa, tránh xa Ngô Nhiễm Nhiễm một chút”

Thôi Chi Phương gật đầu, chần chừ hỏi “Anh biết việc của bọn họ?”

Tần Vũ Tùng không trả lời, anh không muốn thảo luận cuộc sống riêng tư của đồng nghiệp với nhân viên.

Thôi Chi Phương lăm bầm “Không biết vợ Cố tổng có biết không, nếu biết, cô ấy chắc rất giận dữ”

Ý nghĩ của phụ nữ trung niên làm sao người ở tuổi cô hiểu được, Tần Vũ Tùng nghĩ thầm, có người chỉ cần chồng vắng về nhà, thì không so đo cùng anh ta, giả vờ căm tức qua cả đời.

Thôi Chi Phương quay lại chủ đề ban đầu “Công ty sẽ xử lý như thế nào?”, Tần Vũ Tùng nói “Cô đừng lo, cứ coi như không biết chuyện này”. Anh có biện pháp làm như chính anh phát hiện, không đề liên lụy đến cô. Thôi Chi Phương lặng lẽ gật đầu, sau rất lâu mới nói “nếu cần em ra mặt, em có thể làm”

Tần Vũ Tùng nhìn cô, đôi mắt trong veo, không chút nào sợ hãi của tuổi trẻ “Được, tôi đại diện công ty cảm ơn cô”

Đưa Thôi Chi Phương về đến nhà, Tần Vũ Tùng xem đồng hồ, đã hơn 11h, anh đành phải nhấn tin “Phòng bên cạnh còn ồn ào không?”, chờ đến khi anh đi nghỉ cũng không thấy tin nhắn trả lời, chắc Chu Kiều đã ngủ.

Cô ấy không phải là người có thể chờ đợi người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tìm vui

Tần Vũ Tùng không biết con cáo già Cổ Đông Hải lấy tin tức từ đâu đã nhanh chóng cướp cơ hội báo cáo lên trụ sở trước tự nhận mình sợ suýt. Dĩ nhiên là bên trên có người chống đỡ, để anh ta ném hạt mè giữ dưa hấu. Nhưng Tần Vũ Tùng có thể làm gì khác? Các công ty lớn là như vậy, lợi ích các bên sẽ được cân bằng, đừng nghĩ như giang hồ chỉ làm cho thỏa ý. Tần Vũ Tùng và một người lãnh đạo nói chuyện thành thật với nhau “Tần, tôi biết anh nói đều là sự thật, tuyệt đối không có ý đồ khác, nhưng chúng ta không có bằng chứng xác thực, Lý Minh một mình nhận lãnh trách nhiệm. Hắn nói anh nhắm vào hắn, ép không phê duyệt thanh toán, cuối cùng mới ra hạ sách này”.

Cuộc trò chuyện với Lý Minh làm Tần Vũ Tùng thấy ghê tởm như dẫm vào trong rác rưởi. công việc này có thể giao cho bộ phận nhân sự nhưng có nhiều tin đồn nói trong buổi tiệc gia đình lúc trước, Lý Minh đã tùy tiện bàn luận chuyện nhà lão đại (là Tần Vũ Tùng) nên mới dẫn tới họa sát thân thể kia. Trong trường hợp này, anh cũng không phải là người sợ phiền phức, có chuyện giáp mặt nói cho rõ ràng. Trong suốt cuộc nói chuyện, Lý Minh bộ dáng kiêu lộng chết không sợ nước sôi, cuối cùng còn dám ngang nhiên ném lại một câu “Tôi là bị anh áp bức đi, cứ chờ xem cuối cùng anh sẽ phải đi như thế nào, chưa biết chừng còn không quang minh lỗi lạc bằng tôi”. Tần Vũ Tùng tự nhận mình chân chính không sợ ảnh hưởng, nhưng nghe hắn âm dương quái khí nói vậy, muốn đá hắn một phát cho hắn lăn đi nhanh hơn.

Hai năm qua Tần Vũ Tùng chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như bây giờ, không biết tương lai bị ai phiền chán. Anh có là cái gì, cao lắm thì cũng chỉ là nhân vật cao cấp trong trục hoạt động, thay đổi anh đi thì sao với ốc vít chi phí cao hơn chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến mức không thể thay đổi.

Đến giờ tan tầm, anh ít khi mà đứng giờ lại ra về, trước khi thang máy khép lại, Thôi Chi Phương lao vào, áo khoác bị kẹt lại bên ngoài cửa. Tần Vũ Tùng nhanh chóng ấn mở cửa, cô mặt mũi đỏ bừng, đến cổ cũng đỏ. Anh hơi buồn cười, hỏi đùa “Cô gái xinh đẹp vội vã ra về là có hẹn sao?”. Thôi Chi Phương liếc nhìn anh một cái rồi lập tức cúi đầu “Không có”

Tuy là thời gian tan tầm, nhưng người khác thấy Tần Vũ Tùng vào thang máy cũng không vào theo, nên thang máy chỉ có anh và Thôi Chi Phương. Thang máy công ty rộng lớn, sáng ngời, ba mặt có thể sử dụng như gương, đi nửa đường Thôi Chi Phương cảm thấy bốn phương tám hướng đều là anh “Tần tổng, em biết anh...”, nói chưa dứt câu, Tần Vũ Tùng đã giúp cô nhấn nút thang máy “Sao cô không ấn nút tầng muốn dừng, muốn theo tôi tới tầng hầm?”. Thôi Chi Phương không biết trả lời thế nào, đã xuống đến dưới, cô đành nói tạm biệt anh.

Tần Vũ Tùng lên xe, điều chỉnh Bluetooth vừa xong là có điện thoại đến. Chu Kiều dọn dẹp đồ xong, còn có một vali muốn gửi tạm ở nhà anh. “Được chứ”. Nghe được giọng cô, anh chợt thấy thư thái “Em đang ở đâu? Anh tới đón em”.

Chu Kiều lái chiếc Muffin rách nát phổ thông kia nên không cần anh đón, cô còn mang theo một túi lớn cá, cua biển “Em không muốn ăn mì ăn liền”. Cô cầm chai rượu vang trên bàn “Rượu ngon”. Đó là rượu Tần Vũ Tùng mua 2 ngày trước, anh cảm thấy “Anh đi mở”

Khi Tần Vũ Tùng khui rượu, Chu Kiều ở phía sau ôm eo anh, dán mặt lên tay anh “Anh – có vẻ không được vui?”. Anh dừng lại một lát, rồi tiếp tục xoay đồ khui “Không có”. Chu Kiều cười “Em chỉ có ba phút ảm áp, anh nghĩ xem có muốn em thành gốc cây không?”* (*ý là trút bầu tâm sự với hốc cây bí mật như truyện cổ tích đó).

Tần Vũ Tùng lắc đầu “Thật sự không có, nói chuyện của em đi, còn bận lắm không?”

Chu Kiều ngược nhìn anh “Mọi việc đều thuận lợi, nghiệm thu cũng đạt, trước tết âm lịch không có vấn đề gì. Trừ bảo vệ thì mọi người đều nghỉ, bao gồm cả em”. Cô cười đến không tìm không phải, “Thật ra em tiếc tiền điện, nên tới nhà anh hưởng kẻ điều hòa, dù sao công việc làm ở đâu cũng như nhau”.

Tần Vũ Tùng rót rượu vào ly, đưa cho Chu Kiều “Hoan nghênh em”

Chu Kiều chạm ly với anh, uống một ngụm nhỏ “Anh từng nói muốn nuôi em, tiền đâu?”. Tần Vũ Tùng nói “Biết em có gia cảnh mạnh rồi, sao anh có thể không tự lượng sức mình mà cho em thấy mấy đồng tiền xu của mình”. Anh còn bắt chước giọng điệu chủ quán ăn nọ “Chu tổng, anh còn chưa hỏi em tiền chi phí thuốc men đâu”

Lúc Chu Kiều dọn dẹp đồ đạc, phát hiện Tần Vũ Tùng đưa cô 20 vạn tệ, mới cảm giác đã một năm trôi qua. Một năm qua có tốt có xấu, nhưng bóng ma trong lòng càng lúc càng mờ nhạt, ngay cả cô cũng không nghĩ tới, lại lần nữa bắt đầu một cách vô tình. Cô giờ tay nói với về vô tội “Anh với lưu manh đánh nhau đâu có liên quan gì tới em?”. “Em học thói hư”, Tần Vũ Tùng trợn mắt há mồm nhìn cô giờ trở xấu, hai người hiểu ý cùng cười, chạm ly lần nữa, uống một ngụm lớn. Chu Kiều đã nói với anh, lúc mấy đào mới vừa nhập về, những nông dân gần đó đã ngăn lại ở ngã tư, yêu cầu cô sắp xếp công việc, câu đầu tiên cảnh sát ở đồn nói với cô là “Cô với nông dân tranh chấp đâu có liên quan gì đến tôi?”

Rượu làm dịu cô hợm và trời xuống bụng, mang lại sự ảm áp và thoải mái.

Chu Kiều neho neho mặt “Em nhớ cảm giác nhìn hàng ngàn ngọn đèn cảm giác như com chiến”*

Tần Vũ Tùng đang tìm đồ ăn nhẹ trong tủ lạnh, lơ đãng hỏi “Trên cao nhìn xuống cảm giác rất tốt?”

Chu Kiều cười “Không phải, chỗ cao chỉ biết không lạnh. Em cảm thấy cho dù có rất nhiều đau khổ, nhưng thế giới rộng lớn, có thể người khác cũng không quá tốt, cho nên nghĩ lại thấy vui về, ít nhất em ở nơi này nam hoàn nữ á”. Cô vừa nhìn Tần Vũ Tùng vừa lắc lắc cái ly rỗng, tự mình rót rượu thêm vào ly “Hôm trước em lại xem bói. Một thầy bói mù. Lúc nghiệm thu công trình, có người nói người (mù) đó đoán mệnh số rất linh, sau khi ăn com xong liền cùng nhau đi xem. Anh tưởng tượng ra được không, những người sáng mắt xếp hàng chờ đợi một người mù xem cuộc đời mình sẽ như thế nào”

Tần Vũ Tùng tìm được một túi đậu phộng, đổ vào chén nhỏ “Ông ta nói em ra sao?”

“Giống những gì anh nói, con cái có một đôi, cuối đời hạnh phúc vô cùng”

Tần Vũ Tùng nói “Vậy chứng minh không phải anh nói hươu nói vượn”

Chu Kiều cười không nói, vận mệnh con người đều viết trên mặt mình, cô biết lúc đó anh muốn an ủi cô, bây giờ cô cũng đang an ủi lại anh.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, anh thử thăm dò tiến vào, cô khẽ hừ như một tiếng. Anh hơi lưỡng lự, cô lập tức nhận ra, dứt khoát ôm cô anh, đem mình đưa đến bên anh “Không sao, chỉ là một thời gian dài không ăn thịt, phản ứng có hơi...”. Cô ghé vào tai anh, giọng rất nhỏ với nửa gương mặt ảm nóng. Cô cẩn thận hỏi “Thường ngày anh có tự giải quyết không?”, khụ, hôm nay cô nghịch ngợm quá, Tần Vũ Tùng tăng tốc hơn, tránh cô lại nói thêm mấy lời kỳ lạ, nhưng cô lại càng nhỏ giọng bảo chữa “Em nghe nói đàn ông thường xuyên tự mình giải quyết...”. Anh vừa xấu hổ vừa buồn bực càng ra sức mạnh mẽ, cô khàn khàn rên rì, ôm chặt lấy anh, rên lên nửa nài nỉ nửa vui vẻ.

Nếu không vui về, thì hãy làm điều gì đó vui về, ví dụ như cùng với người thích com chiến. . .

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tín điều*

(Theo như tra nghĩa thì có nghĩa là những điều được tin theo tuyệt đối,mình không biết nên dịch nghĩa thế nào nên giữ nguyên)

Hoan lạc sở dĩ là hoan lạc, là bởi vì nó ngăn ngủi, vĩnh hằng chính là bằng phẳng cùng với những phiền não*.

Tần Vũ Tùng không muốn nói với Chu Kiều về công việc của mình, nhưng anh lại không có cách kiểm soát suy nghĩ của mình. Anh thừa nhận, anh đối với Cố Đồng Hải đã phản cảm đến mức rất khó duy trì về mặt hài hòa bên ngoài.

“Có tâm sự gì à?” Chu Kiều mệt mỏi gần như muốn ngủ thiếp đi, nhưng thay đổi chỗ ở thường không ngủ ngon, Tần Vũ Tùng tuy không trần trọc lẫn trở, nhưng hô hấp anh rõ ràng không phải đang đi vào giấc ngủ. “Không có”, anh phủ nhận, thật lâu sau lại nói “Nếu có một nhân viên rất phiền phức, tạm thời không có biện pháp đuổi anh ta đi, em sẽ làm sao?”. Giọng Chu Kiều mang theo âm buồn ngủ “Công ty tư nhân nào có chuyện đuổi người không được, anh cho rằng lòng dạ hiểm độc của tư bản là nói chơi sao”. Tần Vũ Tùng cười trong bóng tối, anh quên mất, cô chính là một chủ doanh nghiệp tư nhân thực sự. Chu Kiều tỉnh táo lại, nói tiếp “Quan lớn một bậc đề chết người, cấp trên luôn chèn ép cấp dưới, toàn ghim thù vật, xem ai không chịu nổi trước thì đá kẻ đó. Còn không thì vạch lá tìm sâu, không có sâu thì nhét sâu vào”.

Tần Vũ Tùng trong lòng khẽ động, nhưng sau đó anh bỏ ý định, anh sợ mình ghê tởm bản thân trước.

Chu Kiều nhạy bén cảm giác được động tĩnh của anh, Tần Vũ Tùng nói với cô về video trong phòng họp nhưng không nói ai là nhân vật chính. Cô nghe xong vừa nghĩ vừa nói “Công ty anh không cho phép người quản lý có vấn đề về đạo đức?”. Tần Vũ Tùng hiểu ý cô “Một người có gia đình, một người là gái chưa chồng, gây lớn chuyện đối với họ ảnh hưởng lớn quá”. Anh nghĩ đến vợ Cố Đồng Hải, còn có 2 cô con gái đáng yêu, 2 cô bé uống một hơi sạch nửa ly coca rồi có tình đánh nhau trên chộc mẹ.

“Em cười gì vậy?”

“Em cười họ dám làm điều đó mà anh lại không dám xuống tay, có trong tay một yếu điểm lớn của người ta mà mình thì tức giận đến không ngủ được”

Lời nói của cô mang vẻ chế giễu, Tần Vũ Tùng rầu rĩ không vui “Anh lấy cái video đó không phải để có tác dụng này, lúc đó anh sợ nhân viên bảo vệ phát tán ra ngoài, ảnh hưởng không tốt”. Cô nghe thấy giọng anh, cầm tay anh “Được rồi, người tốt đi ngủ thôi, nâng cao tinh thần quay lại văn phòng chiến đấu người xấu”. Thật là coi anh như trẻ con, Tần Vũ Tùng nói không lựa lời “Anh khẳng định mình không như mấy người ra tay tàn nhẫn. Không giống nhau không ở cùng một nhà, có thể tìm lưu manh du côn ngăn chặn vợ trước tòa, vợ trước anh ta cũng không phải hạng người vừa”.

Tần Vũ Tùng nói xong liền hối hận, anh không nên nói chuyện công việc với cô, xúc phạm tới cô rồi.

Hai người im lặng, Tần Vũ Tùng khó khăn mở miệng “Anh xin lỗi”. Bây giờ cô không còn nơi ở Thượng Hải, định đến nhà anh ở, nếu giận đối với anh lại quay trở lại Nam Thông, ở trong khách sạn đơn sơ kia. Anh chưa hỏi qua quê quán của cô, nhưng ít nhiều cũng cảm giác được cô không nói đến là có nguyên nhân của cô.

Lại qua thời gian dài, anh gần như nghĩ rằng cô đã ngủ thì cô mới mở miệng “Không cần phải xin lỗi, quan điểm của em là không trêu chọc đến thì thôi, còn khi trêu chọc đến thì phải xem em có quan tâm không. Nếu quan tâm thì mặc kệ thủ đoạn gì, có thể có tác dụng đều sử dụng, em lớn như vậy không phải là cái túi trúc gậy, đánh em thì phải chuẩn bị thật tốt khi nào bị em trở về đánh lại”

Cô cười mà như thờ dài “Mồ hôi và máu của người làm chủ cũng là người, làm từ thiện thì tuyệt đối không thể tích nỏ xô văng đầu tiên, không phải cứ phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật***, không buông phía trước ra thì chỉ có thể không ngừng chém giết”

Anh hiểu, mặt cô gầy đi, trên người cũng còn toàn là xương. Cô và anh đều không nói đến những khó khăn vất vả đó, bởi vì đã xuất phát thì không còn đường lui, chỉ có thể xem ven đường là phong cảnh.

Anh chân thành nói: "Anh xin lỗi."

Chu Kiều ôm eo, úp mặt vào ngực anh “Hai lựa chọn, hoặc xử lý hấn hoặc chung sống cùng hấn, anh có thể chấp nhận loại nào?”. Tần Vũ Tùng nghiêm túc suy nghĩ, anh thử chung sống hòa bình với Cố Đồng Hải, nếu không sẽ đi con đường khác. Anh đột nhiên lại nghĩ đến việc khác, ấp úng hỏi “Anh hình như xúc phạm em không phải chỉ 1, 2 lần?”

Chu Kiều thuận miệng nói “Anh biết thì tốt, đợi nuôi béo thì giết”

Tần Vũ Tùng làm như thật, run run giọng “Đại nữ vương tha mạng”

Chu Kiều cười “Thôi ngủ đi, em không còn sức nói chuyện”. Nếu không phải có ân báo ân, có khi cô thật sự muốn bắt anh nuốt lại những lời vừa nói ra vô.

Trong những ngày trước nghỉ Tết âm lịch rồi ren và vui vẻ, Tần Vũ Tùng không hề ngờ đến Ngô Nhiễm Nhiễm nói với anh, Lý Minh sẽ sử dụng thủ đoạn để làm hại anh.

Nghĩ đến nguồn gốc tin tức của cô, Tần Vũ Tùng cảm thấy nhảm chán “Đã biết, cảm ơn”

Ngô Nhiễm Nhiễm không rời đi “Vì sao Tần tổng không khuyên tôi rời xa Cố tổng?”

Tần Vũ Tùng chưa thấy phụ nữ nào mặt dày như cô, anh không muốn gọi cô là cô gái, bởi thái độ của cô không phải là thái độ một cô gái nên có “Đây là văn phòng của tôi, mời ra ngoài”. Cô ta lấy cớ đưa tài liệu để đến, bây giờ anh đã nhận được tài liệu, không còn việc gì thì có thể đi rồi.

Ngô Nhiễm Nhiễm tự mình ngồi xuống, “Anh có thành kiến với tôi? Tôi muốn hỏi tôi làm gì để anh không vừa mắt? Quản lý của tôi đã nói với tôi anh nhiều lần hỏi đến công việc của tôi. Cô ấy lo lắng thay cho tôi, tuy công ty chúng ta nổi tiếng về sự công bằng, nhưng đặc tội với quản lý cấp cao, sớm muộn gì cũng có chuyện”.

Đúng thật là ngoài việc ở phòng họp, biểu hiện của Ngô Nhiễm Nhiễm tại công ty đều không có vấn đề gì bị chê trách. Nhưng Tần Vũ Tùng sao lại bị cô hỏi khó “Cô nói đi, cô làm cái gì?”

Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn thẳng anh “Tôi không làm bất kỳ việc gì có lỗi với công ty, ngược lại tôi chăm chỉ nghiêm túc, hoàn toàn phù hợp yêu cầu công ty, tuyệt đối vượt qua được những đồng nghiệp cùng thời gian, nếu không quản lý cũng không lo lắng thay tôi. Tôi tin Tần tổng làm việc công tư phân minh”

Tần Vũ Tùng không muốn tranh luận với cô, nói thẳng thì thế nào, một nhân viên cấp thấp ở văn phòng anh một thời gian dài, người khác nhìn qua thì giống cái gì “Tôi tin rằng cô hoàn toàn rõ tại sao tôi lại hỏi đến công việc của cô, cho nên không muốn nói nhiều với cô. Nếu cô muốn, tôi khuyên cô không cần quá thân mật với đồng nghiệp”

Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn anh “Sau này tôi sẽ chú ý, Tàn tổng có thể bỏ qua chuyện cũ không?”

Tàn Vũ Tùng gật đầu “Đương nhiên, làm việc tốt đi”

Đối với việc Ngô Nhiễm Nhiễm nói Lý Minh có mưu đồ, anh không để trong lòng, một số người sau khi bị sa thải hay nói vài câu tàn nhẫn. Anh cũng muốn xem Lý Minh có thể làm gì, nếu là anh, có thời gian không bằng liên hệ với người sân đầu người, qua năm tìm công việc tốt. Không còn ở tuổi đôi mươi, trong nhà có già có trẻ, thiếu nguồn kinh tế, thời gian trì hoãn càng lâu càng không bớt tham vọng.

Cách kỳ nghỉ Tết âm lịch 3 ngày, Tàn Vũ Tùng đi công tác về. Vừa xuống máy bay, mở di động, tin nhắn ủa đến, có hơn chục thông báo cuộc gọi nhỡ của thư ký. Xảy ra chuyện gì, anh gọi điện thoại cho thư ký với đầy nghi ngờ

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thay đổi

Thư ký nói rằng có một video trên Internet đã xem xét các hoạt động bán hàng của các công ty nước ngoài nổi tiếng, nhân vật chính hình như là anh. Không thể biết nơi đầu tiên tải nó lên, bây giờ trên mạng đã xây thành nhà cao tầng, thậm chí có người còn phát lên weibo chính thức của công ty. Thư ký cũng nói bên quan hệ đối ngoại đã đi xử lý nhưng hiện tại internet lan truyền nhanh như vậy, có thể xóa không dễ dàng.

Tàn Vũ Tùng nhanh chóng tìm một góc, xem qua video rồi mới quyết định. Hình ảnh hơi rung, đầu tiên là anh cùng người khác bắt tay, thanh âm rất lộn xộn, mơ hồ. Màn hình chia xuống chân, có giọng nam “Tôn tổng gia đình ở xa, thường ngày không tránh được cô đơn, tôi thay ông tìm một vị hồng nhan tri kỷ, còn là sinh viên, bảo đảm sạch sẽ”. Giọng nói rất nhỏ, anh biết chắc chắn đó không phải là mình, nhưng có vài phần âm Diệu giống anh. Hơn nữa toàn bộ video chỉ có anh xuất hiện, mọi người đều cho rằng anh là người nói.

Anh tìm tiếp, có rất nhiều các diễn đàn trò chuyện nổi tiếng, tất cả đều nhắc anh, còn có người liệt kê ra những giao dịch sau lưng, không ai quan tâm thật giả của video. Có lẽ họ chỉ cần một nơi trút hết cảm xúc, còn thật giả ai quan tâm.

Mọi người ở sân bay đi lại, băng chuyền hành lý phát ra âm thanh đơn điệu, hai phụ nữ trung niên ăn mặc đẹp dễ bước khỏi toilet vừa trò chuyện, nhân viên thu dọn xe đẩy hành lý ồn ào nơi xa. Trên mạng nói có thể xem như không thấy, nhưng làm một video mọi người không thể quên. Nguyên tắc khủng hoảng truyền thông 5S...Làm rối loạn một hồ nước, sau khi phong ba đi qua sẽ khôi phục lại như thế nào? Làm thế nào kiểm soát tình hình, làm thế nào để có sự tin tưởng và hỗ trợ của công ty?

Sự tin tưởng và hỗ trợ của công ty!

Tàn Vũ Tùng nhắm mắt, ấn tay vào các huyệt đạo hai bên sống mũi, hít một hơi thật sâu.

Không cần phải nói, chắc chắn có người nắm giữ lịch trình của anh, biết anh có hơn 2 giờ trên không trung, không có cách nào phản ứng kịp thời. Đến nỗi là ai không cần phải nói, Chu Kiều đã nói, đều là sinh tồn, anh là anh, họ là họ, mỗi người đều có lý do riêng để sinh tồn, oan gia ngõ hẹp ai dừng cảm sẽ thắng.

Lập tức liên lạc với cấp trên. Có một loạt các cuộc gọi nhỡ từ trụ sở Châu Á Thái Bình Dương. Anh lấy giấy bút, viết ra những điều anh muốn nói, cố gắng suy nghĩ lại, bổ sung thêm vài từ.

Trước mắt không một bóng người, Tàn Vũ Tùng thẳng eo, hơi nghiêng người ra phía trước, chuẩn bị cho cuộc nói chuyện dài, thả lỏng cơ mặt, cong môi mỉm cười, sau đó bấm điện thoại.

Tu tu tu, mỗi một tiếng đều vang lên trong lòng.

Khi Tàn Vũ Tùng về đến nhà trời đã rạng sáng, trong nhà tối om không tiếng động. Anh mới nghĩ không biết Chu Kiều đi đâu, chợt nhớ cô nói hôm qua chính quyền Nam Thông muốn cô tham gia câu lạc bộ doanh nhân. Tường tượng cảnh cô xen lẫn trong đoàn quan chức béo khổ phân biệt lớn nhỏ, anh mỉm cười trong không khí lạnh.

Anh còn chưa thể ngủ, các văn bản trong máy tính cần lập tức xử lý, nên làm tốt công tác chuẩn bị chuyển giao, cái nào cần sao lưu, cái nào cần xóa bỏ. Tuy anh đã giải thích và nhận được sự thông hiểu của cấp trên, nhưng không có nghĩa có thể thả lỏng, cần phải tính toán lên kế hoạch trước cho ngày mai.

Vào lúc hơn 3 giờ sáng, điện thoại di động bên cạnh máy tính rung lên, một tin nhắn tới, là của Thôi Chi Phuong. Tàn Vũ Tùng lắc đầu, anh không đọc mà xóa đi. Cô gái này thật có chấp, nhưng anh không cần cô. Cho dù Chu Kiều ở bên anh, anh cũng không muốn nói chuyện này. Không có vấn đề gì lớn, việc đến phải đối mặt.

Vào lúc 7 giờ 30 phút sáng, Tàn Vũ Tùng đã ngủ hơn ba tiếng đồng hồ, vận người và đắp một chiếc khăn lạnh lên mặt.

Lạnh đến tận tim

Chiếc xe vẫn đang ở trên đường, điện thoại di động của anh reo lên.

"Anh, bố và mẹ đã đáp chuyến bay trở về Thượng Hải vào trưa hôm nay. Em đã gửi cho bạn số hiệu chuyến bay, anh nhớ đi sớm đón họ ở sân bay". Đó là em trai của anh, Tàn Vũ Bách. Tàn Vũ Tùng đã không có thời gian để hỏi cha mẹ làm thế nào để đột ngột quay lại. Tàn Vũ Bách ập a ập ứng "Nếu... mẹ vẫn còn tức giận, anh khuyên nhủ bà giùm"

Tàn Vũ Tùng ngay lập tức nhận thấy có gì đó không ổn “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tàn Vũ Bách thờ dãi và nói: "Không có gì, là mẹ và Tiểu Phùng đã nói qua lại vài câu, nói rằng tại em giữ hai người lại để giúp trông bọn trẻ, bây giờ bọn trẻ lớn rồi không cần bọn họ. Sau đó không biết sao càng nói càng lớn chuyện, hai người lập tức rời đi. Em đã sứt đầu mẻ trán, vẫn là anh đọc thần thái mái, mỗi ngày không cần nghe già mắng trẻ khóc"

Tàn Vũ Tùng không muốn nghe em trai nói liên miên dài dòng “Biết rồi”

Khi anh đến công ty, thư ký đã đến sớm hơn anh. “Tàn tổng, buổi sáng em nhận được điện thoại, hôm nay bên tổng bộ Châu Á Thái Bình Dương cử đến một người, tạm thời quản lý công việc của công ty. Em đã bố trí xe đón, khách sạn. Đây là nhu cầu, anh giúp em ký tên”

Tàn Vũ Tùng ngạc nhiên, thư ký nhìn vào mắt anh, cẩn thận nói “Có thể lãnh đạo bên kia sợ anh quá bận, để anh dành thời gian xử lý sự kiện video kia”.

Tần Vũ Tùng không chế cảm xúc, ký tên lên đơn “Người đến là ai?”

Thư ký đã làm việc với anh hơn 3 năm “Em nghe thư ký bên kia nói là người mới được tuyển dụng, người Singapore. Vốn định cho anh ta đến đây thực tập vài tháng, đột nhiên có trường hợp khẩn cấp nên anh ta được điều tới đây luôn”. Nhìn sắc mặt Tần Vũ Tùng bình tĩnh, cô nhanh chóng nói những tin tức mình thu thập được “Người này đã làm ở các công ty lớn, quen thuộc tình hình trong nước, nghe nói rất giỏi làm hồ sơ sinh trong các cuộc khủng hoảng kinh tế. Nhóm lãnh đạo cấp cao thấy không hài lòng kết quả năm nay của chúng ta, cho nên muốn thử xem năng lực của người mới”

Tần Vũ Tùng bình tĩnh nghe xong, đợi thư ký ra ngoài, tính toán ghi lại những việc phải làm hôm nay mới phát hiện cây bút khi nãy ký tên đã rớt mất đầu bút. Anh im lặng nhìn chăm chăm cây bút, tuyển một nhân sự cấp cao không phải là việc làm ngày một ngày hai. Trụ sở đã có sắp xếp khác, nếu không có sự việc hiện tại cũng sẽ có cơ hội khác. Tất nhiên, khi họ chưa chứng thực được bản lĩnh của người mới bọn họ cũng không xé rách mặt, nếu không hôm nay anh cũng không vào được công ty.

Anh vứt cây bút xuống, cảm lịch trình. Theo kế hoạch hôm nay muốn gặp cố vấn pháp luật, còn có hai người khách đã có kế hoạch gặp từ tuần trước. Hai giờ chiều người mới đến, anh ta muốn anh đưa đi làm quen môi trường mới. Lẽ ra tối nay anh phải làm hết lễ nghĩa chủ nhà là mở tiệc đón gió tây tràn cho người mới, nhưng anh cần đi sân bay đón người.

Thư ký quay lại vào giờ trưa “Sếp, kêu com gì cho anh?”

Anh lắc đầu “Không cần”

Cô biến mất nửa giờ, lại mang vào cà phê với thịt bò phomai nóng “Cái này ăn nhanh, không ảnh hưởng công việc của anh”. Cô là trợ thủ đắc lực của anh, Tần Vũ Tùng mỉm cười nhận lấy “Chờ vị họ Vương kia tới, bắt cô làm thế nào tôi đều hiểu”. Tất cả mọi người đều là làm công, anh không có lý do gì yêu cầu người khác theo mình.

“Sếp, em hiểu. Bất quá công việc chỉ là một phần, em biết phải làm gì”. Cô nghĩ đến điều gì đó, cười đến ý vị thâm trường “Có người hôm nay rất thất vọng, anh ta nhảy lên nhảy xuống lung tung, luôn cúi đầu vậy, cho rằng tổng bộ trụ sở sẽ cho anh ta cơ hội”. Tần Vũ Tùng biết ý cô chỉ Cố Đông Hải, hiểu ý cười nhưng không bàn luận. Anh cầm đi động, đến giờ vẫn không nhận tin nhắn chuyển bay. Anh nói với thư ký “Giúp tôi kiểm tra chuyển bay từ Sydney đến Phố Đông chuyển bay mấy giờ tới, đi từ giữa trưa”.

Thư ký hỏi “Có cần đi đón người không? Hôm nay tốt nhất không nên có cuộc hẹn nào khác, dành thời gian ăn bữa com với đồng nghiệp mới”

Tần Vũ Tùng sao không hiểu “Cha mẹ tôi từ Úc về, bọn họ già rồi”

Thư ký nghĩ nghĩ “Em đi đón thay”

Đây là vấn đề cá nhân, Tần Vũ Tùng đang do dự, thư ký mỉm cười “Đừng nghĩ nhiều, phim truyền hình không phải đều nói làm người đôi khi phải có nghĩa khí sao”

Tuy nhiên, cuối cùng cũng không cần tới nghĩa khí của cô, đồng nghiệp mới nghiêm túc hết giờ làm liền quay về khách sạn.

Tần Vũ Tùng chạy tới sân bay vừa mới 7h. Vẫn còn nhiều thời gian, anh đi mua ly cà phê, cả buổi chiều đầy lỗ tai giọng Singapore nói tiếng Trung của Vương tiên sinh hùng hổ dọa người, anh cần cà phê nâng cao tinh thần.

Anh thấy trong đám đông một bóng hình quen thuộc, Chu Kiều. Cô vừa đi vội vã vừa uống cà phê.

Cô muốn đi đâu?

Khi nhìn thấy cô, Tần Vũ Tùng nhanh chóng quay đầu đi về hướng khác, cho đến khi cô đi khuất qua góc rẽ, anh mới nhẹ nhàng thở ra.

Vẫn còn sớm, anh tựa vào lan can, uống một ngụm cà phê, đem tất cả âm thanh trên thế giới ném ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gì?

Tần Vũ Tùng đợi rất lâu ở cổng ra vẫn không thấy cha mẹ mình ra ngoài. Anh vội vàng gọi điện thoại cho Tần Vũ Bách xác nhận chuyến bay. Điện thoại di động không có người nghe, anh điện thoại đến nhà Tần Vũ Bách, gọi đến lần thứ 3 mới có người bắt máy, là em dâu anh Phùng Như Tích. Tần Vũ Tùng vất vả chờ bên kia lên tiếng, không ngờ giọng cô em dâu đàng đàng sát khí “Hello”. Nghe thấy là anh, Phùng Như Tích nói “Đúng là chuyến bay hôm nay, khoảng 7h20 sẽ đến, có thể do xếp hàng nên chưa ra đến”. Mỗi lời như cú đập trong điện thoại, Tần Vũ Tùng muốn cúp máy, Phùng Như Tích vội vàng nói “Anh hai, anh mau cưới vợ đi, tránh tâm trí ba mẹ chỉ dành cho chúng em”

Tần Vũ Tùng không biết nên khóc hay cười, giả họa Giang Đông* sao? Anh đành khuyên nhủ qua loa “Yên tâm, họ sẽ ở lại đây một thời gian”. Phùng Như Tích thờ dài “Hy vọng vậy, anh biết Tần Vũ Bách không bao giờ nói không với cha mẹ”, cô bắt đầu nói lộn xộn nức nở, Tần Vũ Tùng cố nhẫn nại khuyên một hai câu. Cô vừa nói vừa khóc không để ý đến lời anh, cho đến khi con kêu thì cô mới cúp máy.

Tần Vũ Tùng nhẹ nhàng thở ra, xa xa thấy cha mẹ bước ra, cảm giác kỳ lạ dâng lên, bọn họ đã già đến vậy? Hai người đầu bạc rồi tung, bước đi khó khăn, túi lớn túi nhỏ chất trên xe đẩy.

Anh ngăn người, vội chạy đến. Cha Tần Vũ Tùng, Tần Thụy Sinh, trước khi về hưu cũng là quan chức. Không gặp con trai lớn thời gian dài, gặp lại không phải vui mừng mà lại cần nhẫn nhịn một hồi, nào là tuổi nào rồi mà còn độc thân, nào là đậu xe xa quá không biết săn sóc cha mẹ, nào là trời đông lạnh cũng không mặc nhiều một chút, lạnh đến sinh bệnh thì không phải làm cha mẹ lo lắng thêm sao.

Mẹ Tần Vũ Tùng - Hà Nham, ngồi phía sau xem lại đồng hành lý, một cái hai cái ba cái, đủ bao túi mới yên tâm. Tần Vũ Tùng từ kính nhìn thấy trong các túi có lon dầu cù. Anh đã đặt phòng khách sạn cho hai người, muốn đưa họ đến đó.

Hai người già nhận xét sự thay đổi của thành phố, nhìn đường đi không đúng, nghi ngờ hỏi anh muốn đi đâu. Nghe anh nói đi đến khách sạn, nói thế nào cũng không chịu, nhà của hai người hai năm không ai ở, sao có thể vào ở ngay lập tức. Ba anh dứt khoát “Ồ đó”, Tần Vũ Tùng vừa định phản đối, mẹ anh đã chuyển chủ đề sang Tần Vũ Bách và vợ dù điều không hiểu thảo, vừa nói vừa lấy khăn giấy lau nước mắt. Cũng may họ chỉ ở lại một đêm, Chu Kiều lại không có nhà, Tần Vũ Tùng hôm nay cũng mệt muốn chết rồi, không muốn có nói năng khuyên nhủ nữa.

Mẹ anh hỏi đến Chu Dật “Mẹ thấy hai đứa con trai đều khổ”. Đây là điều mà Tần Vũ Tùng không muốn nói tới nhất, nét mặt anh chùng xuống, không nói thêm lời nào. Tần Thụy Sinh

nhìn vợ mình, bà hiểu ý ông, không nói tiếp.

Về đến nhà, Tần Vũ Tùng tranh thủ lúc ba mẹ tắm rửa, dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp phòng ngủ. Chu Kiều không có nhiều đồ dùng phụ nữ trong sinh hoạt, có vẻ mọi thứ đều ổn. Anh nghĩ phải nói qua với cô một tiếng, nhìn điện thoại mới thấy cô nhắn tin “Em có việc gấp ra ngoài, 2 ngày sau sẽ về. Liên lạc không tiện, anh bảo trọng”.

Ngoài ra còn có tin nhắn của Thôi Chi Phương “Chúng ta đều hiểu ai thật sự đang làm việc cho công ty”. Anh lắc đầu xóa tin nhắn. cô cho rằng anh là chiến binh đang gặp rắc rối? Chi khi còn trẻ mới đặc biệt nhạy cảm với những thứ như công bằng. Sau ba mươi, không phải nói rằng thất vọng với thực tế mà là cố gắng kiểm soát mọi thứ trong tay mình. Anh cảm ơn sự nhiệt tình của cô, nhưng điều anh có thể làm tốt nhất cho cô là không đáp lại, anh không phải là người cô tưởng tượng.

Đêm đó Tần Vũ Tùng ngủ trên ghế sofa.

Rèm cửa không kéo, ánh đèn nơi xa tắt dần, anh nhớ lại cảnh ở sân bay. Sao lại làm ra chuyện vậy? Anh càng nghĩ càng buồn cười, chỉ là phản xạ có điều kiện, qua rồi cũng không thể nói rõ là anh nghĩ gì khi đó. Nếu gọi cô lại, anh sẽ biết cô đang làm gì ở đâu.

Ngày hôm sau Tần Vũ Tùng tan làm về đến nhà mới phát hiện mình đã coi thường ánh mắt cha mẹ mình.

Sau bữa tối, mẹ anh gọi anh vào phòng ngủ, kéo ngăn tủ đầu giường ra “Con đừng ở bên ngoài làm bậy”. Tầm mắt anh rơi xuống hai cái áo mưa chưa mở, có thể bị sót trong góc. Tối qua anh lấy cả hộp ra nhưng không dọn dẹp toàn bộ ngăn tủ.

Anh trầm mặt, lấy cái túi nhỏ “Con có chùng mực”

Mẹ anh lo lắng sốt ruột “Mẹ biết bây giờ người trẻ tuổi đều coi mờ, có cô gái không quan tâm có kết hôn hay không. Nhưng lỡ có bệnh gì thì sao? Con vốn rất tốt... Hay là mẹ giúp con sắp xếp đi xem mắt, người có quen biết giới thiệu đáng tin hơn”. Tần Vũ Tùng biết với năng lực của mẹ anh, có thể sắp xếp cho anh một tuần bảy lần gặp mặt, anh nhanh chóng phản đối “Mẹ đừng quan tâm đến con”

Tần Thụy Sinh bước vào, “Nói với vắn, chúng ta là cha mẹ mặc kệ con thì ai quan tâm con. Rốt cuộc con muốn thế nào, con xem con tìm người vợ thế kia. Con đưa chúng ta đi hai năm, có phải lần này tính bức chết cha mẹ không?”. Tần Vũ Tùng buột miệng thốt “Con chịu trách nhiệm hành động của mình, cha mẹ không cần tự mang gánh nặng, con cũng không có cách nào khác”

Tần Thụy Sinh run môi “Tốt, một đứa hai đứa đều ngang ngạnh”

Tần Vũ Tùng than thầm “Hai người cứ yên tâm, con có bạn gái đáng tin cậy, an toàn”

Mẹ anh đuổi theo sau “Con bé đi làm ở đâu, bao nhiêu tuổi, gia đình ra sao? Tết này cùng nhau ăn bữa cơm có được không?”

Tần Vũ Tùng đã sớm biết sẽ có chuỗi vấn đề sau đó “Những việc đó cha mẹ đừng quản, đó là chuyện của con với cô ấy. Con còn có việc phải làm”. Hà Nham đi theo anh ra khỏi phòng ngủ “Nhưng gặp mặt qua cũng có thể chứ?”, Tần Vũ Tùng bắt đầu dĩ “Cô ấy đi công tác rồi, đợi cô ấy quay về rồi tính sau”. Anh mở laptop, giả vờ không nghe mẹ lăm bầm “Cô ấy bận rộn vậy à, phụ nữ có gì quan trọng hơn kết hôn sinh con chứ?”

Tần Vũ Tùng nhìn qua thấy bà còn ngồi bên cạnh “Mẹ xem tivi đi”

Bà vội vàng xua tay “Không cần, ở đây nhỏ lắm, mở tivi làm sao con làm việc được. Đàn ông vẫn phải quan trọng sự nghiệp, con không lo cho chúng ta, bên nhà kia cũng dọn dẹp vệ sinh gần xong, ngày mai chúng ta sẽ về bên đó”

“Tối mai con đưa hai người sang”

Mẹ anh nói “Không cần đâu, mẹ với ba cũng không phải bảy tám chục tuổi, con bận rộn công việc mà”

Tần Vũ Tùng không nói lại bà, cũng đúng là có báo cáo cần viết.

Vào lúc 9h tối, góc màn hình hiển thị có mail mới.

Anh mở ra, thư đến từ trụ sở tổng bộ, người nhận thư chính là Vương tiên sinh, còn bản sao gửi các đồng nghiệp trong công ty tại Trung quốc: ngay trong ngày Cổ Đông Hải rời khỏi công ty, công ty có quyền truy tố pháp luật.

Gi?

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cởi bỏ

Tần Vũ Tùng bình tĩnh suy nghĩ, một giờ sau thư ký gọi điện đến “Sếp, anh đọc mail chưa?”, trong giọng nói không giấu được ý cười. Không đợi anh trả lời, cô đã nói tiếp “Em mới nói chuyện với Jade qua điện thoại, cô ấy bảo em đừng nói với người khác, nhưng anh không phải là “người khác”, vì vậy em chỉ nói với anh. Cổ Đông Hải chiếm dụng tiền của công ty, nhận hối lộ, bằng chứng rất xác thực”. Tần Vũ Tùng biết thư ký mình rất thân với nhân viên và thư ký bên trên nên cô nhận được tin tức sớm vậy.

Tần Vũ Tùng nói chuyện điện thoại hơn 10 phút. Sau khi cúp máy, mẹ anh từ phòng ngủ bước ra, đi lòng vòng qua nhà bếp tới phòng khách 2 vòng, hỏi “Bạn gái à?”

Tần Vũ Tùng với thư ký cũng chưa đoán được ai cung cấp bằng chứng, anh mơ hồ cảm giác là Thôi Chi Phương hoặc Ngô Nhiễm Nhiễm, nhưng người trước còn có thể, người sau thì vì nguyên nhân gì lại làm vậy? Bị mẹ cắt ngang suy nghĩ, Tần Vũ Tùng trả lời “Không phải, là chuyện công việc”

Mẹ anh gật gật đầu “Không có việc gì chứ?”

“Không đâu, mẹ đi nghỉ đi”

“Con cũng nên cân nhắc việc kết hôn có con đi, mẹ và ba còn đi lại giúp đỡ được. Chứ không giúp chăm con cho em trai mà không giúp con trông cháu, vợ con không oán giận mới lạ”. Tần Vũ Tùng ngần ngại, tưởng tượng không ra cảnh Chu Kiều ai oán, hôn dỗi nói “Khi nào mẹ mới đến giúp trông con chứ?”. Anh gần như muốn bật cười ra tiếng “Bất tự còn chưa viết nét nào dáo. Mẹ ơi, xin mẹ đừng nghĩ nhiều quá”. Mẹ anh thuận thế ngồi xuống “Con trai, nói chuyện với mẹ một chút về bạn gái con đi, cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

Tần Vũ Tùng nói cho cô lệ “Trên dưới ba mươi”

Hà Nham hơi thất vọng, lớn tuổi, phụ nữ tuổi sinh nữ tốt nhất là từ 24 đến 28 tuổi “Các con làm sao mà quen nhau, sao không nghe con nói bắt đầu lúc nào?”. Tần Vũ Tùng cúi đầu “Mẹ đừng dò hỏi tới cùng nữa. Con bảo đảm cô ấy thật sự rất tốt, đủ xứng đáng với con trai mẹ cũng đã đến tuổi trung niên”. Mẹ anh lắc đầu cười “Con với em trai con giống y nhau, do mẹ không giáo dục tốt, không cách nào chịu đựng được”. Mẹ vỗ vai anh, đứng dậy “Cha mẹ nói tuy không xuôi tai, nhưng lâu ngày mới thấy lòng người, tương lai con sẽ hiểu. Phụ nữ không sâu sắc như đàn ông, nếu con là người quan trọng nhất trong cảm nhận của cô ấy, thì tuyệt đối không có khả năng để con một mình ở nhà”

Tần Vũ Tùng tự nhiên sẽ hiểu, nhưng mà, dựa vào điều gì để yêu cầu Chu Kiều? Anh còn đang sút đầu mẹ trán dưới đáy. Sau một ngày họp, với kinh nghiệm của anh trong thời gian qua, tạm thời chỉ định anh vẫn phụ trách công tác đối ngoại, ông Vương kia trước tiên làm quen với môi trường, phụ trách nội bộ. Khả năng bên trên cũng còn do dự, Tần Vũ Tùng không có công lao cũng có khổ lao, cấp trên của anh điện thoại luôn an ủi, muốn anh tiếp tục kiên trì.

Thăng trầm, từ chức rất dễ dàng thoải mái, nhưng anh không cam lòng, như vậy thật xin lỗi chính mình, anh đã nỗ lực rất nhiều, cho nên mặc gió nổi mây vần, cứ tùy thế sự. Nhưng ai đem sự việc Cổ Đông Hải ra ánh sáng? Thời cơ rất tốt, đối với vị Vương tiên sinh mới đến kia là báo công đầu tiên.

Đáp án được công bố rất nhanh, giữa trưa hôm sau Ngô Nhiễm Nhiễm xin nghỉ việc, có ý đến chào tự biệt.

Cô cười nói “Không cảm ơn tôi à? Tôi đã giúp anh rất nhiều, anh vô tội?”

Một trong những tội của Cổ Đông Hải là liên kết với nhân viên đã bị sa thải, trả thù quản lý cấp cao, gây tổn hại hình ảnh công ty.

Tâm trạng Tần Vũ Tùng phức tạp, không biết nói gì mới tốt đối với người phụ nữ vẫn bị anh đánh giá thấp. Ngô Nhiễm Nhiễm xua tay “Không cần cảm ơn. Tôi thứ nhất là giúp anh, thứ hai cũng được thù lao tương xứng, đẹp cả đôi đường, rất tốt, thật rất tốt”. Cô nghiêng đầu nhìn anh cười “Không thể cho tôi cái ôm tạm biệt sao? Về sau biết người mệnh mệnh, mỗi người một phương”

Tần Vũ Tùng bắt tay tạm biệt “Cảm ơn, chúc cô tiền đồ như gấm”

Ngô Nhiễm Nhiễm nắm tay anh “Anh đối xử với tôi tệ quá, tôi lấy ơn báo oán không được một câu xin lỗi”

Tần Vũ Tùng nhìn vào mắt cô “Việc nào ra việc đó, với việc này, tôi cảm ơn cô”. Ngô Nhiễm Nhiễm nắm chặt tay anh “Cái gì đúng, cái gì sai? Quan niệm của tôi thì chỉ cần không tổn thương người khác là không sai, tôi không sai thì không cần quan tâm người khác nghĩ gì về tôi”. Tần Vũ Tùng nói “Xã hội có nguyên tắc và phải tuân theo”, Ngô Nhiễm Nhiễm không để anh nói hết, nghịch ngợm đóng đưa tay anh “Đừng dạy bảo nữa sắp – hôm nay tôi gặp anh lần cuối rồi”. Tần Vũ Tùng nghiêm túc nói lần nữa “Cảm ơn”. Ngô Nhiễm Nhiễm cười thành tiếng “Ai nói lần cuối gặp mặt? Tôi vì anh mới nghỉ việc. Sau này không có tiền tôi sẽ đến tìm anh vay”. Tần Vũ Tùng không nói nổi “Tôi sẽ làm theo khả năng có thể”, anh muốn rút tay lại, ai ngờ cô lại nắm chặt lại, rút hai lần vẫn không được.

Tần Vũ Tùng trầm mặt xuống, dùng sức rút mạnh tay lại.

Ngô Nhiễm Nhiễm cũng không tức giận “Tạm biệt, chúng ta sẽ gặp lại nhau”

Hôm nay là giao thừa, buổi chiều hai giờ bắt đầu nghỉ làm, xe Tần Vũ Tùng trên đường dính ít mưa và tuyết nhoe trên kính. Anh hạ cửa sổ, không khí ẩm ướt tràn vào lạnh lẽo. “Sự hoan tặc viên” đứng là câu điệu ngữ, kéo qua năm sau, chính là cùng họ Vương kia giảng co, tranh cao thấp. Anh chưa bao giờ là người tấn công mạnh mẽ, làm ở công ty nhiều năm mới có ngày nay, đều dựa vào sự nhẫn nại, đơn giản là từ từ mà tới.

Cũng không biết Chu Kiều có trở lại trước năm mới không, anh chờ đến 5h chiều, cha mẹ giục hai lần mới đi ra ngoài cùng họ. Sau khi ăn xong còn cùng họ đi liên hoan, anh quay về nhà mình.

Mở cửa, hơi ẩm ập vào mặt, trong phòng tắm sáng đèn, có tiếng nước chảy ào ào

Cô đã trở lại.

Tần Vũ Tùng bước ba bước thành hai, đứng thật là cô.

Cô mỉm cười với anh trong hơi nước mờ mờ “Em mệt quá”

Anh tựa vào cửa “Em bận việc gì vậy?”

“Bên cung cấp thiết bị đột nhiên gửi fax nói muốn lùi ngày giao hàng số lượng ốc vít nền, dĩ nhiên là không được vì ảnh hưởng đến toàn bộ tiến độ chung của em, cho nên em phải sang Nhật để xem xét, cuối cùng cũng không uổng công”. Cô gạt nước trên mặt đi, cười rạng rỡ “Anh thì sao, có việc gì không?”

“Cũng tốt”, anh nói không chút do dự, mặc dù không phải thật sự như vậy.

Qua năm mới sẽ có những phiền phức, nhưng ít ra đêm nay vẫn tốt.

Khi nghe tiếng chuông reo, Tần Vũ Tùng nghĩ đó là tiếng điện thoại, anh cúi tay sờ soạng đầu giường một lúc, cảm trong tay mới biết không phải chuông điện thoại. Chu Kiều đang ngủ rất say cũng bị tiếng động quá lớn làm tỉnh, lúc này có thêm tiếng gõ cửa, cô đẩy anh “Có người gõ cửa”

Ai vậy, Tần Vũ Tùng vẫn còn buồn ngủ neho mắt nhìn qua ô mắt mèo, cha mẹ anh đứng ngoài cửa, mẹ anh còn cầm theo ấm giữ nhiệt.

Anh ngậy ngậy cả người.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mừng một

Tần Vũ Tùng vốn còn bầy phần buồn ngủ, vèo một cái không biết bay biến đi đâu.

Hôm nay là mừng một, người già tin là dấu hiệu tốt. Sáng sớm họ đến chùa Phật ngọc, bây giờ đem đến cho Tần Vũ Tùng nguyên tiêu và bánh gạo nếp, mang ý cầu phúc. Nhưng... Tần Vũ Tùng theo bản năng nhìn về phía phòng ngủ. Anh không biết phản ứng của Chu Kiều, hậu quả của việc những người cá tính mạnh gặp nhau không thể đoán được. Hơn nữa, biết và thấy là hai việc khác nhau, cha mẹ là người cô hủ, nói không chừng lúc gặp mặt sẽ nói những lời trách móc nặng nề, làm nhục cô.

Anh mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất, nói với cô bằng giọng bình tĩnh “Cha mẹ anh tới, anh sẽ nói chuyện với họ ở phòng khách, nếu em muốn thì ra gặp, nếu không thì cũng không cần miễn cưỡng”

Chu Kiều nhìn anh mặc quần áo với tốc độ nhân viên chữa cháy, không biết nên khóc hay cười, bộ dạng này không thể không nghĩ đến cảnh “bắt gian tại giường”.

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng lớn, tiếng mẹ anh vang lên “Vũ Tùng, là ba mẹ đây”

Tần Vũ Tùng lên tiếng trả lời, vừa thất lại dây nịt vừa hôn lên mặt cô “Đừng lo”. Trước khi ra ngoài anh còn kéo cửa phòng ngủ lại, bảo vệ nhiều lớp thì tốt hơn

Chu Kiều không lo lắng, cô thấy buồn cười. Cô không có ý định gặp người lớn, cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản chui vào ổ chăn tiếp tục ngủ. Đáng tiếc tiếng động ở phòng khách rất lớn, giọng nam lớn tuổi trầm thấp mạnh mẽ “Mừng một phải dậy sớm, ngủ như vậy ra cái gì”. Một giọng nữ lớn tuổi có phần mệt mỏi “Vũ Tùng, lại ăn bánh nguyên tiêu với bánh gạo”

Giọng Tần Vũ Tùng có chút bất lực “Mẹ ơi, con đánh răng xong sẽ ăn, mẹ để đó đi”

Mẹ anh không chịu “Vậy con đi đánh răng đi, bánh gạo nếp để lâu không được, lâu quá bị nhão ra không còn ăn được nữa”

Anh đi đánh răng, có tiếng nước chảy ở phòng tắm bên kia. Có người đến mở cửa phòng, mở không được hỏi Tần Vũ Tùng “Sao lại khóa cửa? Ba muốn nằm nghỉ một chút, lớn tuổi rồi chân không ổn nữa”

Tìm Tần Vũ Tùng muốn nhảy ra ngoài, anh thuyết phục cha mẹ ngồi ghế sofa “trên giường lộn xộn lắm, ba ngồi ghế sofa đi, con rót cho ba ly nước ấm”. Tần Thụy Sinh định nói thì bị vợ kéo lại, chỉ chỉ nơi tủ giày, có một đôi giày nữ, bên cạnh tivi có một vali nhỏ, một túi đựng laptop.

Trong phòng có người.

Tần Thụy Sinh lấy lại tinh thần, lại muốn nổi giận, khó trách con trai lâu mới mở cửa. Ông giận dữ nghĩ, phụ nữ không có giáo dục, giao thừa lại đến nhà bạn trai ngủ, không biết một chút phép tắc quy củ, tối qua lẽ ra phải mang quà đến nhà ba mẹ chồng tương lai, cho người lớn nhìn qua mới là đúng lễ nghi bình thường.

Hà Nham nhanh chóng làm tư thế im lặng “Về nhà rồi nói”

Tần Vũ Tùng bung hai ly trà nóng “Ba mẹ uống trà”. Ba anh không động đây, mẹ anh nhận ly trà của mình, Tần Vũ Tùng đem ly kia đến đặt trước mặt ba, ngồi xuống ghế sofa bên kia. Mẹ anh nháy mắt với chồng, thôi ly trà “Thụy Sinh, năm mới uống trà, năm mới may mắn”. Ông mới bung ly trà lên.

Ba mẹ cuối cùng cũng đi, Tần Vũ Tùng đưa xuống lầu, mẹ anh nói “Quay lên nhà đi, năm mới bạn gái con có thời gian thì hẹn gặp mặt, sớm muộn gì cũng phải gặp nhau”. Bà ý tứ nhìn con trai “Năm mới cô ấy không cần tặng ca chứ? Hai người tuổi không còn nhỏ, chắc cũng biết cách xử thế”.

Tần Vũ Tùng cười khỏ, chỉ sợ ba mẹ không thể nào hiểu được bọn họ không định kết hôn mà vẫn ở bên nhau. Mẹ anh lại nói “Trừ khi cô ấy không quan tâm đến con, hoặc là...có lý do gì khó nói”

Có điều có thể khẳng định, không bao giờ có thể qua mắt ba mẹ, dù sao họ cũng đã sống lâu nhiều tuổi. Mặc dù với Chu Kiều không phải quan hệ yêu đương nhưng anh vẫn phải biện hộ cho cô “Nếu theo thông lệ bình thường thì con phải đi chào hỏi bên nhà gái trước, nếu không thì mặt mũi cô ấy dễ đâu”. Mẹ nhìn chăm chăm mặt anh nói “Cũng tốt, vậy ngày dịp Tết con đi đi”

Tần Vũ Tùng đóng cửa lại, thấy có chút mồ hôi trên lưng. Trước mặt bất kỳ ai, anh đều không cần nói dối, nhưng ngoại trừ cha mẹ, anh có thể sử dụng sự im lặng để từ chối trả lời; chỉ có cha mẹ, họ không ép anh nói.

Cánh cửa phòng ngủ mở và Tần Vũ Tùng không tự chủ bước nhanh vào.

Chu Kiều đã thức dậy, giường cũng dọn gọn gàng. Cô mỉm cười với anh "Chúc mừng năm mới!"

Anh nói: "Chúc mừng năm mới!"

Vì Tết âm lịch năm trước trôi qua không thoải mái, Chu Kiều nói với gia đình cô đang làm việc ở nước ngoài, vốn định ở cùng Tần Vũ Tùng trong suốt kỳ nghỉ, không nghĩ tới anh cũng không thuận tiện. Cô nói “Em phải về nhà, cảm ơn anh đã thu nhận em tới qua”. Tần Vũ Tùng cười miễn cưỡng “ Anh đưa em đi”

Chu Kiều từ chối “Không cần, bây giờ giao thông thuận tiện, anh nghỉ ngơi cho tốt đi”

Không hiểu sao anh có cảm giác, cô cái gì cũng hiểu, nhưng cô với anh hoàn toàn dừng lại ở giai đoạn làm cho nhau vui vẻ, cho nên cô thà lịch sự rút lui cũng không muốn tổn thương nhau. Mồ hôi ngưng đọng trên lưng áo, anh mất tự nhiên cười nói “Đừng khách sáo với anh”, Chu Kiều cũng cười “Đầu cô”

Tần Vũ Tùng đứng ở cửa phòng ngủ, không biết nên nói gì. Anh như biến thành tảng đá, ngoan cố chặn đường ra, muốn giữ cô ở lại. Cô hơi ngạc nhiên, biểu cảm trên mặt anh giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, biết rõ món đồ chơi trong tủ kính quá mức đắt tiền mình không thể có được, lại không chịu rời đi. Cô chậm bước “Chúng ta gặp lại sau Tết, được không?”

Anh không nói được, cũng không nói không, chỉ nhìn cô.

Tìm cô không buông lỏng được “Vài ngày nữa, kỳ nghỉ Tết hết chúng ta sẽ lại gặp nhau”. Đây không phải an ủi suông, là lời hứa thật lòng, nhưng anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết.

“Anh sao vậy?” cô cười

Anh khẽ nói “Em đừng đi”. Khi trước từng thỏa thuận, bất kể bên nào muốn đi, bên kia phải nhẹ nhàng buông tay. Anh muốn chơi xấu, dùng ánh mắt im lặng hỏi, em cũng không muốn đi phải không?

Cô cúi đầu, thật vậy, nếu không có chuyện vừa rồi, cô sẽ không đối mặt với thực tế nhanh như vậy.

“Ba mẹ anh, anh sẽ thuyết phục họ, em đừng bận tâm. Nếu không anh cảm thấy không công bằng, em không cho anh cơ hội để giải quyết vấn đề. Nếu anh làm không được, em lại rời đi có được không?”

Quên đi, Chu Kiều từ bỏ suy nghĩ, hôm nay là mừng một năm mới, cô coi như mình và anh buông thả chính mình vậy.

Anh nhận được tín hiệu từ sự im lặng của cô, niềm vui lan tỏa như ngọn sóng, nhấn chìm toàn bộ cơ thể. Bởi vì sự cảm giác này biến mất nhanh chóng, anh đứng ngây ra tại chỗ, đến khi cô ngược lên mỉm cười với anh “Năm mới có chỗ nào ăn sáng được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiết mục

Tần Vũ Tùng vắt hết óc sắp xếp chương trình. Hát hò? Chu Kiều không thích mặc dù cô hát khá hay. Xem phim? Tết đều là phim hài tết, ngớ ngẩn nhàm chán. Hay đi bar pub? Nhưng cũng phải đến tối.

Hai người cuối cùng đi đến MacDonald ăn sáng, gần mà lại ảm áp.

“Tiếp theo em muốn đi đâu?”, Tần Vũ Tùng hỏi. Anh hơi buồn bực, lẽ ra anh nên trốn Chu Kiều để lên mạng tìm trước, bây giờ không biết nên làm gì. Thật kỳ lạ, trước kia mỗi lần ra đường, cô đều có kế hoạch rất tốt để đi chơi, xem bóng, phẩm rượu... tùy theo thời tiết và sức khỏe hôm đó mà có cái phù hợp, anh chỉ cần đi theo. Tối phiên anh lại thấy hình như không có tiết mục nào đáng được nhắc tới.

Chu Kiều không biết suy nghĩ của anh. Đừng đánh giá thấp những kế hoạch đó đơn giản kiểu hạ bút thành văn, cô cũng phải dành thời gian suy nghĩ. Nếu thật lâu mới gặp nhau, theo cô nghĩ, để đạt được đến đỉnh cao nhất thì cả phí công sức chuẩn bị trước, cho dù chậm một chút cũng muốn cả tinh thần lẫn thể xác đều được vui vẻ thoải mái như nhau.

Cô đang nghe bài hát trong cửa hàng, không chú ý đến biểu hiện của anh, tình cờ hỏi “Anh không đến nhà ba mẹ anh à?”

“Is it possible Mr. Loveable

Is already in my life?

Right in front of me

Or maybe you're in disguise...

They're all good but not the permanent one...”

Sao lại mở bài hát này trong năm mới, cửa hàng tiện lợi mở cửa 24 giờ, điều hòa cùng ánh đèn làm mọi người mất đi sự nhạy cảm với mùa?

Tần Vũ Tùng lắc đầu nói anh không cần đi báo cáo “Em có muốn đi ăn món này vào buổi trưa không?”. Có hai nhà hàng không tệ, là chỗ tốt để chiêu đãi khách, anh thường đến đó cùng với một số lãnh đạo. Chu Kiều hơi ngạc nhiên, cô tưởng anh sẽ thuyết phục cô đi gặp người lớn. Nếu là cô, cô không thể từ chối cha mẹ mình, cho dù có không hài lòng, cũng tự biến thành ngọn lửa trong lòng, tự thiêu chính mình. Cô đáp “Được”

Do chưa quyết định được tiết mục giải trí, hai người định đi bộ đến chỗ ăn trưa, từ 9h đến 12h, cũng đủ thời gian vừa đi vừa nghĩ.

Hôm qua có mưa, thời tiết hôm nay vẫn âm ảm, hầu như không có ai trên đường. Tần Vũ Tùng nắm tay Chu Kiều, kéo vào túi áo khoác của mình.

Họ đi qua lối vào tàu điện ngầm, cửa hàng bách hóa đứng cửa, nhưng bảng hiệu Haagen-Dazs vẫn dễ thấy. Hai người cùng nhìn qua, Tần Vũ Tùng nói “Quảng cáo được viết rất tốt, đáng tiếc mấy năm nay thị trường bị chia cắt nhiều, kinh doanh của nó không còn tốt như trước”. Chu Kiều gật đầu, chỉ có thể tranh thủ phần đầu làm người dẫn đầu phân khúc thị trường.

Cô nghĩ, nếu hôn nhân cũng như thị trường, chỉ sợ cô thuộc mặt hàng khó bán, anh thì lại khác, từ 22 đến 42 tuổi, đối tượng rất rộng. Nhưng cô sợ cái gì, mà có gì đáng sợ đâu, cô đơn cùng tịch mịch cho dù trong hôn nhân cũng tồn tại cảm giác đó.

Tay cô từ từ ấm lên, duỗi ra trong túi áo anh. Anh nhanh nhẹn nắm lấy tay cô, những ngón tay đan xen với tay cô. Cô nghĩ đến mỗi lần khi hoàn thành việc kia, anh luôn thích nắm tay cô, cảm giác cũng không tệ, làm cô thấy như hai người cùng nắm tay nhau lên đỉnh.

Cô hơi nghiêng đầu, mượn ánh sáng nhìn anh.

Anh đi đường tư thế nghiêm túc, mắt nhìn thẳng phía trước, khóe môi chứa ý cười.

Cô cho là mình nhìn lầm, đi đường có gì vui đến cười như vậy, có gì đáng hạnh phúc như vậy. Nhưng xác nhận lại, không sai, thật sự anh vừa đi vừa cười. Cô cũng giống vậy, dưới tiết trời 0 độ ngọc ngê đi đến chỗ ăn trưa.

Khác biệt giữa ngốc lớn và ngốc nhỏ mà thôi.

Tần Vũ Tùng nói “Anh có phương án quảng cáo mới cho sản phẩm công ty qua radio”, anh quay đầu cười với Chu Kiều. Cô đi đôi giày gót bằng nên chiều cao cô chỉ đến mũi anh “Đó là cảm hứng từ em, bây giờ vẫn còn rất nhiều người nghe radio. Mức độ truyền bá không thua các phương tiện truyền thông khác nhưng chi phí thấp hơn nhiều”. Cô nhớ khách hàng công ty anh chủ yếu là hàng công nghiệp, không phải hàng tiêu dùng nhanh.

“Ừ, trước đây chủ yếu là dựa vào danh tiếng trong ngành, không cần truyền thông, nhưng mấy năm nay cũng bắt đầu phát triển sang những lĩnh vực khác. Dù sao cũng phải dùng tới weibo...” Anh nghĩ về việc của mình mấy hôm trước, không khỏi cười khổ, nhưng sau đó lấy lại tinh thần “Không nói chuyện công việc”.

Cô lặng lẽ chuyển đề tài giúp anh “Em nghe nói buổi tối ngoại thành có bắn pháo hoa, chúng ta đi xem có được không?”

Anh lo lắng hỏi “Em có đi được không? Đừng để mệt quá. Có xa lắm không?”

Anh dừng lại, sử dụng GPS kiểm tra khoảng cách, anh ngừng đầu “khoảng 3km”

Chu Kiều cân nhắc sức mình “Chắc là được”

Anh do dự một chút, chậm rãi nói “Tôi nay chúng ta ngủ lại ở ngoại thành luôn được không?”. Cô quay đầu, bên kia đường là hàng ngô đồng trụi lá, rồi quay lại nhìn anh “Được. Lúc anh ở nhà vệ sinh gọi điện thoại cho khách sạn, em ở bên nhà vệ sinh nữ nghe thấy. Anh còn hỏi họ ở cửa sổ nhìn ra có thể thấy pháo hoa không. Còn những thứ hoa hồng, sâm panh em không thể làm ra và ngạc nhiên được, em bị dị ứng phấn hoa. Không phải dị ứng nghiêm trọng nhưng nếu có 999 đóa hồng thì em không đảm bảo là không hắt xì hay không”

Anh nhìn xuống đất dưới chân mình “Anh muốn làm em ngạc nhiên, sáng nay không được vui, anh xin lỗi”

Chu Kiều che miệng anh “Em nhận tâm ý của anh, em muốn phòng ngủ với sâm panh. Giường của anh mỗi lần nằm em đều sợ bị rớt xuống đất”

Anh ngừng đầu “Nên anh mới phải giữ chặt em”

Đó không phải là kéo mà là ôm. Hại cô nhiều lần thấy ác mộng.

Cô nhón chân, hôn nhẹ lên môi anh.

Giống như chất xúc tác, anh thăm dò đáp lễ lại nụ hôn, Tần Vũ Tùng nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, chỉ có hai người trên đường vắng, chỉ có ngọn đèn giao thông buồn tẻ chớp tắt xanh đỏ. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu chiếm lấy môi cô, gât gao đòi hỏi sự ngọt ngào từ cô.

Đến khi hết hơi, anh mới buông cô ra mà vẫn nhìn cô như chưa đã thêm.

Tầm mắt cô cũng dính trên mặt anh, trước mặt mọi người dẫn lửa đốt người sao? Về nhà hay đi chỗ cần đi đi! Anh nhìn đồng hồ, 10h kém 10, anh lấy điện thoại ra “Vâng, nhận phòng sớm, chúng tôi sẽ đến sớm nhất có thể”.

Cô nghĩ, không chỉ là một người ngọc, mà còn là một người điên.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người quen

Phòng của khách sạn năm sao rất thoải mái, nhà tắm ngoài vòi hoa sen còn có bồn tắm massage. Tần Vũ Tùng ngồi phòng ngoài mở rượu, Chu Kiều thoải mái ngâm mình trong nước. Tóc cô xỏa ra tán xuống nước, cô chuỗi người nằm ngập cả người dưới nước, khi hết hơi mới trời lên thở.

Tần Vũ Tùng đem bàn nhỏ vào, xếp từng thứ lên nước đá, rượu, hoa hồng.

Chu Kiều lấy một bông hoa lên ngửi “Tiền không phải vạn năng nhưng không thể không có tiền”. Tần Vũ Tùng ngồi trên thành bồn tắm, lấy cánh hoa trên tóc cô, đó là bông hoa khô trong muối tắm.

Anh đưa ly rượu cho cô “Chúc mừng năm mới!”, cô cười với anh “Chúc mừng năm mới!”

Hương rượu êm trượt qua đầu lưỡi, Chu Kiều uống ngụm thứ hai, thứ ba, thả lại bàn cái ly rỗng “Nếu mỗi ngày đều như vậy thì tốt quá”. Nước ấm, rượu ngon làm mặt cô nhanh chóng ửng hồng, Tần Vũ Tùng cảm lòng không được chồm đến muốn hôn cô. Cô hưởng ứng nhưng khi môi cô sắp chạm môi anh, cô lại trầm mình xuống nước để anh không hôn được. Tần Vũ Tùng bất đắc dĩ cười “Chơi mèo vờn chuột à?”

Cô dựa vào bồn tắm mỉm cười với anh, làm anh có cảm giác bị lột trần, mà cô cũng thành thật không ngại ngừng kéo áo anh “Vào đây”. Lời mời này không thể từ chối, chỉ có nhanh chóng tiến đến, cô cũng có ý muốn làm anh hạnh phúc. Cô đến thùng đá, rót một ly rượu, uống một nửa, để một nửa lại dành cho anh em của anh. Lạnh và sức nóng cơ thể làm thành sự tương phản rất lớn, khiến anh rung mình, khẽ hừ lên một tiếng.

Nơi nào đó lập tức giương cung bạt kiếm, anh kéo cô lên.

“Làm gì?” phản ứng cơ thể anh cô hoàn toàn hiểu rõ, anh đã sung sướng đến mức nhanh chóng thất thủ. Anh gạt mái tóc ướt đầm cô ra, ôm cô vào lòng thì thầm “Chúng ta cùng nhau “. Anh không muốn hưởng thụ sự sung sướng một mình ngay cả khi bị kích thích mạnh mẽ hơn “Anh yêu em”.

Không gian nhỏ nóng ẩm, giọng nói của anh cũng khàn khàn, vang vọng trong lòng cô. Mặc dù cô từng yêu cầu anh nói qua, nhưng chưa bao giờ dễ chịu êm tai như bây giờ, đó có phải là do năm mới? Cô nhắm mắt, dựa vào vai anh, mặc cho cảm xúc chi phối cơ thể và trái tim mình.

Khách sạn này tốt hơn khách sạn ở nông thôn gấp nhiều lần, nửa đêm còn đem lên bữa khuya ngon lành. Chu Kiều bụng đĩa mì Ý ngồi bên cửa sổ vừa ăn vừa ngắm cảnh. Cô có phần tiếc nuối vì lúc có pháo hoa cô lại buồn ngủ nên không xem. Tần Vũ Tùng nói “Sang năm lại đến, hôm nay là mừng một, những mong muốn đều sẽ thành hiện thực”

Chu Kiều cười với anh, không phản bác, bây giờ chính xác là 1h sáng, tức là đã ngày mừng hai.

Mừng hai là thời gian thăm gia đình và bạn bè. Thôi Chi Phương đã cùng cha mẹ đến thăm một người họ Tần. Trước đây nhiều năm, mẹ Thôi Chi Phương dạy ở trường tiểu học ngoại ô với tư cách giáo viên dự bị. Vị đó ở Cục giáo dục đã giúp mẹ cô có cơ hội chuyển thành giáo viên chính thức. Trường khoa Tần và mẹ Thôi Chi Phương hoàn toàn không thân thích, chỉ là xem thành tích của bà khi ấy mà giúp bà, có thể còn có vài phần thông cảm.

“Giáo sư Tần mới từ Úc về, đã lâu không gặp, nhân năm mới đi thăm hỏi”. Mẹ Thôi Chi Phương theo thói quen gọi Tần Thụy Sinh là giáo sư Tần. Thôi Chi Phương mang đồng trùng hạ thảo, sâm Mỹ các loại đi bên cạnh mẹ, nghe bà kể chuyện, tuy đã nghe rất nhiều lần “Nếu không nhờ ông ấy, mẹ một người bên ngoài không thân không thể, người đến người đi cũng không tới lượt mẹ chuyển thành giáo viên chính thức. Đừng xem thường biên chế, lúc về hưu chế độ không giống nhau, mẹ cảm ơn ông ấy cả đời, không có ông ấy mẹ sẽ không có tốt đẹp như bây giờ”

Nhà của ông Tần ở vị trí tốt, ngôi nhà theo kiểu cũ những năm 90, hai phòng một sảnh.

Hà Nham mở cửa, thấy Thôi Chi Phương đứng sau lưng mẹ cô, mắt bà chợt sáng ngời “Cô giáo Tất, đây là con gái cô? Tôi vẫn nhớ là con bé con, không ngờ lại lớn vậy rồi”. Thôi Chi Phương thoải mái chào và nói “Chúc mừng năm mới”. Hà Nham nhìn cô, cô bé xinh đẹp, cử chỉ đoan trang, càng nhìn càng thích “Cô Tất dạy học sinh tốt, mà dạy con gái còn tốt hơn, cháu làm việc ở đâu?”. Tất Vi Cầm tự hào nhất là con gái mình, “Nó tốt nghiệp được hai năm, gia nhập một công ty nước ngoài, năm nào cũng là nhân viên xuất sắc”.

Mọi người vui vẻ trò chuyện, Tần Thụy Sinh không chen lời được, ông lấy hai tách trà với túi đồ ăn vặt cho Thôi Chi Phương. Thôi Chi Phương không thể từ chối, lấy một túi hạt dưa đổ ra tay, chậm rãi cắn.

Tầm tuổi này mọi người gặp nhau nói nhiều nhất là chuyện con cái. Tất Vi Cầm biết nhà họ Tần có 2 người con trai, con trai lớn đã ly hôn nên bà không nói đến, chỉ hỏi về mấy đứa cháu. Nói đến cháu nội, Hà Nham càng thao thao bất tuyệt, còn nói muốn tìm đối tượng kết hôn cho con trai cả. “Cô Tất có biết cô gái nào phù hợp không? Con trai lớn của tôi giờ còn độc thân, chúng ta dạy con cái quá thành thật, tuy công việc thuận buồn xuôi gió nhưng nó lại vấp ngã một cú lớn với người vợ cũ, thậm chí vẫn không nhìn ra bộ mặt thật của cô ta”

Tần Vi Cầm nghĩ, hôn nhân thất bại là trách nhiệm của hai bên, sao lại đổ lỗi cho phụ nữ không được. Nhưng đang ở nhà họ Tần, bà cũng không muốn nói, chỉ hỏi về tuổi tác và công việc của con trai lớn bà Tần “Tôi sẽ lưu ý”. Thôi Chi Phương nghe thông tin, tim này lên, cuối cùng không nhịn được hỏi “Di ơi, anh ấy có phải tên Tần Vũ Tùng không?”

Hà Nham nói “Đúng rồi, cháu biết nó à?”

Thôi Chi Phương đỏ mặt “Anh ấy là quản lý của công ty nên cháu biết”

Tần Vi Cầm ngạc nhiên “Thật vậy à, thường ngày nghe con nhắc Tần tổng, Tần tổng, hóa ra lại là...”, Hà Nham vỗ đùi cười “Trùng hợp quá, nó có ức hiếp cháu không?”

Thôi Chi Phương lắc đầu “Không có ạ, anh ấy đối xử tốt với mọi người”. Nói xong, cô lại cúi đầu xuống.

Hà Nham nhìn thấy vậy, đứng lên gọi điện thoại “Vũ Tùng, con đang ở đâu?”

Tần Vũ Tùng hôm qua sớm chiều điên đảo, buổi chiều ngủ một giấc dài, nửa đêm tỉnh dậy ăn uống nói chuyện phiếm, buổi sáng ngủ bù tiếp. Anh sợ đánh thức Chu Kiều nên ra ngoài nghe điện thoại “Mẹ, con đã nói với mẹ ở cùng với cô ấy 2 ngày”. Mẹ anh nghe không thoải mái nhưng không lộ ra “Mẹ già nên hồ đồ quên mất, con về ăn trưa có được không? Nhà có khách, cô ấy cũng biết con”

Tần Vũ Tùng không biết ai đến nhưng là ai thì anh cũng không muốn để Chu Kiều lại. Họ vốn quá ít thời gian để gặp nhau.

Hà Nham tắt điện thoại, nói với Tất Vi Cầm “Con lớn có thể giới của nó, có bạn bè nơi khác tới nên nó bận tiếp khách”. Tần Thụy Sinh định mở miệng đã bị ánh mắt bà liếc qua, nhớ lại hai người đã bàn bạc quyết định.

Giúp con trai tìm một cô gái trẻ đẹp, không tin anh sẽ không bị cám dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Con gái

Tần Vi Cầm nhìn thấy thái độ của Hà Nham và con gái, về nhà chuyện đầu tiên là sửa chữa quan niệm về hôn nhân và tình yêu của Thôi Chi Phương.

Bà nói “Không được. Đầu tiên là Tần Vũ Tùng đã ly hôn, tuy nguyên nhân không rõ nhưng đừng nghĩ những người đã phạm phải sai lầm sẽ không mắc phải sai lầm tương tự; tiếp theo là chênh lệch tuổi tác quá lớn, không phải đàn ông lớn tuổi thì thương vợ già, mỗi người đều có hai tay, không cần phải thương hại, hơn nữa, hôn nhân phải dựa trên cùng quan điểm về cuộc sống; thứ ba, cha mẹ Tần có thể ở xa nhìn chứ không thể gần gũi”

Tần Vi Cầm làm giáo viên nhiều năm, bà có sự kiên nhẫn, nói có lý có tình trong giáo dục. Tâm tình của Thôi Chi Phương bị lời ra, vài lần muốn phản bác lại thôi, cuối cùng mẹ cô dùng lý do quan trọng nhất đánh bại cô “Hai người không phải không quen nhau, nếu anh ta coi trọng con thì đã sớm nói ra rồi, so với phụ nữ, đàn ông càng chú ý cảm giác ban đầu hơn”

Thôi Chi Phương buồn bực nửa ngày, may mà Ngô Nhiễm Nhiễm hẹn cô ra ngoài ăn cơm, cuối cùng cũng có người để tâm sự.

“Anh ta không trả lời cô một lần, cũng không cảm ơn?” Ngô Nhiễm Nhiễm ngạc nhiên hỏi

“Ừ, sao lại nhìn tôi vậy?”

Ngô Nhiễm Nhiễm thu hồi ánh mắt, nuốt lời đã ra đến miệng xuống, anh là chính nhân quân tử hay là không hứng thú với Thôi Chi Phương? Rồi cuộc là anh ta với chị họ Thôi Chi Phương ở bên nhau, mà Chu Kiều đối với anh ta cũng tốt “Theo tôi thấy chân trời nào không có cô thơm, >>> ba chân khó tìm, người hai chân dễ thấy”

“Tôi biết” nhưng vẫn cảm thấy mất mát

Thôi Chi Phương nói “Thật ra tôi đoán được mẹ tôi sẽ nói gì. Mười năm nay tai tôi nghe đầy những lời như vậy, không cần bà nói tôi cũng hiểu”. Cuộc sống ổn định nhưng hết năm này qua năm khác, cô cảm thấy thanh xuân của mình không thú vị.

Ngô Nhiễm Nhiễm không dám xúi giục Thôi Chi Phương chủ động hơn với Tần Vũ Tùng, nếu Chu Kiều biết có tức giận không? Cô thử thăm dò “Nếu anh ta đã có bạn gái, cô có mừng cho anh ta không?”

Thôi Chi Phương nhìn cô “Ý cô là gì? Cô biết được chuyện gì?”

Ngô Nhiễm Nhiễm lắc đầu “Tôi không biết”

Thôi Chi Phương nghĩ Ngô Nhiễm Nhiễm một mồi khi nghe nhắc đến Tần Vũ Tùng, từ quan điểm một người bạn, không có lý do gì để thăm dò mình. Cô hỏi “Sau tết cô sẽ đi làm việc với chị họ tôi thật sao?”

Ngô Nhiễm Nhiễm đang nghĩ đến Chu Kiều, nghe Thôi Chi Phương hỏi, trốn tránh nói “Vâng, tôi với Cát Tiểu Vinh có thể gặp nhau mỗi ngày”

Thôi Chi Phương cười “Có thật sự yêu rồi?”

Ngô Nhiễm Nhiễm cũng cười “Nói sớm vậy làm gì, tôi đắc tội Cổ Đông Hải, dứt khoát chạy trốn cho xa, tránh việc anh ta tìm tôi gây phiền phức”. Thôi Chi Phương hâm mộ nói “Việc kia cô làm rất hay, tôi cũng không nghĩ cô sẽ đi báo cáo lên trên”

Ngô Nhiễm Nhiễm không dám nhìn mắt cô, đưa ly lên miệng uống rất nhiều nước “Năm mới rồi, đừng nhắc tới anh ta nữa”. Cơ hội đều dành cho mọi người, chỉ là bản thân cô cũng không nghĩ tới tự nhiên trên trời rơi xuống một khoản tiền, lại không có bất kỳ tổn thất gì.

Trà nóng xuống bụng, cô can đảm hỏi “Tình tình chị họ có thể nào?”

Thôi Chi Phương nói “Bình thường khá tốt, chị cười ít nói. Nhưng nghe nói trong công ty cô ấy thuộc loại cây gậy và củ cà rốt, ngay cả chồng cũng không cho mặt mũi, sai lầm cũng bị mắng, cho nên hai người mới ly hôn”. Ngô Nhiễm Nhiễm như có suy nghĩ “Cát Tiểu Vinh không phản nản gì nhiều, chắc cô ấy đã mệt mỏi”. Thôi Chi Phương động viên “Đừng lo lắng, tôi khẳng định chị ấy không phải là ông chủ khó nhất. Chị sợ cô và Cát Tiểu Vinh ở chung thời gian dài, lâu ngày lại thấy...”

Ngô Nhiễm Nhiễm háng giọng “năm mới đừng nói những việc xấu, bây giờ tôi thấy anh ấy rất tốt”

Thôi Chi Phương cười không nói, lúc trước Ngô Nhiễm Nhiễm với Cổ Đông Hải lúc mới ở bên nhau, cũng là xem anh ta rất thuận mắt, cô còn hưng phấn khoe với Thôi Chi Phương “Cô đoán được chúng tôi làm gì không? Lúc đi làm anh ta đưa tôi đi xem phim, còn làm ờ rạp chiếu phim nữa, rất sợ hãi mà lại rất kích thích, rất tuyệt”.

“Tết không về nhà ba cô không mắng sao?”

“Ba tôi, ông ta tái hôn nên còn mong tôi đừng xuất hiện trước mặt ông ấy nữa, chỉ cần gửi tiền về đúng thời gian là được” Ngô Nhiễm Nhiễm nói một cách khinh bỉ “Ông ta nói đã giữ cho mẹ tôi 6 tháng là đủ”. Thôi Chi Phương biết mẹ Ngô Nhiễm Nhiễm đau ốm nhiều năm, đến cuối năm ngoái thì đi, tình cảm Ngô Nhiễm Nhiễm với gia đình rất xấu, cho nên cũng không muốn nói nhiều đến chuyện này.

Suy nghĩ mãi cũng không biết nói thêm gì, cuối cùng Ngô Nhiễm Nhiễm lên tiếng phá vỡ sự im lặng “Mùng 6 tôi với Cát Tiểu Vinh đi Nam Thông. Cảm ơn cô, chúng ta tuy là đồng nghiệp thời gian ngắn nhưng cô là cô gái tốt. Nghe tôi nói đi, theo lời mẹ cô tìm một người thích hợp, đừng nghĩ đến Tần tổng nữa”

Thôi Chi Phương nghe cô nói hơi mùi lòng “Anh ấy không để ý đến tôi là vì thấy tôi còn trẻ, chưa có gia đình, sợ tôi không chín chắn sao?”

Ngô Nhiễm Nhiễm khuyên nhủ “Cho dù vậy thì thế nào, cô cũng đừng nghĩ nữa, không nghĩ đến thì mới có thể quên”

Mùng 4 Chu Kiều quay về nhà. Cô đi xuống cầu thang, quay lại nhìn Tần Vũ Tùng vẫn còn đứng ở cổng soát vé. Thấy cô quay đầu lại, anh cười với cô. Nhìn theo bóng dáng cô biến mất, anh xoay người lái xe quay về Thượng Hải, nhàn nhã chơi ở Tô Châu hai ngày, rồi quay lại công việc của mỗi người.

Khi xe vẫn còn trên đường cao tốc, điện thoại reo, anh ấn loa, giọng nói đầu dây bên kia vang lên trong xe “Chắc chắn anh ta đã giả mạo lý lịch, có thể do bên sản đầu người rất muốn thúc đẩy việc này nên lúc kiểm tra đã giúp anh ta che giấu việc này”

Tần Vũ Tùng nhìn về phía trước, con đường thông thoáng.

Quả nhiên. Anh có cảm giác hơi lạ về ông Vương kia. Một người giao thiệp nhiều sẽ không như vậy, đó không phải là theo nguyên tắc của các tập đoàn, công ty lớn, tuy không đến mức là những công ty tư nhân đơn giản bình thường. Thật kỳ lạ.

Nhưng không gấp, cái chính không phải là ông Vương, mà là người đã đưa ông ta đến. Nếu không có ông Vương, cũng sẽ có ông Triệu ông Lý nào đó, cho nên làm sao để có thể dẫn lửa cháy lan ra?

Cúp điện thoại, anh trầm tư suy nghĩ một lúc lâu mới cảm di động, bấm phím tắt gọi một số điện thoại. Ngay sau khi cuộc gọi vừa xong, điện thoại lại reo lên, lần này là mẹ anh “Mẹ gọi hỏi trước ngày mai ăn trưa với con được không?”. Làm sao nói không được, Tần Vũ Tùng hỏi mấy giờ, ăn ở đâu, cần chuẩn bị những gì.

Mẹ anh tức giận “Chỉ cần con tới là đủ”

Tần Vũ Tùng gạt mình “Mẹ ơi, đừng sắp xếp xem mặt, con không muốn kết hôn”

“Chúng ta không quản con, cứ yên tâm, mặc kệ con với bạn gái con muốn làm gì làm. Ngày mai ba mẹ có hẹn với bạn ăn cơm, con làm tài xế đưa đón, trả tiền là được rồi”

Thôi Chi Phương có vài phần ngoài ý muốn, mẹ đã không cho mình và Tần Vũ Tùng gần gũi nhưng sao lại đồng ý đi ăn cùng ba mẹ anh? Tất Vi Cẩm nói “Ăn bữa cơm để dứt khoát rõ ràng với giáo sư Tần cũng tốt, Chi Phương, con biết ý của mẹ rồi nên chú ý cách cư xử của con đi”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bữa ăn

Chu Kiều chỉ ở nhà 24 giờ, hôm sau xách túi lớn túi nhỏ đi đến đường sắt cao tốc Thượng Hải. Đây đều là quà của mẹ gửi đi. Xuống xe ở Hồng Kiều, đến nhà đi gửi quà. Đi đã không về quê mấy năm nay, kéo cô lại hỏi chuyện. Chu Kiều hiền lành ngồi lại, cả người như chia làm hai, một nửa đáp lời đi “à, dạ, họ già rồi...”, nửa kia ngồi tính toán công việc ngày mai bắt đầu như thế nào...

Tới giờ ăn trưa, Tất Vi Cẩm gạt mình, họ còn hẹn với bên nhà giáo sư Tần, nhưng cháu gái rất lâu mới đến một lần, không lẽ cơm cũng không mời. Nhưng hôm nay là người bên kia làm chủ, không có lý gì người làm khách còn mang thêm khách đến. Chu Kiều quan sát, nhay bên nói mình có việc gấp phải đi. Tất Vi Cẩm lấy quà cho Chu Kiều mang về, người của bên nhà Tần đến. Chỉ có Tần Thụy Sinh và Hà Nham lên lầu, Tần Vũ Tùng ở đợi trong xe.

Nghe giọng nói Tần Thụy Sinh già nhưng có lực, Chu Kiều không ngờ lại gặp ba mẹ anh ở đây. Bọn họ còn đang bận rộn chào hỏi, Thôi Chi Phương nhẹ giọng giới thiệu ngắn gọn cho cô biết. Thường nghe nói con trai giống mẹ, Tần Vũ Tùng lại giống ba hơn, nhất là đôi mắt, có thể hình dung anh của 30 năm sau sẽ y như vậy, nhưng có lẽ anh sẽ nhiều hơn ba mình việc hay giận dỗi. Mà ai biết được, Tần Thụy Sinh trẻ thích hôn dỗi hay không. Chi không ngờ rằng mẹ Tần Vũ Tùng có khả năng giao tiếp vậy, nghe nói Chu Kiều là cháu của Tất Vi Cẩm thì rất nhiệt tình chào hỏi “Chúng ta cùng nhau đi ăn bữa cơm, có vội gì cũng phải có thời gian ăn uống chứ”

Tất Vi Cầm chợt nghĩ ra, chị bà đã nói qua điện thoại nhờ bà giúp xem những ứng cử viên phù hợp cho Chu Kiều, cháu gái và Tần Vũ Tùng đều cùng trang lứa, đã ly hôn và đều không có con, đúng là vừa một đôi. Lập tức mặc kệ Chu Kiều từ chối, Tất Vi Cầm nhất định lôi kéo cô cùng ra cửa đi chung.

Tần Vũ Tùng ngừng xe ở đầu đường vào tiểu khu, trên đường đến đây anh đã biết người quen là Thôi Chi Phuong, nhưng không nghĩ tới có cả Chu Kiều. Mặc dù biết Thôi Chi Phuong là em họ Chu Kiều nhưng mới đưa cô về nhà hôm qua, hôm nay lại xuất hiện ở đây. Hai người tầm mắt giao nhau, cảm xúc có chút hỗn loạn, như tivi chuyển kênh đột ngột từ trình diễn thời trang hiện đại bỗng nhảy đến bộ phim đạo đức gia đình.

Nhiều người không đủ chỗ ngồi, Chu Kiều ước gì có thể thoát ra tình cảnh này, nhưng Tất Vi Cầm càng nghĩ càng thấy hai người phù hợp nên nói Phuong Phuong và chị họ đứng chờ đi đôi sau, mấy người già mới cho rộng rãi thoải mái. Ba người trẻ tuổi bị bốn người lớn chỉ huy đến choáng váng, vài phút sau, Tần Vũ Tùng chờ 4 người lớn đi, bỏ lại Chu Kiều với Thôi Chi Phuong ven đường.

Ngay lập tức Thôi Chi Phuong cũng hiểu ý mẹ, bà muốn kéo sự chú ý đến Chu Kiều, cô cũng nhảy bén phát hiện trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Tần Vũ Tùng và Chu Kiều có sự ăn ý với nhau, nói không rõ là thế nào nhưng hai người mấy lần buột miệng đều không hẹn mà giống ý nhau.

Chu Kiều cũng không suy nghĩ nhiều, cô hy vọng quan hệ với Tần Vũ Tùng càng đơn giản càng tốt. Vừa rồi cùng anh trao đổi ánh mắt, cô cảm thấy anh cũng hiểu ý mình, ăn bữa cơm chắc là không thành vấn đề.

Trong chiếc taxi nhỏ, những suy nghĩ chen nhau chặt cứng, bận rộn không ngừng.

Thôi Chi Phuong cố gắng tìm chủ đề phá vỡ sự yên lặng trong xe “Chị, Có Đông Hải, người mà chị gặp trước đó đã bị sa thải”. Ai ngờ nói ra những điều không liên quan gì đến Chu Kiều, thấy Chu Kiều không nói gì, cô muốn bù đắp sai lầm, nhưng lại nói tiếp việc không liên quan “Năm ngoái kinh tế không tăng trưởng, công ty con bên Trung quốc này tình hình kinh doanh không tốt, bên tổng bộ đưa người mới tới”. Chu Kiều khẽ ừ, Thôi Chi Phuong khó khăn lên tiếng “Bây giờ mở nhà máy có rủi ro lắm không? Em nghe mẹ nói đi rất lo”

Chu Kiều đơn giản nói “Chị hiểu rõ”

Năm mới nói điều này chị họ có cảm thấy không may mắn không, Thôi Chi Phuong rất buồn bực vì mình nói chuyện không chút thú vị. Cô mang một cái túi da cừu mềm màu đỏ sẫm, những ngón tay vô thức cào đây túi. Ai biết cái túi không chịu được rách ra một lỗ. cô rất thích cái túi này, lúc mua mất mấy ngàn tệ, cảm giác tội tệ ập xuống, Thôi Chi Phuong mặt trắng bệch, thiếu chút nữa là òa khóc. Chu Kiều vội vàng nói “Cũ không đi mới không đến, đi đến cửa hàng mua lại cái khác, chị mua cho em”.

Thôi Chi Phuong chớp mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, lòng lại càng buồn, có tiền đúng là tốt, muốn cái gì là có cái đó lại không cần nhìn ánh mắt cha mẹ, mọi thứ trong tầm tay.

Vất vả cũng đến nơi ăn cơm, hai người nhìn thấy Tần Vũ Tùng đứng ở cửa chờ. Lúc xuống xe Chu Kiều cần không cho Thôi Chi Phuong trả tiền “để chị trả”.

Thôi Chi Phuong xuống xe, Tần Vũ Tùng bước lại gần đón, cô hỏi “Họ đã ngồi rồi à?”. Hỏi xong mới thấy là vô nghĩa. Mà anh cũng dường như không nghe thấy, tầm mắt rơi vào người còn đang ở trong xe. Thôi Chi Phuong quay đầu đi vào bên trong, nghĩ Tần Vũ Tùng sẽ đi theo chỉ đường, ai ngờ quay lại mới biết sau lưng không có ai.

Cô không biết gian nào nhà họ Tần đặt, ở hành lang đi qua đi lại mấy vòng rồi định sẽ gọi cho mẹ. Vừa lấy điện thoại ra thì Tần Vũ Tùng và Chu Kiều vào tới “Tôi đoán cô không biết đường đi”. Thôi Chi Phuong đi cùng hai người, cảm thấy mình như đứa trẻ nóng nảy, thậm chí còn bị người lớn bắt gặp, không biết làm gì để bình tĩnh lại, càng nghĩ lại càng thấy lúng túng. Cô bước vào gian phòng riêng, ngồi xuống ghế bên cạnh Hà Nham, không để ý đến ánh mắt mẹ mình.

Thôi Chi Phuong vừa ngồi xuống, Hà Nham đã lấy trà nóng rót cho cô một ly, lại hỏi cô thích ăn gì. Tất Vi Cầm nói vài câu việc Thôi Chi Phuong chiếm ghế của con trai, bị Hà Nham chặn lại “Tôi có hai đứa con trai, tôi thích có bé như Phuong Phuong, cô cho tôi mượn con gái một thời gian đi”. Chu Kiều với Tần Vũ Tùng ngồi song song, bên cạnh Tất Vi Cầm. Một người nói chuyện với đi về thời tiết Chiết Giang, một người nói chuyện với cha Thôi Chi Phuong về thời tiết Thượng Hải.

Thôi Chi Phuong ngồi đối diện, thấy ánh mắt hai người giao nhau khi đưa đồ ăn đồ uống, cô hỏi “Chị họ, lần này về có gặp anh rể không?”. Tất Vi Cầm vội ngắt lời cười nói “Giáo sư Tần, Chu Kiều chúng tôi là nữ trung hảo kiệt, bây giờ đang ở Nam Thông tham gia vào ngành công nghiệp, chuẩn bị thành bà chủ xây dựng nhà máy, đã được giới thiệu trên báo nhiều lần”.

Tần Thụy Sinh nghe xong rất hứng thú hỏi nhiều câu, Tất Vi Cầm nhân cơ hội nói với Chu Kiều “Giáo sư Tần là một sinh viên vào những năm 1950, học ngành kỹ thuật, năm đó làm giáo sư nếu không chắc chắn sẽ là một kỹ sư cao cấp. Nhà họ phần gia đình trí thức, trong nhà rất dân chủ và khoa học”

Hà Nham nhìn Chu Kiều không có vẻ một người phụ nữ mạnh mẽ, tò mò hỏi “Cô là hai vợ chồng xây dựng nhà máy, trong nhà không có ai hỗ trợ sao?”. Chu Kiều mỉm cười “Đì à, cháu chỉ làm một mình”. Hà Nham nói “Sao chồng cô không giúp đỡ, vất vả quá”, Chu Kiều bình tĩnh “Chúng cháu đã ly hôn”

Bạn đang đọc truyện *Tài Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tạm biệt

Gian phòng nhỏ im lặng vài giây, vừa lúc người phục vụ mang món ăn lên. Hà Nham mời mọi người dùng bữa. Tần Vũ Tùng lấy đĩa đuông tách cá hấp, đưa chúng cho Chu Kiều. Đó là món cá yêu thích của cô, được hầm với nước sốt ngon. Cô mỉm cười biết ơn với anh, anh cười lại.

Chu Kiều ăn cá, ngồi đoan chính, tay đặt trên đầu gối, đáng lắng nghe mọi người nói chuyện. Bất ngờ tay trái Tần Vũ Tùng dưới gầm bàn nắm lấy tay cô. Tay anh rất lớn, lòng bàn tay ấm áp, Chu Kiều hơi dùng lực muốn rút tay ra, nhưng anh đã nhanh chóng nắm lấy tay phải của cô. Cô lại động đậy, sợ người khác phát hiện.

Mọi người đang nói chuyện với nhau, Chu Kiều liếc nhìn anh. Trên bàn anh và Tần Thụy Sinh, Thôi Chi đang nói về chế độ bảo hiểm y tế của những người về hưu, nói đến khí thế ngất trời. Nhưng như thể nhận được tín hiệu của cô, anh quay đầu lại chạm vào ánh mắt cô, như những ngôi sao lấp lánh vụn vỡ.

Chu Kiều cúi đầu, may mà anh chỉ lặng lẽ nắm tay cô, không làm gì thêm. Bàn có bảy người, Tất Vi Cầm, Hà Nham và Thôi Chi Phuong nói đến phim truyền hình nổi tiếng gần đây, từ cốt truyện đến diễn viên đều rất hấp dẫn, cũng càng nói càng say sưa, chỉ còn Chu Kiều không tham gia đề tài nào. Tất Vi Cầm đang nói chợt nhớ cháu gái bị bỏ quên, lấy chén canh hoa quả hạt để đưa tới trước mặt Chu Kiều. Người lớn có lòng, Chu Kiều phải nhận, hơn nữa phải đưa cả hai tay nhận mới đủ lễ phép.

Hết lần này đến lần khác, tay Tần Vũ Tùng cứ im lặng nắm tay cô mặc dù anh không nhìn cô.

Chu Kiều không nói gì, lặng lẽ lấy món ăn nhẹ giống như tôm chiên cầm ở tay. Tay Tần Vũ Tùng lại đưa tới, chỉ bắt được một vật tròn tròn ẩm ẩm, đưa lại không được đành phải ăn luôn.

Ăn com xong, Tất Vi Cầm khẳng khẳng không cần tiền, bọn họ tự về. Không đợi Chu Kiều mở miệng, Tần Vũ Tùng nói “Cô với chúng tôi tiện đường. Tôi đưa ba mẹ về rồi đưa cô về luôn”. Chu Kiều luôn cảm thấy anh có sao nói vậy, không nghĩ cũng có thể già vờ vậy.

Tần Thụy Sinh đề nghị hai người phụ nữ ngồi ghế sau, Hà Nham ngồi xuống trước, khi Chu Kiều ngồi xuống, Hà Nham đột nhiên nhận ra đôi giày của cô rất quen mắt, trong lòng nảy lên một nhịp “Cô Chu tự mình làm chủ, thời gian làm việc có tự do thoải mái không?”, Chu Kiều nói “Có thể”. Tần Thụy Sinh có ấn tượng tốt với Chu Kiều, từ phía trước nói xen vào “Cô ấy xây dựng cả một nhà máy, có phải quây bán quả vật đầu, làm gì có thời gian rảnh rỗi. Vũ Tùng làm công, mỗi ngày chỉ cần bán thời gian làm việc cho ông chủ, hết giờ làm thì làm việc của mình. Chỉ sợ Tiểu Kiều một năm 365 ngày đều bận rộn, không đi làm cũng phải suy nghĩ việc làm, không thật sự có thời gian nghỉ ngơi”. Ông theo cách Tất Vi Cầm gọi Chu Kiều là Tiểu Kiều, Tần Vũ Tùng cảm thấy ông già cũng khá hiền lành.

Chu Kiều nói “Nếu không đi công tác thì không sao”

Hà Nham thăm dò “Làm chủ cũng không thể quyết định thời gian công tác của mình? Dù sao không phải đến giao thừa còn chạy bên ngoài chứ? Người nhà không có ý kiến gì sao?”

Tần Vũ Tùng nói “Mẹ, giao thừa hay bình thường có khác gì nhau, người nhà mà còn không thông cảm thì ai thông cảm?”

Hà Nham ừ một tiếng, không nói thêm gì trong khoảng thời gian dài.

Tần Vũ Tùng đưa ba mẹ về đến nhà, xe ra khỏi tiểu khu liền dừng xe bên lề đường. Anh cúi xuống mở cửa ghế phụ, vỗ vỗ lên ghế. Chu Kiều ưỡ oài đáp “Không”, Tần Vũ Tùng quay lại nhìn cô “Anh ôm em lên phía trước”. Chu Kiều thấy anh không phải nói đùa, đành làm theo lời anh.

Đêm qua cô ngủ không ngon, vất vả mới được yên tĩnh, dựa vào lưng ghế muốn ngủ bù.

Tần Vũ Tùng mở nhạc, đó là album nhạc rock n roll, âm thanh làm Chu Kiều giật mình. Cô với tay chuyển sang radio, ai ngờ lại là bài hát “Mở cửa liền nhìn thấy núi, ta thấy núi chính là núi, vốn dĩ rất đơn giản, không tìm rắc rối cho mình...”

Mấy chữ cuối kéo dài vang vang đem con buồn ngủ của cô xua đi.

Tần Vũ Tùng hỏi “Sao em lại về?”, Chu Kiều tức giận “Tặng quà tết cho dĩ”

Tần Vũ Tùng dùng đuôi mắt nhìn sắc mặt cô “Vừa rồi anh muốn nói cho mọi người quan hệ của chúng ta”. Chu Kiều cúi đầu, không biết đang nhìn gì, cũng không nói lời nào. Anh nói “Nhưng anh không biết em không bằng lòng không”.

Chu Kiều vẫn không nói, Tần Vũ Tùng tự giễu “Anh biết em không muốn”.

Anh đã nỗ lực kiềm chế bản thân để không nói ra vào lúc đó. Chu Kiều trầm mặc không nói, cô không phải người ngốc, tình hình trên bàn cô đều hiểu.

Tần Vũ Tùng chậm rãi nói “Nếu nhất định phải tìm người kết hôn, anh sẵn sàng ở bên em”

Chu Kiều quay đầu nhìn ra cửa sổ “Hôm nay vì phải kết hôn mà kết hôn, ngay mai vì con mà sinh con, em không muốn”.

Không đợi cô nói tiếp, Tần Vũ Tùng vội vàng cướp lời “Chúng ta tiếp tục tình trạng hiện giờ”. Anh gần như cảnh cáo nói “Đừng đưa ra quyết định thay anh, hiện tại rất tốt, anh rất thích”

Quay trở lại nhà, anh xắn tay áo chuẩn bị nước tắm cho cô, còn bỏ thêm muối tắm.

Chờ đến lúc Chu Kiều cả người ẩm sục bước ra, thấy anh đang lau giày cho cô.

Cô hơi kinh ngạc “Anh làm gì vậy?”

Anh nửa đau lòng nửa ghét bỏ “Có người phụ nữ nào thiếu chú ý như em, mỗi ngày đều đi một đôi giày”

Chu Kiều rất buồn ngủ, giải thích một câu “Em thay vớ mỗi ngày mà”. Cô không muốn vì mấy đôi giày mà đi đến đâu cũng phải vác theo vali thật lớn. Anh cúi đầu lau giày “Đi ngủ đi”

Cô nằm xuống liền ngủ ngay.

Cũng không biết ngủ đến khi nào, điện thoại reo không ngừng, cô tưởng là của Tần Vũ Tùng nên quay mặt ra kêu anh. Anh lên tiếng nhưng tiếng chuông vẫn kêu, cô không chịu được đành ngồi dậy, phát hiện là của mình “Alo?”

Đầu dây bên kia vang đến một loạt lời nói âm ỉ lộn xộn, Chu Kiều nhắm mắt đưa điện thoại ra xa. Đợi bên kia bình tĩnh lại, Chu Kiều kiên nhẫn nói “Ba ơi, ba đừng nghe tiếng gió tường mưa, mấy năm nay người đến trước mặt nói này kia còn ít sao? Con đã hơn 30 tuổi rồi, con biết...”. Nói chưa dứt lời, đầu dây bên kia lại gầm lên, Chu Kiều thấy đầu như bị đập vỡ, cô không thể chịu nổi nói vừa nhanh vừa vội “Đừng vậy, con thích anh ấy, vì vậy con dùng một số tiền để giúp đỡ anh ấy. Nếu anh ấy thật sự làm ra chuyện đó, con cũng sẵn sàng trả tiền để anh ấy giải quyết”

Tự giải quyết cho tốt.

Chu Kiều có chút ưỡ oài, năm trước cũng như Tết năm nay, ba cô đều nói cùng một câu, không phải là một mẫu cho ba năm chứ. Cô hòng cô hơi khô, điều hòa mở mức 28 độ gió mạnh, thảo nào, ngủ trong này cả buổi chiều tối tối, đương nhiên gió thổi đến khô cổ.

Cô mở cửa đi ra ngoài, cũng không chú ý đến cửa phòng ngủ đã được khóa.

Trên ghế sofa là mẹ của Tần Vũ Tùng.

Thường nói tận mắt chứng kiến với nghe nói là khác nhau, Hà Nham nhìn Chu Kiều còn nhập nhèm buồn ngủ bước ra. Bị bắt gặp, người phụ nữ trẻ vẫn bình tĩnh tự nhiên, rút cuộc cuộc sống của cô gặp bao nhiêu chuyện mà có thể gặp biến không loạn như thế này. Hà Nham cũng tự phục bản thân, có thể bình tĩnh chào hỏi cô.

Chu Kiều rót một ly nước ấm rồi trở lại phòng. Cô chán nản ngồi ở mép giường, đột nhiên lại muốn cười. Ai nói nam nữ bình đẳng, Từ Thao ở bên ngoài có người khác, đến lúc cô biết thì đứa trẻ cũng đã được sinh ra rồi, mọi người vẫn thấy cô cũng có trách nhiệm “Nếu cô thật sự vẫn luôn không biết, vậy cô cũng có vấn đề”. Cô bây giờ độc thân, tìm một người độc thân như mình, lén lút, nhưng thậm chí cách xa mấy trăm km.

Cô uống nước, nằm lại giường, kéo chăn tiếp tục ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, anh ngồi xuống bên cạnh cô. Cô ôm eo anh, anh sờ tóc cô rồi nằm xuống. Trong phòng không có ánh sáng nhưng cô đưa tay chạm vào cằm anh một cách chính xác, ở đó vừa mới mọc một lớp râu mỏng. Anh nắm tay cô, hôn lên trán cô, thay cô sửa lại chăn phía sau cổ cô. Cô không nhúc nhích, dán mặt vào ngực anh lắng lắng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, trước khi đồng hồ reo Chu Kiều đã dậy. Cô nhẹ nhàng đi rửa mặt, lúc mang giày mới thấy đôi giày hơi cũ đã được Tần Vũ Tùng lau chùi đến sạch sẽ, mỗi nếp gấp đều rực rỡ hẳn lên.

Thật là.

Lãng phí thời gian.

“Em đi à?” không biết anh dậy lúc nào

“Ừ” cô đứng lên

Cô đứng đến mũi anh, độ cao vừa vặn để hôn môi. Vì vậy lần đầu tiên gặp gỡ, anh thử thăm dò hôn xuống, cô không từ chối mà ngược lại còn ngược lên. Nhưng họ không chỉ là đàn ông và phụ nữ, hai người muốn ở bên nhau, còn quá nhiều mặt khác.

Chu Kiều đưa tay ra “Tạm biệt”

Tần Vũ Tùng nhìn bàn tay kia, vươn tay ra “Tạm biệt”

Để đôi bên cùng tốt, có lẽ tạm biệt còn có thể làm bạn bè.

Cát Tiểu Vinh lái chiếc xe cũ của Chu Kiều chờ bên ngoài khu nhà. Ngô Nhiễm Nhiễm lo lắng hỏi “Cô ấy có thể sa thải em không?”. Cát Tiểu Vinh kiên nhẫn trả lời “Không đâu”. “Cô ấy hôm nay sẽ đi khỏi công chứ?” “Đi chứ” “Cô giận em không?” “Có thể có một chút” Cát Tiểu Vinh cẩn thận đáp. Ngô Nhiễm Nhiễm khóc cả nửa tối nhưng không chịu nói gì, anh chỉ biết lúc cô vô ý nói vài việc riêng tư của Chu Kiều làm Chu Kiều gặp rắc rối. Anh cũng không biết sao lại như thế nhưng tin rằng chỉ cần công trình cùng quan hệ sẽ không có việc gì.

Thang máy chưa đến.

“Chu Kiều” Tần Vũ Tùng không thể không gọi cô lại. Cô quay đầu “Dạ?”

Anh bước đến, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô không đẩy anh ra.

Đứng, thang máy đến rồi, anh buông cô ra.

Có thể bắt đầu đã nghĩ rằng không lâu dài, cho nên mới hết sức lưu luyến. thang máy từ từ đi xuống, Chu Kiều hít một hơi thật sâu, sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng khi rời đi vẫn cảm thấy buồn, có lẽ anh biểu hiện quá tốt, cô lại quá mức tin tưởng khả năng miễn dịch của mình nên mới vô tình lún sâu vào.

Đây không phải là điều cô muốn, cô nhìn lên, nỗ lực chớp mắt giữ nước mắt không rơi xuống.

Tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Sự thật

Cát Tiểu Vinh lái xe, trong kỳ nghỉ nên cao tốc thông thoáng, bọn họ nhanh chóng đi về Nam Thông.

Chu Kiều ngồi phía sau, sau khi lên xe chào hỏi qua hai người liền nhắm mắt lại. Ngô Nhiễm Nhiễm không biết cô đang tức giận hay nghĩ ngợi, hơn nữa bên cạnh còn có Cát Tiểu Vinh, có nhiều điều muốn nói không tiện nói. Càng thấp thòm càng thấy khó chịu, Tết vừa rồi cô đã gặp ba mẹ Cát Tiểu Vinh, lại càng cộng thêm điểm cho anh ta, nếu vì mình đã lỡ miệng mà... Cô không dám nghĩ đến hậu quả, Cát Tiểu Vinh chú ý đến biểu hiện của cô, ho nhẹ một tiếng, dùng khẩu hình nói “Không có gì đâu”

Nụ cười rạng rỡ của anh xoa dịu tâm trạng cô, Ngô Nhiễm Nhiễm nghĩ, sợ cái gì, càng lo được lo mất càng dễ dàng xảy ra chuyện. Nhưng tuy là nghĩ vậy nhưng cũng không thể buông lỏng hoàn toàn. Hơn nữa, cả đường Chu Kiều không nói chuyện, làm cô không thể suy đoán về ý đó, lòng cứ thấp thòm chột lên chột xuống.

Tối công trường, xe ngừng nơi khô ráo an toàn, bảo vệ đặt những viên đá nhỏ dẫn đến văn phòng tạm thời. Chu Kiều sai bước đi trước, Cát Tiểu Vinh dẫn Ngô Nhiễm Nhiễm theo sau, vừa đi vừa giới thiệu cho cô. Ngô Nhiễm Nhiễm nhìn một vòng, đất đai đã được san bằng phẳng rơi trong tầm mắt “Đây đều là...?” Cát Tiểu Vinh nói đúng “Tất cả trong hàng rào đều thuộc về công ty”. Ngô Nhiễm Nhiễm biết Chu Kiều có tiền, nhưng mảnh đất rộng lớn khác xa sự kích thích của thẻ ngân hàng. Cô nghĩ, không có gì lạ khi mọi người có tiền đều muốn có, hiệu ứng hình ảnh thực sự khác biệt.

Một vài cánh chim trắng bay trên bãi cỏ đằng xa, Ngô Nhiễm Nhiễm túm lấy tay Cát Tiểu Vinh, chỉ cho anh “Chim gì vậy?”, Cát Tiểu Vinh đặt tay lên trán nhìn hai phút “Chim to”. Ngô Nhiễm Nhiễm tức giận ngắt tay anh “VẬY CŨNG NÓI”

Ngô Nhiễm Nhiễm đã chuẩn bị chịu khổ, cho nên mặc cái áo khoác hơi cũ, văn phòng mới biết điều hòa không khí có ở cả trước sau, đang hướng ra ngoài đưa luồng không khí ấm. Chu Kiều cởi áo khoác, một người dọn bàn, Cát Tiểu Vinh nhanh chóng đỡ lấy, đưa đến chỗ định cho cô ngồi.

Sau nửa giờ dọn dẹp, Chu Kiều sắp xếp Ngô Nhiễm Nhiễm ngồi phía sau quầy thu ngân, hậu cần tài chính ngồi gần nhau, Cát Tiểu Vinh và Chu Kiều ngồi ở phòng khác. Có một giỏ đựng nón bảo hộ ngay lối đi, sát tường là máy in và máy photocopy, còn có máy vẽ bản đồ. Tuy mặt đất là sàn xi măng, làm phẳng cũng không tốt lắm nhưng nhìn qua cũng giống bộ chỉ huy xây dựng cơ bản.

Cát Tiểu Vinh thức thời tránh ra ngoài, Ngô Nhiễm Nhiễm biết sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chủ động đến cạnh bàn Chu Kiều “Chu tổng, cô có thời gian không?”. Chu Kiều chỉ chỉ máy in, bên đó giấy đang chạy ra, Ngô Nhiễm Nhiễm vội qua lấy, là quy định của công nhân ở mỗi vị trí công việc.

Chu Kiều đẩy máy tính sang một bên, hơi hất cằm với Ngô Nhiễm Nhiễm “Ngồi đi”

Tài khoản hiện tại là do Chu Kiều quản, nhân viên thu ngân chỉ chịu trách nhiệm chạy việc ngân hàng và thanh toán tiền mặt, Ngô Nhiễm Nhiễm đến có thể tiếp nhận công việc cùng sổ sách. Ngô Nhiễm Nhiễm có hơi lo lắng “Trước kia ở công ty sử dụng phần mềm do tập đoàn yêu cầu, không sử dụng phần mềm tài chính chung thông dụng”. Chu Kiều xua tay “Nguyên tắc tương tự, đừng hỏi tôi”

Giao công việc xong, Ngô Nhiễm Nhiễm nghĩ thầm nếu đã phải cô xuống dưới thì chắc không đuổi cô rồi, ngẩng đầu lên nói “Chu tổng, tôi báo cáo việc tối qua”

Tối qua khoảng 7h Thôi Chi Phương điện thoại cho cô phàn nàn, trò chuyện hơn một giờ. Cô đã không kiềm được đem việc Chu Kiều cho cô một khoản tiền để đem sự việc Cổ Đông Hải báo lên trên “Không phải những gì cô nghĩ, họ là người có giao tình rất sâu. Nếu không sao chị họ cô lại đem tiền túi giúp Tần tổng giải vây, còn lưu ý đến thẻ điện của anh ấy, không cho tôi nói ai đã hỗ trợ anh ấy”

Đến lúc 10h, khi cô đã ngủ, Thôi Chi Phương lại điện thoại tới nói gấp rắc rối.

“Tôi không biết cô ấy đáp sai ở đâu, nhưng mà sự việc lan truyền. Cô ấy gọi hỏi tôi giờ phải làm gì, mẹ của Tần tổng đã biết, mẹ cô ấy cũng biết, ba mẹ chị cũng biết. Tôi muốn nói với chị nhưng tôi không dám...”

Sớm đoán trước một phần sự việc, quả nhiên sự thật cùng với suy đoán của cô cũng không sai nhiều, Chu Kiều lắng lắng nghe Ngô Nhiễm Nhiễm nói “Tôi thấy chị bị úy khuất, nhất thời xúc động nói ra...” trong lời nói của cô mang ý xin lỗi, Chu Kiều gỡ nhẹ vào bàn, ý bảo đừng ở đây “Sắp tới giờ ăn rồi, đi thôi. Buổi chiều lại đây làm quen chứng từ, hôm nay 3h chúng ta tan làm. Công tác cho tốt, ở nơi này của tôi mỗi người đều có ích”.

Lúc trước Ngô Nhiễm Nhiễm đưa ra yêu cầu ngoài tiền còn muốn được sắp xếp công việc, Chu Kiều tuy hơn bất ngờ nhưng cũng không khó khăn. Xem cảm tình Cát Tiểu Vinh với Ngô Nhiễm Nhiễm, để hai người làm chung cũng tốt, có thể cho anh ta càng chăm chỉ hơn, không vì cách xa nhau hai nơi mà phải vướng bận. Thứ hai, tuy Ngô Nhiễm Nhiễm có lịch sử một chân dẫm hai thuyền nhưng ở đây không có người đàn ông nào so sánh với Cát Tiểu Vinh tốt hơn, ở ngay dưới mắt không tin rằng cô nàng còn có thể tác quái.

Khi đăng ký phòng ở khách sạn, Ngô Nhiễm Nhiễm do dự một lúc “Tiểu Vinh với tôi...”, mối quan hệ của cô và Cát Tiểu Vinh rất rõ ràng. Cát Tiểu Vinh là được bao ăn bao ở, bây giờ cô cũng muốn một gian phòng, Chu Kiều có thể xem cô quá mức ra về không?

Chu Kiều đẩy nẫu đăng ký qua “Cô là nhân viên tôi tuyển dụng, cũng có những đãi ngộ cùng cấp”. Ngô Nhiễm Nhiễm ầm ập trong lòng, nhanh chóng điền vào đơn.

Lễ tân giúp họ bố trí phòng ở lầu 3, Chu Kiều vẫn ở phòng cuối cùng.

Đêm khuya tĩnh lặng, tâm tình tương đối phức tạp, thật sự muốn chia ly với anh? Cô không chịu nổi ba mẹ anh, mà anh, ở lại chắc là giận đối? Đưa đi động đến công ty, anh trưng ra bộ mặt lạnh lùng cô vẫn còn nhớ. May mắn là tối hôm qua anh còn kiểm soát tốt, nếu không nửa đêm ầm ĩ sẽ gây rắc rối.

Bên ngoài hành lang có tiếng bước chân nhẹ nhàng, làm gián đoạn suy nghĩ của cô, cửa phòng bên mở ra đóng lại.

Cô thờ dài, tình cảm có lúc tốt cũng có lúc xấu, bất cứ lúc nào cũng nên lưu lại đường lui.

Chu Kiều tăng nhiệt độ lên 2 độ, trong tiếng ầm ĩ của điều hòa mà đi vào giấc ngủ.

Đêm nay không ngủ được còn một người khác, Thôi Chi Phương, từ tối qua đến nay, tai cô luôn nóng lên. Gọi điện thoại cho mẹ Tần tổng, nói cho bà ấy biết Tần tổng trước khi nghỉ tết ở Công ty không thoải mái, rồi nói chuyện anh ấy và Chu Kiều kết giao, “Chị họ cái gì cũng tốt, chỉ là chuyện gì cũng thích làm chữ”; lại điện thoại cho dì, nói cho dì biết chị họ vì người không liên quan lãng phí một số tiền.

Cô cũng không biết mình lấy can đảm từ đâu, giống như những người ngoài cuộc, bình tĩnh và nhiệt tình nói với người khác những việc đó. Có thể khi phát hiện hai người nắm tay nhau dưới bàn, cũng có thể do hai người thường chạm mắt với nhau, đều làm cho cô tự nhiên phát hỏa. Thì ra là vậy! Chị ấy có tiền, anh dựa vào chị ấy vượt qua cửa ải khó khăn, cho nên không quan tâm những lời cổ vũ của cô, thậm chí không trả lời. Người đã có tuổi, quan hệ không còn trong sáng hồn nhiên, luôn là đủ các yếu tố khác nhau.

Cô lạnh lùng nhìn chính mình thêm mắm thêm muối, châm ngòi thổi gió, bỏ điện thoại xuống lại sợ hãi.

Mình đang làm cái gì vậy?

Tuy nhiên, bát nước đổ đi không thể thu về.

Tần Vũ Tùng ẩn giữa chân mày, bị ba mẹ oanh tạc cả ngày mệt mỏi, nằm xuống còn nghe giọng nói bên tai. Anh không hiểu suy nghĩ của họ, không lẽ chỉ có cha mẹ mới là tốt nhất? Nếu sợ không ai tốt, có Chu Kiều đối với anh tốt. Rất tốt...Vô thanh vô tức giúp anh, thậm chí không hỏi ý kiến anh. Anh cười khò, cô suy nghĩ gì, cho rằng anh không chống đỡ được nên cô ra tay?

May mà cô đã quay lại công trường, nếu không... Tần Vũ Tùng đối với mẹ không còn gì để nói. Buổi tối còn một hai chạy tới, báo là phải gấp cô cho bằng được kéo sau này ngồi cùng bàn ăn cũng không biết cô là ai “Cô ấy vội mẹ không vội, cô ấy không tới gặp mẹ mẹ tới gặp cô ấy. Như vậy có bản lĩnh nữ cường, nói cho mẹ nghe con gặp cô ấy ở đâu?”

Anh không thể đuổi mẹ ra cửa, cũng không thể khiến cô chịu thiệt thòi, đành phải tạo màn chắn giữa hai người.

Thích một người, nếu không bảo vệ được cô ấy, ít nhất hãy tôn trọng mong muốn của cô ấy, để cô ấy ra đi.

Điện thoại rung, ai còn gọi điện khuya vậy? Tần Vũ Tùng cầm lấy, là Thôi Chi Phương, cô lại có chuyện gì?

Anh nhún nút nghe.

Cô nói năng lộn xộn, anh hơi đau đầu, thì ra vậy, những cảm giác mơ hồ của những cô gái trẻ, không thể hiểu được có ấn tượng tốt với mình. Cô cho rằng anh là ai, giống như Cổ Đông Hải sao? Một con sâu làm rầu nồi canh. Anh không muốn nghe tiếp, sau này cô sẽ hối hận về những gì đã nói “Bây giờ khuya rồi, mau nghỉ đi, sắp hết kỳ nghỉ rồi”.

Thôi Chi Phương sắp khóc “Trong mắt anh em như thế nào?”, không hề có sự do dự, cô nghe được câu trả lời “Nhân viên tốt, làm việc chăm chỉ, có tính thần trọng nghĩa”. Không phải cô muốn nghe điều đó, cô lắm bầm “Nhưng em cũng là phụ nữ”. Bên kia trả lời rất rõ ràng “Tôi biết. Nhưng trên đời ngoài đàn ông ra thì chính là phụ nữ, cho nên...có gì quan trọng đâu?”

Có tất cả loại người trên thế giới này, cho dù có vẻ bên ngoài tương tự, nhưng cô ấy là cô ấy.

Tần Vũ Tùng mở rèm cửa, thành phố đã ngủ say, cô chắc là cũng đã ngủ từ sớm.

Một cái hắt xi là có người nhớ cô, hai cái là có người rất nhớ cô, ba cái là bác sĩ nhớ cô

Chu Kiều dề mồi lại, ngửa đến muốn chảy nước mắt.

Trời ơi, tại sao lại bị cảm trong lúc này? Cô còn muốn tuyển dụng nhân sự, muốn đầu thầu mở thầu, việc của cô còn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Lo lắng

"Tâm không lo lắng, không lo lắng cổ,..không có khủng hoảng, rời xa mộng tưởng điên đảo..."* Chu Kiều lẩm bẩm đọc, Kỷ Giai Như đã dạy cô lúc nào không ngủ được thì làm như vậy, chắc chắn sẽ ngủ được và ngủ ngon. Đầu năm Kỷ Giai Như điện thoại chúc Tết, lúc cô và Tần Vũ Tùng đang đi dạo bên bờ hồ. Anh nắm tay cô. Không biết là mưa bụi hay hơi nước, lúc trở về khách sạn lông mi anh phủ đầy hơi nước. Lông mi anh dài, đôi mắt nâu thẫm, đôi môi đầy đặn.

Ngừng lại, tiếp tục "Rời xa mộng tưởng điên đảo..."

Từ "Anh sẽ không cưới em, cho dù đã "làm" nhiều lần" cho đến "Nếu nhất định phải tìm người để kết hôn, anh sẵn sàng ở bên em", mức độ nói chuyện khó nghe đã được cải thiện, nhưng vẫn còn sự miễn cưỡng, cũng đâu phải bị kéo lên chiến trường?

"Không khủng hoảng, rời xa mộng tưởng điên đảo..." không phải nói thuốc cảm cũng giống thuốc ngủ sao? Tại sao không thấy tác dụng? Chu Kiều muốn uống nước. Bình nước nóng để ở đầu giường, cô đã kêu Cát Tiểu Vinh đem đến. Bàn cạnh giường để thuốc, ly nước, khăn giấy, mi ăn liền, bánh ngọt. Cô không cần Ngô Nhiễm Nhiễm chăm sóc, không phải chỉ bị cảm thôi sao, uống nhiều nước, ngủ nhiều hơn thì sẽ tốt thôi.

Nước trong ly đã lạnh, uống vào lạnh cả miệng xuống đến bụng. Chu Kiều cả người không còn sức lực, nghe hơi thở mình cũng nóng hổi, có thể nghe tiếng thở nặng nhọc của chính mình. Cô đặt nhiệt kế đo độ dưới nách, 39.3 độ. Có cần cộng thêm 5 độ không? Chắc không cần, quần chân kỷ vậy quá nóng rồi. Cô kéo chăn ra, lại thấy lạnh, toàn thân đau nhức.

Chu Kiều ngồi dậy, lấy nước lạnh uống thêm viên thuốc hạ sốt. Mới uống thuốc xong không thể nằm, cô dựa vào đầu giường ngẩn ngơ suy nghĩ, công ty chắc sẽ không có việc gì. Lần này cô đã học được việc quản lý theo như các công ty lớn, mọi công việc thực hiện theo quy tắc quy trình làm việc, không cần việc gì cũng phải có chủ có mặt xử lý. Cũng may là lượng lao động tại chỗ có sẵn, nhân sự mỗi vị trí cũng đã sắp xếp bố trí xong, hơn nữa bây giờ công việc cũng chưa nhiều lắm. Sắp xếp khối lượng công việc hợp lý sẽ không làm ai bị quá mệt mỏi hoặc quá nhàn rỗi. "Tâm không lo lắng..." những người không hiểu việc nghỉ ngơi cũng không hiểu công việc, thư giãn, buông tay.

"Chu Kiều, lòng em tàn nhẫn, anh ra tay tàn nhẫn, trời sinh một đôi", Từ Thao đã nói những lời này khi đã say rượu. Không thể quay lại, không cần nghĩ đến anh ta! Nghĩ nhiều đến những việc khiến cô phải hận, cô cắn tay anh, máu đầy miệng.

Không hồi hận "tâm không lo lắng..."

Chu Kiều rúc trong ổ chăn, cuộn thành một cục, sắp đi vào giấc ngủ thì có điện thoại "Tiểu Kiều, đi đây, cháu có bận không?"

Chu Kiều cố làm mình tỉnh táo hơn "Không sao, có việc gì không đi?". Dĩ nhiên mấy lời khách sáo, Chu Kiều không nghe lọt lời nào, những người lớn tuổi đều như vậy, nói năng lòng vòng không đi thẳng vào vấn đề. Cuối cùng mới đi tới chủ đề chính "Phương Phương không chịu đi làm, cháu với nó cỡ tuổi nhau, giúp đi nói chuyện với nó được không?". Chu Kiều từ chối theo bản năng "Có thể do mệt mỏi, em ấy có thể tự điều chỉnh, không cần quá lo lắng". Dĩ nhiên không buông tha "Tiểu Kiều, từ nhỏ cháu đã là người chị xuất sắc nhất, năng lực mạnh mẽ, tiếng nói có trọng lượng, đi biết cháu làm những chuyện lớn lao. Giúp đi khuyên em họ cháu, nó bị đi chiều chuộng hư rồi, quá hiếu thắng, giải quyết vấn đề không được thì đi vào ngõ cụt. Nếu nó có xúc phạm cháu, thì vì tình cảm với dì mà tha thứ cho nó, sau này chúng ta già rồi, cũng phải dựa vào chị em nâng đỡ nhau"

Chu Kiều còn có thể nói gì?

Thôi Chi Phương nói chuyện như đang ngắm vật gì, lúng búng nhỏ tiếng kêu chị họ rồi im lặng.

Chu Kiều đau đầu muốn nứt ra, nhưng đã đồng ý đành phải thử "Dì muốn chị nói chuyện với em, nhưng chị nghĩ coi chuông cần tìm người cột chuông. Người hiểu em nhất chính là em, người khác nói gì cũng là thừa. Cho dù có tâm sự nhưng việc đi làm, ăn uống không mâu thuẫn nhau, có thể đi làm và vẫn suy nghĩ về mọi thứ. Đừng để những người quan tâm phải lo lắng, chúng ta không phải là những đứa trẻ lên năm lên ba".

Thôi Chi Phương đau đớn, hồi hận. Cuộc điện thoại đầu tiên là gọi khi đang xúc động, lúc đợi cũng không thấy gì, nghĩ lại nếu đã làm thì không ngại làm thêm lần nữa, lần này dẫn đến ảnh hưởng lớn, cô lại sợ hãi. Cô e dè hỏi "Chị không ghét em hả?"

Chu Kiều hỏi lại "Bây giờ còn có hai người muốn ở bên nhau mà bị thế giới chia cắt sao? Trừ khi bản thân họ không muốn". Cũng lười nói chuyện tình yêu với em họ, cô trực tiếp nói "Em không phải là đứa trẻ, trốn tránh có tác dụng không? Đã làm thì phải chịu trách nhiệm, hơn nữa, qua thời gian em sẽ thấy ngoài em ra chẳng ai nhớ nữa". Cô từng để mình sa đà vào cảm xúc, cuối cùng mới phát hiện chỉ mình cô mắc kẹt trong quá khứ.

Thôi Chi Phương còn một vấn đề "Chị dùng tiền giải quyết, là muốn mua anh ấy? Chị không cảm thấy vậy là làm nhục anh ấy?", không cần phải giải thích lý do với người ngoài, Chu Kiều nói "Đó là chuyện của tụi chị"

Thuốc cảm với thuốc hạ sốt có tác dụng, đầu cô nặng như muốn rơi xuống, Chu Kiều ngủ thiếp đi.

Ngủ không yên, trong lòng đủ loại tiếng nói "Cô ấy rất đáng thương, em với cô ấy không giống nhau, em không có anh cũng giống nhau" "Anh chắc chắn hai người tàn nhẫn cứng rắn như nhau, không giống nhau không vào cùng một cửa, có thể tìm lưu manh du côn ngăn vợ trước ra tòa, vợ anh ta cũng đâu phải người vừa" "Hai lựa chọn, hoặc là xử lý hần hoặc là tiếp nhận hần"

"Tâm không lo lắng, không lo lắng cổ,...không có khủng bố...rời xa điên đảo mộng tưởng..." đây là mơ, cô không cần nằm mơ, bất cứ việc gì phát sinh cô đều có thể ứng phó.

Tỉnh dậy là vì tiếng gõ cửa của Cát Tiểu Vinh và Ngô Nhiễm Nhiễm, hai người mang cháo trắng cho cô. Sau Tết âm lịch, đêm đông vẫn đến sớm, trời ngoài cửa sổ đã đen ngòm. Chu Kiều lau mồ hôi trán, áo ngủ ướt nhẹp dính vào người "không có gì, cảm ơn, không cần đâu, thật sự tôi không sao"

Cô ngồi dậy đi tắm, ra tới mới thấy cuộc gọi nhỏ, của Tần Vũ Tùng.

Lại chuyện gì nữa “Alo?”

Tần Vũ Tùng đang ngồi đối diện với tô mì để trên bàn ngay người “Em đang bận sao?”

Đã ngủ cả một ngày “Không có, anh thì sao?”

“Cũng bình thường” anh lung tung tìm đề tài nói chuyện, nếu không làm sao bây giờ, nói nghĩ về cô? “Đầu gọi đầu của em còn ở đây, muốn anh gửi qua cho em không?”

Rõ ràng không muốn lại cùng anh có liên hệ, sao nghe giọng anh đột nhiên mũi cay cay “Không cần”, cô nói “Có cái vali của em, chờ ở đây có thời gian em đến mang đi, có tiện không?”

“Không sao, để bao lâu cũng được”

Nhất định là do bệnh nên mới mềm yếu như thế này, Chu Kiều nghe giọng mình nói “Em sợ mẹ anh nhìn không vừa mắt, đem đồ của em ném đi, tránh cho “Chiếm toilet mà không chịu đi”...”. Ngày hôm đó cô nghe mẹ anh nói rất to, rõ ràng là cố ý nói cho cô nghe “Không muốn kết hôn? Không muốn kết hôn còn muốn ở bên nhau, đừng trách mẹ nói khó nghe, đó chính là “chiếm bồn cầu mà không ị phân”!”

Anh im lặng rất lâu “Xin lỗi em”

“Anh không phải chỉ biết nói xin lỗi thôi à?” mỗi người đều tùy hứng, cô cũng tùy hứng một lần đi “Nghĩ em chịu đựng lời nói cay nghiệt của anh một lần rồi lại một lần thì đặc biệt am hiểu chuyện bị khinh bỉ? Anh giúp em, cho nên em nhường anh, cũng lâu như vậy coi như đã trả hết”

Anh rầu rĩ không vui “Không lẽ quan hệ của chúng ta là thiếu nợ thì trả tiền? Em đưa Ngô Nhiễm Nhiễm bao nhiêu, anh đưa lại cho em”.

Cô nhớ lại trước đây rất lâu anh chỉ trích “Ai giống như cô vô tình vô nghĩa vậy, coi tiền như mạng” nhin không được cười khẩy “Anh cho rằng quan hệ chúng ta là gì, yêu đến không phân biệt?”. Cô cho là anh sẽ phản bác, rất vô tình nói để cho cô hết hy vọng, ai ngờ anh nói “Đối với anh mà nói, anh yêu em”

Hai bên yên lặng một thời gian, cô nghĩ mình nghe lầm “Vẫn là loại yêu này sao? Cho là em dợi anh bỏ thì?” cô nói theo giọng điệu của anh “Anh yêu em, nhưng không nghĩ tới việc cưới em”. Cô đối xử với anh như vậy anh thổ lộ, anh biết rằng cô không quan tâm “Thái độ của em tốt hơn anh rất nhiều, gạt anh thu phục Cố Đông Hải. Anh biết em lợi hại, chỉ cần ẩn tượng là có thể ghép các mảnh ghép lại đưa ra kết luận, giải quyết lưu loát sạch sẽ vấn đề khó khăn. Là muốn chứng minh em là chính xác, em có khả năng nhất sao?”

Cô buột miệng thốt ra “Tại sao anh lại trốn tránh em ở sân bay?”

Anh ngạc nhiên “Em thấy anh?”

Cô tức giận nói “Anh lớn như vậy mà nghĩ em không thấy?”

Vậy vì cái gì không kêu anh? Vì cái gì không thương lượng với anh? Suy nghĩ anh lên xuống thật nhanh, nháy mắt nghĩ ra đáp án “Em gọi cho anh kêu anh bảo trọng, em lo lắng cho anh, cho nên...”

Chu Kiều vẫn tức giận “Phải, lúc chờ cất cánh em đã thấy những thứ kia trên mạng. Ổ Nhật không gọi điện thoại được, em đã gọi cuộc gọi quốc tế đường dài để xử lý việc này. Còn cần em tới an ủi một người đàn ông lớn như anh? Sau đó cùng anh thương lượng, anh yêu, anh xem việc này có thể làm như thế này không? Hơn nữa, anh sẽ đồng ý sao? Không, anh là đồ heo”

“Quả thật lúc đó anh rất hoang mang, nhưng cũng không phải không có cách giải quyết, cần gì...” Chu Kiều không muốn nghe, “Đó là chuyện của anh, em chỉ muốn giải quyết nó theo cách hiệu quả nhất”

Anh cũng biết, cô rất mạnh mẽ.

“Em không sợ tìm nhầm người?”

Cô lạnh lùng nói “Sự thật chứng minh không làm, em với Ngô Nhiễm Nhiễm ăn ý với nhau, phối hợp cũng tốt. Anh đã từng thể hiện sự coi thường cô ấy trước mặt em, nhưng cô ấy đối với anh không tệ, chủ động đưa nhược điểm của cô ấy với Cố Đông Hải, giá cũng không cao”. Anh cười gượng hai tiếng.

Cô sớm biết sẽ như thế này, anh không phải là người biết cảm ơn, bây giờ gọi điện thoại có ý gì “Tạm biệt”.

“Khoan đã” anh vội vàng

Chu Kiều chờ anh mở miệng, anh chậm chạp không lên tiếng, khi cô muốn cúp điện thoại mới nói “Em có sẵn lòng không? Ở bên anh. Ý anh là ở bên nhau lâu dài”. Đến lượt cô trầm mặc không nói, anh sợ câu trả lời của cô “Từ từ nghĩ, thật ra anh cũng không quá kém cỏi, phải không? Đa số thời gian chúng ta bên nhau đều hạnh phúc”. Anh ngập ngừng tiếp “Anh không có niềm tin lắm, nhưng bây giờ anh nghĩ em cũng không hoàn toàn không động lòng với anh”

Mình có sẵn sàng không? Chu Kiều tự hỏi mình

Cô nói “Không”

Đoạn đầu Chu Kiều lầm bầm “tâm không lo lắng...” là kinh Kim cương, không rõ nghĩa nên mình cũng không edit kỹ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giảng hòa

Không ai lên tiếng, cả hai cùng thờ phào nhẹ nhõm.

Anh nói “23 giây”

“Hà?” cô không hiểu ý anh. Anh nói “Lần trước em từ chối chỉ sau đúng 1 giây, lần này tới 23 giây, có lẽ lần sau sẽ nói được”. Thì ra là vậy, anh cứ từ từ chờ. Con chóng mặt lại xuất hiện, Chu Kiều nhắm mắt lại, giống như đi trong sương mù, thanh âm mờ mông “Tùy anh”. Anh nhạy bén thấy sự khác thường của cô “Em làm sao vậy?”. Lười nặng như không phải của mình “Mệt”. Chu Kiều với lấy ly nước nhưng không lấy được, tay đập vào tủ đầu giường làm ngã cái ly. Cô ngồi dậy, trước mắt tối sầm, di động rớt trên chân rồi trượt xuống đất.

“Alo? alo?”

Chu Kiều nhật di động lên, bên kia vẫn alo không ngừng. Cô tựa trán lên đầu gối “Em không sao”. Nước mắt bỗng nhiên tràn ra, cô lấy mu bàn tay gạt đi “Không có gì, cúp máy đây”. Không đợi anh trả lời, cô cúp máy.

Di động không tha, cứ reo lên, cô thấy phiền lòng, cầm bấm từ chối, sau đó mở pin ra, ném di động đi. Ai quy định cô phải hào phóng khéo léo?

Điện thoại nội bộ khách sạn lại reo lên, Chu Kiều ngơ ngác nghe nó reo lại reo. Rút cuộc cũng ngừng, cô nhanh chóng rút dây ra. Lăn lộn một hồi, cái ly cũng thực sự rơi xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh. Cô quá lười dọn dẹp, nuốt thuốc xuống, ngủ đi, ngủ dậy sẽ tốt đẹp hết. Thuốc không chịu xuống, mắc ngang ở cổ, làm khô cô ghê cô một hồi, Chu Kiều nổi giận với chính mình. Cô tắt đèn, ngủ không được cũng phải ngủ, cô niệm kinh “Tâm không lo lắng, không có lo lắng, không có khủng hoảng, rời xa mộng tưởng điên đảo...” lần qua lộn lại chỉ nhớ mấy câu này. Laptop đặt trên bàn làm việc, chỉ cần lên mạng tra một cái là có thể biết, ngày thường thì việc này dễ như trở bàn tay, bây giờ lại khó như leo núi.

Gió đập đi đập lại trên cửa kính, nhẹ nhẹ từng đợt len qua khe hở vào phòng. Chu Kiều thấy như một giấc mơ, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, sau lưng anh là ánh đèn hành lang. Anh còn quay đầu nói hai câu gì đó với người khác, cô cố gắng nghe xem đó là gì nhưng giọng họ rất nhỏ. Cô nhận ra đối thoại trong giấc mơ là giả, cảnh do tâm sinh, cô hy vọng anh đến nên anh xuất hiện.

Có-đúng-là-nghĩ-anh-sẽ-đến-không?

Suy nghĩ của cô từ từ chậm chạp nghĩ, có một chút, nếu có anh ở bên, có thể rót nước nóng cho cô, giúp cô tìm thông tin, trò chuyện. Nếu anh ở bên, ít nhất có thể phân tán sự chú ý, không bị nặng đầu đến mức muốn rơi xuống.

Cửa đóng lại, trong phòng còn lại ánh đèn ngủ. Anh đứng bên giường nhìn cô. Cô gần như có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trên quần áo anh, bên ngoài rất lạnh? Nhất định là bóng đèn. Chu Kiều lâm bầm “Rời xa mộng tưởng điên đảo...”, Liễu trai chỉ dị có nói, kinh Kim cương có thể xua đuổi tà ác, bắt kẻ rơi vào thế lực đen tối nào, chỉ cần đọc kinh này là có thể tỏa ánh sáng khắp nơi. Nhưng kinh văn cái gì? Cô cố gắng một cách tuyệt vọng nhớ nhưng không nhớ ra được, giống như nhận được đề bài thi mà đọc không hiểu chữ nào. Cô hoảng sợ nhìn đông nhìn tây, nghe giọng nói từ bên trên “Nhiệt độ cơ thể em rất cao”

Không phải đi thi, cô tỉnh táo lại, không phải là giấc mơ. Anh thực sự đã đến. Anh dùng mu bàn tay rồi tới lòng bàn tay đặt lên trán cô “Có uống thuốc gì chưa?”

“Sao anh lại đến đây?”

“Điện thoại cho em không được, gọi tiếp tân nói em bị bệnh, ngày hôm nay không đi ra ngoài, anh đến xem em thế nào”. Anh chậm chậm quay người cời áo khoác ra. “Sao em không đi bệnh viện?”

“Chỉ bị cảm thôi”, họng cô khô đắng “Em muốn uống nước”

Anh tìm ly, thấy nó trên đất, cẩn thận thu dọn những mảnh vỡ. Chu Kiều nghe tiếng nước chảy ào ào trong toilet, anh rửa ly, đun nước sôi, rót nửa ly nước nóng rồi cầm nó trong tay ra sức thổi.

Làm vậy là muốn thổi cho nước nguội? Ngốc, bao lâu mới xong được chứ, cô đã sớm chết rồi. Chu Kiều thấp giọng chỉ anh “Mở nước lạnh vô lavabo, đặt ly nước vô đó, một lát sẽ nguội”. Anh làm theo.

Cô nghĩ tới chuyện khác “Sao họ lại mở cửa cho anh vô?”, anh cầm tay cô đặt lên mặt mình “Khả năng thuyết phục với sự quyến rũ bằng nhân cách của anh”.

Cô bật cười

“Anh vừa vô công ty là làm hỗ trợ kỹ thuật, khi đó không biết trời cao đất dày, muốn đổi nghề làm kinh doanh. Anh làm rất nhiều báo cáo, liệt nữ sợ thiên lang*, sếp chịu không nổi nói với anh “Tần, cho anh cơ hội, hôm nay nếu anh có thể thuyết phục tôi, tôi chấp nhận đề nghị của anh. Ông ta cho anh một giờ, anh dùng 49 phút để đạt tới mục đích”.

Hay cho cái liệt nữ sợ thiên lang, cô yên lặng ngẫm nghĩ câu này, anh lại nâng cô dậy “Nước có thể uống được rồi”

Uống nước xong, cô nghĩ đến chuyện “Ngày mai anh có đi làm không?”

Anh đáp nhẹ nhàng “Đó là việc của anh”

Anh mở đèn đầu giường, nhìn hướng dẫn sử dụng thuốc “Sốt một ngày rồi? Đưa em đi truyền nước nhé?”

Chu Kiều lắc đầu “Ồ đây chỉ có trung tâm y tế”, cô không muốn mạo hiểm đi thử “Rót ly nước nữa, em muốn uống thuốc”

Cho cô uống thuốc xong, anh nằm xuống bên cạnh cô, tắt đèn “Ngủ đi, cần gì gọi anh”

Thật lâu sau, anh đột nhiên hỏi “Em đang đọc gì vậy?”. Cô vẫn đang niệm kinh.

“Phật giáo tâm kinh”

“Em tin cái này sao?” anh hơi ngạc nhiên

“Không tin”. Người không có trong cảnh đêm dài rơi nước mắt sẽ không hiểu được, giữa lúc cuộc sống bị chia cắt thành từng mảnh nhỏ, cần phải có một điều gì đó để phân tán sự chú ý, nếu không không cách nào tồn tại trong thời gian dài. Sau đó cô nghĩ lại, mình đã lãng phí thời gian hai năm quý giá, vứt bỏ sự nghiệp đã hao tổn bao nhiêu tâm tư gầy dựng. Cô cảm thấy có một số lỗi nhất định phải nói rõ ràng “Em không muốn nhìn sắc mặt ba mẹ anh”

“Đó là việc của anh”

“Em cũng không muốn nhìn sắc mặt của anh”

“Đó là lỗi của anh, đã để em phải ám ức”

Giọng điệu anh ôn hòa làm cô có ảo giác, là anh sao?

“Em không phải là người trong tường tượng của anh”

Anh che miệng cô lại “Đừng nói nữa, ngủ đi, để lại từ từ hiểu anh”. Cô thút thít một tiếng, cô không có hứng thú muốn hiểu anh. Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cô lại bắt đầu buồn ngủ. Mỗi lần tỉnh giấc ngắn ngủi, anh lấy khăn lông lau mồ hôi cho cô, đưa nước cho cô uống.

Buổi sáng Chu Kiều phát hiện mình quấn trong khăn tắm lớn, không biết áo ngủ được cởi ra lúc nào.

Dưới mắt anh có quầng thâm “Anh thay nó cho em”

Đã hết đau đầu, cô chỉ thấy toàn thân bải hoải không chút sức lực, bụng kêu. Trong phòng có mùi thức ăn, anh bung túi trong chén giữ nhiệt là cháo thịt nạc với trứng vịt bắc thảo.

Cô cười khổ “Em sẽ không cảm động đâu”. Tốt nhất là làm một người vô tâm, nếu quen với những âm áp, ngày nào đó người ta không còn nữa sẽ luống cuống tay chân.

Anh không để ý tới cô lắm lắm lâu lâu, nhanh chóng đi rửa mặt “Anh đi làm đây”

Để lại cô trên giường trợn mắt, đây là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dũng khí

Tần Vũ Tùng thật sự không thể xin nghỉ. Toàn bộ kỳ nghỉ Tết âm lịch bề ngoài toàn nghỉ ngơi,

Anh vội vàng chạy đến công ty, thư ký theo anh vào văn phòng “Làm sao bây giờ? Trụ sở tổng bộ kêu đưa phòng này cho ông Vương”

Cô vừa mới mở đầu, Tần Vũ Tùng ra hiệu đã biết “Tôi đã kêu bộ phận hành chính sửa phòng họp nhỏ kế bên lại, tôi sẽ chuyển sang đó”. Phòng họp nhỏ ở kế phòng làm việc của anh, bình thường dùng để anh tiếp khách. Anh nhìn về mặt bất bình của thư ký, nhẹ nhàng nói “Có vấn đề gì sao?”, một đôi vua một đôi thần, có lên có xuống là chuyện bình thường. Thư ký không nhận được nói “Qua cầu rút ván, bọn họ không sợ anh sẽ bỏ gánh nặng này xuống sao?”

Tần Vũ Tùng phớt lờ những lời phàn nàn của cô “Tôi muốn điều chỉnh công việc gần đây của mình, sắp xếp các chuyến công tác trong nửa tháng qua lại, gửi cho tôi lịch trình mới”.

Lịch làm việc mới đưa vào còn có thêm mùi hương của café, anh nghe thấy mùi thơm ngược lên nhìn, có lẽ phụ nữ càng nhiều lòng đồng cảm. Trước giờ thư ký là người luôn thực hiện công việc theo phép công, kể từ khi anh gặp sự cố video kia, cô đối xử càng ngày càng có tình người hơn. Nhưng đối với công việc cá nhân của cô, đây không phải một việc tốt, anh uống ngụm café, nhắc nhở bản thân tìm cơ hội để đề cập với cô.

Tầm mắt anh dừng trên mail mới đến, ông Vương có nhiều ý tưởng, dự định đưa ra quy chế mới về chức năng của bộ phận marketing và bộ phận bán hàng. Bước tiếp theo sẽ là gì?

Chu Kiều nhìn mặt trắng ngoài cửa sổ. Không còn ánh đèn neon của thành phố, bầu trời một màu xanh đen, ánh trăng cũng trở nên trong trẻo hơn nhiều. Cô quay lại nhìn báo cáo do Ngô Nhiễm Nhiễm viết. Đây là quy định của cô, mỗi nhân viên mới đều viết ý kiến và đề xuất của mình về công ty trong một tuần.

Mặc dù còn hơi sốt nhưng hôm nay Chu Kiều vẫn đi làm, bữa trưa và bữa chiều đều do dì nấu ăn nấu cháo cho ăn, bây giờ vẫn còn một nửa để trong bình giữ nhiệt.

Có thể thấy Ngô Nhiễm Nhiễm tốn không ít công sức, không chỉ về hợp đồng đất đai giữa công ty với chính phủ mà còn đưa ra những kiến nghị về các chính sách ưu đãi của nhà nước. Những dự tính này Chu Kiều đã nghĩ đến nhưng trước mắt, quan trọng bây giờ là có được sự đảm bảo nguồn nhiệt và nguồn điện. Đứng như những gì cô lo lắng trước đó, sau khi rút tiền vào, chương trình tiếp theo không thể theo kịp tiến độ, các nhân viên có liên quan đã dẫm chân lẫn nhau. Cô xoa xoa Thái dương, không gấp gáp, vừa qua năm mới, Cát Tiểu Vĩnh là chuyên gia về kỹ thuật nhưng quan hệ đối ngoại lại không được, thiếu kiên nhẫn khi bị người ta đóng cửa từ chối không tiếp. Cần tuyển dụng một người địa phương làm công tác đối ngoại, họ phải có một mạng lưới quan hệ địa phương sẵn có, nhưng cũng không thể quá ranh ma lão luyện.

Chu Kiều lại nhìn ra cửa sổ, anh nói hôm nay anh vẫn đến “Nếu mệt thì em cứ ngủ trước, đừng chờ anh”. Cô nói anh không cần đến, nhưng có thể là nói cũng như không, bây giờ đã là 8h tối, anh sẽ đến chứ?

Tần Vũ Tùng đến lúc 10 giờ, đẩy cửa phòng ra chỉ thấy ánh đèn ngủ ở cửa ra vào. Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đến điều hòa xoa tay cho ấm rồi bước đến cạnh giường. Anh cúi đầu nhìn thấy đôi mắt tỉnh táo của cô “Sao em chưa ngủ?”. Anh lấy mu bàn tay chạm vào trán cô, tốt rồi, nhiệt độ bình thường.

“Anh muốn làm gì?” cô hỏi

Anh ngồi xuống mép giường, nắm tay cô “Theo đuổi em”

Cô ghen “Tại sao?”

“Có nhiều lý do, từ từ sẽ nói em nghe”.

Anh chuyển đề tài “Đó là đồ ăn hả? Anh tan làm thì ngồi xe buýt đi luôn, chỉ mới ăn một cái sandwich”. Lúc thân mật chuyện gì mà chưa từng làm qua, vậy mà cô vẫn hơi đỏ mặt “cái đó em ăn còn thừa, cẩn thận bị lây bệnh cảm”

Anh ăn ngon lành “Mùi vị không tệ, có bỏ thêm sò điệp hả?”

Cô không quên câu nói khi nãy “Tại sao lại muốn theo đuổi em?”

Tần Vũ Tùng ngừng lại, ngược nhìn cô. Sắc mặt cô sau khi bệnh không được tốt, môi trắng bệch. Anh nói “Có rất nhiều lý do, mà lý do quan trọng nhất là anh sợ mất em. Anh còn chưa kịp hiểu hết em, em thích ăn gì, em thích làm gì, em học ở đâu, làm sao để xây dựng sự nghiệp”. Anh nói chậm rãi, Chu Kiều nhìn chăm chú vào mắt anh, anh không hề né tránh. Anh vẫn tiếp tục nói “Hơn nữa em cũng không hiểu anh, đôi lúc anh nói chuyện rất khó nghe, có lúc chết vì sĩ diện, lại thường hay tính được mất, là một gã đàn ông trung niên đáng ghét. Nhưng anh sẽ cố gắng sửa đổi, hy vọng có thể đạt được sự mong đợi của em”

Chu Kiều không nghĩ anh lại nói những lời này “Nhưng bây giờ cũng rất tốt, không cần phải thay đổi?”

Anh nhìn cô “Không tốt. Anh không đủ can đảm, sợ khi đã nói hết hơi sức thuyết phục ba mẹ mà em vẫn không động lòng, lại càng sợ em biết tình cảm của anh thì sẽ dẫm lên đầu anh. Anh muốn được em đáp lại mà không phải là anh đơn phương”. Anh đặt bình giữ nhiệt xuống giường, giữ tay cô lên môi mình “Anh nghĩ đợi nắm chắc hơn thì mới nói, nhưng càng ngày tình hình có vẻ không ổn”, anh thì thầm “Anh sợ bỏ qua lần này, về sau sẽ không còn có cơ hội nữa”

Cô rũ mắt, trầm mặc rất lâu. Ánh sáng chiếu trên mặt cô, một nửa chìm trong bóng tối, “Anh cho em thấy tất cả mặt tốt của mình. Anh có ý định thử coi mị lực có được bao nhiêu. Nếu hai người ở bên nhau lâu dài, cái cần hiểu biết nhau nhất là khuyết điểm, không thể để lỗ nhỏ đâm thuyên”. “Hãy cho anh một cơ hội”, anh nói xong đem tay cô đặt lên môi mình.

Cô quay đầu “Em không dám”. Lại một lần nữa thất bại, cô sẽ nghi ngờ mọi thứ đều là sai lầm của cô, chìm sợ cảnh cong. Tượng bên thua trận, phải có bao nhiêu can đảm mới có thể chiến đấu lần nữa (tái chiến).

Căn phòng chìm trong im lặng, không biết bao lâu, anh đặt tay cô trở lại chân “Không sao, anh chờ em”. Cô biết tốt nhất nên nói gì, lại vẫn nói lời thật “Em sợ anh chờ không nổi”. Anh lặng lẽ nhìn cô “Chúng ta cứ chờ xem”

Chớp mắt anh như ngay lập tức quên cuộc trò chuyện vừa rồi, tẩm rửa xong rất tự nhiên đi ngủ, còn đem cô ôm vào trong ngực “Xe buýt khứ hồi rất nhiều, mỗi sáng anh sẽ đi xe buýt về, tối lại đi xe buýt đến”. Chu Kiều áp mặt mình vào ngực anh, cảm nhận độ đàn hồi làn da nam giới, vờn ngón tay vạch tới vạch lui, bị anh túm lấy “Sức khỏe em không tốt, đừng có gây chuyện đốt lửa”. Cô nường mảy “Có vẻ việc đó người cần ra sức lực là anh, sức khỏe em không tốt thì có quan hệ gì đâu”

Anh hừ một tiếng, dùng đầu gối tách chân cô ra “Sợ thì kêu dừng lại”, cô khoa trương vùi đầu kêu “Em sợ”. Nói thì nói vậy, lại lấy đầu lưỡi liếm trái khế của anh, anh co rúm lại một chút “Đừng quậy”. Cô càng nghịch ngợm hơn, có ý khêu những nơi nhạy cảm của anh. Anh không chịu đựng được, xoay người nhìn cô từ trên cao xuống “Lại quậy, anh xử em bây giờ”

Chu Kiều nhìn anh nghiêm túc, vẫn muốn chọc anh “Đến đây, đừng nói mà không làm”

Không thể chịu được.

Tần Vũ Tùng dùng nụ hôn che cái miệng khiêu khích của cô lại, thật lâu mới buông ra “Đừng quậy nữa, em không khỏe, ảnh hưởng không tốt cho cơ thể em”. Cô lẩm bẩm một hai câu, anh nghe không rõ, hỏi lại sao cũng không chịu nói. Hai người lẳng lặng nghe hơi thở nhau, dần dần ngủ thiếp đi.

Mấy ngày liền Tần Vũ Tùng đi sớm về trễ, Cát Tiểu Vinh hỏi Ngô Nhiễm Nhiễm “Anh không nhìn làm phải không?”

“Không”

“Có thật vậy không?”

Nếu đây là thật sự, kết quả sẽ như thế nào? Chu Kiều không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nói nhiều

Chu Kiều không dành quá nhiều năng lượng vào mối quan hệ giữa cô và Tần Vũ Tùng, cứ để thời gian trả lời. Mặc dù anh nói muốn hiểu hơn về cô nhưng hai người đều bận rộn, khi gặp nhau mới biết gần đây đối phương bận rộn với việc gì.

Đầu tháng 3, Chu Kiều đến một trường đại học ở Nam Kinh tuyển người. Doanh nghiệp tư nhân, chủ lại là phụ nữ trẻ, sinh viên nộp hồ sơ ít đến thăm thương. Cô và Ngô Nhiễm Nhiễm ngồi hai giờ, chuẩn bị sửa soạn đồ đạc đi về. Ngô Nhiễm Nhiễm đi toilet về biểu hiện khác lạ “Không trách được, hôm nay có một công ty cũng đang tuyển dụng”. Chu Kiều lơ đãng hỏi “Công ty nào, sao bây giờ mới làm? Các công ty lớn thường tuyển dụng trước Tết mà?”. Ngô Nhiễm Nhiễm nói “Là Tần tổng”, cô lại nói thêm “Hình như anh ấy chuyển giao công việc cho Tổng giám đốc mới”.

Chu Kiều gặp anh nhiều lần nhưng không nghe anh nói, có vẻ anh không định nói cho cô biết. Ngô Nhiễm Nhiễm giúp Chu Kiều cất hồ sơ vào túi “Bên kia sinh viên chen nhau đông đúc rất náo nhiệt”

Chu Kiều dùng tay “Tôi tới xem thử xem sao”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh giữa đám đông. Anh ngồi trên bục, áo sơ mi trắng, vest đen, gương mặt sáng sủa, giọng nói qua micro truyền khắp giảng đường, có cảm giác xa lạ. Có vẻ thành thực của đàn ông trưởng thành, lại không mất vẻ sôi nổi, những sinh viên đến tham gia cảm giác anh là đại diện của công ty, là nơi tốt để phấn đấu.

Có lẽ trên đời thật sự có giác quan thứ sáu, anh nhìn qua hướng cô đang đứng. Chu Kiều lui ra sau một chút, tránh sau các sinh viên, chờ anh chuyển tầm mắt sang nơi khác mới rời đi. Đi được hai bước đã thấy tin nhắn “Chờ anh, cùng ăn cơm chung”. Cô quay lại nhìn anh, anh dùng khẩu hình mấp máy môi “Nhanh lắm”.

Không lâu sau, anh tìm được cô. Thấy xe cô, anh sừng sốt “Một ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng cũng là xe Đức. Chu tổng, em thích xe hơi của Đức đến mức nào?”. Chu Kiều vì công việc hôm nay mà thuê chiếc Mercedes-Benz, nghe anh trêu không nhịn được cười “Đứng đó, nhà giàu mới nổi không có suy nghĩ vậy đó, không thể so với anh là thế giới tự do, chỉ cần cố gắng nỗ lực là tương lai lý tưởng”.

Cô khởi động xe “Đi ăn cơm ở đâu? 5h chiều em còn phải trả xe, nếu không lại mất thêm tiền thuê 1 ngày”

Tần Vũ Tùng lấy điện thoại định vị GPS, không ngần đầu lên hỏi “Cá nóc em ăn được không?”, “Thôi dừng, ăn uống đơn giản thôi”. Ngô Nhiễm Nhiễm đã biết điều đi tìm chỗ mua sắm, nhưng cũng phải quay lại sớm đón cô ấy. Chu Kiều hỏi “Anh thay đổi vị trí công việc rồi?”, Tần Vũ Tùng “Ừ, công ty dự kiến phát triển dây chuyền sản xuất mới, anh đi khai

hoang”.

Chu Kiều mặc dù không làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài nhưng cũng biết chờ nghiên cứu sản phẩm, nghiên cứu thị trường, từng bước thực hiện công việc, hai ba năm không chắc có kết quả, không chừng anh bị treo. Cô nghĩ anh không muốn nói về việc này, do dự muốn chuyển chủ đề, nhưng anh lại tiếp tục nói “Anh đã chịu đựng hơn hai năm rồi, vì được đề bạt khá nhanh cho nên làm việc gì cũng quá cẩn thận. Tốt hơn là nên bắt đầu lại, hơn nữa em cũng biết anh xuất thân từ dân bán hàng, nó không đủ mang tính toàn diện. Bây giờ công ty có cơ hội này, anh muốn thử ...”

Chu Kiều muốn nói lại thôi, Tần Vũ Tùng không thêm đề ý “Thật khó để thừa nhận thiếu sót của mình, nhất là anh còn rất sĩ diện. nhưng sau đó lại có cảm giác buông bỏ được hành lý để ra trận thật tốt. Em thế nào? Hôm nay tuyển được bao nhiêu người?”

Chu Kiều lắc đầu “không phù hợp”

“Cuối tuần em có rảnh không? Anh có hai người bạn làm HR (Human Resources – quản trị nhân sự), ngành sản xuất cũng tương tự em”

Chu Kiều hơi ngạc nhiên. Cô trầm ngâm “Thật ra em không biết ai, nhưng mà...” cô không muốn xuất hiện trong vòng quan hệ như ban đầu, nhưng cô lấy tư cách gì xuất hiện ở vòng quan hệ với anh? (Vòng quan hệ bạn bè, người thân)

Chu Kiều dẹp ý nghĩ đó qua một bên “Được, nhưng em sẽ ở lại trong khách sạn”. Đấu tranh với người, thắng cũng là thua. Cũng do cô không cẩn thận thời gian hai người ở bên nhau.

Phân tâm nên bỏ lỡ đoạn đường rẽ theo chỉ dẫn GPS, Chu Kiều định chạy tìm điểm quay đầu xe, ai ngờ càng đi càng xa vẫn không có. Cô nắm chặt vô lăng, Tần Vũ Tùng an ủi nói “Không sao, coi như lái xe đi dạo”. Cuối cùng có đường rẽ trái, Chu Kiều quay lại, lại thấy không phải đường cũ. GPS vẫn báo phía trước quẹo phải, Chu Kiều chạy qua hai ngã tư, đột nhiên hiểu ra “Vẫn luôn quẹo phải, còn không phải là quay 360 độ về lại chỗ cũ?”. Cô mở hai đèn, từ từ dừng lại bên đường, cầm bản đồ giấy trên xe xem một lần nữa rồi mới khởi động xe đi tiếp.

Tần Vũ Tùng ở bên cạnh nhìn, thấy cô không có ý muốn hỏi ý kiến anh, anh im lặng. Cho đến khi xe về đúng đường, anh mới mở miệng “Sau này chúng ta một người lái xe một người nhìn đường”. Chu Kiều nói “Không, ai lái xe người đó chịu trách nhiệm”.

“Lái xe không thuận tiện nhìn đường, không bằng phân công ra, mỗi người làm một việc để có hiệu quả cao”

“Lúc anh lái xe em không có can thiệp”

“Anh cũng không ngại em chỉ anh chạy đường nào đâu”

Xém chút lại bỏ qua đường rẽ, không có thời gian tranh cãi, Chu Kiều chú ý đưa xe vào đúng làn đường xong mới có thời gian trừng mắt liếc anh “Em tôn trọng ý kiến của anh, cho nên sau này sẽ giúp anh xem đường/tìm đường, nhưng anh cũng phải tôn trọng em, mỗi người có thói quen riêng”

Tần Vũ Tùng giờ tay tỏ vẻ đã biết “Em sợ anh không biết sẽ chỉ sai đường hả?”

Chu Kiều nói “Không phải, em sợ em không kịp phán đoán”

Tần Vũ Tùng thấy không thể tưởng tượng được “Sở dĩ phân công ra như vậy là để em lái xe chỉ cần chú ý tình hình giao thông, cho nên em không cần phán đoán, việc đó để anh lo”

Chu Kiều bắt đầu đi “Chúng ta cần tranh cãi như vậy sao?”. Cô biết dù là đàn ông hay phụ nữ, đến tuổi nhất định thì sẽ nói tương đối nhiều, nhưng không nghĩ anh cũng vậy. Chu Kiều nhấp nhấp miệng, Tần Vũ Tùng thờ dãi, không nghĩ cô bướng bỉnh lên lại thành vậy. Anh không muốn cô buồn, nhanh chóng khen ngợi “Em mặc đồ công sở rất có khí thế”

Hôm nay Chu Kiều bôi tóc ra sau, mặc vest đen, nhìn lớn hơn vài tuổi, nhìn không được tự cười giễu “Vẫn không có sức thuyết phục, sinh viên không tin tưởng”. Cô có chút nhớ thời gian trước cùng Từ Thao phối hợp, những ngày thế này có thể đẩy anh ta ra trước, cô chỉ cần vui đầu làm việc.

Tần Vũ Tùng nghiêng đầu quan sát một hồi “Em rất đẹp”. Cô giống như lăng kính, dần dần thể hiện nhiều góc độ khác nhau.

Đến được địa điểm anh chọn, vội vàng ăn cơm xong, buổi chiều anh còn phải tiếp tục tuyển dụng, còn cô trở lại Nam Thông.

Đưa Tần Vũ Tùng về lại cổng trường, Chu Kiều vừa đi được mấy mét, anh đã đuổi theo “Đi đường cẩn thận, đừng để mệt quá, nếu tới trễ thì cứ để trễ, anh đưa em tiền thuê xe”

Cô...

Thật sự không nghĩ anh lại nói nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 44: Im miệng

Văn phòng tạm thời bây giờ đã chật kín người, ngoài Chu Kiều ở bên này còn có nhân viên hậu cần, hành chính, còn có đại diện tại chỗ của các công ty giám sát, các nhà cung cấp thiết bị, kỹ thuật. Chu Kiều và Cát Tiểu Vinh mỗi ngày khi đi giám sát tiến độ khởi công đều bàn bạc công việc với nhau, tránh tình trạng liên quan lợi ích các bên phiền phức, cho nên không thể nói chuyện ở văn phòng được.

Một góc của nhà máy được xây dựng thành ký túc xá cho công nhân. Tòa nhà 5 tầng được giao cho nhà thầu ở địa phương đang được xây dựng nhanh chóng. Chu Kiều ăn mặc đơn giản đứng dưới thang máy, chờ mũ bảo hộ, đứng chờ Cát Tiểu Vinh đi lên. Cô nhìn mặt Cát Tiểu Vinh mặt mũi trầm tư, hỏi “Có chuyện gì vậy?”. Anh phui phui trên người “Phụ việc đều là mấy cô gái 18, 19 tuổi, dài năng đảm mưa nhìn như ba bốn chục tuổi”.

Nhân viên xây dựng phải thông qua Chu Kiều chấp nhận mới được làm việc. Cô biết đa phần phụ việc là những cô gái trẻ đến từ vùng núi Quý Châu, không gia thế, không có học vấn cao, cũng không xinh đẹp, bị nhà thầu mang theo đi khắp nơi vắt và kiểm tiền “Đó cũng là cách để kiếm sống, họ rất lạc quan và không cần sự thông cảm của người khác. Nhưng em thì làm sao vậy, gần đây có chuyện gì khó xử hả?”

Cát Tiểu Vinh cúi đầu “Em không biết”. Anh đi vài bước rồi mới nói “Gần đây em phát hiện ra em là người tự cao tự đại, tự cho mình là đúng”

Chu Kiều nhận thấy được bất thường của anh ta mấy ngày rồi, có thể anh và Ngô Nhiễm Nhiễm có mâu thuẫn gì đó, nhưng vì không ảnh hưởng đến công việc thì cô vẫn xem như là không biết. Mọi việc đều có ưu và nhược điểm, cho phép nhân viên yêu nhau sẽ có những vấn đề tương ứng như chia chia tách tách phiền phức. Cô không quan tâm cụ thể giữa họ xảy ra chuyện gì, sở dĩ hỏi vậy cũng là khéo léo nhắc nhở Cát Tiểu Vinh không đắm chìm vào cảm xúc cá nhân.

Quay về cách văn phòng còn một khoảng đường, Cát Tiểu Vinh chợt nói “Chị Kiều, chị có định kết hôn với Tần tổng không?”.

Chu Kiều suy nghĩ một lúc rồi thành thật trả lời “Chưa nghĩ tới”. Sau khi chuyển đến đây làm việc, Cát Tiểu Vinh cũng giống mọi người gọi cô là Chu tổng, không gọi giống như trước nữa. Cô thích sự nhiệt tình của anh khi làm việc nên mới kéo anh đến đây. Mà Cát Tiểu Vinh cũng không phụ sự mong đợi của cô, nói ít làm nhiều, là trợ thủ rất chăm chỉ biết điều. Hôm nay hỏi như vậy chắc đang gặp rắc rối. Cô lại nghĩ nghĩ “Khi nói tới hôn nhân, ít ra hai người phải hiểu lẫn nhau, vẫn là thuận theo tự nhiên đi, thời gian sẽ đưa ra lựa chọn”

Trong khoảng thời gian này, cô cố tình để cho Tần Vũ Tùng nhìn thấy mặt khác của mình, không như trước đây, cô luôn cảm thấy mình không bên nhau trong thời gian dài, có điều gì bất mãn nhìn nhận. Không biết sau khi nhìn thấy tất cả những điều được che giấu đó, anh còn đủ can đảm chấp nhận cô không.

Chu Kiều như suy nghĩ gì đó gật đầu.

“Năng lực mỗi người đều có giới hạn, hiện giờ quan trọng nhất của chị là xây dựng nhà máy xong, không có ai khác”.

Lời này cô nói cho Cát Tiểu Vinh nghe, mà cũng nói với chính mình. Dưới ánh mặt trời lúc 9h sáng, công trường xây dựng nhà máy bận rộn đến mức Chu Kiều không tự chủ được nắm chặt tay. Mấy ngàn vạn tệ tiền vốn, ngân sách hơn một tỉ của nhà máy, cô không có đường lui.

Những người khác cho rằng cô là người điên, cô không quan tâm, không có gì thú vị hơn việc thử thách bản thân, phát huy hết khả năng của mình.

Tầm mắt Cát Tiểu Vinh cũng dừng lại nơi nhà xưởng kia rất lâu, cho đến khi Chu Kiều lên tiếng. Cô nói “Chị hy vọng có một nơi luôn luôn cần mình, may mắn là chị tìm được rồi. Và lại, đầu tư càng nhiều, kết quả càng cao”. Giọng nói của cô bình tĩnh, ẩn chứa sức mạnh vô tận. Cát Tiểu Vinh im lặng nhìn cô, biết mỗi câu cô nói đều là sự thật, có phụ nữ lấy tình yêu làm trụ cột cuộc sống, mà cô, lựa chọn con đường không bằng phẳng. So sánh ra anh còn may mắn, ít nhất Ngô Nhiễm Nhiễm muốn, anh có thể làm được.

Chu Kiều đem việc của Cát Tiểu Vinh để trong lòng, tìm cơ hội hỏi Ngô Nhiễm Nhiễm.

Ngô Nhiễm Nhiễm không nghĩ tới cô hỏi, cười cười khoả lấp vài câu mới lộ ra, gia đình Cát Tiểu Vinh muốn hai người làm đám cưới. Dưới ánh mắt Chu Kiều, cô không thể giấu nên đành nói thật “Anh ấy rất tốt, gia đình cũng rất tốt. Nhưng tôi không yêu anh ấy đến mức muốn kết hôn”, cô nhìn Chu Kiều đầy khiêu khích “Đàn ông và phụ nữ ở bên nhau không được sao, nhất định phải nhất định phải kết hôn mới được?”

Chu Kiều không né tránh “Tất nhiên là không. Tuy nhiên, anh ta có thể không ở một chỗ đợi cô mãi”

“Tôi có thể chấp nhận kết quả đó”, Ngô Nhiễm Nhiễm nghĩ Chu Kiều chắc chắn sẽ nói giúp Cát Tiểu Vinh, không nghĩ cô lại gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Ngô Nhiễm Nhiễm ngược lại đâm ra thấp thòm “Chu tổng, chúng tôi bảo đảm không ảnh hưởng đến công việc”. Chu Kiều nói “Tôi tin”

Cuối tuần Chu Kiều đi gặp Tần Vũ Tùng, tự nhiên nghĩ đến những gì mình đã nói “Anh ta có thể không ở một chỗ đợi cô mãi”.

Anh không biết cô đang nghĩ gì, đợi đưa cô đi ăn cùng bạn bè. Chu Kiều không biết trước đó anh giới thiệu với bạn bè cô là thế nào, dù sao hai người kia cũng là những người đã ra đời làm việc lâu năm, một bữa ăn có rất nhiều chuyện để nói từ đầu đến cuối, họ cũng lấy tư cách người nhà đóng góp cô rất nhiều ý kiến trong khả năng của họ.

Sau khi ăn xong, Tần Vũ Tùng đề nghị đi uống thêm một chén, cả đám lại kêu taxi đi. Chu Kiều muốn tạo ấn tượng tốt trước bạn bè anh nên mặc chiếc áo len màu xám bên trong áo khoác, tóc cột đơn giản phía sau. Nhìn qua rất gọn gàng nhưng vừa xuống xe, gió đêm thổi qua cô lạnh buốt, cô rung mình. Anh gần như đồng thời cảm nhận được, dừng lại cởi khăn quàng cổ của mình quấn lên cho cô mặc kệ cô phản đối.

Khăn quàng cổ cashmere của nam mang theo nhiệt độ cơ thể anh, Chu Kiều sống người trong giây lát, thôi tùy anh vậy.

Chu Kiều lần này tự đặt khách sạn, cũng đã xem qua khách sạn đã ở hồi Tết nhưng giá ở đó rất đắt, cuối cùng chọn Motel 168. Tần Vũ Tùng nghe xong dài mặt ra, lấy điện thoại một hai bắt cô hủy phòng “Đây cũng được gọi là khách sạn? Không dài dòng nữa, anh sắp xếp ở đâu thì em ở đó”. Cuối cùng Chu Kiều không nhận được “Thời gian của em là quý nhất, em phải mất 10 phút tra web, gọi điện thoại, tính lại thì căn phòng này giá trị hơn”

Chu Kiều làm thủ tục trả tiền đặt cọc lấy chìa khóa, Tần Vũ Tùng yên lặng đứng bên cạnh, không nói lời nào theo lên lầu.

Các phòng khách sạn gần như nhau, khăn trải giường cũng được xem là sạch sẽ, các thiết bị nhà tắm màu vàng trắng. Chu Kiều lo tắm rửa, tẩy trang xong chui vào chăn. Cô lái xe từ Nam Thông đến, lại đóng vai ôn tồn lễ độ đến hơn nửa đêm, không muốn nhìn sắc mặt anh nữa.

Hai người đưa lưng về nhau, một người nằm, một người ngồi. Chu Kiều không còn cách nào khác, ngồi dậy nói “Không phải em chưa từng ở trong khách sạn rẻ tiền. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng ở khách sạn thanh niên, đó cũng đâu phải khách sạn cao cấp”

Tần Vũ Tùng quay đầu lại “Tại sao em không để anh sắp xếp?”. Cô không biết nên khóc hay cười “Ồ hay không ở?”, anh nhìn cô “Chỉ là gọi một cuộc điện thoại, tại sao em không để anh sắp xếp?”. Huệ Thái dương cô ân ân đau “Anh vào đây để cãi nhau với em chuyện này sao?”, anh vẫn cứ nhìn cô “Anh muốn vậy, sao em không để cho anh sắp xếp?”

Cô kéo chăn ra, ngồi sau lưng anh, úp mặt vào lưng và ôm eo anh “Chúng ta đi ngủ đi”. Anh quay lại “Sao em không để anh sắp xếp?”, cô không thể không nổi điên, đẩy ngã anh ra, ngồi lên người anh, hung hăng quát “Im miệng, bớt nói nhảm đi”. Nói rồi dùng tư thế như áp núi mà bịt kín môi anh lại bằng nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ôn nhu

Mưa.

Trong tiếng gió của điều hòa, Chu Kiều nghe hạt mưa đập vào cửa sổ, trong đầu hiện lên những việc hiện giờ và công việc không hề liên quan. Cô bật cười, sau khi uống rượu đầu óc bị kích thích nên chủ động sao? Nên nghỉ ngơi khi cần phải nghỉ ngơi.

Cô với Tần Vũ Tùng quay cuồng mấy lần, ai cũng không chiếm được thế thượng phong, bây giờ mặt đối mặt, mặt anh gần trong gang tấc.

Đều đã mệt mỏi, anh từ từ mở mắt, đôi mắt như có nước. Bốn mắt đối diện thật lâu, anh giơ tay giúp cô xoa xoa ấn đường “Anh chỉ muốn em có thể ngủ thoải mái hơn, không có ý gì khác. Do anh không tốt, quên em không giống anh, chỉ cần nói thư ký một tiếng là có thể đặt phòng khách sạn phù hợp”. Cô lấy đầu chống cằm anh “Có gì đâu. Anh không mệt sao?”. Anh đang có việc, trong ngày bay qua bay lại Thượng Hải với Bắc Kinh, nhưng không thay đổi cuộc hẹn, trước 6h chạy đến nhà hàng kịp.

Anh ôm cô chặt hơn, lấy hai chân vòng lấy cô, nhắm mắt lại nói “Không mệt”. Miệng nói không mệt mà mắt đã nặng không nổi, anh lầm bầm nói “Lần sau không như vậy nữa, anh sẽ suy nghĩ trước, em sẽ không vất vả”. Cô nhỏ giọng phản đối “Không có gì”. Anh không lên tiếng, hô hấp nặng dần. Ở trong tiếng hô hấp đều đều của anh, cô dần dần gần ngủ thiếp đi.

Đột nhiên anh ho nhẹ, mơ hồ không rõ hỏi “Bây giờ không ngủ được còn niệm kinh không?”. Chu Kiều bị anh hỏi đánh thức, miễn cưỡng đáp “Không”. Mỗi ngày đầu dính gối là ngủ, còn niệm kinh cái gì, cô muốn mắng anh vài câu nhưng không không chế được miệng mình, phát ra vài từ vô nghĩa rồi ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ hình như cũng có mưa, văn phòng ẩm ướt lạnh lẽo, cô nhìn một loạt báo cáo trên bàn, lại không hiểu nổi bất kỳ con số nào. Bên kia anh đang thu dọn hành lý chuẩn bị đi xa. Không biết có tiếng nói từ đâu “Anh đi lần này không bao giờ trở lại”. Tim cô đau như dao cắt, nước mắt ứa vòng quanh nhưng lại không nói được câu không cần đi.

Người muốn đi, cô giữ cũng không giữ được, cho dù trong giấc mơ cô cũng hiểu đạo lý này. Chỉ là vì sao thấy rất khó chịu, ngực đau đến mức muốn nổ tung, rõ ràng anh và cô không có quan hệ, bất quá chỉ như người khách qua đường trong đời. Không giống Từ Thao, cô từng yêu chân thành, nghiêm túc có ý định đồng hành suốt đời.

Anh ngẩng đầu, cô sợ đến mức ngây người.

Không phải anh! Rõ ràng một giây trước đó vẫn là anh, tóc của anh, vai của anh. Ngẩng đầu mới phát hiện người kia là Từ Thao, anh dùng ánh mắt nghiêm túc chưa từng thấy nhìn cô. Đáy lòng cô lạnh lẽo, nước mắt rơi xuống “Đừng”. Đừng để cô một mình trong đêm tối, không lời nói, cô đơn.

Đừng! cô khóc thành tiếng, mới hay nó thực sự chỉ là giấc mơ.

Cảnh trong mơ rút dần đi như thủy triều, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo.

Hành lang có tiếng người nói chuyện, anh bị tiếng khóc làm tỉnh giấc, vỗ nhẹ cô hỏi “Sao vậy em?”. Cô không ngừng khịt khịt, nước mắt khô rồi lại chảy ướt khắp nơi, trên gối, vai anh, đầu ngón tay.

Khóc đến khi kiệt sức, Chu Kiều mới ngừng lại, theo quán tính hít mũi một cái.

Tần Vũ Tùng ngồi dậy, đem khăn lông nóng đắp lên mắt cho cô, sau đó tự đi tắm rửa. Chu Kiều thấy lạnh, đứng dậy chỉnh điều hòa thật ấm nhưng hàm răng vẫn va vào nhau lập cập, tay chân càng lạnh hơn, không chút hơi ấm. Tiếng nước chảy cuối cùng cũng dừng lại, cô đợi anh đến mòn mắt anh mới ra tới, ôm cô vào lòng. Anh chạm vào da thịt lạnh ngắt của cô, cẩn thận chà xát đôi tay cô trong tay mình sưởi ấm, tức giận nói với cô “Đã nói em đừng ở đây rồi. Gặp ác mộng hả?”

Cô lắc đầu, lại nói nửa thật nửa giả “Em thấy anh thu dọn hành lý đi”. Một nửa giấc mơ đúng là anh, anh so với Từ Thao cao lớn hơn, cô không thể làm lẫn được, không biết tại sao sau lại biến thành Từ Thao.

Anh bức bối nói “Ai bảo em trước khi đi ngủ còn cãi nhau với anh. Em gần đây không giống em, anh đương nhiên là có khả năng sẽ đi”

Chu Kiều rút tay về “Em đã nói trước với anh, em không hiền lành dịu dàng”

Tần Vũ Tùng đem tay cô trở về, ấn ở ngực mình, nơi đó ấm áp đối lập với tay cô lạnh lẽo. Chu Kiều muốn rút tay về lại bị anh giữ chặt lại, giọng quờ trách “Đừng cử động”

Hai người im lặng một lát, anh mở miệng “Cho dù anh bị lừa, bị biểu hiện giả dối của em mê hoặc, em cũng đâu cần ân oán đến mức khóc vậy. Chu Du đánh Hoàng Cái, kẻ muốn cho người muốn nhận, anh nhận, còn không được sao?”. Anh thờ dài “Anh sẽ không đi, không đi mới có cơ hội thay đổi, đi rồi không phải là chấm hết sao. Em yên tâm, điểm này anh có đủ khả năng”

Ngoài cửa sổ mưa gió lớn hơn nữa, Tần Vũ Tùng thò tay tắt đèn, căn phòng tối hơn “Ngủ đi”

Cô thử thăm dò tìm kiếm môi anh, đầu lưỡi linh hoạt chui vào, chạm vào anh hai lần như chuồn chuồn lướt nước. Sau đó là nụ hôn dài triển miên. Hơi thở nóng lên, anh nặng nề vuốt ve lưng cô, ngập ngừng muốn đem cô nhập vào trong mình. Câu trả lời là có, vì thế tay dần dần đi xuống dưới, đến khi có “à” lên một tiếng. Anh xoay người ngồi dậy, quỳ trên giường, đem cô nửa ôm nửa đỡ trong ngực mình, thông thả chuyển động, giống như đang chờ phản ứng của cô.

Chu Kiều dựa vào ngực anh, kêu “Lạnh”

Anh dùng chân quần lấy cô như cái kén, mà nhộng bên trong kén không an phận, lắc lư trái phải tìm lối ra. Cô không chịu nổi kích thích như vậy, ngứa ngáy như từ trong tim, muốn có sức mạnh lớn hơn đàn áp. Chu Kiều giữ chặt vai anh lay động, mà bờ vai kia cũng rất vững chắc hỗ trợ cô. Cho đến khi lửa nổi lên thoát kén mà ra, hai người vẫn nương tựa vào nhau.

Chu Kiều ở Thượng Hải com no ấm áo ngày thứ bảy, chủ nhật Tần Vũ Tùng kháng đưa cô trở về.

Trước khi đến lối vào công ty, Chu Kiều đã cảm giác không đúng, cổng lớn bị đào một kênh khoảng 300m, cao khoảng nửa mét, đất dư hai bên chất đống trên đường. Bên cạnh đó là những người dân trong thôn đứng xem náo nhiệt, nhiều người còn cầm theo băng ghế nhỏ, đa số phụ nữ tầm 50-60 tuổi.

Chu Kiều chạy tới, không đợi cô mở miệng, người điều khiển máy xúc đã ngừng lại. Người điều khiển đó tuổi cũng lớn, cười với cô “Cô chủ Chu, không phải ý của tôi”. Chu Kiều cố kiềm con giận “Ai là người chịu trách nhiệm?”

Đám người kia người này nhìn người kia, lộ ra vẻ ngại ngùng nhưng không ai đứng ra lên tiếng.

Chu Kiều lấy lại bình tĩnh, xoay người về xe, gọi điện thoại cho Cát Tiểu Vinh, anh ta tắt máy. Bên mấy nhà cung cấp thiết bị còn người đại diện ở đây đứng ra nói cho cô biết đại khái sự việc. Ban đầu khi thực hiện phá bỏ và di dời dân làng, dân trong thôn nghe nói nhà máy bắt đầu tuyển người, đến cơ quan yêu cầu bố trí công việc, người ở Sở lao động có giao tình không tệ với Chu Kiều nên giúp cô từ chối, nói họ không bằng cấp không kỹ năng, lúc trước đã nhận chi phí bồi thường, bây giờ không nên đòi hỏi việc khác. Thôn dân lợi dụng những ngày cuối tuần nhà máy ít nhân viên, kéo đến chặn đường.

Chu Kiều cắn răng mắng thăm, trước kia đã âm ỉ gây rối một lần, cô cũng định một sự nhین chín sự lạnh nên bỏ ra một khoản tiền, bây giờ lại đến nữa? cô gọi điện thoại cho Trương trấn, cô về bên kia đang chơi mạt chược, mắng thôn dân một hồi rồi kêu cô gọi cảnh sát.

Báo cảnh sát thì làm được gì, Chu Kiều cũng không thể hét vào mặt trưởng trấn, đành cúp điện thoại nghĩ cách. Cô gọi cho nhà thầu xây dựng công trình dân dụng cho nhà máy “Bên anh hiện giờ có bao nhiêu người? Nhanh chóng đưa đến cho tôi ít người”, lại gọi điện thoại cho nhà thầu xây dựng ký túc xá “Ông chủ Hạ, giúp tôi một chút, tôi thật không có cách nào

khác”.

Chờ cô nói chuyện điện thoại xong, Tần Vũ Tùng mới nói “Em nhìn người kia, những người khác đều nhìn ánh mắt ông ta, ông ta chính là người đứng đầu”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Mặt nạ

Chu Kiều nhìn qua, chạm ánh mắt với người đó, hai bên mỉm cười thân nhiên. Cô làm như không có việc gì nhìn đi nơi khác, thì thầm với Tần Vũ Tùng “Em biết người này. Em sẽ thu hút sự chú ý của họ trong một thời gian. Anh nói với ông ta kêu cháu trai của mình đến công ty vào ngày mai”

Trong nhà máy, một nhóm lớn công nhân nhấp cựa tay cầm ống nước kéo đến cùng với máy ủi. Thôn dân ngồi xuống không chút do dự, nhóm phụ nữ bình thân cắn hạt dưa, tách sợi len, nhóm đàn ông xem như không có việc gì, tụ lại hút thuốc.

Chu Kiều bước đến mép ruộng, ánh mắt mọi người đều nhìn theo cô. Cô lại gọi cho nhà thầu khu ký túc xá hỏi anh ta đang ở đâu “Anh quen biết với họ, cũng biết tình hình công ty tôi. Giúp tôi nói rõ ràng với họ, không phải tôi không cần người địa phương nhưng hiện giờ tôi tuyển dụng mà mọi người không thể đáp ứng yêu cầu. Nếu tiếp tục gây rối, nhân lúc còn sớm tôi sẽ ngừng công việc lại, nghỉ việc xây dựng nhà xưởng. Dù sao tôi cũng là người ngoài đến đây, muốn đi thì đi thôi, tôi có thể bán nhà xưởng lại cho người khác”

Ngoài các công trình lớn như xây dựng nhà xưởng, tòa nhà văn phòng, vẫn còn nhiều công trình nhỏ khác trong nhà máy. Bên nhà thầu đang mong muốn được nhận thêm các công trình khác nữa. Nếu Chu Kiều rút đi, tiền cũng không còn. Anh ta vội vàng khuyên “Tôi sẽ nhanh chóng đến đó, bảo đảm đưa bọn họ về. Đầu là người thân quen trong làng, bọn họ già còn đến trung niên ra, khó xử cho Chu tổng rồi”

Chu Kiều cúp điện thoại, thấy Tần Vũ Tùng đã trở lại chỗ anh vừa đứng. Tay trái anh tự nhiên rũ xuống, làm thế OK. Cô khẽ gật đầu, may mắn là Tần Vũ Tùng đối với cô quen thuộc, nếu không cô sẽ không thấy được cử chỉ kia.

Những người ra giúp đỡ và xe ủi chậm rãi dừng ở mép ruộng. Chu Kiều không cười không giận, nói với đám đông “Tôi hỏi lại, ai là người đại diện?”. Thôn dân nhìn nhau, một số người chuyển ánh nhìn về hướng ông già cầm đầu, nhưng ông ta không đứng ra. Chu Kiều nhìn, “Ồ đây không phải chỉ có một nhà máy, mà nói đến tác động môi trường xung quanh, nhà máy của tôi là ít nhất, ngay cả mấy chục xe di chuyển cũng không có chút nước bùn trên đường. Mọi người hôm nay muốn làm gì? Muốn đuổi tôi đi à?”

Người dẫn đầu xấu hổ cười “Chính vì cảm thấy bà chủ Chu tốt nên chúng tôi muốn đưa con đến nhà máy giúp cô. Dù sao cô cũng phải dùng người, thay vì ra ngoài tuyển, cô có thể dùng người địa phương, nhà họ đều ở đây, chắc chắn sẽ gắn bó lâu dài”

Ngày nay mọi việc đều tự động hóa, Chu Kiều không cần những lao động tốt nghiệp trung học cơ sở hay phổ thông trung học (cấp 2, 3), nhưng những lời này cô nói họ cũng không hiểu, không ai chịu thừa nhận con cháu mình không đủ khả năng. Cô nói “Được, tôi sẽ dẫn thông báo tuyển dụng, đủ điều kiện thì tôi đăng ký”

Một số người nhao nhao “Bà chủ Chu, cô hôm nay nói một lời rõ ràng đi, cô nói về sau đăng ký, nếu điều kiện đưa ra rất cao, chúng tôi không đạt được cũng không thể đến à?”

Chu Kiều mặt trầm xuống “Có phải tôi không đáp ứng, mọi người sẽ không đi không?”. Người nọ nhìn người kia, nhận được sự ủng hộ trong im lặng, đánh bạo nói “Đúng vậy, chưa nói rõ ràng chúng tôi không đi”

Lúc này, nhà thầu kia tới, anh ta không tìm chỗ đậu xe mà trực tiếp chạy tới bên cạnh ruộng, nhảy xuống xe “Tôi nói mọi người nào loạn cái gì? Bà chủ Chu đến, bao nhiêu doanh nghiệp cũng tới thêm trong trấn, có thêm bao nhiêu lợi ích. Khi dễ cô ấy còn nhỏ tuổi, các người đều tuổi gì rồi? Mau về hết đi, đừng gây rối nữa, cẩn thận buổi tối còn bị con cái mắng cho”. Anh ta ở địa phương cũng có chút tiếng tăm, những người đó cười nói “Ông chủ Vạn chỉ biết kiếm tiền của mình, ghét bỏ chúng ta”

Chu Kiều có ý phải làm cho ra lẽ, bằng không vài hôm lại gây náo loạn một lần, cô không chịu nổi. Cô chỉ đạo người phía mình điều khiển xe ủi đất “San phẳng ruộng”. Người lái xe thuần thục điều khiển máy ủi đất, tiến về trước, đem đất lấp vào ruộng lại.

Người vừa nói chuyện với cô nhảy ra hét “Cô dám!”

Chu Kiều nháy mắt, lập tức có người đi ra ngăn ông ta lại. Ông ta phản ứng rất nhanh, mới bị đẩy đã ngã ra đất lăn lộn “Đánh chết người rồi. Lòng dạ mấy người chủ ác độc, kêu chúng ta sau này sống thế nào đây? Chúng ta nông dân không có đất, không có việc làm, ăn cũng không có ăn. Dù sao cũng ở tuổi này rồi, thà bị các người đánh chết còn có thể cho con cái chút tiền từ”

Bị ông ta náo loạn, những người còn lại cũng bắt đầu ồn ào đập phá. Bọn họ lớn tuổi, lại không thể đánh thật, có chuyện gì thì sẽ không tốt. Người bên Chu Kiều chỉ có thể sử dụng ống nước và cánh tay ngăn họ lại, lại bị ăn không ít nắm đấm. Mấy bà di mệnh mẽ lại còn cào trầy xước tay mọi người. Ông già cầm đầu với nhà thầu vội vàng can ngăn, nhưng trong lúc hỗn loạn không thể nào bình tĩnh mọi người lại.

Tần Vũ Tùng sợ ảnh hưởng lúc Chu Kiều làm việc nên vốn đã đứng cạnh xe, lúc này thấy hỗn loạn sợ cô ở giữa bị ảnh hưởng, vội vã chen vào hỗ trợ.

Gần như vừa lúc anh đến, không biết từ đâu bay đến tảng đá, Tần Vũ Tùng thấy tảng đá kia muốn ném đến Chu Kiều, không kịp gọi cô, vội vàng nhào đến đẩy cô qua một bên. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, hai người tránh được tảng đá nhưng đầu anh lại hứng một ống thép. Tần Vũ Tùng cảm thấy đầu ong lên một tiếng, cơn đau ập tới, có thứ gì đó nóng hổi chảy xuống, theo bản năng lấy tay sờ, đầy máu.

Anh cùng người vừa gây rối hai mặt nhìn nhau.

Đối phương là người hung dữ nhất, mắt thấy đã làm bị thương người khác, hơn nữa lại là người áo quần chỉnh tề, vừa nhìn là biết người có tiền, tức khắc sợ đến luống cuống chân tay.

Chu Kiều đoạt được ống thép, nhảy lên đồng đất hét lớn “Cảnh sát tới, cảnh sát tới”

Đúng là có tiếng coi xe cảnh sát từ phía xa. Người dẫn đầu dữ dội nhất, la hét ồn ào, nhìn máu chảy đầy mặt Tần Vũ Tùng bị dọa đến choáng váng.

Tần Vũ Tùng ngờ ngác nhìn máu chảy xuống cổ, rơi trên áo sơ mi trắng, áo khoác, aizz, áo khoác cashmere, áo sơ mi đắt tiền, tất cả bị dính máu, tiệm giặt quần áo có làm sạch vết máu được hết không?

Tất cả xung quanh rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Chu Kiều đỡ lấy Tần Vũ Tùng, nhỏ giọng nói “Xiu đi”

Anh hét lên rồi đổ gục xuống, Chu Kiều la to “Các người làm bị thương người rồi, anh ta chính là ông chủ lớn”. Tần Vũ Tùng nằm trên đất trong nước bùn, hai mắt nhắm nghiền giả như bất tỉnh, nghĩ “Haizz, quần hàng hiệu của Ý, tiêu luôn”

Nhà thầu dặm chân, bắt đắ dĩ “Lớn chuyện rồi”

Chu Kiều ngồi xổm xuống xem xét vết thương của Tần Vũ Tùng. Trên đầu anh máu thịt mơ hồ, có vết thương khoảng 5-6cm nhìn rất khủng khiếp. Mũi cô cay xè, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, ngu ngốc, chen vào làm gì.

Tần Vũ Tùng nghe tiếng cô hít mũi, đoán chắc cô đang sợ hãi, lén lút giặt tay cô, ra dấu ok.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chạy trốn

Tần Vũ Tùng đi cùng hai nhân viên của Chu Kiều, anh được đưa đến bệnh viện trong thành phố xử lý vết thương, bị khâu hết 9 mũi. Không tìm được Cát Tiểu Vinh, Chu Kiều ở lại trông coi xử lý công việc. Hy vọng càng thấp, thất vọng càng ít, nước mắt Chu Kiều làm anh bất ngờ, anh vốn không đòi hỏi quá cao ở cô. Vì anh bị vết thương ở đầu, hai người kia lại được lệnh Chu Kiều bắt anh kiểm tra cẩn thận nên hai người phân trần, cố gắng thuyết phục anh làm đủ các mục kiểm tra.

Bác sĩ kiểm tra xong, cho anh làm thủ tục nhập viện, Tần Vũ Tùng nằm trên giường không nhìn được mà sờ sờ đầu mình. Vì sợ miệng vết thương nhiễm trùng nên hộ lý đã cắt tóc anh thành đầu húi cua. Quần áo của anh cũng dơ phải thay, hai người đi chung đã mua quần áo khác cho anh thay, quần jean với áo thun dày mua gần bệnh viện.

Hai người đi cùng anh là một nam một nữ, cô gái còn thuận tiện mua một giỏ trái cây to, táo chuối đủ loại chất đầy trên tủ đầu giường.

Tần Vũ Tùng thấy chuyện bé xé ra to, nhưng cũng không có cách nào khác, hai người luôn miệng nói không chăm sóc anh tốt, chính là phụ lòng Chu tổng. Hai người đều mới tốt nghiệp chưa đầy một năm, đang ở trong giai đoạn chấp hành mệnh lệnh nghiêm túc nhất, cô gái thấy ngồi không rảnh rồi liền gọt một quả táo đưa anh. Tần Vũ Tùng không muốn ăn trái cây trước mặt người lạ, nhưng anh cũng không thể từ chối, đành cầm nó trong tay.

Cô gái là một người siêng năng, gọt táo xong lại đi ra ngoài mua bữa tối, để Tần Vũ Tùng với chàng trai trẻ đối mặt với nhau. Tần Vũ Tùng bảo anh ta ăn trái cây, hai người câu có câu không trò chuyện về chuyện mới xảy ra.

Nói một hồi, chàng trai buột miệng “Thật ra là tôi làm anh bị thương”

Có ý gì? Tần Vũ Tùng ngáy người nhìn anh ta.

“Tôi ném hòn đá xong là thấy tiêu rồi, hòn đá lao thẳng đến đầu Chu tổng. Nếu anh không đẩy cô ấy ra kịp, hôm nay tôi gây họa lớn rồi”. Tần Vũ Tùng càng không hiểu. Anh ta giải thích “Những người đó mồm miệng rất hung dữ nhưng không thật sự gây tổn thương cho người khác. Trước kia ở công ty khác cũng có việc như thế này, mỗi ngày bọn họ đều ngồi ở cửa, không cho xe ra vào. Hôm nay không dọa họ sợ mà lui đi, về sau sẽ rất khó để đuổi được họ. Chu tổng kêu tôi nhân lúc không có người chú ý mà ném đá vào người cô ấy, ném đại lên lưng, tay gì đó, để sự việc nhanh chóng được giải quyết”. Anh ta xấu hổ cúi đầu “Nhưng mà tôi ném quá tệ, cuối cùng thành ra phản ứng dây chuyền vô tình làm anh bị thương”

Tần Vũ Tùng nhai táo trong miệng không có cảm giác gì. Anh không giận, chỉ thấy mảnh khỏe này không phải là cách lâu dài, lần này có anh tới ngăn chặn lại, lần sau thì sao?

Chàng trai kia thấy anh lâu không lên tiếng, ngược lên nói “Việc này tôi chỉ nói với anh, làm chút trò vặt này không thể nói với mọi người, trong công ty có nhiều người dân ở địa phương, nếu truyền ra ngoài Chu tổng rất khó làm việc tiếp”. Tần Vũ Tùng nói “Yên tâm đi, tôi không nói”. Đối phương thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn còn chút ít không yên tâm, ngượng ngùng mà không biết nói gì cho đúng.

Tần Vũ Tùng đành tìm chút đề tài nói chuyện, đối phương dù sao cũng còn trẻ tuổi, trò chuyện một hồi lại trở nên vui vẻ. Đang lúc nói hăng say, Chu Kiều gõ cửa bước vào.

Khi những người không liên quan đã đi, Tần Vũ Tùng nhắc nhở Chu Kiều, cô rất ngoan ngoãn “Em biết rồi. Anh còn đau không?”. Biết cái rắm, nhìn cô thế này là biết rõ cô không nghe lời. Anh gặn dỗi ngậm miệng, rất nản chí. Chu Kiều cầm tay anh áp lên mặt mình “Hai lần. Anh giúp em hai lần em đều nhớ kỹ”.

Tần Vũ Tùng không để ý tới cô, cố gắng nói lần nữa “Cái gì cũng có quy tắc để giải quyết, dùng quy tắc để giải quyết, có được không?”

Chu Kiều cọ mặt lên tay anh “Có vẻ lần này không nặng như lần trước”, cô nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay anh, bắt giác mỉm cười “Anh cắt tóc nhìn rất ngố”. Tần Vũ Tùng dùng sức rút tay về “Bà chủ Chu!”. Chu Kiều không còn tay anh, không tranh chấp với anh nữa, dựa vào ghế nhắm hai mắt lại. Sắc mặt cô hơi vàng tối, miệng mím chặt, hai bên khóe miệng lộ ra hai nếp gấp.

Tần Vũ Tùng nhìn cô rất lâu, tầm mắt không rời khỏi mặt cô.

Cô mở mắt ra, nhìn anh một lúc lâu. Cho dù cô ấy mệt mỏi đến đâu, ánh mắt cô vẫn trong trẻo.

Tần Vũ Tùng nhìn lên trần nhà, nhận ra cô vẫn luôn là cô, đó chính là những gì anh cảm nhận được về cô. Anh thờ dài “Cát Tiểu Vinh đã mở điện thoại chưa?”

“Gọi được rồi. Ngô Nhiễm Nhiễm không nói không rằng bỏ đi mất, anh ta rất bối rối. Em cho anh ta nghỉ hai ngày để xử lý việc của mình”.

Chạy trốn? Tần Vũ Tùng ngạc nhiên “Cô ta không lấy đồ gì của công ty chứ? Em không nên giao dịch với cô ta”. Chu Kiều nói “Tiền mặt với chi phiếu đều ở thu ngân, nhân viên thu ngân là người địa phương và có người bảo lãnh. Cô ta có thể lấy cái gì được? nhân viên kế toán có 2 người, cô ta đi rồi còn có người khác làm việc”.

Tần Vũ Tùng thờ dài “Một vài người không thể sử dụng được, nghe anh đi”. Chu Kiều lặng lẽ đáp “vâng”.

Anh nghĩ nghĩ, mở điện thoại ra “Anh có địa chỉ nhà cô ấy, em có cần không?”. Cô không cần “Hai người bọn họ muốn làm gì làm, em không trộn lẫn việc công việc tư. Mà anh làm gì lưu thông tin cô ta?”. “Còn không phải sợ em bị cô ta chơi cho một vỏ sao?” Tần Vũ Tùng tức giận nói, không che giấu ác cảm với Ngô Nhiễm Nhiễm. Lúc trước anh năm lần bảy lượt tìm không được sai sót trong công việc của cô ta, lại không muốn lấy lý do cuộc sống riêng tư của cô ta để đuổi việc. Chu Kiều hơi có ý cười làm Tần Vũ Tùng cảm giác như cô đang

cười anh làm việc nguyên tắc quá. Anh quay đầu tránh ánh mắt cô.

Cát Tiểu Vinh đi bộ trên đường ở Thượng Hải, những nơi mà Ngô Nhiễm Nhiễm có thể đi anh đều đã đi, ngôi nhà trước kia cô thuê ở, anh hỏi người bạn chung nhà, cũng gọi hỏi cả Thôi Chi Phuong. Tối hôm qua vẫn còn bình thường, hôm nay cả người lẫn đồ đạc đều biến mất. Anh ngần ngại nhìn về phía trước, không biết Ngô Nhiễm Nhiễm rốt cuộc đã đi đâu, tại sao lại bỏ đi. Tìm một vòng anh không thể tin được, dường như những gì anh biết về Ngô Nhiễm Nhiễm với mọi người biết về cô không giống nhau. Trước kia cô cho anh số điện thoại nhà cha cô, anh chưa từng gọi qua, giờ gọi thì là số không có thật.

Cát Tiểu Vinh không dám nghĩ đến điều đó, anh trong mắt cô, vẻ đẹp, nhiệt tình, dịu dàng của cô, chẳng lẽ tất cả không phải là thật?

Tối hôm qua... cô làm com chiều. Vì để ở thoải mái hơn, hai người đã chuyển khỏi khách sạn, thuê một căn nhà. Vốn hôm qua đến phiên anh nấu cơm nhưng có bản thiết kế mới được gửi đến nên anh ở văn phòng xem qua thành ra về muộn. Cô giục anh về nhà sớm hai lần, khi anh dự kiến lượng công việc sau đó xong thì về nhà đã 7h tối. Cô không giục anh về nữa mà còn tự mình nấu ăn, còn làm rất phong phú, có thịt có cá, 3 mặn 1 canh. Cô không thích nấu ăn, hai người thường ăn qua loa, chỉ xào một chút thức ăn, thậm chí có khi chỉ cho vào nồi cơm ít cây lạp xưởng là thành đồ ăn.

Chỉ cần ở bên nhau, mọi thứ đều là chuyện nhỏ nhặt.

Anh và cô thường nói vậy, mà cũng tương vậy.

Ăn cơm xong anh định rửa chén, cô không cho, nói đến phiên cô làm. Lúc đó anh phải nhận 2 email, cũng không tranh mà để cô làm việc nhà. Email về thay đổi trong thiết kế, anh thấy không ổn nên điện thoại bàn bạc. Nói chuyện điện thoại xong anh còn lên mạng coi tin tức. Cô kêu anh đi nghỉ, anh ừ ừ nhưng cũng một giờ sau mới nằm xuống, lúc đó cô đã ngủ rồi.

Lúc cô ngủ rất đáng yêu, hơi bĩu môi, anh hôn lên trán cô một cái rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, không thấy cô đâu. Anh nghĩ cô ra ngoài chơi mát chược, thị trấn nhỏ nên phương tiện giải trí cũng đơn giản, gần đây cô thích chơi mát chược. Có lúc cô kéo anh đi chơi cùng, anh chỉ chơi trong 10 phút thì thay người khác. Người chơi đều là phụ nữ nhưng chơi rất lớn, có khi thắng thua tới mấy trăm tệ. Về nhà anh nói vài câu với cô về những người chơi cùng cô, tiền lương không cao, chơi lại rất lớn. Cô cũng không giận dữ, cười hihi haha nói chơi lớn mới kích thích.

Khi đánh răng anh mới phát hiện điều bất thường, những vật dụng chai lọ của cô không có ở đó. Nhìn tới quần áo cũng không có, không thấy vali của cô, tất cả đều biến mất. Gọi điện thoại cho cô, tắt máy. Hàng xóm nói thấy cô đi hướng về nhà ga, anh một đường đuổi theo, lo lắng, nôn nóng, vội vàng mua vé chạy đến Thượng Hải.

Cô đang nghĩ gì? Đây là điều mà sau khi cô từ chối kết hôn anh đã suy nghĩ. Nhưng anh không giục cô, tạm thời không kết hôn thì không kết hôn, dù sao hai người cũng còn trẻ, không vội vàng bước vào hôn nhân. Mà anh với cô cũng thỏa thuận tạm thời không kết hôn, cô cũng thoải mái hơn, trở lại với sự bình tĩnh và ngọt ngào ban đầu.

Tại sao cô im lặng bỏ đi? Cát Tiểu Vinh không biết.

Đi lang thang không có mục tiêu để tìm người, dĩ nhiên là không hiệu quả. Mà ở công trường lúc đó có xung đột với dân trong thôn, Tần Vũ Tùng còn bị cuốn vào tới bị thương. Cát Tiểu Vinh bắt xe quay về.

Tần Vũ Tùng xấu hổ khi bị băng trên đầu khi đi làm nên dứt khoát xin nghỉ mấy ngày, ở lại bên Chu Kiều.

Không biết tin tức truyền đi truyền lại thế nào, truyền tới tai mẹ anh.

Lúc Chu Kiều nhận được điện thoại của mẹ Tần Vũ Tùng, mới biết người gọi là ai. Bà muốn đến thăm nhà máy của cô và “Đi có vài lời muốn gặp mặt để nói với cháu, mà cũng chỉ hai người chúng ta biết được không?”. Nước tới đất ngăn, Chu Kiều sợ rất nhiều thứ, chính sách thay đổi, ngân hàng không cho vay, thiết bị giao hàng chậm, nhưng cô không sợ gặp mặt bà. Thời bây giờ, trừ khi bản thân mình không muốn tiếp tục, nếu không thì có lý do gì để ngăn cản hai người ở bên nhau?

Hà Nham đi xe buýt đến, Chu Kiều đứng đợi ở nơi hành khách xuống xe, nhìn thấy xe đến liền đi đến đón “Đi”.

Hà Nham lịch sự đẩy cô tay cô đang định đỡ mình ra “Xe đi rất nhanh, tôi không mệt”

Mặc dù “Đi” đi xe buýt đường dài nhưng tóc tai gọn gàng, áo khoác ngắn bằng lông lạc đà sạch sẽ, ngón giữa và ngón áp út tay trái đeo 2 nhẫn bạch kim, cổ tay đeo một vòng ngọc.

Chu Kiều không giận, dẫn khách đến bãi đậu xe, mở cửa cho bà ngồi phía sau.

Không gian trong xe rộng rãi, Hà Nham ngồi xuống thấy hài lòng. Nhìn Chu Kiều khéo léo khởi động tăng tốc, đưa xe đi vững vàng trên đường, bà khen “Chu tổng khả năng vượt trội, thậm chí lái xe cũng tốt hơn những cô gái khác”.

Chu Kiều cười cười “Đi gọi cháu là Chu Kiều đi”

Hà Nham cũng cười “Cô là người phụ nữ còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông, tôi sao dám gọi vậy. Vậy tôi kêu là cô Chu được chứ?”

Chu Kiều nói “Vâng, được”. Cô không đề ý, muốn gọi gì thì gọi, dù sao cô vẫn cứ là cô.

Xe đi thẳng đến công trường, hai người trên đường vừa nói vừa cười, có thể nói là cuộc gặp mặt hài hòa nhất lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Gặp mặt

Trăm nghe không bằng một thấy, Hà Nham biết Chu Kiều có tiền, nhưng phụ nữ xinh đẹp có quá nhiều cách để kiếm tiền, nhất là Chu Kiều lại có vẻ ngoài và dáng người khác xa kiểu phụ nữ mạnh mẽ. Đến công trường, nhận định của Hà Nham đối với Chu Kiều thay đổi đột ngột, không giống trên bàn ăn hôm đó trầm lặng ít nói, cũng không giống như người lười biếng ưỡ oải hôm ở nhà con trai mình, cô gái trẻ này có có dáng vẻ bà chủ thật sự.

Đi hàng chục mét dọc theo tòa nhà đang xây dựng, Hà Nham bước chân thấp chân cao. Chu Kiều không kịp đỡ bà, nhân viên giám sát và nhân viên xây dựng nhìn thấy cô vội tạt dụng thời gian xin ý kiến, Chu Kiều nhanh chóng ra quyết định, hai ngày nay Cát Tiểu Vinh vẫn còn khá bối rối, mọi người đều biết nguyên nhân nên không tìm anh, để cho anh có thời gian

yên tĩnh.

“Tôi tới chiếm thời gian của cháu” Hà Nham khách sáo hai câu

“Không sao. Di có muốn đến văn phòng ngồi không?” Chu Kiều nhìn đồng hồ “Có điều bên trong tương đối đơn sơ, hơn nữa cũng tới giờ cơm trưa rồi”. Hà Nham nhìn bên kia, bên ngoài văn phòng nhìn có vẻ không tốt lắm, rất đơn giản “Không làm phiền mọi người làm việc, chúng ta đi ăn cơm, ăn xong tôi đi về”.

Chu Kiều đưa Hà Nham tới một nhà hàng hải sản nổi tiếng ở đây. Phòng ăn nhỏ sáng sủa, sạch sẽ. Đây là nơi mà công ty thường dùng để chiêu đãi khách quý, người phục vụ mang trà, đồ uống lên. Hà Nham uống nước cam, thấy đó là nước cam tươi ép nguyên chất không bỏ đường, lập tức ấn tượng đối với nhà hàng tăng lên một bậc. Chu Kiều đẩy đĩa món ăn nguội tới trước “Tôm ở đây làm ăn khá được, tươi ngon, không quá mặn”.

Hà Nham nếm thử, đúng là không tệ. Bà khen vài câu, chuyển qua khách lệ Chu Kiều “Không ngờ cô là phụ nữ trẻ mà có khả năng chỉ huy rất nhiều đàn ông làm việc”. Chu Kiều mỉm cười, chờ đôi phương nói đến chủ đề chính. Quả nhiên lời tiếp theo là “Hiện tại phụ nữ nắm giữ một bầu trời, nhưng con người năng lực có hạn, hai bên sự nghiệp đều tốt, ai cũng không muốn bỏ thành công bên ngoài đi quản lý việc vặt trong gia đình. Yêu đương thì cái gì cũng tốt, cái gì cũng không tính toán, khi kết hôn thì sẽ ra sao?”. Hà Nham nhìn Chu Kiều “Vũ Tùng nhà chúng ta thật sự thích cô. Vì cô mà nó cãi nhau với cha mẹ. Cô thấy có buồn cười không, nó cảnh cáo chúng ta không được làm phiền cô, nếu không nó sẽ chuyển nhà, địa chỉ mới cũng không cho chúng ta biết”. Chu Kiều vẫn mỉm cười, Hà Nham tiếp tục nói “Thật ra tôi với ba nó cũng không phải không thích cô, chỉ là cảm giác Vũ Tùng không xứng với cô, công việc nó có vấn đề cô còn phải ra tay giúp đỡ”. “Bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện phải làm” Chu Kiều nói “Chúng cháu làm kinh doanh, coi trọng nhất là quan hệ giữa bạn bè với nhau, chưa kể đến là anh ấy giúp cháu trước”.

Nói đến đây, phục vụ đẩy cửa bước vào, đưa đồ ăn lên, thịt kho om cá thu đao, mực hấp, cá kiểng chiên, canh cá. Chu Kiều cầm đũa giúp Hà Nham gấp đồ ăn “Ở đây nhà hàng nào cũng bán mực với cá kiểng họ nuôi, nhưng mùa xuân không ăn cái này thì cảm giác không giống mùa xuân”.

Hà Nham khi đi chợ mua đồ ăn biết cá kiểng cỡ khoảng chiếc đũa bán với giá 800 tệ một cân. Trong thực đơn không ghi giá, Chu Kiều cũng không hỏi giá, bà càng không thể vội vàng hỏi như người chưa từng biết sự đời. Cả ở đây to cỡ hai ngón tay vậy thì bao nhiêu tiền một cân? Thịt cá cho vào miệng, cắn một cái, cực kỳ ngon mềm, nhưng tự nhiên Hà Nham có cảm giác đang ăn nhân dân tệ trong miệng.

Ăn cá không tiện nói chuyện, món ăn nóng khác được đem lên. Tôm muối đơn giản, rau xào, cuối cùng là món thịt xông khói. Chu Kiều giúp Hà Nham múc chén canh, nửa chén là măng.

Hà Nham chân thành nói “Cô Chu, tôi với di cháu cũng coi như bạn bè lâu năm, ý lớn tuổi kêu cô là Tiểu Kiều có được không?”. Chu Kiều cười nói “Dạ được”. Hà Nham lại nói “Hỏi một câu tò mò, cháu với Vũ Tùng quen nhau thế nào?”

“Quen nhau khi đi du lịch ạ”

“Được bao lâu rồi?”

“Dạ, hơn một năm”

Hà Nham thờ dài “Con trai đi đi biết, nó không thích nói ra suy nghĩ trong lòng, có lúc còn chỉ biết đến công việc, có làm cháu khó chịu không?”

“Cũng được ạ, bình thường công việc cũng phải tiếp xúc nhiều loại người”

“Ba nó với di lo lắng nhất là việc này, trước đây nó kết hôn, vì tính cách không hợp chia tay không thoải mái, cho nên vẫn luôn sợ nếu gặp người có cá tính, hai bên đều cứng đầu, trong nhà nói ai nghe? Tiểu Kiều, cháu cũng từng có gia đình, chắc cũng biết đạo lý trong đó”.

Chu Kiều cố gắng nhớ lại hình ảnh vợ cũ của Tần Vũ Tùng nhưng không thể nhớ rõ, chỉ nhớ quần áo trang điểm thời thượng. Cô gật đầu, Hà Nham như được khuyến khích, tiếp tục nói “Nói thật là Vũ Tùng mạnh miệng mềm lòng. Lúc trước vợ nó đã xin lỗi về những việc đã làm, nó vẫn đem phân nửa tài sản cho cô ta, mình thì dọn đến một căn phòng nhỏ ở. Nhà cũ của nó diện tích rất lớn lại ở khu vực tốt. Chúng ta không biết gì, khi xong việc mới biết, mà nó quyết định rồi thì nhất định không thay đổi”.

Hà Nham thờ dài liên tục “Không nói chuyện tiền nong nữa. Dù sao nói đến tiền, tài sản của cháu cũng nhiều hơn Vũ Tùng rất nhiều. Làm cha mẹ chỉ lo lắng cháu và nó đều đã trải qua hôn nhân, lỡ như, đi nói là lỡ như, lại chia tay lần nữa, hai người còn chịu đựng được không?”

Phục vụ mang lên món tráng miệng cuối cùng, Chu Kiều lấy nó đặt trước mặt Hà Nham, là tở yến chung. Cô thêm nước gừng, sữa vào, vừa nhẹ nhàng nói “Dạ phải. Có điều ngay cả khi ăn cái gì thì cuối cùng cũng sẽ đổi thì lúc ăn cháu vẫn thấy rất vui vẻ”. Cô nghiêm túc nhìn Hà Nham “Có vài chuyện cháu muốn nói, anh ấy tạm thời không muốn kết hôn, cho nên chúng cháu không lo lắng sẽ có chuyện gì phát sinh”.

“Nó không muốn kết hôn?” Hà Nham nghi ngờ nói “Không đúng, lúc chúng ta còn ở Úc, gọi điện cho nó, nó nói sẽ tìm người kết hôn”

Không đợi Chu Kiều mở miệng, có người gõ cửa, sau đó cửa được đẩy ra, là Tần Vũ Tùng. Anh nhìn mắt Chu Kiều, cô lắc đầu cười, ý nói không có việc gì. Mà Hà Nham không kiềm được hỏi “Tại sao con không muốn kết hôn?”

Tần Vũ Tùng tức giận “Mẹ à, mẹ tới làm gì?”. Hà Nham đứng lý hợp tình “Mẹ với con dâu tương lai nói chuyện, tăng thêm hiểu biết. Tại sao con không muốn kết hôn?”. Tần Vũ Tùng lại nhìn Chu Kiều “Không muốn là không muốn, không cần lý do”

Hà Nham nghiêm khắc hỏi “Không phải con đã nói sẽ cố gắng tìm đối tượng để mau chóng kết hôn sao?”. Tần Vũ Tùng sốt ruột “Con nói cho qua chuyện để ba mẹ đừng lo lắng, con là nói dối thiện ý. Mẹ ăn xong chưa? Xong rồi con đưa mẹ về Thượng Hải”.

Chu Kiều không muốn có mặt khi hai người tranh luận “Em đi toilet”

Cô đến quầy thu ngân tính tiền, đứng bên ngoài vườn hoa ngắm cảnh. Không lâu sau, hai mẹ con ra tới, Tần Vũ Tùng nói đơn giản “Anh đưa mẹ ra nhà ga”. Chu Kiều rất tò mò, rốt cuộc anh đã nói gì, giải quyết nhanh gọn vậy. Nhưng cô không hỏi bất cứ điều gì “Được”

Tần Vũ Tùng lái chiếc xe cũ của Chu Kiều, cô đưa hai người đến cạnh xe. Hà Nham lấy từ trong túi ra cái hộp nhỏ, nhét vào tay cô, kiên quyết bắt cô nhận “Không đáng bao nhiêu tiền”. Chu Kiều trở lại xe mình, mở ra thì một sợi dây chuyền hình trái tim, khắc bốn chữ “Hoa hảo nguyệt viên”.

Cũng... thật sự rất cổ xưa.

Buổi tối trở về cô đưa cho Tần Vũ Tùng nhưng anh không nhận.

Anh đứng trước gương phòng tắm nhìn trái nhìn phải “Không còn bị băng nữa nhưng mà vẫn khó coi, anh phải đợi mủ mấy ngày”

Kiểu tóc có thể thay đổi hình ảnh một người. Chu Kiều nhìn anh, cảm thấy anh bây giờ không giống anh, có phần thật thà mà lại hơi gian xảo

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đùa giỡn

Cuối cùng đợi đến ngày cắt chỉ, Tần Vũ Tùng nghiêng đầu nhìn vết thương trong gương, không biết sau này tóc có mọc ra ở đó không, dù sao nhìn cũng kỳ kỳ. Anh kéo kéo tóc, sau này để dài che chỗ đó lại, trước mắt bây giờ việc gọi đầu là vấn đề. Chu Kiều không nói gì, ấn đầu anh xuống, lấy tay kia thử nhiệt độ nước “Đừng động đây”

Cô cẩn thận làm ướt tóc anh, đổ dầu gội vào lòng bàn tay, xoa bọt rồi bôi lên đầu anh, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa. Tần Vũ Tùng cao nên phải khom người hạ thấp độ cao cho vừa tầm vòi nước, được một lát thì mới nên anh nhúc nhích. Thiếu chút nữa đầu anh đụng vào vòi nước, Chu Kiều nhanh tay chặn lại, cô chọt vào ót anh “đã nói anh đừng đi chuyển rồi”. Anh đành ngoan ngoãn đứng yên như cũ.

Bộ dạng thành thật này không giống anh, Chu Kiều nhéo mũi anh, ra bộ lưu manh “Tối đây, cười một cái coi”. Tần Vũ Tùng thông thả trả lời “Em làm mừng một, cẩn thận anh làm nưòi lăm”. Chu Kiều bật cười không trêu chọc anh tiếp, tránh việc gội đầu không xong mà biến nhà tắm thành bãi chiến trường, cẩn thận chuyển chủ đề an toàn “Anh có nốt ruồi son”. Tần Vũ Tùng nói “Anh biết từ lâu rồi, hồi nhỏ mẹ anh hay nói có đánh dấu nên bị bắt cóc cũng dễ tìm”. Anh ngừng lại “Hôm nay cảm ơn em”

Chu Kiều hiểu anh cảm ơn thái độ của cô đối với mẹ anh. Cô có thể hiểu tâm lý của những người làm cha mẹ, cũng không quá khó để ứng phó. Nếu cô chưa từng kết hôn, nếu cô trẻ hơn vài tuổi, họ có lo lắng đề phòng cô như bây giờ không? Năm tháng lưu lại dấu ấn trên cơ thể, cô chưa bao giờ ngại cho người khác thấy, nhưng bị người khác xem như món hàng kém chất lượng, trong lòng chắc chắn sẽ không thoải mái.

Tần Vũ Tùng nhận thấy sự im lặng của cô nhưng có một số lời không thể không nói “Em còn không bỏ người cũ xuống được sao?”. “Anh có ý gì?” Chu Kiều hạ mắt, làm sạch bọt trên tóc anh “VẬY còn anh, mỗi lần gặp vợ cũ anh đều mất bình tĩnh, tình cũ khó quên?”. Anh cũng im lặng, trong nhà tắm chỉ còn tiếng nước chảy. Cô giúp anh lau khô tóc, đưa khăn cho anh lau mặt rồi quay người ra ngoài. Chân cô vừa bước ra thì tay bị Tần Vũ Tùng kéo lại “Không phải giận em, mà là anh giận chính mình, bức bối thì không muốn nói chuyện, chỉ muốn ở một mình. Không phải là tình cũ khó quên mà là mỗi lần nhìn thấy cô ấy, anh sẽ nghĩ đến thất bại của chính mình”

Vòi nước đã tắt, tiếng nước chảy xuống cống róc rách, anh nói “Em còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau ở Hoàng Sơn? Anh quyết tâm bắt đầu lại lần nữa, dùng ký ức mới xóa đi những ký ức cũ. Tuy nhiên, có nhiều thứ còn sót lại trong quá khứ, bao gồm những quán thường ăn, những nơi thường lui tới. Có lúc anh rất thích đi công tác, ở những nơi xa lạ có cảm giác mới mẻ”

Anh ngừng lại “Nói về em đi”

“Em?”, cô cố rút tay lại nhưng anh giữ rất chặt, đành thôi “Em không nghĩ nhiều”

Anh cố chấp nhìn cô, cô bắt đầu hỏi “Anh muốn em nói gì? Mẹ anh hỏi em, nếu chia tay lần nữa em có chịu được không? Thành thật mà nói, em không chịu được. Mỗi tình yêu đều bắt đầu rất đẹp đẽ, thời gian trôi qua, những ưu điểm dần biến mất, đến cuối cùng không còn gì, chỉ còn oán hận và bất mãn”

Nước mắt đọng trên mi, cô cố gắng chớp mắt vài cái, có xu hướng tan nỗi chua xót, khóe môi run rẩy cố nờ nụ cười không thành hình “Anh muốn em nói, nhưng em làm sao dám”. Tần Vũ Tùng ôm cô vào lòng “Xin lỗi em”. Cô lầm bầm “Có rất nhiều người cho dù không còn tình cảm, họ cũng vì áp lực cuộc sống mà ở bên nhau cả đời, vì hai người so với một người vẫn dễ ứng phó hơn. Nhưng chúng ta cần phải như vậy sao? Em thà là lúc ở bên nhau làm những điều yêu thích, sau này có chia xa, nhớ tới đối phương vẫn là vui vẻ, nhớ những thời tuổi trẻ tốt đẹp, không so đo, trong sáng”

Anh hôn lên tóc cô, chậm rãi chuyển đến lỗ tai, cổ, xương quai xanh. Cô đứng yên tại chỗ, nụ hôn rơi xuống môi cô, mang theo rất nhiều sự dịu dàng, an ủi. Môi lưỡi triển miên làm cô thở dồn dập, anh cúi xuống bế cô lên, đi hai bước lại cúi xuống hôn.

Chu Kiều bật cười “Bỏ em xuống, em cũng nặng đó”

Tần Vũ Tùng lắc đầu “Không bỏ”, anh cố tình ôm cô đi tới đi lui trong phòng mặc cô luôn miệng phản đối, sau mới đặt cô lên giường.

Tần Vũ Tùng dùng khuỷu tay đỡ mình, nhìn cô từ trên xuống. Cô vẫn đang cười, ngực phập phồng vì cười đùa, sắc mặt hồng hào. Anh đưa tay chạm vào khóe mắt cô “Hôm trước anh nghe một bài hát” anh hát vài câu “Anh rất thích em như bây giờ, không cần dễ dàng thay đổi bất cứ điều gì, thay đổi những gì em có bây giờ...”. Chu Kiều không chịu đựng nói “Đừng hát những bài hát lạ nữa, đi ra”. Cô cướp lời hát “Anh thật sự thích những gì em đang có”

Câu hát chưa hết anh đã cúi đầu hôn cô. Nụ hôn dẫn tới trận chiến giữa Adam và Eva. Trong phòng khách sạn cách âm không tốt, ngoài cửa có tiếng nói chuyện ồn ào, trong phòng tiếng điều hòa âm ỉ, nhưng trong mắt họ chỉ có nhau, tai cũng chỉ nghe tiếng nhau. Tóc anh vẫn ướt đầm, mỗi lần lướt qua cảm cô mùi dầu gội nhàn nhạt thoảng qua. Váy ngủ cô bị vén sang một bên, bà vai cùng nửa ngực lộ ra nhưng cô không bận tâm.

Điện thoại không biết điều reo lên, Chu Kiều ra dấu im lặng “Àlo?”

Nghe cô đầu ra đó phân công công việc, Tần Vũ Tùng giờ trò đùa dai trêu chọc những điểm nhạy cảm của cô, nhìn chân cô không tự chủ được co lại, duỗi ra. Khi điện thoại kết thúc, cô lập tức ném điện thoại ra, hung hăng cảnh cáo anh, giờ tay tắt nhẹ anh 2 cái.

Có tiếng chuông reo, là điện thoại của Tần Vũ Tùng

Chu Kiều liếc anh “Nhận điện thoại đi”, cô không hờn như anh.

Nội dung cuộc gọi hình như rất quan trọng, ý cười của anh dần biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc “Được, tôi lập tức xem mail, đêm nay quay về”. Cúp điện thoại, anh dự định xuống giường mở máy tính “Công ty có việc”. Chu Kiều dựa vào đầu giường, cũng không ngẩng đầu nhìn tài liệu. Tần Vũ Tùng giải thích “Hôm nay có đồng nghiệp bị bắt, nghi ngờ liên quan đến hối lộ thương mại. Anh ta đang giữ vị trí của anh, bây giờ trong công ty khá rối loạn”.

Chu Kiều nhìn anh không chớp mắt. Anh hỏi “Sao lại nhìn anh vậy?”

Chu Kiều lắc đầu “Em gọi xe đưa anh về Thượng Hải”

Tần Vũ Tùng vội vã đi, trong phòng không còn tiếng động, như thể nửa giờ trước đây không có ai cười đùa.

Chương 50: Bất lực

Sau khi Tần Vũ Tùng đi, hơn một tháng sau hai người không rảnh để gặp nhau. Anh bận mà cô cũng bận, mỗi ngày trước khi ngủ nói vài chuyện với nhau. Có khi đang nói, bên kia không còn tiếng động, đã ngủ rồi. Tình huống vậy xảy ra hai ba lần, hai người đều thấy không sao, bên kia ngủ, bên này cũng buồn ngủ thôi mà đi ngủ.

“Công ty anh hoàn toàn loại bỏ anh ta?” Chu Kiều dụi dụi mắt, tránh việc anh chưa trả lời cô đã trực tiếp đi gặp Chu công. “Nếu không thì làm gì được?” Tần Vũ Tùng đứng bên cửa sổ nói chuyện. Anh áp trán vào cửa sổ, cảm nhận sự mát mẻ của kính để đầu óc tỉnh táo, “Anh ta quá háo hức chứng tỏ bản thân, vì vậy sử dụng những thủ đoạn rất tốt, nhưng như vậy rất khó để đi đường xa”.

“Cũng đúng thật là”, Chu Kiều đồng ý. Cô biết Tần Vũ Tùng gần đây phải trải qua sự biến động nhân sự rất lớn, tựa như động đất cấp 8. “Trở lại vị trí cũ, anh có cảm xúc gì không?”

Cũng có, Tần Vũ Tùng quay lưng, dựa vào tường nhắm mắt lại. Anh đã dự đoán tình hình từ trước, chỉ không nghĩ sẽ diễn ra nhanh như thế này. Trong thời gian này, một là tích cực phối hợp điều tra, hai là không để công việc của công ty bị ảnh hưởng. Cũng may khi ông Vương nhận chức đã nửa giả nửa thật, nội bộ thống nhất nhanh chóng. Anh hỏi “Em đang bận việc gì?”

“Cuối tuần sẽ có cuộc kiểm tra”

“Ngày nào, anh tới tham dự có được không?”, anh không nghe cô trả lời, có vẻ đã ngủ rồi. Anh nằm ngửa trên giường, trong đầu có hàng ngàn ý nghĩ, sắp xếp lại công ty có hàng trăm ngàn việc. Còn nghĩ chưa xong thì anh cũng đã ngủ thiếp đi, đồng hồ tích tắc trên tường, đã là 2 giờ sáng.

Chu Kiều mở cuộc họp trong khách sạn thành phố, Tần Vũ Tùng ngồi trong góc phòng, thấy một đám người đưa ra hết vấn đề này đến vấn đề khác cho cô và Cát Tiểu Vinh. Mấy hôm nay vì để chào đón những người tham dự, công trường ngừng thi công, công ty thống nhất quy mô hoạt động. “Nếu có người hỏi tòa nhà dùng để làm gì, thì nói đó là office building (tòa nhà văn phòng)”. Bởi vì theo thủ tục thông thường, cần lấy được công văn phê duyệt rồi lại xây dựng công trình. Tần Vũ Tùng lo lắng thay cho cô. “Rõ ràng đó không phải mô hình của tòa nhà văn phòng, không lẽ người khác nhìn không ra?” Chu Kiều vỗ vai anh “Cứ yên tâm, cứ như vậy thôi. Chỉ cần lúc kiểm tra công trường không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, cho bọn họ mặt mũi là được”.

Chu Kiều bình tĩnh nói ở trên kia, Tần Vũ Tùng nhìn chăm chăm cô, mở thông tin liên quan trên tay, bị tờ giấy cuối cùng thu hút. Đó là bảng điều tra công khai, cần có dân trong làng ký tên đồng ý mới có thể xây dựng nhà xưởng ở đó. Anh nhìn qua, một số chữ ký giống nhau quá, lẽ ra nên cách hai ba chục người mới ký lại các tên khác nhau.

Giờ trò bịp bợm à, anh ngẩng lên nhìn Chu Kiều. Cô vừa trả lời xong một vấn đề, cầm ly lên uống nước. nhưng nhóm chuyên gia không buông tha cô, lại hỏi tiếp một câu hỏi sắc bén. Cô buông ly xuống, còn chưa lên tiếng thì bên cạnh có người hỗ trợ. Tần Vũ Tùng nhìn bảng tên người kia, là Trưởng cục bảo vệ môi trường địa phương, xem ra Chu Kiều không định chiến đấu một mình. Đề kinh tế phát triển, chính quyền địa phương sẽ thúc đẩy vào những thời điểm quan trọng.

Tần Vũ Tùng đến để học hỏi kinh nghiệm cho dây chuyền sản xuất mới của công ty. Anh nhân cơ hội quan sát mọi người, chuyên gia đúng là có trình độ chuyên gia, Chu Kiều bình tĩnh, Cát Tiểu Vinh khá thật thà, thường xuyên đỏ mặt cúi thấp đầu, bấm máy tính không biết đang tính toán số liệu gì. Anh ta gầy đi rất nhiều, từ phía Tần Vũ Tùng nhìn qua, có thể thấy má anh ta phồng phồng, không biết đang phồng má giữ hơi hay là đang nín thở.

Đến giờ vẫn không có tin tức của Ngô Nhiễm Nhiễm, Cát Tiểu Vinh cũng làm như chưa từng có người này, vẫn đi làm tan ca nhưng đã dọn về ở lại trong khách sạn, Tần Vũ Tùng hơi thất thần, rốt cuộc Ngô Nhiễm Nhiễm đã đi đâu? Im hơi lặng tiếng rồi xa anh ta, cũng chỉ có cô mới làm được vậy.

Các chuyên gia đến vào tối hôm qua, ngày thứ bảy họp xong, ở lại một đêm, chủ nhật mới đi.

Vất vả đến lúc kết thúc, buổi chiều có buổi tiệc chiêu đãi. Một chuyên gia nói đi đường xa đến đây nên nhân tiện muốn thăm bạn bè, Tần Vũ Tùng bị người đứng đầu văn phòng bảo vệ môi trường nhìn thấy “Anh có phải tài xế của Chu tổng không? Đưa vị chuyên gia này đến địa chỉ kia đi”. Tần Vũ Tùng dờ khóc dờ cười, Chu Kiều đã dẫn đoàn đi đến nhà hàng, anh nhận tờ giấy ghi địa chỉ “Được, đi thôi”. Anh nghĩ, đây không phải giúp người khác, là giúp Chu Kiều.

Khi anh trở về, những người ăn uống còn chưa đủ đồ, Chu Kiều đang cầm trong tay một chai rượu vang đỏ, kính rượu từng người.

“Cô Chu đúng là nữ trung hào kiệt, chỉ cần hôm nay chúng tôi uống vui vẻ, việc thông qua không thành vấn đề”. Mọi người ồn ào, Tần Vũ Tùng liếc mắt nhìn người vừa nói, anh nhớ đây là quan chức của văn phòng tỉnh. Anh nghe lửa giận nổi lên trong lòng, vậy có công bằng không? Quan chức với chuyên gia uống nước khoáng, những người làm việc ở địa phương tuy uống rượu vang nhưng nhấp cả buổi cũng chỉ vui đi một chút. Cát Tiểu Vinh mặt mũi đỏ bừng, không giúp được gì.

Lại khui thêm một chai rượu vang đỏ, Tần Vũ Tùng không nhìn nổi nữa đứng lên “Tôi giúp cô Chu kính các vị”

Người ở văn phòng tỉnh cười ha ha nói “Cô Chu, người nhân viên này của cô rất thú vị, giúp cô chấn rượu đây”

Chu Kiều không nhìn Tần Vũ Tùng “Tôi đang uống rất vui vẻ”, cô dùng tay tự vịn nhéo đùi mình, muốn cảm giác đau đớn có thể giúp giảm cảm giác miệng lưỡi cứng đờ vì rượu “Ai dám chấn rượu của tôi, tôi đá ra”.

Em! Tần Vũ Tùng còn chưa kịp nổi giận, bị Trưởng bộ phận kéo ngồi xuống. Người đàn ông đó nói chân thành “Người anh em, tôi biết anh có lòng tốt, nhưng hôm nay Chu tổng không gục không được. Anh vẫn nên tiết kiệm sức lực, ăn com tiếp đi”. Người nọ lại cao giọng nói “Chúng ta uống không khác nhau lắm thì đi thôi, đừng lãng phí ý tốt đã đặt phòng bao của cô Chu”

Mọi người trong bữa tiệc ồn ào đáp lời, người trên văn phòng tỉnh nói “Được, cô Chu uống xong chai này, chúng ta lúc nào đi ra ngoài phải xem tốc độ của cô ấy”. Mọi người lại sôi nổi nói tốt, chăm chú nhìn Chu Kiều đứng lên, cầm chai rượu dốc vào miệng. Căn phòng sôi sục lên như nước trong đầu, còn Tần Vũ Tùng, dạ dày anh theo lượng rượu lên xuống không kiểm được mà run rẩy.

Chu Kiều nhắm mắt lại, không nghĩ nó cái gì, chỉ coi như đây là nước, cô khát nên cô cần uống nước. Nhưng mà bình nước này cũng nhiều quá, nhợn nhạo trong cổ họng không chịu xuống tiếp. Cô vừa dừng lại, có người lên tiếng “Không uống được? Không sao, chúng ta đều rất dễ thương lượng, dù sao cũng phải xem thái độ của cô, uống hết thì mọi việc thông qua”.

Chu Kiều cười “Ai nói tôi không uống được? Tôi là do thấy tiếng vỗ tay còn ít quá”

Trong phòng lập tức ồn ào lên, trong tiếng gõ bàn đập ghế, cô ngẩng đầu đem rượu đổ hết vào miệng, đem chai rượu rỗng đặt lên bàn “Đi thôi”

Chu Kiều đã đặt phòng riêng lớn nhất trong hộp đêm lớn nhất ở đây, chủ nhiệm văn phòng đã chờ sẵn ở đó. Khi khách đã lên xe hết, cô mới lao đảo đi về khu vực phòng khách. Mới đi vài bước đã nhện không được, cô lao vào toilet công cộng. Không kịp vào đến toilet nữ, cô ngồi sụp xuống bên bồn rửa bên ngoài, vừa mở miệng rượu đã phun trào ra.

Hết nôn tới khạc, lẫn lộn hơn nửa ngày, Chu Kiều chật vật đứng lên, nhìn thấy dì lao công đứng chờ bên cạnh lau dọn, cô móc ví trong túi, tay run rẩy lấy 100 tệ trong ví đưa dì lao công. Cô còn muốn nói “Làm phiền dì” nhưng không thể nói rõ, đành miễn cưỡng cười cười.

Quay lại, Chu Kiều nhìn thấy khuôn mặt xị dài của Tần Vũ Tùng. Cô thò tay nắm hai bên má anh, dùng sức kéo.

Ai cho anh quyền trưng sắc mặt cho cô coi?

Tần Vũ Tùng chưa kịp nổi giận, Chu Kiều “ách” một tiếng, nôn thẳng lên trên quần anh.

Này... thật sự không nhện được nữa

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Say rượu

Chu Kiều đã say rất nhiều lần, mà lần này là nặng nhất, nôn rồi lại nôn. Đồ ăn đồ uống đều nôn ra, từ miệng đến dạ dày, toàn bộ bộ phận tiêu hóa như vận xoắn lại, co giật, tuôn ra mặt đất. Cô mờ mịt, tay chân không có sức lực nhưng não bộ còn có chút rõ ràng, anh tức giận.

Anh kéo cô đi lên cầu thang. Đường dưới chân không bằng phẳng, tựa như cô không bao giờ đi nổi hết đường. Cô cố gắng yêu cầu anh ném cô xuống nhiều lần, dù sao khách sạn cũng an toàn, chỉ mất mặt thôi, cô không quan tâm. Nhưng anh không buông cô ra, cô tránh không khỏi tay anh, chỉ có thể nghiêng ngả lao đảo đi theo. Trong lúc cô trượt chân liên tục, đầu gối chạm vào các bậc thang, may mà cảm giác đau biến mất, chỉ còn choáng váng, bất lực.

Cô không dám ngẩng đầu, nhìn mặt đất lay động, hy vọng được nằm xuống trở nên xa vời.

Vào phòng, Tần Vũ Tùng buông tay, Chu Kiều từ từ dựa vào tường trượt xuống, cô nằm co lại trên lối đi, dạ dày bắt đầu run rẩy trở lại. Nhưng cô không đứng dậy nổi, chỉ nằm như đồng bùn. Tần Vũ Tùng nghe có âm ạch hai tiếng, vội vào phòng tắm lấy khăn lông lót bên cạnh mặt cô. Quả nhiên, cô không mở mắt, đầu gục sang một bên, chất nôn từ miệng trào ra trên khăn.

Tần Vũ Tùng mặc kệ cô, đi tắm rửa, đem quần áo dơ để phòng giặt, thay khăn cho cô rồi anh đi ngủ. Sau nửa tiếng, nghe hơi thở cô ngày càng đều đặn, anh ngủ thiếp đi.

Rạng sáng Chu Kiều tỉnh dậy. Trong phòng có mờ đèn ngủ, trong ánh sáng mờ nhạt, cô thấy mình nằm ngù trên đất, hai cái khăn lót hai bên, trên người đắp chăn. Cô thử cử động, huyết Thái dương giật giật. Cảm giác không dễ chịu, cô ngưng lại. Trên giường anh ngồi dậy, hỏi với giọng không tỉnh ngủ “Em tỉnh rồi?”

Cô không sức lực ừ một tiếng “Mấy giờ rồi?”

Anh ngáp dài “ba giờ, ngủ tiếp đi”

Cô cho là anh nói đúng, kéo chăn lên, vui đầu tiếp tục ngủ.

Giữa trưa hôm sau, Chu Kiều mặc quần áo mua ở khách sạn, đến quầy lễ tân ký giấy tờ. Quần áo kiểu nửa truyền thống màu nâu sẫm, tay áo, trước ngực có thêu hoa văn chỉ bạc, vòng eo dài rộng, là kiểu phụ nữ trung niên thường mặc. Nhưng vì chúng không phải bán ở chợ mà bán ở khách sạn nên giá trị cao hơn gấp hai mươi lần. Chu Kiều cảm thấy Tần Vũ Tùng muốn chinh cô, nên mới không tiếc thời gian ngồi chờ hơn một giờ, chỉ đạo người bán hàng lôi bộ quần áo này từ bên dưới ra. Cô hỏi “Thú vị không?”

Tần Vũ Tùng đang lái xe, mắt cũng không nhìn cô “Em nói xem”

Cô cúi đầu, đầu vẫn còn đau, không muốn tranh cãi với anh. Tối hôm qua anh muốn uống rượu giúp cô, bị cô từ chối, có thể còn tức giận. Cô hiểu anh không thích cảnh tượng đó, cũng hiểu anh đau lòng vì cô. Nhưng có cách nào khác, lúc đó cô là mục tiêu mà người khác muốn. Bất kể ai muốn uống thay cô, uống xong cũng sẽ bị xem như không có. Cách nhanh nhất để giải quyết là đánh nhanh thắng nhanh mà ngã xuống như họ mong muốn.

Anh hỏi “Đáng giá không?”. Cô không uống, bọn họ có thể làm gì cô? Trầu không uống nước làm sao đề đầu trầu, huống chi cô là người. Bàn tiệc rượu chuẩn bị chu đáo, phong bì được cầm, nếu họ muốn “sắc”, cũng có thể sắp xếp tốt, có người phụ trách đem “sắc” đến cho họ, tạo mọi tiết mục hứng thú. Tại sao phải làm niềm vui cho người khác?

Hôm qua nôn quá nhiều, Chu Kiều mở miệng thấy cổ họng đau như dao cứa “Có câu nói, đắc tội ai cũng không thể đắc tội tiểu nhân. Em cũng không phải say quá, nhìn thấy cảnh cũng vui vẻ”. cô giả vờ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng “Anh thấy không, ngủ một giấc dậy em vẫn tốt, không có mất mát gì”

Tần Vũ Tùng không bị cô thuyết phục, mặt vẫn dài ra “Nếu, anh nói là nếu, lần sau có người yêu cầu theo hần ta, em có vui không?”. Chu Kiều cười nói “Ngoài anh ra không ai nói yêu cầu này”. Tần Vũ Tùng quay phắt qua trừng mắt nhìn cô, sao lại so sánh việc của hai người với loại người đó, cho dù là nói đùa cũng không được.

Chu Kiều miễn cưỡng mới bày ra vẻ mặt tươi cười vì nghĩ đến tâm tình anh, ai ngờ anh không cảm kích còn nổi giận. Cô cô dường như không chịu nổi sức nặng của đầu, cô uể oải dựa lưng vào ghế, làm cho Tần Vũ Tùng càng bức bối hơn “Em không thể nói điều anh muốn nghe sao?”. Chu Kiều ngơ ngác nhìn phía trước, “Nói về sau em không uống rượu? Không có khả năng, nếu có trường hợp tương tự, phải uống thì em sẽ uống. Không phải anh cũng vậy sao?”

Tần Vũ Tùng thờ dài “Anh là đàn ông, say cũng không có hại”

Chu Kiều ôm đầu nghe anh lâu bầu “Anh không hiểu em là vì cái gì, có nhiều cách để kiếm tiền. Số tiền của em đầu tư một phần ba vào bất động sản, một phần ba cho tín dụng, một phần ba để ở ngân hàng cũng đủ. Bình thường em không tiêu nhiều tiền, có mười em anh cũng đủ khả năng nuôi. Em nói em là vì cái gì? Làm đẹp mỗi ngày, đi du lịch khắp thế giới, như vậy thật tốt”

Chu Kiều cắt ngang “Cuộc sống như vậy em đã từng có, nhưng xin lỗi, không thích hợp với em”

Tần Vũ Tùng nói “Em nói đi, tại sao muốn vất vả như vậy?”

Nói từ đầu, suy nghĩ Chu Kiều trôi dạt đến trước kia. Khi đó cô mới tốt nghiệp, người nhà đã sắp xếp vào viện thiết kế một cách thuận lợi, Từ Thao nói với cô “Anh không muốn nhìn thấy cuộc sống mỗi ngày đều như nhau. Nhân lúc còn trẻ chúng ta cứ tham vọng đi, không thành công cũng không sao. Không tham vọng anh không cam lòng, anh không nghĩ cả đời phải làm việc dưới sự chỉ huy của người khác”. Ban đầu cô cũng không có ý nghĩ gì lớn lao, cứ ôm ước mơ mà đi về phía trước. Cho đến một ngày cô dẫn nhân viên mới đi một vòng công ty huấn luyện tại chỗ, trong đôi mắt kinh ngạc của họ, cô mới phát hiện ra không ngờ hai người đã thật sự làm ra cái gọi là “sự nghiệp”.

Điều không ngờ là khi cô thay đổi, Từ Thao cũng đang thay đổi. Anh sa vào nhiều trò giải trí khác nhau.

Có lẽ, chỉ có vật chất là thứ bắt từ trong thế giới này, cô thờ dài.

Tần Vũ Tùng bắt gặp những giọt nước mắt trong mắt cô “Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô lắc đầu “Em thích làm việc với nhà máy, công nhân, nhìn mọi người làm việc gòn gàng ngăn nắp dưới sự chỉ huy của em. Mỗi ngày đến văn phòng, không cần lo làm gì để hết thời gian, bởi vì sẽ có việc không ngừng đưa đến tìm em, mà không phải em phải tìm việc gì đó để làm”. Cô thẳng thắn nói “Có thể anh thấy em nói thế này là xem thường anh, nhưng thật sự, làm chủ và làm công là hai loại công việc hoàn toàn khác nhau. Em lựa chọn làm người quyết định, chứ không phải bị quyết định bởi người. cho dù có vất vả và cực khổ, thậm chí gặp đủ việc không thoải mái, ít nhất em biết em vì chính bản thân mà trả giá”.

Lời nói của cô vững vàng đánh vào lòng. Chưa bao giờ có khoảnh khắc như bây giờ, làm anh càng cảm giác khoảng cách giữa anh và cô, cho dù sau này hai người ở bên nhau, cô không muốn anh mang theo cô. Đau khổ tràn ngập trong lòng, anh nói “Ngoài công việc, em có thể có những niềm vui khác”

Cô im lặng, anh hiểu ý cô ngay lập tức, cô có công việc là đủ.

Đối với cô, anh có thể có cũng có thể không. Có thì dĩ nhiên là tốt, nhưng nếu không có, niềm vui từ sự thành công trong công việc đủ để che lấp những thiếu hụt khác.

Anh nói “Chúng ta chia tay đi”

Cô lặng lẽ hỏi lại “Anh chắc là anh muốn vậy?”

Anh nỗ lực đáp ‘Đúng, anh muốn’. Anh không thể chờ đợi mãi mãi trên vị trí dự bị, thay vì càng lún càng sâu, chỉ bằng tự tay cắt đứt.

Tần Vũ Tùng nghĩ Chu Kiều sẽ níu giữ lại nhưng cô gạt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Nỗi nhớ

Để đối phó với các đoàn kiểm tra, công trường đã phải ngừng thi công hai ngày, chủ nhật làm việc lại bình thường. Chu Kiều đi xem thấy Cát Tiểu Vinh đang ở đó. Cô quay về nghi ngại, nhưng đến gần tư thì dừng chân. Khu vực công trường đã được phá bỏ, di dời nhưng mặt đất chưa được san bằng, sau mùa xuân, cỏ dại mọc lên cao nửa người. Trên rìa những vạt cỏ, mấy chùm hoa đỗ quỳen nở rộ rực rỡ, màu hoa đỏ thắm tràn ngập.

Bầu trời rất xanh, một ngày đẹp trời hiếm hoi, cách đó không xa là vài ba cánh cò trắng bay lên đáp xuống. Gió phe phất qua mặt, ảm áp như thể lời người yêu dặn dò. Cô nhớ Tết âm lịch năm ngoái, ngày mặt trời sáng lạ, chẩn phơi nắng rất thơm, anh nhẹ tay nhẹ chân lên lầu, ngồi trên mép giường giúp cô sửa lại góc chăn. Bây giờ anh chắc đến đường cao tốc?

Chu Kiều trở về khách sạn, mở cửa sổ thật lớn cho gió thổi vào phòng. Cô chui vào chăn, chất còn còn dư âm trong người làm không lâu sau cô ngủ thiếp đi. Thức dậy thì trời đã tối, Cát Tiểu Vinh gọi điện hỏi cô muốn ra ngoài ăn cơm chiều không, cô do dự một lát, quyết định vẫn nên đi lấp đầy bụng để nửa đêm không trần trọc vì đói.

Cát Tiểu Vinh còn gọi đồng nghiệp lần trước đã đưa Tần Vũ Tùng đi bệnh viện đi cùng, Tiểu Trình. Ba người 3 món mặn 1 món canh, lúc chờ mang đồ ăn lên hai người họ vẫn còn đang nói chuyện kiểm tra ngày hôm qua. Tiểu Trình hỏi “Có thể được thông qua không?”, Chu Kiều lơ đãng nghe Cát Tiểu Vinh nói với Tiểu Trình “Theo thông lệ chuyên gia đưa yêu cầu thay đổi hoặc sửa chữa, chúng ta gửi báo cáo sửa đổi theo yêu cầu của họ xong thì công việc hoàn thành”.

Chu Kiều nghĩ đến số tiền trả cho công ty tư vấn, khóe miệng trễ xuống, ngày hôm qua chỉ là trình diễn trên sân khấu, những việc cần làm đều đã làm trước, nhận tiền người phải thay người làm việc nên đầu thế nào không thông qua, hai bên đều hiểu là đang diễn.

Tiểu Trình cười hi hi nói “Tiếc là hai người không đi tăng hai, có hai người thân già mà lòng không già, chủ nhiệm với tôi lên chuẩn ra ngoài cười đến đau cả bụng”. Chu Kiều không muốn nghe nên liếc anh ta một cái, chàng trai thức thời nuốt những lời định nói xuống. Vừa lúc đồ ăn cũng được mang lên, cô không muốn ăn, chỉ gấp hai đĩa. Cát Tiểu Vinh hỏi “Em nói chủ quán làm cho chị tí mì?”. Chu Kiều nói “Cũng được, nấu gói mì cho 2 quả trứng vào”

Tần Vũ Tùng vẫn hay tự hào món mì anh nấu rất ngon, mì không cứng không mềm, trứng không chín không sống. Chu Kiều lần đầu tiên phát hiện anh không phải khoe khoang, mì ở đây rất khó ăn. Cô cố gắng ăn một chút, đặt đĩa xuống “Uống rượu nhiều quá không muốn ăn uống gì nữa”. Cát Tiểu Vinh kêu nhà bếp luộc 2 quả trứng “Để chị mang về, khuya đôi bụng thì ăn”.

Tiểu Trình buột miệng “Anh Tiểu Vinh được người đẹp Ngô huấn luyện nên bây giờ chu đáo hơn nhiều” Cát Tiểu Vinh phớt lờ câu nói của anh ta, đứng lên nói “Em đi tính tiền”. Tiểu Trình biết mình nói chạm đúng nỗi đau của Cát Tiểu Vinh, ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn Chu Kiều.

Chu Kiều đã ngủ hơn nửa ngày, ăn cơm xong về lại không ngủ được, ở dưới khách sạn tản bộ. Cô nghĩ đến biểu hiện của Cát Tiểu Vinh lúc nãy, điện thoại kêu anh xuống dưới, đi thẳng vào vấn đề nói “Ngô Nhiễm Nhiễm đang ở Thượng Hải, em muốn đi tìm cô ấy nói chuyện cho rõ ràng không?”

“Làm sao chị biết được?”, Cát Tiểu Vinh nhìn chằm chằm cô. Dưới ánh đèn đường, sắc mặt cô tái nhợt, mang theo vẻ uể oải sau khi say rượu “Chị cũng mới biết hai ngày trước, có người giúp tìm được địa chỉ hiện giờ của cô ấy”. Ngô Nhiễm Nhiễm cho là chân trời góc biển muốn đi đâu thì đi, nhưng chìm nhận bay đi còn tiếng, người thì còn lưu dấu tích. Đây là Chu Kiều nợ Tần Vũ Tùng, anh đã nhờ người quen bên Cục công an tìm được địa chỉ mới của Ngô Nhiễm Nhiễm. Mà cô mâu thuẫn không biết nên nói với Cát Tiểu Vinh hay không, bởi vì không ai có thể giữ được người muốn đi.

Trăng non treo trên nền trời xanh đen, lúc ẩn lúc hiện sau những đám mây, Chu Kiều nhìn nó không chớp mắt. ở đây hoa dại cỏ dại với ánh trăng sáng, thành phố có ngàn vạn ánh đèn,

giờ này anh có đang ở trước cửa sổ mà nhìn xuống?

Cát Tiểu Vinh trả lời rất nhanh “Thôi. Cô ấy không nợ em, lúc đó cô ấy cũng đối đãi với em thật lòng. Gia đình đang sắp xếp cho em đi xem mắt, em thấy cũng không tệ, ít nhất hai bên đều biết điều kiện của nhau, không cần từ từ tìm hiểu”.

Chu Kiều nghe anh ta nói vậy rất vui. Ban đầu cô lo lắng anh ta vì tình mà đau khổ, xem ra là trong lòng đã hiểu rõ, chỉ cần thời gian qua đi thì vết thương sẽ liền sẹo.

“Chị Kiều, hôm nay Tần tổng sao vậy, anh ấy đưa chị đến công trường hình như về mặt không tốt, hơn nữa đưa chị đến liền đi ngay”

Chu Kiều tự nhủ “Anh về sau sẽ không đến nữa”. Cô lắc đầu với chính mình, làm sao, nếu như quyến luyến anh, nên giữ anh lại bên mình. Nhưng cô không làm được, có một số việc có thể tạm thời tạm chấp nhận được, không thể lừa mãi đến sau này.

Cát Tiểu Vinh yên lặng đi cùng cô, ngược lại Chu Kiều bận khoăn, hôm nay cô đã nghỉ ngơi nhiều, còn anh ta lại ở công trường làm việc liên tục “Trở về thôi”. Cát Tiểu Vinh quay lại theo cô, nói “Em nghĩ hai người là có khả năng ở bên nhau theo ý muốn của mình”. Đầu cô thế nào, Chu Kiều cười, chỉ có lúc còn trẻ mới có thể tiến mà không lùi, chỉ cần hai người có thể ở bên nhau. Tới tuổi hiện tại, trong giai đoạn xấu hổ, không còn tuổi trẻ bốc đồng, cũng không thể yên ổn theo mệnh trời. Hơn ba mươi tuổi rất phiền phức, có chút tiền vốn lại không thể tùy tiện đem ra tiêu xài hoang phí.

Cát Tiểu Vinh có chuyện ghen ở cổ, không nói không được “Anh ấy rất thích chị”.

Chu Kiều biết. Bởi vì biết cho nên không muốn lừa anh, cô đi trên con đường gian nan vất vả, không muốn giữ chân anh đi về phía hạnh phúc, cũng không muốn bị anh cản trở. Đêm nay Cát Tiểu Vinh đột nhiên nói rất nhiều “Hai người thích nhau, nên nói chuyện, thương lượng nhiều với nhau trước khi muốn từ bỏ đoạn tình cảm này. Kể cả một bên đưa giá trên trời, bên kia có thể trả giá, không chừng có thể đạt được mức giá hai bên mong muốn. Trừ khi không phải thật sự thích thì mới không có chịu nhận nhượng bộ con đường sống”.

Phải vậy không? Chu Kiều về phòng, vẫn suy nghĩ về điều anh ta nói, có lẽ mỗi người không thể tự nhìn rõ việc của mình nhưng lại có thể nghĩ rõ ràng việc của người khác. Cô có thích Tần Vũ Tùng không? Có. Cô từng tổn thương, nơi bị thương đã kết thành vết sẹo. Vốn cho là không bao giờ sẽ bị tổn thương tương tự, nhưng cuộc đời đã cho cô một trải nghiệm, miệng vết thương mới ần ần đau, có xu hướng ngày một nặng hơn vào ban đêm.

Thì ra vẫn đau như cũ, chỉ là che giấu tốt hơn thôi. Cô đã lừa được ánh mắt anh nhưng không lừa được trái tim mình. Cần thiết phải gắng gượng sao? Chu Kiều tự hỏi. Điện thoại ở cạnh giường, cô cầm lấy, không cần danh bạ cũng nhớ rõ số điện thoại của anh. Nhưng mà có lẽ anh thật sự quyết tâm, cho nên không có tin nhắn, không có điện thoại, dứt khoát vứt bỏ tình cảm hơn một năm qua.

Chu Kiều buông điện thoại, dừng mềm lòng với chính mình.

Cô quán chặt chẽ, lại quay về “Tim không lo lắng, không lo lắng cổ...rời xa điên đảo mộng tưởng”

Có lẽ tâm cô không thành khẩn nên vừa ngủ đã nghe tiếng rung của điện thoại, có tin nhắn? con buồn ngủ biến mất, cô với lấy di động, nhưng trong bóng đêm, màn hình trống trơn, không có tin nhắn.

Cô suy sụp “Tim không lo lắng, không lo lắng cổ...rời xa điên đảo mộng tưởng”

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Sự khác biệt

Hôm đó Tần Vũ Tùng đang ở trên cao tốc nhận được điện thoại của công ty, ngay sau đó đến văn phòng, trở ra đã là rạng sáng. Cho dù ở thành phố nhộn nhịp, hai bên đường cũng không có bao nhiêu người đi lại, xe taxi chạy vào vèo ngang qua. Khi chờ đèn xanh, anh cầm điện thoại muốn mở lên, vừa mới bấm nút thì đèn đỏ tắt, anh bỏ điện thoại xuống, nhấn chân ga đi.

Nếu cô muốn sự cô độc tự do, anh cũng có thể tự quản chính bản thân mình.

Cuộc họp qua video quá lâu, huyết Thái dương của anh đau nhức, Tần Vũ Tùng nằm xuống định ngủ lại bỏ dậy. Tủ lạnh trống rỗng, không có sữa, anh tìm một vòng được nửa chai rượu vang đỏ. Anh nhớ đây là chai rượu uống với Chu Kiều còn thừa, nói để dành nấu thịt bò. Anh rót nửa ly, hãm trong lò vi sóng, uống xuống mượn cảm giác say để ngủ, nhưng ngủ không ngon.

Ngày hôm sau đi làm, thư ký mang cà phê vào “Tôi đoán anh cần thứ này”

Tần Vũ Tùng cười với cô “Cảm ơn”. Đúng là anh thực sự cần nó, hai ba giờ mới ngủ, không uống cà phê sợ chóng đờ không nổi. anh hít mùi thơm cà phê “Không phải cô đang xin nghỉ phép năm à, sao lại trở lại làm việc rồi?”. Thư ký nói “Bây giờ ai cũng biết tôi thuộc phe của anh. Nước lên thì thuyền lại lên, văn phòng không thiếu tôi được”.

Tần Vũ Tùng biết kế hoạch du lịch của cô chuẩn bị đã lâu, phòng hành chính cũng sắp xếp người thay thế, có thể họ sợ người mới làm không tốt nên kêu cô quay lại đi làm. Tuy nhiên, cô đang phàn nàn nhưng lại cười thoải mái, làm người nghe không thấy phàn cảm.

“Hôm nay tan tầm có rảnh không? Mời cô ăn cơm”. Nhìn thư ký trợn mắt ngạc nhiên, Tần Vũ Tùng bất giác hơi buồn cười, làm việc cùng nhau lâu vậy còn chưa mời cô đi ăn riêng lần nào. Nhưng thật tình mà nói, trước kia có phải mình câu nệ quá mức không còn tình người không? “Địa điểm cô chọn?”, thư ký đồng ý. Trước khi quay lại chỗ ngồi cô nhìn Tần Vũ Tùng một cái, mặt trời mọc ở phía tây?

Tần Vũ Tùng mở máy tính, điện thoại để kế bên, từ tối qua đến nay tuy có tin nhắn nhưng không tin nào đến từ chín con số quen thuộc kia. Cô đúng là bình tĩnh, anh bất đắc dĩ nghĩ, tâm mất quay về hộp thư. Mail nào gấp mở trước, xem rồi giải quyết từng cái, cái nào cần xóa thì xóa. Trong đó có một thông báo của tổng bộ về cuộc họp vừa qua, anh xem xong chuyển tiếp cho thư ký, nhờ cô đặt vé máy bay với khách sạn. Có điều, có cần nói với Chu Kiều một tiếng... anh vút suy nghĩ đó đi, anh không lẽ không bằng cô. Thôi đi, mọi người đều bận với công việc mình đi.

Bữa tối thư ký chọn là đồ ăn Tây. Cô nói “Hai người ăn đồ ăn Trung quốc rất khó, vẫn là đồ ăn Tây tiện hơn. Chỉ có điều giá có thể không rẻ, không sao chứ?”. Tần Vũ Tùng lắc đầu cười, dĩ nhiên là không, mời khách thì phải hào phóng chút. Anh mở thực đơn, đầu bếp đề nghị bỏ bít tết Angus với súp tôm hùm, hình ảnh nhìn không tồi. Thư ký lắc đầu “Không cần thiết”. Cô nhanh chóng lật vài trang thực đơn, nói với phục vụ “Cho tôi phần này”. Tần Vũ Tùng nhìn theo ngón tay cô, là một phần rẻ nhất trong thực đơn “Tôi mời khách, đừng tiết kiệm thay tôi”.

Phục vụ đọc lại món ăn, thư ký bỏ qua lời Tần Vũ Tùng “Đúng rồi, lấy món đó”. Phụ nữ bây giờ sao vậy, ức gà có gì ngon, Tần Vũ Tùng khó hiểu, chọn thịt lợn nướng Đức cho mình.

Khi bánh mì nướng mang lên, bí thư phết bơ lên nói “Lần này anh đi một vòng về mới mở cuộc họp, không ngờ trước khi đi còn ăn com tây. Anh nói xem bỏ bít tết Mỹ như thế nào?”

“Trương đối nhiều”, Tần Vũ Tùng chưa nói xong, có người đẩy cửa đi vào, là người đã lâu không gặp, Chu Dật đi vào cùng vài người có vẻ là bạn bè. Hai người chạm mắt nhau, cô ấy do dự vài giây, thấy anh ngồi với một cô gái trẻ tuổi nên không lại gần, đứng ở xa gật đầu xem như chào hỏi. Thư ký nhảy bèn cảm giác không khí thay đổi “Tôi đi toilet”. Cô chuồn mất, để lại sếp mây đen đầy mặt.

Tần Vũ Tùng uống một ngụm rượu Vermouth của nhà hàng chọn, coi như không có gì mà nhìn điện thoại. Thư ký quay lại không thấy lửa bần bốn phía như tường tượng, mắt vẫn chú ý đến hai người. Cô không khỏi tò mò liếc nhìn bên kia một cái, nhìn bên này một cái.

“Sếp của cô tốt”, Tần Vũ Tùng nhắc nhở cô. Có thể lúc ly hôn anh dễ dàng thỏa thuận, do đó Chu Dật nghĩ không còn vợ chồng vẫn làm bạn bè, mỗi lần gặp đều muốn nói vài câu với anh. Nhưng lúc đó anh chỉ có một mục đích, không tiếc gì để cô mau chóng đi, khỏi phải tức giận mỗi khi nhìn thấy mặt cô ta. Đáng tiếc những lời khó nghe nhất chưa nói ra, bây giờ cũng không còn cơ hội nói bổ sung.

Nhắc tới Chu Kiều và Chu Dật là hai người hoàn toàn khác nhau, từ ngoại hình đến tính cách, không lẽ trong tiềm thức mình cũng muốn tránh đi thất bại tương tự. Tuy nhiên, càng đánh thua càng can đảm chỉ có ở những nhân vật lịch sử, Tần Vũ Tùng bắt đầu nghĩ, có điểm giống nhau, hiện tại trên cơ bản là anh đang thất bại. Anh nặng nề cắt thịt heo, làm thư ký ngồi đối diện hoảng hốt, anh có thù gì với miếng thịt sao?

“Có chuyện gì vậy?”, Tần Vũ Tùng thấy cô chỉ trộn salad mà không ăn

“Thật ra tôi muốn cuối năm nay nghỉ việc”

“Tại sao?” Thiếu ngủ còn nghe tin tức ngoài ý muốn, Tần Vũ Tùng nghe đầu ong lên. Anh đặt dao xuống, uống ngụm rượu.

“Tôi với chồng tôi tính năm sau sinh con, cứ ở mỗi người một nơi cũng không phải là cách hay, nên thảo luận dự tính tôi sẽ đi qua bên anh ấy”.

Biết khuyên nhủ cũng không hiệu quả, Tần Vũ Tùng vẫn cố gắng thuyết phục cô “Cô làm ở công ty bao lâu rồi, tôi nhớ cũng hơn 5 năm”. 5 năm không phải thời gian ngắn, thư ký thở dài “Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không có cách nào toàn vẹn được, trong vài năm tới tôi chỉ đành phải từ bỏ công việc”

“Chồng cô làm công việc gì?” Tần Vũ Tùng biết công ty mình trả lương cũng tương đối tốt, anh cho rằng lương của thư ký cũng có thể ở mức cạnh tranh.

“Anh ấy làm bên kinh doanh, vì vậy nếu có con, tôi cần có người lớn trong nhà giúp đỡ. Chúng tôi cũng nghĩ kỹ rồi, sẽ không thay đổi nữa, đến lúc đó tôi sẽ xin nghỉ trước một tháng”. Thư ký nói nhanh “Mấy năm nay cảm ơn anh đã chiếu cố đến tôi, thành thật cảm ơn anh”

Trước lời nói vậy, Tần Vũ Tùng nâng ly “Hy vọng đây không phải là bữa tối cuối cùng, trước khi cô đi chúng ta lại cùng nhau ăn bữa com”

Thư ký nhanh chóng nâng ly của mình, cụng vào ly anh “Được”. Rượu uống nhanh quá làm cô bị sặc ho khan vài tiếng. Dùng khăn lau đi những giọt nước mắt nơi khóe, cô háng giọng nói “Mặc dù cũng có những thăng trầm, nhưng tôi luôn tiếc phải rời bỏ công ty, chỉ vì không có cách nào khác. Trong những trường hợp như thế này, đều là phụ nữ phải chịu nhượng bộ. Tôi cũng chỉ là một thư ký nhỏ nhỏ, nhưng thật tình vẫn thấy khó chấp nhận vì tôi nghĩ mình vẫn đang làm tốt công việc của mình”

“Cô đang làm rất tốt. Lý trí mà lại rất có tình, đúng mực, thật sự là rất tốt” Tần Vũ Tùng nói. Anh cảm nhận được cảm xúc mất mát của cô, vì điều kiện bẩm sinh phụ nữ gánh vác trách nhiệm nhiều hơn nam giới, lại được đền đáp ít hơn. Khi có yêu cầu nhượng bộ giữa hai người, hầu hết là phụ nữ phải chịu lùi một bước. Quy luật xã hội kỳ lạ này là vì sao? Kết quả của những nỗ lực này thường được quy về “lựa chọn riêng” mà không có cách nào phản bác.

Trong phút chốc anh hiểu được Chu Kiều. Anh thích cô bởi vì cô của hiện tại, nhưng đồng thời anh lại muốn thay đổi cô theo ý của mình.

Anh nên làm gì bây giờ?

Anh không biết.

Sau khi ăn com xong, Tần Vũ Tùng đưa thư ký về nhà rồi quay về nhà mình. Anh đột nhiên muốn gọi cho Chu Kiều. anh ngừng xe bên đường, tiếng chuông vang lần này rồi lần khác nhưng không ai trả lời. Anh cúp máy, thờ ra, vẫn còn giận anh sao? Cô vẫn quyết tâm mặc kệ anh. Vài phút sau, anh gọi lại, vẫn không có ai bắt máy.

Chu Kiều luôn mở máy 24/24. Tần Vũ Tùng không muốn nghĩ do cô không bao giờ muốn gặp lại anh, tiếp tục bấm số gọi cô, bốn, năm, sáu lần... Anh không thể tin được nhìn màn hình điện thoại, ở đó lưu lại rõ ràng số lần anh gọi đi. Không được, hôm nay nhất định phải nói rõ ràng, cô muốn thế nào cũng được, dù sao anh cũng chấp nhận.

Anh lái xe đi Nam Thông.

Cùng lúc đó, Chu Kiều đứng trước cửa nhà anh. Hôm nay cô đến Thượng Hải làm thủ tục kê khai hàng hóa, không biết đánh rơi điện thoại ở đâu, vì vậy đành phải đến cửa tìm anh.

Nhưng anh không có ở nhà, Chu Kiều nhấn chuông không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng hết hy vọng. Xuống lầu tìm cửa hàng tiện lợi dưới tiểu khu, cô dùng điện thoại công cộng gọi cho anh, điện thoại reo hai tiếng thì vang lên tiếng “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Cô bấm số lần nữa, vẫn tắt máy.

Cái gì vậy?! Chu Kiều nắm chặt ống nghe, cảm giác mỗi một bất lực tràn ngập cơ thể.

Có lẽ bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không có đường để cò kè mặc cả.

Cô hít một hơi dài, cố gắng nuốt cảm giác chua xót nơi mũi xuống, nếu vậy thì, thôi.

Tần Vũ Tùng đang ở trên đường cao tốc, nghe điện thoại reo, tiếng chuông thứ hai vừa dứt thì điện thoại tự động tắt ngúm. Anh không thể dừng xe lấy bộ sạc đằng sau xe.

Thôi kệ, dù sao ai muốn tìm anh sẽ gọi lại.

Anh nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Thỏa hiệp

Đây là tình yêu sao? Chu Kiều ngồi trong McDonald nhìn chăm chăm ly cà phê trong tay. Không đủ ngọt ngào, không có thể thốt, càng không đủ quyết tâm ở bên nhau. Có rất nhiều do dự khi thỏa hiệp, thậm chí còn có rắc rối. Cô nhấp ngụm cà phê, đắng và nóng. Nhưng chất lỏng nóng bỏng đó lại làm cho cô lên tinh thần được vài phần.

Đã qua thời gian ăn tối nên trong cửa hàng có ít người, giọng cô ca sĩ khàn khàn “I hate to turn up out of the blue uninvited. But I couldn’t stay away, I couldn’t fight it. I’d hoped you’d see my face that you’d be reminded, that for me, it isn’t over...”

Cô không thể lừa dối chính mình, cho dù đây có phải tình yêu hay không, cô vẫn cần anh ngay bây giờ. Có lẽ là vì lúc Tết thấy anh sắp xếp mọi việc cho mình, cũng có lẽ là...nhớ rõ ràng 2 lần anh đổ máu vì mình. Mặc kệ là bắt đầu khi nào, đã phát sinh thì không thể phủ nhận.

Uống một ngụm hết sạch ly cà phê đã lạnh, Chu Kiều cầm điện thoại mới mua bấm dãy số quen thuộc kia một lần nữa.

Lần này có tiếng chuông reo, sau vài tiếng reo là giọng Tần Vũ Tùng có vẻ thiếu kiên nhẫn “Ai vậy?”

Chu Kiều không có ở khách sạn, anh tìm đến văn phòng nhà máy thì văn phòng tắt đèn đóng cửa tối đen, bảo vệ nói không biết cô đi đâu, có việc gì cần thì gọi điện thoại.

Tìm mãi vẫn chẳng thấy cô đâu, anh quay trở về.

Cô đã đi đâu? Điện thoại ban đầu không ai trả lời, sau là tắt máy. Anh nghĩ đến đủ thứ chuyện, cô uống say? Anh càng nghĩ càng lo lắng và tức giận, nhìn chăm chăm con đường trước mặt.

“Em đây, Chu Kiều”

Tần Vũ Tùng nhất thời không phản ứng kịp “Là em à?”. Anh giật mình, phản ứng lại “Sao em đổi số điện thoại? em đang ở đâu? Sao không nghe điện thoại?..” Anh hỏi liên tiếp mấy câu, nghe rất hùng hổ, Chu Kiều đưa điện thoại ra xa tai “Em ở Thượng Hải, điện thoại mất rồi”.

Tìm Tần Vũ Tùng này lên, không lẽ anh đến tìm cô, cô lại đi tìm anh “Em đi Thượng Hải làm gì?”

Câu trả lời của cô không như anh nghĩ “Ngày mai em có việc phải đi máy bay ở Thượng Hải, nhân tiện gặp bên hải quan bàn bạc thủ tục giấy tờ...”.

Chết tiệt... Tần Vũ Tùng im lặng mắng, anh còn xếp hàng cuối cùng. Anh hỏi “Bây giờ em đang ở đâu, anh đến tìm em”

“Em ở Pacific digital, anh đang ở đâu?”

Anh càng chán nản “Trên đường từ Nam Thông về Thượng Hải, anh mới đi tìm em ở nhà máy”

Cô ngạc nhiên không nói được lời nào, nghe thấy anh nói “Anh thu hồi câu nói lần trước, chúng ta vẫn ở bên nhau, anh không cần em làm gì nữa, vậy được chưa?”. Tần Vũ Tùng nói xong nhưng một lúc lâu sau vẫn không nghe phản ứng, không nhận được thúc giục “Em nói đi, được hay là không?”

“Đương nhiên...được”. Chu Kiều không nói rõ cảm xúc trong lòng, thật ra cô biết anh chỉ là giương nạnh múa vuốt chứ là con hồ gầy, mỗi lần đều là anh nhượng bộ, cho cô bậc thang bước xuống.

Nghe có vẻ hơi miễn cưỡng, không tình nguyện lắm, Tần Vũ Tùng hơi buồn bực nghĩ vậy nhưng khóe miệng không tự chủ mà giương lên “Em ở yên đó, anh đến tìm em. Em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi”, Chu Kiều nhìn đồng hồ, đã hơn 10h đêm, còn chưa ăn thì đói đến mức nào rồi. Cô hít sâu một hơi “Em mới đến nhà anh, không biết anh lại đi tìm em”. Tần Vũ Tùng có cảm giác được những lời cô sắp nói, cô không làm anh thất vọng “Xin lỗi anh, lần trước em làm anh lo, sau này em sẽ chú ý”

Anh thờ phào nhẹ nhõm, làm như không có gì “Còn có 30km nữa thôi, em đừng đi đâu, anh sẽ đến ngay”.

Đừng nóng lòng, anh nhắc nhở chính mình, đều đã ngoài 30 tuổi, không phải như những người trẻ tuổi gặp việc cao hứng không thôi. Nếu để cô biết, anh không còn chút mặt mũi nào “Ồ yên ở đó, anh đến sẽ điện thoại cho em, đừng tắt máy”

Hai người đều đã nói yêu nhau, nhưng những lời trong lúc đam mê dường như không thật, đều được tự động cho là do hormone sinh ra, nói cũng chỉ để giúp hưng phấn hơn. Một bầu không khí giống như hai vợ chồng già nói chuyện lại làm hai người đồng thời thả lỏng cùng lúc.

Chu Kiều đứng lên, định mua cái bánh ngọt bù vào miệng bị vị cà phê đắng quá khi này.

Bên ngoài cửa kính có hai bình bóng quen thuộc đi ngang qua, Chu Kiều sững sốt 2 giây rồi đuổi theo.

Hai người kia đã bước lên thang cuốn, Chu Kiều ba bước gộp thành hai bước, đuổi theo “Ngô Nhiễm Nhiễm”

Đó là Thôi Chi Phương và Ngô Nhiễm Nhiễm. Nghe tiếng gọi, hai người quay đầu lại thấy là cô, trao đổi ánh mắt hoảng sợ với nhau. Chu Kiều thấy thế liền sai bước nhanh hơn. Hai cô gái trẻ ăn ý quyết định, Thôi Chi Phương bỏ đi, Ngô Nhiễm Nhiễm ở lại đối mặt với Chu Kiều.

Thang cuốn đưa Chu Kiều và Ngô Nhiễm Nhiễm xuống đất, Chu Kiều mở miệng trước hỏi “Cô có khỏe không?”

Ngô Nhiễm Nhiễm cho là Chu Kiều sẽ mắng cô, không ngờ câu đầu tiên lại là như thế “Khỏe ạ, còn chị thì sao? Nhà máy vẫn ổn chứ?”

Chu Kiều đuổi theo là cảm xúc nhất thời, cũng không nghĩ ra muốn nói điều gì cụ thể “Cũng khá tốt. Có tìm được công việc mới rồi à?”

Ngô Nhiễm Nhiễm gạt đầu “Vâng”

Chu Kiều thấy mình đi theo Tần Vũ Tùng cũng trở nên ngơ ngơ như anh, biết rõ còn có hỏi “Tại sao đi không lý do?”. Vô nghĩa, không muốn ở lại không phải là lý do rồi đó sao?

Nhưng cô thật sự muốn giúp Cát Tiểu Vinh hỏi tại sao, tại sao không nói rõ để anh ta hiểu rồi mới rời đi.

Ngô Nhiễm Nhiễm cúi đầu “Xin lỗi, nhưng tôi đi chắc không ảnh hưởng đến công việc của công ty”

Chu Kiều nói thẳng ra “Nhưng ảnh hưởng đến cuộc sống Cát Tiểu Vinh. Nếu đã đồng ý bắt đầu, tại sao không có can đảm đối mặt để kết thúc? Tôi vẫn luôn cho rằng cô không thiếu sự can đảm, tôi nghĩ sai rồi à?”

Ngô Nhiễm Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu lên “Trong từ điển của cô không có từ sợ, nhưng tôi có, tôi sợ nhìn thấy mặt anh ấy. Tôi không thể sống kiểu mỗi ngày lặp đi lặp lại giống nhau, gần như có thể được mỗi ngày 20 năm sau sẽ như thế nào”. Cô lẩm bầm “Không thể sống như vậy”. Nói xong cô nói vừa nhanh vừa vội “Cho nên nhân lúc còn sớm thì nhanh chóng từ bỏ, tránh cho việc tình cảm ngày càng chai sạn. Ít nhất bây giờ khi nhớ lại chúng tôi đều nhớ điểm tốt của đối phương. Nếu cô nói với anh ấy có gặp tôi, vậy nói với anh ấy là anh ấy rất tốt, nhưng tôi không cần điều đó, muốn trách thì trách tôi còn trẻ, không muốn ổn định chắc chắn ngay bây giờ”

Cô nhìn Chu Kiều đầy khiêu khích “Chị Chu Kiều, tôi nghĩ chị hiểu tâm trạng của tôi”

Thật sự không còn gì để nói, Chu Kiều mỉm cười “Xin lỗi, là tôi lỗ măng. Chúc cô mọi việc tốt đẹp”. Cô xoay người đi về phía thang cuốn, Ngô Nhiễm Nhiễm sau lưng lẩm bầm “Nếu là cô, cũng không muốn ổn định”

Sai rồi, Chu Kiều nghĩ, mình không tham lam như cô ta, có lẽ trước mắt còn rất nhiều thiếu sót, nhưng trên đời có ai là hoàn mỹ, chính cô cũng không phải, cần gì phải ép buộc đối phương. Có một số việc cần nỗ lực hết sức mình, có một số việc chỉ cần tốt là được. Cô nhìn về phía trước, mọi việc cứ chờ đợi sự thử thách của thời gian, chỉ cần ít nhất bây giờ không phải chỉ một mình cô nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cầu hôn

Tuổi càng lớn ý chí càng ít, Chu Kiều đá giày trên chân rơi xuống, tự giễu cột mình. Từ lúc đi khỏi nơi này, cô từng nghĩ sẽ không bao giờ quay lại, ai ngờ chưa tới một năm đã tự lật lọng. Cũng chỉ có tuổi trẻ mới hy vọng vô hạn cho tương lai, mới có thể cương quyết dứt khoát không quay đầu lại.

Tần Vũ Tùng đóng cửa, ôm cô từ phía sau, mặt dán vào sau tai cô. Cô ngáp ngừng một giây rồi nắm tay anh. Anh hôn tai, cô cô, cô nhẹ nhàng mở tay anh ra, xoay người nhón chân hôn lên môi, cảm, hầu kết của anh, mang theo cảm giác mát rồi tìm lại được. Nhưng anh không để cô đắm chìm vào cảm giác của chính mình, nụ hôn nồng nhiệt như ngòi nổ, nhanh chóng thổi bùng ngọn lửa trên cơ thể nhau. Hận không thể gắn bó chặt chẽ hơn, mỗi tác da thịt được vuốt ve đều kêu gào đòi hỏi.

Quần áo trở thành chướng ngại, hai người hợp tác giải quyết chúng. Có khi là anh chủ động, có khi là cô, kiên quyết loại bỏ chúng nhanh chóng, giữa anh và cô chỉ còn mồ hôi, tiếng thở dốc và sự đồng điệu.

Trận chiến kết thúc, cô mơ màng sắp ngủ, nghe anh nói “Chúng ta kết hôn đi”

Cô không trả lời ngay lập tức.

Anh ngồi dậy, dựa vào đầu giường nhìn cô. Một vài sợi tóc dính trên mặt cô, anh đưa tay vén qua một bên, nói lẩn tránh “Chúng ta tìm thời gian đi kết hôn đi”. Cô nhắm mắt lại, chỉ có hàng mi động dậy, anh vẫn cố chấp hỏi “Được không?. Vừa rồi điên cuồng làm giọng anh khàn khàn, lời nói chạm đến tim cô mang về khăn cầu. Cô không thể từ chối “Để em suy nghĩ”

Anh nhận được câu trả lời, im lặng. Cuối cùng cô ngủ thiếp đi, nhưng ngủ không ngon. Không biết qua bao lâu, cô giật mình tỉnh dậy, trong phút chốc không biết mình đang ở đâu, ở khách sạn, hay là... cô không gây ra tiếng động nào, giường quá nhỏ, không biết có chạm đến anh không mà anh ôm cô chặt hơn chút nữa, còn rì rầm 2 tiếng gì đó.

Khuôn mặt hai người gần sát nhau, cô nghiêng đầu hôn lên mặt anh “Em yêu anh”, không nghĩ tới là anh cũng trả lời “Anh cũng yêu em”, nhưng sau khi anh nói xong hơi thở vẫn nặng nề, không giống như đang tỉnh táo.

Chu Kiều bật cười vì phản ứng của anh. Nhưng nói đến hôn nhân, cô không tự tin.

Lý do đã quá rõ ràng, bài học lần trước cùng những khả năng nguy hiểm tiềm ẩn nếu muốn đi xa hơn. Vẫn phải nghi ngờ vì hạnh phúc cũng từng đã ở trước mặt mà cũng có ngày tan biến như mây khói. Cô im lặng nói với chính mình, ngày mai lại tiếp tục nghĩ.

Ban ngày Chu Kiều mới biết hôm nay Tần Vũ Tùng cũng đi công tác, chưa biết khi nào mới về, ít nhất cũng một tuần sau. Càng tốt, trong vài ngày cô có thể từ từ suy xét việc kết hôn kia. Anh rất bình tĩnh “Không phải anh bốc đồng cầu hôn em. Nghiêm túc mà nói, nếu đã ở chung với nhau thời gian không ngắn, lại xác định được tình cảm đôi bên, kết hôn là việc tốt mà”

Tần Vũ Tùng tự mình đi thu dọn hành lý, thấy Chu Kiều ngồi nhìn chăm chú ra cửa sổ. Anh đến ngồi bên cạnh cô “Điện thoại anh mở 24/24, có việc gì em lập tức gọi cho anh, chắc chắn anh sẽ trả lời”

Chu Kiều gối đầu lên đùi anh, rất lâu sau không thấy cô lên tiếng, anh tưởng cô đã ngủ thì lại nghe cô nói “Lần trước em kết hôn khi mới tốt nghiệp đại học, khi quyết định cùng anh ta kết hôn xong em đi nói với ba mẹ, ba mẹ hỏi đã nghĩ kỹ chưa? Em nói nghĩ kỹ rồi. Lúc còn trẻ cái gì cũng không sợ, nghĩ cho dù có ly hôn em vẫn cứ là em, lúc đó cứ nghĩ đó là sự thật. Thanh xuân gì đó không cần đòi lại từ trên người người khác”.

Tần Vũ Tùng im lặng lắng nghe.

“Ba em là người làm ăn, cho em một số tiền khá lớn làm hồi môn. Với số tiền đó, em với anh ta gây dựng sự nghiệp, thời gian đầu gặp rất nhiều khó khăn, mấy năm đầu anh ấy ở nhà em không dám ngắt đầu lên. Có điều anh ấy cũng rất cố chấp, cho đến khi ba mẹ em thay đổi suy nghĩ, dần dần thấy cũng không tệ. Có giai đoạn việc kinh doanh của ba em gặp vấn đề, anh ấy không nói tiếng nào mà lập tức đem nhà máy đi thế chấp đưa tiền cho ba mẹ em xoay vòng vốn. Ba em sau lần phong ba đó quyết định nghỉ hưu không làm nữa, dù sao mỗi năm có cổ phần chia lợi nhuận, không đến mức miếng ăn núi lở”

“Sau khi nhà máy đi vào quỹ đạo, anh ấy ở bên ngoài xã giao nhiều hơn, quen biết vợ hiện tại. Cô ấy làm DJ ở hộp đêm. Sau khi mang thai, cô ấy muốn sinh đứa trẻ, anh ấy đồng ý nên cùng em thương lượng chuyển ly hôn để cho đứa trẻ có danh phận. Đối với em, nếu em đồng ý anh ấy có thể ly dị vợ, cùng em tái hôn. Em đã nói diễn làm không ít chuyện diễn rõ, đập xe anh ta, kêu 110 bắt gian anh ấy với cô ta trong phòng. Hơn 10 ngày điên rồ náo loạn, em nghĩ thông suốt, liền nhanh chóng thỏa thuận ly hôn.”

“Ba em có đợt sức khỏe không tốt, anh ấy nghe nói liền chuyển 500 vạn đến nhà em, nói là mua đứt cổ phần. Em cũng không biết nhà máy bán được nhiều tiền như vậy, sau khi ly hôn em không đến nhà máy nữa, nếu anh ấy muốn không đưa tiền, em cũng chẳng có cách nào khác. Cho nên ba mẹ em nói anh ấy có tình có nghĩa, thời điểm em thừa kiện họ còn đứng về phía anh ấy”

“Sau đó chúng ta quen biết, mọi chuyện đa phần anh thì đã biết”

Tần Vũ Tùng chỉ quan tâm “Em còn nghĩ về anh ta sao?”

Anh nhìn cô, cô không tránh né ánh mắt anh “Em chỉ thỉnh thoảng tự hỏi không biết xử lý không tốt ở đâu mà ra thành kết quả đó. Tương đối hối hận vì giận dữ mà em hoàn toàn từ bỏ nhà xưởng đã tâm huyết xây dựng nên, thế nên rất mong muốn bắt đầu lại một lần nữa. Đáng mừng là trước đây nhà máy xây dựng không được quy hoạch tốt, làm việc hỗn loạn, hiện tại có kinh nghiệm nên việc phát triển sẽ lâu dài”

Tần Vũ Tùng lăm bằm “Vậy em còn lo lắng gì nữa? Anh không có mong muốn kiểm soát chặt chẽ, cũng không ở hộp đêm tìm em gái...”

Chu Kiều liếc anh “Nói cho anh biết ba mẹ em chắc chắn khó nói chuyện hơn cả ba mẹ anh. Thêm nữa em còn có rất nhiều khoản vay, không toàn lực đối phó có thể gây ra một đồng nợ. Em không muốn liên lụy anh, anh hiểu không?”. Cô gợn ngón trỏ chặn lên miệng anh, ngăn anh nói “Anh cứ nghĩ về điều đó, đừng nói ngay bây giờ”

Anh cúi xuống hôn lên môi cô “Em đoán anh nghĩ gì khi lần đầu tiên gặp em?”

“Anh nghĩ gì?”

“Sau này sẽ nói em biết”

Cô gợn nắm đấm lên không nặng không nhẹ đấm lên đùi anh. Anh cười “Chúng ta có mấy ngày tới không gặp mặt, thừa dịp này nhanh chóng làm hai lần coi như chuẩn bị thức ăn dự trữ”. Không để ý tới sự phản đối của cô, anh bắt đầu đốt lửa, cô giãy giụa hai lần rồi chấp nhận chịu thua.

Dù sao tất cả những gì muốn nói đều đã nói rõ ràng, cứ để anh quyết định đi, Chu Kiều yên tâm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngoài ý muốn

Không phải lần đầu tiên đường ai nấy đi nhưng hình như có chút khác biệt với trước đây. Sau khi làm xong thủ tục, Tần Vũ Tùng nhìn đồng hồ thấy vẫn còn nhiều thời gian, anh đề nghị đi uống café. Anh nói “Anh quá cảnh ở Tokyo, ở lại đó khoảng 4 giờ. Nhưng sẽ không điện thoại cho em, chờ đến nơi anh sẽ gọi, nếu mọi việc suôn sẻ thì khoảng hơn 18 giờ”

Chu Kiều hơi buồn cười, hai người ở hai nhà ga sân bay, quấy rầy lẫn nhau, có việc gì chờ gặp mặt rồi nói không được sao? Cần gì phải vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Nhưng không biết sao cô cũng không cúp máy, mà còn theo anh “Không cần, em có vài đoạn đường phải đi xe buýt, có thể không tiện trả lời điện thoại”. Ai cũng biết ở nơi trọ an không tốt hoặc nơi xa lạ, an toàn là trên hết. Tần Vũ Tùng không thể không phản nản “Lần trước em nói chắc chắn lắm, nói làm chủ khác biệt hơn người làm công, em còn không thoải mái bằng anh làm công, cái gì cũng tự mình đi, đi công tác mà chế độ kém như vậy, còn không phải tự làm tự chịu”

Chu Kiều hơi chột dạ “Lần trước tại em uống nhiều quá, lại thấy anh ấm ỹ quá, cho nên... lời nói có quá đáng. Thật ra em không có ý khinh thường người khác, ai có chí người nấy, sao có thể nói ai mạnh hơn ai”.

Tần Vũ Tùng hừ hừ vài tiếng, Chu Kiều nghĩ tới nghĩ lui, lời nói quá đáng anh nói còn nhiều hơn cô, chẳng qua là bây giờ đã thay đổi thôi, anh còn nói cô đừng nghĩ tới việc kết hôn với anh. Cô hợp tình hợp lý mà hừ lại, sao, cho rằng cô cái gì cũng quên hả?

Nhưng anh không dây dưa mãi, nhảy sang ý khác “Anh mang gì về cho em? Mỹ phẩm dưỡng da, nước hoa, túi xách, hay là dầu cá?”. Thư ký viết một ghi chú cho anh, nhờ anh mang về dầu cá biển sâu, nghe nói dùng để bôi người già rất tốt.

Đồ đạc, cô muốn mấy thứ đó làm gì. Chu Kiều nhẹ nhàng nói “Anh bận rộn công việc của anh đi, em không cần gì hết”

“Ba mẹ em không sử dụng thực phẩm chức năng sao?”

Cô đã xuất hiện trước tầm mắt anh, cách mấy chục mét, giọng cô rõ ràng trong điện thoại “Không cần”

Anh không cúp máy, nhìn cô nói “Anh hơi lo họ không thích anh”. Anh còn nhớ chồng cũ của cô, cao gầy, mặt trẻ con, lúm đồng tiền bên má, quần jean áo khoác ngắn, hơn ba mươi tuổi mà như sinh viên đại học. Anh ta hoàn toàn khác anh, anh biết phụ nữ thích kiểu như anh ta.

Mọi người xung quanh người đến người đi, thỉnh thoảng có người nhìn thoáng qua họ nhưng không ai dừng lại. Chu Kiều đứng trước mặt nhìn anh, lần trước bị thương Tần Vũ Tùng để tóc dài hơn để che vết sẹo, đường nét nam tính giảm một chút nhưng anh vẫn sạch sẽ gọn gàng. Cô không trả lời câu hỏi, cúp điện thoại bước tới nắm lấy tay anh “Chúng ta đi sân bay uống cà phê quý tộc, anh trả tiền”

Chuyến bay của Chu Kiều sớm hơn chuyến bay của anh. Máy bay lao đến cuối đường băng cất cánh lên trời xanh, mang theo hành khách của mình. Chu Kiều nhắm mắt chịu đựng sự khó chịu lúc cất cánh, không thể không nghĩ đến anh. Anh đang làm gì? Vẫn còn chờ ở cổng lên máy bay, chắc đang đọc mail, hoặc lên mạng.

Tần Vũ Tùng đi rồi không gọi điện thoại cho cô như anh đã nói. Đến tối ngày thứ ba, Chu Kiều nhận điện thoại của anh. Cô nhìn số điện thoại xa lạ nước ngoài mới nhớ ra may mà mình không chờ điện thoại, nếu không chắc đã giận dữ “Alo?”

“Xin lỗi” câu đầu tiên của anh là xin lỗi, đến nơi rồi bận việc này việc kia, không có cách nào liên lạc được với cô.

“Được rồi, em hiểu mà”, cô nghĩ sẽ gọi cho anh mà bận nên quên, vì vậy như nhau cả.

Bên kia anh đang là buổi sáng, nói vài câu thì cúp máy đi họp. Cúp điện thoại Chu Kiều nghĩ đến cha mẹ Tần phản đối họ cũng là có lý do, ai cũng bận thì ai quản gia đình. Những việc này trước giờ không nghiêm túc suy nghĩ, bây giờ cũng không có đáp án, có thể chờ hai ba năm nữa, đi một bước thích ứng một bước, tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Khi mọi thứ đi đúng hướng sẽ luôn có cách giải quyết, Chu Kiều tự an ủi mình.

Đáng tiếc không như mong muốn, những sự kiện không mong muốn đã bắt đầu.

Chuyến công tác của Chu Kiều bị gián đoạn. Cô phải quay về công ty xem xét tình huống. Ngay khi ký hợp đồng đất đai, chính quyền địa phương đã giúp đỡ cô ký hợp đồng với một nhà máy liên kế để sử dụng điện, nước, cung cấp nguồn nhiệt và năng lượng cho sản xuất. Bây giờ nhà máy kia mở rộng xây dựng thêm 3 nhà xưởng, điện chỉ đủ để đáp ứng kế hoạch sản xuất của bên họ, không thể bán lại cho bên nhà máy của cô. Nước thì coi như có đủ đi, nhu cầu nước lúc mùa đông không nhiều, mà điện thì lại không thể thiếu.

Chu Kiều vội vã trở lại trong đêm, cùng Cát Tiểu Vinh tính toán kế hoạch thay thế cả đêm để làm sao không quá tốn kém chi phí hay chỉ có khả năng thực hiện trên lý thuyết. Bên kia cũng thừa nhận lỗi của họ nhưng nhất quyết không thực hiện thỏa thuận ban đầu, ý vào mình cũng là đơn vị nộp thuế cao, không sợ bị ảnh hưởng sức ép từ bên trên xuống, hơn nữa tiền bồi thường hợp đồng cũng không lớn nên càng không sao.

“Ai mà biết họ sẽ lật lọng vậy?”

Mấy nhân viên xúc tiến đầu tư kia xin lỗi Chu Kiều, họ tự trách mình rồi mắng bên đối phương. Chu Kiều biết đó chỉ là vẻ ngoài, quan trọng là chính mình phải tìm ra cách giải quyết. Không thể xây dựng nhà máy nhiệt điện nhỏ, thứ nhất là không được cấp phép phê duyệt, thứ hai là chi phí không ít. Nếu dùng dầu diesel, với mức giá hiện tại có thể nói không phải đốt dầu mà là đốt nhân dân tệ. Tâm trí cô loạn cao cao, ngủ không được, trong ánh mắt như tro tàn.

Nhân viên xúc tiến nghĩ ra cách kéo điện trực tiếp từ các nhà máy điện lớn về, nhà máy điện bên kia cũng có vẻ hứng thú. Chu Kiều và Cát Tiểu Vinh đến thương lượng nhân viên kỹ thuật bên kia, đối phương đưa ra giá hoàn toàn nằm ngoài dự toán, chưa tính đến tiền điện về sau khi sử dụng, chỉ riêng tiền thiết bị đầu tư ban đầu đã là mấy trăm vạn.

Tiền tiền tiền, Chu Kiều chưa bao giờ khổ vì tiền như vậy.

Cô ở chỗ người khác vẫn duy trì bình tĩnh, ra đến cửa thì không chịu đựng nổi. Các ngân hàng thu hẹp hoạt động tín dụng, tiền có thể vay được từ đất và thiết bị nhà máy đã hết. Vẫn còn một ít tiền nhưng để dành trả cho các thiết bị, tiền độ lắp đặt, còn phải chuẩn bị mua nguyên vật liệu sản xuất, sử dụng hết rồi thì không còn nữa. Làm sao bây giờ? Đầu tư kéo điện từ nhà máy hay là...

“Xây dựng lò đốt rác” Cát Tiểu Vinh cái khó ló cái khôn

Chu Kiều lắc đầu, không được, cô biết làm như vậy thiệt hại môi trường xung quanh.

Cát Tiểu Vinh nói “Hiện nay có rất nhiều lò nung giữ than do nhà nước tài trợ, sau đó chỉ tiền kéo rác đến nơi xa hơn”

Chu Kiều mặt mày xua tay bảo anh không cần nói nữa, để cô suy nghĩ, nhất định sẽ có cách.

Một chiếc xe chạy vào xưởng, mấy nhà thầu đi lên “Chu tổng, gần đây công nhân tôi đòi lấy tiền, không trả tiền thì bỏ việc, cô hãy đưa một khoản tiền trước đi”. Cát Tiểu Vinh ngăn lại “Làm thủ tục trước đi, hợp đồng đã đến bước nào rồi? Trước tiên tìm kế toán và giám sát ký xác nhận, xong đưa đến tài vụ, làm xong thì sẽ có tiền thôi”. Một nhà thầu lạnh lùng nói “Cô Chu, chúng tôi nghe nói bên cô còn khoản nợ vay ngân hàng, ngân hàng đang đòi đến tận cửa”

Nhân viên tài vụ bên cạnh vội vã giải thích “Không phải vậy, là một khoản tín dụng đã hết hạn mà chưa mua được ngoại tệ kịp thời chi trả”.

Lại có nhà thầu nói “Còn việc không có điện? chúng tôi nghe nói. Cô Chu, phụ nữ không cần vất vả quá sức, dù sao có đất bán đi cũng xài cả đời không hết. Xây dựng nhà máy nếu có vấn đề gì lại lỗ sạch vốn”

Tại Chu Kiều ông ông lên, không thể tức giận.

Cô cảnh cáo mình, huy động sức lực toàn thân buộc mình giữ miệng, vẻ mặt ôn hòa nói “Chúng ta đi vào trong nói, quản lý Cát, đưa mọi người vào phòng họp”

Cát Tiểu Vinh mời mọi người nhưng họ không đi. Chu Kiều đi trước, vừa nói vừa cười “Ngồi xuống nói chuyện, Tiểu Vương chuẩn bị trà”. Cô nhìn về phía tiếp tân, cô gái khéo léo kéo nhà thầu địa phương đi theo Chu Kiều “Các vị, xin mời vào”

Cuộc đàm phán dài dòng đến hơn 8 giờ tối. Khi họ rời đi còn để lại lời, trong vòng một tuần phải nhận được tiền, nếu không sẽ bỏ việc không làm tiếp.

“Chúng ta tính toán lại”. Chu Kiều với Cát Tiểu Vinh ngồi trước máy tính, bảng biểu ngân sách, quy trình công nghệ xem xét.

Cát Tiểu Vinh cầm lấy bút, thấy hơi dính dính, xem trên tay thấy dính màu đỏ? Là máu. Máu ở đâu ra? Anh nhìn khắp nơi, thấy trên giấy cũng có, mà cổ tay Chu Kiều cũng có. Anh nắm tay cô, đúng là máu từ lòng bàn tay cô. Chu Kiều lúc này mới phát hiện lòng bàn tay bị rách, lúc nào vậy? Đường như cô nắm chặt tay trước khi vào phòng họp, khi đó bàn tay cảm giác hơi đau. Lúc đó còn thấy may mắn vì cơn đau làm thanh tỉnh đầu óc, không nghĩ đến việc mở tay ra xem, có thể vết thương lại vỡ ra khi cô viết. Cô lấy tờ khăn giấy, ấn nó lên lòng bàn tay “Không sao, chúng ta tiếp tục”.

Cát Tiểu Vinh từ chối “Em tính toán, chị đi nghỉ ngơi đi. Đừng lo, sẽ có cách thôi”

Chu Kiều mỉm cười với anh “Thật sự chị không sao, tiếp tục đi”

Đúng lúc điện thoại reo, cô cầm lấy đi ra ngoài “Chị nghe điện thoại”

Trên bầu trời đầy sao, cô nghe giọng Tần Vũ Tùng, không hiểu sao mũi cay sè.

“Có chuyện gì vậy em?” anh lo lắng hỏi

“Em bị cảm” cô che giấu, dụi mắt nuốt nước mắt xuống. Đừng lo lắng, đừng sợ, Chu Kiều mình nhất định có cách, đừng để người khác lo lắng. “Anh khỏe không, Gia Cát Lượng chiến đấu với người nước ngoài ra sao?”. Anh bị cô trêu bật cười “Đang ở trên đường tiếp tục công việc hôm qua chưa làm xong”

Anh ngừng lại “Chúng ta kết hôn sớm đi”

Cô nói “Để em suy nghĩ lại”

Hai người đều yên tĩnh. Gió thổi từ xa đến mang theo ấm áp phả lên mặt Chu Kiều. Cô nói “Em nhớ anh”

“Anh cũng vậy”

Chu Kiều đột nhiên có ý nghĩ, nếu, chỉ là nếu, cô đem đất đai cùng nhà xưởng bán đi, chắc là có thể thu hồi được phần lớn chi phí, rốt cuộc giá đất đã tăng lên. Như vậy, cô không cần vất vả vì những việc này, có thể sinh một hai đứa con, mỗi ngày trông con, làm việc nhà, ăn xong cơm tối để anh chơi với con, cô thoải mái đi tắm.

Cô lắc đầu “Em muốn nghỉ ngơi, anh cũng chú ý giữ sức khỏe”

Cô dĩ nhiên không thể nghỉ ngơi, cô còn phải tìm biện pháp.

Chu Kiều quay trở lại văn phòng, cô sẽ có thể đưa ra giải pháp tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đêm dài

“Cách tốt nhất là làm lò đốt rác” Cát Tiểu Vinh kiên trì với ý tưởng của mình, “có thể được nhà nước hỗ trợ, lại đáp ứng nhu cầu điện của mình”. Chu Kiều ấn hai mắt, nhìn màn hình chăm chú lâu quá làm mắt cô mệt mỏi. Cô không đưa ý kiến của mình ngay, Cát Tiểu Vinh nói “Chị lo lắng việc ô nhiễm môi trường thật ra cũng không thành là vấn đề. Nếu xử lý khí thải tốt thì nó không ảnh hưởng đến môi trường nhiều”. Anh đứng lên, đến máy nước nóng rót cho cô ly nước ấm “Uống miếng nước đi, mặt chị không còn chút máu”

Chu Kiều nhận lấy “Cảm ơn em”

Cát Tiểu Vinh kéo ghế qua ngồi đối mặt với cô “Đừng do dự nữa. Em đã hỏi qua những người khai thác khu vực này, họ nói ý kiến này không tệ, sẽ phối hợp với chúng ta xin công văn phê duyệt nhanh chóng”. Chu Kiều uống miếng nước, khôi phục chút sức sống, lắc đầu nói “Chi phí xử lý khói thải là bao nhiêu, mỗi ngày đưa vào đều là tiền. Có bao nhiêu nhà máy chân chính kiếm tiền mà không giờ trò ma mãnh?”. Cát Tiểu Vinh ngồi rất gần, thấy tơ máu trong mắt cô. Anh quay đầu đi “Ai cũng làm vậy, vì sao chúng ta không thể làm? Chị Kiều, chị biết lý tưởng áp vào thực tế chỉ có đầu rơi máu chảy”.

Chu Kiều cười khổ “Chị thì không, thể giới của chị không sạch sẽ đầy nắng nhưng ít ra chúng ta không thể xem sức khỏe của những người đang khỏe mạnh như trò chơi”

Giọng Cát Tiểu Vinh hơi lạnh lùng “Mặc kệ bọn họ, bọn họ cũng có cần biết chị sống chết gì đâu. Tình hình này cũng do bọn họ gây ra, chị còn muốn làm thánh nhân sao?”. Chu Kiều nhìn anh “Chị không muốn làm thánh nhân, nhưng cũng không muốn kiếm tiền một cách hiểm độc. Cùng lắm có thể không làm, chứ không thể làm những việc xấu”

Cát Tiểu Vinh quắc mắt đứng lên “Chị thật sự nghĩ như vậy?”. Anh đi qua đi lại vài vòng, nói với cô “Em là vì chính mình?”, anh lại đi qua đi lại, gật gật đầu “Em là vì chính mình. Em từ bỏ công việc ổn định của mình, chạy tới đây, một năm qua già đi mười tuổi, bạn gái cũng bỏ đi, tất cả là vì cảm thấy đi theo chị có thể xây dựng sự nghiệp. Kết quả chị nói với em là quên nó đi, không làm nữa. Chị đừng nói về em, chỉ cần chị tự hỏi bản thân xem mình có thất vọng với chính mình không?”

Anh lẩm bẩm không rõ nhắc đi nhắc lại “Mỗi lần em đi họp, chen chúc với một đồng ông chủ năm sáu chục tuổi. Bọn họ đặc ý nói bất kể khoa học kỹ thuật mới tiên tiến đến mấy vẫn là nước xà thải quá nhiều, không có bọn họ là không xong. Em nghe rất khó chịu, chúng ta làm việc nghiêm túc, chẳng lẽ nghiêm túc lại là sai, so với mấy người tốt nghiệp tiểu học kia còn thua kém hơn. Chị Kiều, em biết chị muốn làm một thể hệ công nghiệp mới, nhưng mặc kệ thế nào, chúng ta phải có thực lực, nếu không trong mắt mọi người xung quanh chính là ngu ngốc”

“Được rồi” Chu Kiều ngăn anh lại, “Ngày mai lại thảo luận tiếp”. Cô cố giảm bớt không khí nặng nề “Mập mập cũng không phải là chỉ ăn trong một ngày mà nên, đã thế này rồi cũng không cần vội vàng mấy giờ nữa”

Cát Tiểu Vinh không dám nói ra nhưng cả bụng lửa cứ nhen trong lòng. Chu Kiều định tự lái xe nhưng anh đã đi đến ghế lái, cô ngồi bên ghế phụ, làm như không có gì mà nói “bây giờ là 3 giờ sáng, em cứ nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều hãy đi làm”. Cát Tiểu Vinh vẫn không hề rằng, gương mặt nặng nề.

Đường về khách sạn có đoạn bị đào lên để đặt ống nước, giờ này không còn ai làm việc, hai bên đặt mấy biển báo đánh dấu. Cát Tiểu Vinh cẩn thận lái xe nhưng lại bị rơi xuống một hố sâu. Chiếc xe cũ kêu rầm một tiếng, sàn xe cọ xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, rồi sau đó hoàn toàn tắt ngấm. Hai người cùng mở cửa xe, phát hiện hai lốp xe bên trái cả trước lẫn sau đều nổ.

Đêm khuya thế này chỗ đâu mà thay lốp dự phòng? Chu Kiều đi xuống ngồi xỏm quan sát. Cát Tiểu Vinh đá chân vào lốp xe, chiếc xe lắc lư. Muỗi bay ào ào tới, anh vung tay đập “Em muốn nghỉ việc”. Chu Kiều hình như không nghe thấy, chỉ lo gọi điện thoại tìm người sửa xe.

Đằng xa có tiếng chó sủa hai tiếng rồi lại quay về im lặng. Mọi thứ xung quanh trong bóng đêm dần về sáng không còn sức sống, Cát Tiểu Vinh dựa vào xe, phát hiện cuộc sống chỉ như dòng nước tù đọng, những sự hằng hải chỉ là nhảy từ vùng bùn này qua vùng lầy khác. Anh lộp lộp lần nữa “Em từ chức”

Chu Kiều vẫn không đáp lại, Cát Tiểu Vinh đột nhiên hiểu lý do Ngô Nhiễm Nhiễm đi mà không nói lời từ biệt. Biết rõ bên kia không muốn mình đi, tạm biệt chia tay có ý nghĩa gì, dù sao cũng làm người ta đau lòng, không bằng cứ thế mà đi. Anh cũng không muốn biết Chu Kiều nghĩ gì, nhắc chân đi luôn.

Chu Kiều khóa cửa xe lại, hạ ghế ngã xuống nằm ngủ chờ người sửa xe đến. Cô gặm dũa, gặm chính mình đến run tay, không phải do gặp sự cố này. Nhìn đi, người mà cô tuyển làm trợ thủ không đủ kiên nhẫn. Lúc tuyển người cô suy xét những người có kinh nghiệm và khả năng, nhưng những người như vậy không dễ quản lý, cho nên cô muốn người trẻ tuổi nhiệt tình. Biết rằng những người trẻ tuổi dễ dàng cảm tính, cũng dễ mất, cũng không có cách nào toàn vẹn đôi đường.

Tâm sự nặng nề không ngủ được, cô lại ngồi dậy, thấy trong xe có gói thuốc lá. Cát Tiểu Vinh không hút thuốc, chỉ để dành khi ra ngoài làm việc tiện giao tiếp. Trong thời gian này anh làm việc giao tiếp nhiều hơn, càng có khí chất quản lý. Nhưng anh đối với cô vẫn như vậy, có việc đều che chắn phía trước, tăng ca cũng luôn dành để mình làm, đây là lần đầu tiên bùng nổ.

Chu Kiều đốt điếu thuốc. Cô không có thói quen hút thuốc, cầm điếu thuốc trên tay đến gần tàn mới đưa lên miệng hít một hơi. Tiền ở đâu? Cô không tìm không tìm ra tiền. Ngân hàng? Nó có thể nguy hiểm, không phải ngân hàng không cho vay, hiện tại việc cho vay đang siết chặt, cô cũng không còn gì thế chấp. Trừ khi tìm được ai bảo lãnh, nhưng ai sẵn sàng bảo lãnh cho cô, không phải một trăm vạn hai trăm vạn. Tín dụng tư nhân lãi suất quá cao, có loại kinh doanh nào lãi cao như nó, vay đó khác gì uống rượu độc để giải khát. Bạn bè ai có thể cho vay tiền? Cô chợt nghĩ đến Từ Thao.

Không.

Tàn thuốc gần cháy đến tay, cô vội vàng dụi tắt. Trong xe tràn ngập mùi khói thuốc, cô mở cửa sổ thở mạnh, gió thổi vào mặt cô mới phát hiện má mình vừa sưng vừa đau.

Có bệnh sao, khóc cái gì? Khóc cho ai coi? Tàn Vũ Tùng không ở đây, nếu không có thể anh sẽ an ủi cô. Nhưng cô có thể đoán được anh muốn nói, tội gì phải mệt mỏi như thế này? Cô không biết, cô chỉ nhìn lại mười năm qua, điều hối hận là lãng phí hai năm không có giá trị, thời gian hạnh phúc nhất là năm vừa qua, cuộc sống đang bùng cháy.

“Chu Kiều, tự làm tự chịu” cô nói với mình ngoài cửa sổ. Giọng nói vừa trầm vừa khàn, không giống giọng cô, nói xong cô bật cười, haizz, điên rồi “Kiên trì, mình có thể làm được”.

Nếu không thành công, vậy đi... , dù sao cũng đã thử mọi thứ trong cuộc sống... Cô lắc đầu, thoát khỏi những ý nghĩ khủng khiếp.

Đêm quá dài, những ngôi sao mai cũng mờ dần, cô suy sụp ngã xuống ghế, thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tảng sáng

Chu Kiều chờ người sửa xe đến, nghĩ lại thấy thời điểm đang ngủ ngon nhất bị kêu dậy ai mà muốn đi.

Nhờ người không bằng nhờ mình. Cô lấy từ hộp đồ nghề phía sau ra kích, bộ đồ mở khóa vít, lốp xe dự phòng. Lấy kích nâng xe lên, cô cầm bộ đồ nghề tháo ốc vít ra từ từ, vật vã đến cả người đầy mồ hôi, đá mấy cái mới đem được lốp xe xuống dưới. Khi thay lốp xe cô nắm được bí quyết nên thời gian làm nhanh hơn.

Cô thay lốp bánh sau bên phải đổi ra phía trước bên trái để hai bánh có mức hao mòn bằng nhau. Đang bận rộn, Chu Kiều nghe tiếng bước chân đi đến gần. Ở chỗ hoang vu, cô cảnh giác đi nhanh tới trước, nắm chặt cờ lê trong tay mới xoay người xem ai đến.

Là Cát Tiểu Vinh.

Đèn trước xe không đủ sáng để thấy rõ biểu cảm của nhau. Chu Kiều nói “Tôi giúp đặt lốp xe lên trên, tay chị toàn dầu nên tron quá”. Cát Tiểu Vinh không nói gì, cúi xuống đặt lốp xe vào khung, giờ tay “Bộ khóa vít”

Chu Kiều không đưa, cô giải thích “Có dầu trên đó, đừng để dơ tay”

Cát Tiểu Vinh cố chấp đưa tay ra, Chu Kiều đành đưa bộ công cụ cho anh, anh ngồi xổm xuống vặn đinh ốc.

Họ có thể làm tất cả, người sửa xe vẫn chưa đến. Chu Kiều lấy ngón trỏ với ngón cái cảm điện thoại gọi, người sửa xe kêu đi sai đường nên còn hơn nửa tiếng nữa mới đến, Cát Tiểu Vinh giật điện thoại “Còn chưa tới nửa thì ngày mai tôi tới đập cửa hàng anh”

Anh mắng bên kia một hồi cho đến khi bên kia phải báo đảm ngay lập tức sẽ đến.

“Vẫn còn giận chị?” Chu Kiều nhận lại điện thoại, hỏi.

Cát Tiểu Vinh cúi đầu, dùng sức lau dầu trên tay, cả buổi sau mới hé răng “Em thà thấy chị khóc một trận”. Thà nhìn cô khóc một trận còn hơn nhìn cô cô đơn trong bóng tối thay lốp xe một mình. Chu Kiều cười nói “Chị đã khóc rồi”. Lời chưa nói xong mũi đã cay sè, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Cô lấy mu bàn tay lau sạch, nỗ lực cong khóe miệng “Em nhìn coi, chị lại khóc”

Cười còn xấu hơn khóc, Cát Tiểu Vinh quay đầu lại. May mà có tiếng xe vọng đến, anh thốt lên “Đến rồi”

Đổi lốp, sửa xe xong, thuận lợi trở lại khách sạn trời đã sáng. Chu Kiều nói với Cát Tiểu Vinh “Nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều đến công ty”. Trên đường đi về anh vẫn luôn ghen trong lòng, rốt cuộc cũng nói ra “Em xin lỗi, sau này em sẽ không nổi giận”. Chu Kiều nói “Tốt”, cô nói thêm “Phải có niềm tin vào công ty và chính mình”

Cả đêm không ngủ, mệt mỏi quá mức, tấm xong Chu Kiều lại tỉnh táo. Mọi người trong văn phòng nghĩ cô sẽ không đến làm việc nên đang bàn tán về những việc hôm qua. Thấy cô bước vào thì sợ hãi quay về chỗ ngồi. Chu Kiều nhìn mọi việc, âm thầm thấy cần tăng thêm công tác quản lý hành chính. Năng lực của cô có hạn, Cát Tiểu Vinh cũng không am hiểu việc quản lý nhân sự, chủ nhiệm văn phòng là người địa phương, mạnh ở chỗ quen thuộc địa phương nhưng cũng không có tài quản lý.

Cô nghĩ nếu có một tổng giám đốc có khả năng mà lương không quá cao thì tốt rồi. Rồi tự bật cười, tưởng tượng cái gì? Bây giờ cái quan trọng là vấn đề sống còn, nhu cầu quản lý dựa trên hoạt động bình thường liên tục là được.

Chu Kiều kêu nhân viên tài vụ, đưa những điểm chính trong nội dung đã bàn với mấy nhà thầu “Tính toán thù, đem số tiền ít hơn 2 vạn thanh toán trước, mặt khác có mấy người yêu cầu trả 50% thì cần bao nhiêu tiền, tiến độ hợp đồng xem chi phí bao nhiêu, tiền lương hàng ngày... tổng chi phí trong 3 tháng là bao nhiêu tiền? nhà cung cấp lớn nhất của chúng ta là ai?...”

Sắp xếp xong công việc, Chu Kiều định thần xem lại tài chính. Cô uống từng ngụm cà phê, xem ra ba mẹ là người đầu tiên bị liên lụy, rồi tới bạn bè; nhưng đó là những khoản tiền nhỏ, tìm tiền từ đâu đây? Ngồi bứt rứt đi, rớt xuống đất, ông trời đừng trêu chọc cô.

Chu Kiều hít sâu một hơi, không để mình nghĩ đến hướng ít nhất công sức đây cảm dỗ kia. Mặc dù đây không phải là vấn đề khó khăn không lường trước, ai cũng biết nếu không gặp phải việc này cũng sẽ gặp vấn đề khác, không nên dựa dẫm vào người khác. Chu Kiều không thể dùng lòng tự trọng của mình để trao đổi với Từ Thao, cho nên vẫn nên bắt đầu xem xét hợp tác với người khác với tiêu chí đôi bên cùng có lợi.

Ai giúp cô có được sự bảo đảm? Mặc dù công ty nhà nước có tài chính mạnh nhưng lại có rất nhiều điều không thể làm, công ty tư nhân nếu không có giao tình đặc biệt lại dễ dàng bị bỏ đá xuống giếng, có lẽ...cái này? Cô trầm ngâm nghĩ, công ty Nhật Bản cung cấp máy móc chính cho cô cũng đã từng có ý định thử đầu tư ở Trung Quốc, chỉ là khi đã hợp tác thì ai chiếm 51%, ai chiếm 49% cô phản còn là điều khó.

Chu Kiều đặt bút xuống, không nên vội vàng, suy nghĩ kỹ rồi quyết định, ít nhất hôm nay không phải là thời điểm tốt.

Cô đội mũ bảo hộ đến công trường xem tiến độ. Cô và Cát Tiểu Vinh bàn thân hiểu kỹ thuật, giám sát chặt chẽ vô cùng, hơn nữa biết bao nhiêu tiền đã đổ vào đây, việc xây dựng ở khu vực số một, số hai đã xong. Hiện tại nhà xưởng quy mô đã hình thành, thiết bị cơ bản đã được lắp đặt tầng dưới, tầng thứ 2 vẫn còn 1 số hạng mục đang xây dựng nhưng thiết bị đã chuẩn bị sẵn bên cạnh đó, khoảng một tháng hơn là có thể sẵn sàng thử nghiệm hoạt động.

Máy cần cầu đang hoạt động, Chu Kiều dừng lại xem họ hoạt động. Có hai mươi, ba mươi kiện hàng đang chờ được nâng lên, người điều khiển xe cẩu không chú ý đến cô, hết sức chăm chú làm việc. Khi có người đến gần bên dưới đều bị bọn họ quát mắng ngăn lại, ở chỗ này lúc này do bọn họ quyết định. Đây là nhà máy, làm lâu sẽ thấy phiền, sẽ thấy chán

nhưng nếu không có... sẽ canh cánh nhớ suốt trong lòng, ở đó mỗi vị trí có sự chuyên nghiệp riêng của mình.

Khi bộ phận phát triển làm truyền, thường xuyên giúp Chu Kiều biết ý nghĩa quan trọng của việc đầu tư, cô nghe chỉ cười. Cô đâu có nghĩ nhiều như vậy, cái gì mà vì nước vì dân, cô không nghĩ đến đó, chỉ là như một loại quán tính, biết việc này mình có thể làm, mà có thể làm tốt, lại có điều kiện để làm cho nên cứ thế thực hiện. Giống như có người muốn ăn cơm, như người có cảm tình với động vật, hoàn toàn là một loại bản năng. Nếu như phải trả giá, chuyện gì không cần phải trả giá, thuận lợi dĩ nhiên là tốt, còn nếu trăm cay ngàn đắng chỉ cần là bản thân nguyện ý thì có khổ cũng cam lòng.

Di động rung lên trong túi quần, Chu Kiều đi đến nơi yên tĩnh để nghe “Sao giờ này lại gọi cho em?”

“Anh nhớ em” giọng Tần Vũ Tùng rất nhẹ nhàng

Cô không tin điều đó, cô gọi điện thoại mỗi ngày. Anh cười “Anh nhớ em thật, cứ cảm thấy hôm qua em có việc gì đó không đúng, có chuyện gì không?”. Cô thậm chí may mắn vì sự ồn ào xung quanh có thể che giấu tâm tình của mình “Có chút việc nhưng em có thể xử lý được”. Anh cũng không truy hỏi “Khi em cần anh, chỉ cần nói ra, lúc nào cũng có anh đây”

“Dạ”. Trong khoảnh khắc, cô rất muốn có anh ở bên cạnh, nói với anh những phiền não, rắc rối của mình. Nhưng cho dù anh có thật sự ở trước mặt, cô cũng không thể nói nên lời, chỉ có thể đối với bản thân mạnh mẽ hơn, tự mình vượt qua.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Vũ Tùng xách hành lý chuẩn bị trả phòng. Trong thang máy, anh không thể không huyết sáo, tưởng tượng anh đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Kiều, cô có thể ngạc nhiên thế nào. Mọi việc đều ổn, anh có thể thuận lợi về. Không phá đi thì không xây mới được, không có cuối năm ngoài với đầu năm nay lẫn lộn, càng không có bước tiến hiện tại, quyền lực, tiền bạc... Anh đã chuẩn bị tốt dao to búa lớn đi chém giết.

Anh vừa rồi rất muốn nói với cô anh sắp trở lại, nhưng vẫn cố kiềm lại, để cho cô ngạc nhiên nhiều hơn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Vì em

Tần Vũ Tùng nóng lòng về nhà nhưng đường đi vốn dài. Máy bay hạ cánh, còn chưa ổn định anh đã mở điện thoại, nhưng Chu Kiều tắt máy. Có thể cô đang đi công tác ở đâu đó, anh nghĩ.

Về nhà báo bình an với ba mẹ, lại xử lý mấy cuộc điện thoại công việc, Tần Vũ Tùng gọi thử lại, cô vẫn không mở máy, không biết đi đâu. Anh hơi buồn, sao cô đi đâu cũng không nhắn. Nhưng anh cũng không nói với cô hôm nay anh về, cho nên cũng như cô thành ra không có cách nào để trách móc.

Chu Kiều vẫn tắt máy, Tần Vũ Tùng gọi đi gọi lại vẫn không được. Gọi đến văn phòng cô thì tiếp tân từ chối cung cấp thông tin cô đi đâu. Anh chuyển hướng tìm Cát Tiểu Vinh, cô gái ấy vẫn khẳng khái “Quản lý Cát không có ở văn phòng”

Tần Vũ Tùng hơi lo lắng nhưng anh còn có công việc của mình. Anh đến công ty sắp xếp việc kiểm tra việc chi trả khi đi công tác của bộ phận giám sát bán hàng. Phòng tài chính tăng ca làm việc, xem xét chứng từ của năm trước. Trước đây có một việc tương tự đã xảy ra, trưởng phòng kinh doanh bị sa thải, cựu giám đốc tài chính bị kỷ luật, cho nên giám đốc tài chính hiện tại cẩn thận, hướng dẫn mọi người trong bộ phận làm việc suốt đêm. Tần Vũ Tùng và thư ký làm người kiểm tra, mãi hơn 9h tối mới rời văn phòng.

Chu Kiều cuối cùng cũng gửi mail cho anh, nói đi Nhật bản có việc, trở về lại nói cụ thể hơn. Tần Vũ Tùng không hoàn toàn yên tâm nhưng biết tâm lý cô muốn chính mình giải quyết. Anh không phải như vậy, khi cô xử lý việc của anh cũng có hỏi qua anh tiếng nào đâu. Kiểu đối xử bất bình đẳng này khiến anh bất lực, quyết tâm tìm cơ hội nói rõ với cô vài câu, kiểu một chiều như thế này không có lợi cho mối quan hệ lâu dài giữa hai người.

Anh có rất nhiều suy nghĩ cho tương lai, cuộc sống hai người chắc chắn sẽ khác với hiện tại. Có thể phải đổi căn hộ, hoặc chờ thêm vài năm để cô ấy sinh con; nếu cô không thể bốn ba hai nơi, anh vẫn nên tìm cách gì đó dù bây giờ giao thông thuận tiện, đi lại cũng không thành vấn đề.

Thang máy từ từ đi xuống, bây giờ đã hơn 10h tối, anh cũng có nhiều thời gian suy nghĩ về gia đình, lúc trước có người oán giận “Em thà là khách hàng của anh, anh đối với khách hàng còn tốt hơn đối với em”

Thang máy “ding” một tiếng dừng ở tầng lầu của bộ phận tài chính, gián đoạn suy nghĩ của Tần Vũ Tùng. Giờ này ai còn ở văn phòng? Anh theo bản năng nhìn đồng hồ đeo tay, 10:23. Theo yêu cầu của anh, bộ phận tài chính tăng ca không được quá 9h tối, để tránh tình trạng mệt mỏi quá mức mà công việc không hiệu quả. Cửa mở, Thôi Chi Phương đứng trước cửa. Cô cũng không ngờ người trong thang máy là anh, cô đang ngáp dờ vội vàng lấy tay che miệng.

Tần Vũ Tùng nhanh tay giữ nút trước khi cửa thang máy đóng lại “Vào đi”

Thôi Chi Phương bước vào, thang máy lại đi xuống.

Từ lần điện thoại trước, Thôi Chi Phương không biết làm sao đối mặt với Tần Vũ Tùng với Chu Kiều, cố tình tránh mặt hai người. Nếu có thể quay ngược thời gian, cô nhất định không làm ra việc ngu ngốc đó.

Thôi Chi Phương nhìn chằm chằm chân mình, Tần Vũ Tùng hỏi “Còn ai trong văn phòng không?”

Thôi Chi Phương lắc đầu, “Không còn, gần như mọi việc đều đã xong, em còn muốn ở lại làm cho xong việc, không cần chấm công thêm giờ”

Trước đó Tần Vũ Tùng đã nói qua với người của bộ phận tài chính, lần này tăng ca là do tình hình đặc thù, trong vòng 3 tháng sau sẽ cho nghỉ bù; cũng đề nghị quản lý cố gắng tránh làm thêm giờ không cần thiết. Lời vừa nói ra, Thôi Chi Phương có chút hối hận, có thể anh chỉ quan tâm, mình trả lời lại ngang như vậy. Cô vội bổ sung “Giám đốc nói kết quả lần này ảnh hưởng đến không ít người đi người ở lại, cho nên tại em phải hết sức cẩn thận”

Tần Vũ Tùng chia kế hoạch thành 2 bước, đầu tiên là làm sạch sẽ một số nhân viên bán hàng cấp trung, cấp thấp; bước thứ hai là nhắc nhở ý thức về giám sát, thuận tiện chỉnh đốn lại quản lý cấp trung và cấp cao. Xem ra ý định của anh quá rõ ràng, đến Thôi Chi Phương cũng biết. Tần Vũ Tùng nói “Khuya rồi, tôi đưa cô về”

Thôi Chi Phương vội vàng từ chối “Không cần không cần”. Nếu anh đưa cô về, trên đường đi sẽ rất khó xử.

Từ góc độ công việc, Tần Vũ Tùng đánh giá cô rất cao; hơn nữa về mặt quan hệ thân thích, sau này cũng không thể tránh khỏi việc gặp mặt, tốt nhất là giảm bớt sự bối rối không cần

thiết của cô. Anh cười nói “Đi thôi, chúng ta còn có thể bàn công việc, cô còn nhớ kết quả của bảng tổng kết không?”

Người đứng đầu hỏi, cấp dưới sao có thể không trả lời? Thôi Chi Phương đi đến bên xe anh. Kết quả tổng hợp cho thấy chỉ có ít người không gặp vấn đề gì trong việc chi trả công tác phí, đại đa số đều có gian dối, nếu không đưa các khoản phí tiêu dùng cá nhân vào chi phí công tác thì sẽ là chi phí công tác sai lệch với những khoản mục được quy định. Đó cũng nằm trong dự kiến của Tần Vũ Tùng, cũng may mùa xuân trước có tuyển một nhóm thực tập sinh với các nhà quản lý chuẩn bị cho đây chuyển sản xuất mới, tất cả họ đều do Tần Vũ Tùng trực tiếp phỏng vấn, đều có tính tích cực, có thể phát huy tác dụng trong lúc này, đây cũng chính là nằm trong kế hoạch của anh.

Cảm giác Thôi Chi Phương thật khác, cô ngồi trong xe anh, thấy anh bất động thanh sắc nhưng cô lại sinh ra chút khủng hoảng. Gần đây công ty có rất nhiều tin đồn, phần lớn nói Tần Vũ Tùng đang trở mình, một mặt diệt trừ những người cũ, nâng đỡ người của mình lên trên, mặt khác lại sắp xếp luân chuyển nội bộ lớn trong cả nước, ép những người không nghe lời anh không thể không đi. Có thể nói tàn nhẫn độc ác, thay đổi hoàn toàn so với cách làm việc lúc trước của anh.

Đại khái lời đồn luôn có vài phần sự thật, Thôi Chi Phương âm thầm nghĩ, thật ra trước nay cô cũng không hiểu gì về anh, vậy mà vì cái gì dám can đảm gửi tin nhắn cho anh? Trong lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe Tần Vũ Tùng hỏi “Thường thì ở nhà cô đều về quê thăm người thân, họ không lên đây thăm người thân à?”. Thôi Chi Phương không nghĩ anh sẽ chuyển đến để tài này, trực giác đoán anh muốn biết việc của gia đình Chu Kiều “Mấy hôm trước đi với vợ mới tới, lúc anh còn đi công tác”. Cô hỏi theo bản năng “Chị họ vẫn tốt chứ?”

“Cô ấy đi công tác rồi” Tần Vũ Tùng đánh lái, Chu Kiều đang gặp rắc rối gì?

“Chị ấy liều quá, tài chính bị thiếu, mấy người công nhân nói rằng họ không lấy được tiền thì sẽ bỏ đi”. Thôi Chi Phương nghe nói Chu Kiều đã đem vốn ban đầu đi dự định đưa đi giải quyết nên đã bị vợ phạt quỹ cả đêm, ngày hôm sau chân như bị phế luân, đứng cũng không đứng thẳng nổi. Vợ là người theo chủ nghĩa cũ, cái gì mà ngọc không mài không sáng, không ăn chút khổ không chịu nhớ. Rõ ràng rất thương con gái, chẳng những đem toàn bộ tiền ra mà còn lên đến nhà máy xem qua, trở về còn nhờ bạn bè thân hữu làm thành một đoàn đi cổ vũ, gặp mặt lại cứ làm như hung thần ác sát.

Anh nhớ đến thái độ của cô trong lần điện thoại, Tần Vũ Tùng chợt hiểu, cô tưởng anh là người đến đòi tiền. Anh hỏi “Cô có điện thoại của Cát Tiểu Vinh không?”. Có lẽ anh có thể làm gì đó vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Mặt trời mọc

Chu Kiều ngồi ở sảnh khách sạn chờ câu trả lời. Điều kiện hợp tác của cô là cô sở hữu 51% cổ phần; không đồng ý cũng không sao, hiện tại tài chính của cô khó khăn, trở về đem đất đai cùng thiết bị sang tay, có thể thu về được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tìm một chỗ yên ổn, qua ba bốn năm lại bắt đầu. Ở Trung Quốc có rất nhiều ông chủ công ty tư nhân làm như thế, các nhà chức trách có thể tiếp nhận, những nhà cung cấp thiết bị nước ngoài có thể thu hồi tiền nhiều ít thì tự cầu nhiều phúc đi, vốn dĩ buôn bán luôn có rủi ro. Nếu bọn họ nguyện ý chiếm ít hơn 2% cổ phần, tình hình sẽ khác hoàn toàn, 5 năm hợp tác, bọn họ cho người đến ở trong nhà máy chắc chắn có thể nắm bắt được việc sản xuất, quản lý và thị trường.

Cô biết mình hôm qua nói muốn bỏ nhà máy là chơi xấu, nhưng thật sự khả năng cô vực dậy không nổi, đành phải ném vài câu tàn nhẫn buộc họ tỏ thái độ. Mỗi ngày trở về khách sạn đều nói chuyện điện thoại với Cát Tiểu Vinh, không nói cô cũng biết anh ta đang nỗ lực chống đỡ. Anh ta là kỹ sư, thiếu kinh nghiệm trong việc xử lý tình huống tương tự. Cô đã sử dụng một nửa số tiền của ba mẹ, đây là do tin dụng chèn ép. Trên thực tế không ai có thể chuẩn bị 100% tài chính khi mở nhà máy, có thể có được một nửa đã là rất mạnh, hầu hết đều tay không mượn ở ngân hàng, cùng với việc nợ nhà cung cấp, sau khi sản xuất, sau này có lợi nhuận sẽ hoàn lại từ từ, sau hai ba năm nhà máy không phá sản mới thực sự bắt đầu kiếm tiền.

Sau khi cô nói ra, bên phía Nhật Bản ngây người, có vẻ như không nghĩ cô lại có thể không biết xấu hổ ngang nhiên nói quyết nợ. Hai bên hợp tác từ trước, bên Nhật Bản là công ty gia đình, thiết bị sản xuất quy mô không nhỏ, bởi vì phương thức kinh doanh bảo thủ, thiết bị sản xuất ở quy mô vừa và nhỏ, có chiều hướng giảm dần trong sự phát triển của các mô hình công suất lớn khác. Vì vậy, lần này khi đầu thầu dây chuyền sản xuất không đúng tiêu chuẩn của mình, họ mạo hiểm mất một bước để cam kết mức giá duy nhất tiếp theo của mình, mà còn để chuẩn bị cho việc trang bị thêm hướng sản xuất mới.

Người đại lý tại Thượng Hải xem thấy tình hình không đúng, vội vàng đề nghị hai bên ngày mai bàn lại, Chu Kiều thả một câu “Không bàn nữa, ngày mai tôi về nước, hoặc thực hiện theo những gì tôi đề nghị, nếu không thì chờ xem”

Nhóm “mẹ chồng” người Nhật Bản này, Chu Kiều bắt đầu đi mà nhìn đồng hồ trên tường, càng ngày càng gần đến giờ ra sân bay. Cô đứng lên, đầu gối vẫn âm ỉ đau, lời ba nói còn vang trong đầu “Dùng tường con kiếm được mấy đồng tiền thì ghé gối, chỉ cần một ngày còn làm kinh doanh, vẫn phải dùng mặt nóng áp mông lạnh. Hôm nay cho con một bài học, về sau con sẽ biết tiền có không dễ dàng, con sẽ không bị đánh bại. Làm kinh doanh không nói tình cảm, tàn nhẫn nhất là đem tiền bỏ vào trong túi còn bắt người khác xoay quanh mình, tay phải nắm thật chặt. Nhưng người làm kinh doanh cũng nói đến tình cảm nhất, đặc biệt một người, nói không chừng là đặc biệt cả nhóm khách hàng tiềm năng, tính khí của con cần phải rèn giữa nhiều”

Chu Kiều mang hành lý xuống xe, đi vào đại sảnh sân bay. Tới khi tạm biệt người đưa tiễn bên kia, đến mang hy vọng, về không thành công, đành phải khởi động phương án dự phòng, trở về đối mặt với ngân hàng. Đó là việc khó khăn, cô nghe miệng đắng chát.

Đổi thẻ lên máy bay, qua kiểm tra an ninh, Chu Kiều tìm được cổng lên máy bay. Hành khách nhộn nhịp, âm thanh ngôn ngữ quảng cáo xa lạ, điều hòa không khí lạnh lẽo, cô trùm áo ngoài lên đầu, nỗ lực hít sâu, không có gì, cùng lắm thì bắt đầu lại. Tuy nhiên, cô biết điều này không giống như trước đây, khởi đầu khác nhau, trào càng cao ngã càng đau.

Không thể nghĩ về nó nữa.

Chu Kiều đứng lên đi mua một ly cà phê, chất lỏng đắng mang đến ấm áp. Cô uống từng ngụm, không phải chưa từng thất bại, chồng đã đi, nhà máy cũng bán, chỉ cần cô còn ở đó, vẫn có thể gượng dậy. Sau đó không phải đã gặp được Tần Vũ Tùng sao, ai nói mất đi sau sẽ không có nữa. Chuyến bay bắt đầu gọi lên máy bay, cô ném ly không xuống, bước đi. Mặc kệ thế nào, đi về trước rồi tính, luôn có cách giải quyết.

Chạng vạng, máy bay đáp xuống sân bay Hồng Kiều – Thượng Hải. Nghe tiếng nói quen thuộc giọng phổ thông, giọng Thượng Hải, cô thấy thoải mái trong lòng. Cô đến cửa hàng tiện lợi mua ly cà phê, vừa mới mở điện thoại đã có tiếng reo, là người đại lý bên Thượng Hải “Cô Chu thật là người có cá tính, chúng tôi gọi đến khách sạn, bên đó nói cô đã về Trung Quốc. Cô đã đến Thượng Hải rồi sao?”

Chu Kiều cười đáp “Anh biết chúng ta là người trong nhà máy ra, không có thói quen ngồi trong phòng họp nữa”

Nói tới nỗi lui, đối phương vẫn muốn thuyết phục cô bán 51% cổ phần. Chu Kiều xoay ly cà phê, “Linh Mộc tiên sinh, không cần phải nói nữa, tôi thích thẳng thắn, được hoặc là không được?”

Cuối cùng cô đợi cũng được rồi.

“OK”

Bùm ~ Chu Kiều nghe lòng nổ bùng như pháo hoa, cô kinh ngạc với chính mình vì vẫn có thể giữ giọng điềm tĩnh “Hợp đồng bên ông làm xong gửi mail cho tôi”. Cho đến khi cúp máy, lòng cô tràn đầy niềm vui. Cô cố gắng không chế mình đi qua đi lại, phải biết rằng vừa rồi có một khắc cô rất muốn từ bỏ, có phải cô làm chủ hay không có quan trọng gì đâu, nhà máy còn là được. May mắn là không từ bỏ, may mắn là đã kiên trì.

Cô không chế cảm xúc, nhắn tin cho Tần Vũ Tùng “Em đã về rồi”. Sau đó gọi điện cho Cát Tiểu Vĩnh.

Nghe nói thỏa thuận đã xong, Cát Tiểu Vĩnh reo lên vui mừng. Hình như anh ta đang nói chuyện với ai đó, anh dừng lại hỏi Chu Kiều “Tần tổng ở đây, chị có muốn nói chuyện với anh ấy không?”. Cô chưa kịp phản ứng, anh ta đã nói tiếp “Hôm nay có Tần tổng tới giải vây, nếu không đảm nhận công kia thật sự muốn bỏ đi. Bảo vệ của chúng ta không nhiều, thiếu chút nữa gần không được bọn họ, may mà Tần tổng tới”.

Cát Tiểu Vĩnh vừa nói vừa cười ngược ngùng, hôm trước anh ta đắc tội với Tần Vũ Tùng, lúc Tần Vũ Tùng hỏi anh có thể giúp đỡ được gì, anh ta đã không kiên nhẫn gào lên “Trừ khi anh mang một ngàn vạn tới, nếu không thì không có gì cần anh giúp đỡ”. Khi đó anh không nghĩ Tần Vũ Tùng thật sự mang tiền tới. Tuy không có một ngàn vạn nhưng Tần Vũ Tùng bằng ba tác mệnh lười đuổi những nhà thầu kia đi.

“Anh ấy nói anh ấy là trợ lý của chị, chị rút tiền từ công ty đi đầu tư, chẳng những tài chính không có vấn đề mà còn xây dựng thêm giai đoạn hai, giai đoạn ba. Hơn nữa kiểm tra thấy ngân phiếu ở ngân hàng, những người đó tin tưởng, nhận lỗi nói về sau vẫn muốn hợp tác tiếp”

Tần Vũ Tùng lấy điện thoại của Cát Tiểu Vĩnh “Em không để ý chứ? Anh nghĩ dù sao em cũng cần quyền tiền, cổ tình thôi phòng lên chút”

Chu Kiều hỏi “Anh lấy tiền ở đâu ra?”. Sáu trăm vạn đấy, nhân viên văn phòng lập tức lấy đâu ra?

Anh không quan tâm “Anh đem nhà với xe thế chấp, còn tìm bạn bè giúp đỡ, đưa cho em sử dụng trước”

Đồ ngốc, Chu Kiều không nói nên lời.

Anh còn thoải mái cười đùa “Anh thấy em quản lý lộn xộn quá, rất kỳ cục. Hay là em thuê anh đi, sau này em ra trận chiến đấu, anh giúp em xem xét mọi thứ xung quanh.

Cô buột miệng “Được đó, một lời đã định”

Anh dừng một chút “Em nghiêm túc chứ?”

Không sợ đâm lên vết xe đổ sao? Chu Kiều tự hỏi mình, câu trả lời là vẫn sợ nhưng cô cố gắng không mắc lỗi tương tự. Nhưng anh có thể không? Anh còn sự nghiệp của mình. Cô bình tĩnh lại “Em nói nghiêm túc, nhưng anh cũng nghiêm túc suy nghĩ, không cần nhất thời xúc động mà quyết định”

“Để anh nghĩ lại” anh phải suy nghĩ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Hợp tác

Buổi tối 8h40, Chu Kiều cố ý lựa chỗ ngồi phía sau. Xe buýt chạy rất nhanh, ra khỏi nội thành là một đường chạy như bay, hai giờ sau đã qua cầu, khoảng nửa giờ nữa là đến nơi. Cô nghĩ nhiều thứ, cô cố gắng bình tâm tĩnh khí để ngủ, nhưng không thể nào ngủ được.

Tương lai sẽ như thế nào? Cô từng nghĩ việc giữ mối quan hệ với anh hơn bạn bè, rồi lại không tiến tới hôn nhân, thuận tủy thỏa mãn nhu cầu mỗi người, khi mệt mỏi thì dựa vào nhau trò chuyện. Rồi thời gian qua đi, cô biết rõ đây là tự lừa mình dối người, đời này không có gì bất biến.

Chu Kiều nhìn ngoài cửa sổ, một số ánh đèn ở xa. Nếu ánh đèn thành thị như những ngôi sao thành phố khiến cô thấy thế giới tốt đẹp, hiện tại tuy có phần hơi cô đơn nhưng yên tĩnh. Cô biết nơi cần đi phía trước, nơi đó có anh, còn có những người đồng nghiệp như Cát Tiểu Vĩnh chờ cô trở về. Cô từng ở trong bóng tối khóc một mình, hoài nghi do không ai đến hay do đêm quá dài, cuối cùng cũng có ngày nhìn được mặt trời mọc ở phía đông, kiên định tìm lại chính mình.

Xe buýt chạy chậm lại khi đi xuống đoạn đường dốc. Chu Kiều lắc lư theo đuôi xe xóc nảy, toàn thân mệt mỏi, anh đang đợi ở bên xe. Cô và anh đều cố gắng đem người kia ra khỏi cuộc sống của mình, bởi vì nếu thực sự ở bên nhau sẽ có nhiều xích mích bất đồng, nhưng lần chia tay đó không thành công. Nếu chia tay, hiện tại phải đau khổ, mà tiếp tục đi tới, cho dù có gặp chuyện không vui cũng là việc của sau này.

Tần Vũ Tùng ngồi trong xe chờ chuyển xe buýt cuối cùng đến bến. Cô đã yêu cầu anh nghiêm túc xem xét, anh nghĩ đó không phải là ý hay, do anh nhất thời bốc đồng. Nếu không có mối quan hệ thân mật, nếu không phải là cô, anh không bao giờ nghĩ đến việc rời công ty để đến làm việc cho công ty tư nhân. Anh tự nhận mình có khả năng, nhưng tính chất hai loại công ty hoàn toàn khác nhau. Ở đâu cũng có thể thấy những người quản lý chuyên nghiệp rời khỏi nơi công tác trước đó vì lợi thành công không nhiều lắm. Anh nghĩ tới rất nhiều hình ảnh tương lai của anh và cô, chỉ có không bao giờ nghĩ tới việc làm việc cùng nhau. Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, với tính cách trước mắt khó tránh khỏi việc cãi nhau. Hơn nữa muốn tốt cho cả hai, anh cũng nên có khoản thu nhập ổn định, dồi dào, nếu cô ấy gây dựng sự nghiệp thất bại, còn có thể có đường lui.

Cho dù là buổi tối, vẫn có xe ra vào bến không ngừng. Biết rõ chiếc xe cô ngồi không thể đến quá nhanh, anh vẫn sợ bỏ qua không thấy cô, chăm chú nhìn từng chiếc xe vào bến.

Khi anh ra khỏi xe, anh nhớ lại cả ngày anh ở công ty Chu Kiều. Các nhân viên trẻ trong văn phòng lên ăn vặt, xem web. Nhưng họ cũng giúp bà chủ của mình giải thích: "Chu tổng không chạy trốn, bất cứ ai cũng có khả năng làm việc đó nhưng dù sao thì Chu tổng sẽ không làm điều đó."

Có thể đuổi những người đến đòi tiền đi cũng nhờ công những lời nói chân thành của những người trẻ tuổi đó, bọn họ sẽ không nói dối.

Khi anh và Cát Tiểu Vĩnh ăn tối, bởi vì cùng trải qua hoạn nạn nên cuộc trò chuyện rất nhiều nội dung, bao gồm cả lý do tại sao họ bỏ công việc tốt đang mơ ước để chạy tới nơi hoang vu này làm việc với Chu Kiều.

“Lúc đầu tôi không nghĩ nhiều, khi đó còn làm trong Viện, làm sơ đồ tổng thể cho chị ấy. Sau đó nói chuyện ngày càng nhiều, cảm thấy chị ấy rất sáng tạo. Tôi dần khao khát điều đó, chị còn khuyên tôi không nên bốc đồng. Lúc đó tôi 26 tuổi, cho dù có lãng phí 10 năm vẫn còn thời gian bắt đầu lại, cho nên mới hạ quyết tâm. Bây giờ nhìn lại, tôi vẫn cho rằng đáng giá” Cát Tiểu Vinh nói, “Tần tổng, anh ở lại giúp chị ấy đi, chị thiếu một người có khả năng mà đáng tin cậy giúp đỡ, anh sẽ nhận được phản hồi đáp mà anh muốn”

Yêu cũng rui ro như đầu tư, trả giá nhưng có thể không được đền đáp; nhưng quá trình cho đi và nhận lại không thể đo đếm được vẫn hấp dẫn hết lượt người này đến lượt người khác.

Chu Kiều mơ mơ màng màng ngủ, xe buýt dừng lại ở trạm, bị tiếng người xuống xe đánh thức. Cô bước xuống đất mới có chút tỉnh thần. Anh ở đâu? Gần như vừa ngược lên, cô đã thấy anh trước mặt. Không kịp nói chuyện, gần như là đồng thời anh ôm lấy cô, mà cô cũng nhào vào trong lòng anh. Gắt gao rúc vào nhau, tham lam cảm nhận sức nóng cơ thể của người kia, mỗi tấc da thịt đều muốn bên kia, giống như mực rơi vào nước, nhanh chóng hóa thành trong ta có người trong người có ta, không thể tách rời.

Trở lại khách sạn, rốt cuộc có thể không kiêng dè gì mà hôn môi, anh chậm tốc độ lại, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng xoa dịu cô, đốt lửa trên tấm lưng mịn màng của cô. Cô thích bộ ngực rắn chắc, bụng thon của anh. Mềm mại và cứng rắn ở bên nhau, mười ngón tay nắm chặt, không cần ánh mắt hay lời nói, mỗi cử chỉ nhỏ có thể được đáp lại nhanh chóng.

Những khao khát tràn ngập lòng sắp được thỏa mãn, anh đột nhiên dừng lại, nghiêm túc nhìn cô, rồi không lên tiếng mà hôn cô. Từ nông đến sâu, từ sâu lại nông, không cách gì ngăn cản họ có được lẫn nhau.

Tần Vũ Tùng vội vàng tắm rửa, nhìn mình trong gương, có thể do ngủ ngon nên dù dậy sớm cũng không có dấu hiệu thiếu ngủ. Anh phải về công ty giải quyết công việc, “Cho anh chút thời gian, để công ty sắp xếp lại việc tiếp quản khi anh từ chức”. Cứ coi như là mạo hiểm, anh vẫn có một lần làm việc với doanh nghiệp tư nhân.

Anh thấy trong mắt Chu Kiều có sự do dự, cô sợ liên lụy anh. Nhưng so với việc thấy cô một mình vất vả, anh cam tâm tình nguyện bị liên lụy, ít nhất hai người cùng nhau gánh vác có thể chia nhỏ áp lực ra.

Thực tế luôn tàn khốc hơn tưởng tượng, cùng phía Nhật Bản đàm phán là cuộc đua marathon đường dài. Trải qua vô số lần bàn bạc với hội nghị, giằng co qua lại, Chu Kiều có thể bình tĩnh mỉm cười khi 3 bên ký thỏa thuận thay đổi cổ đông và điều lệ mới của công ty. Ngược lại nhân viên tài vụ nhận được biên lai ngân hàng số tiền đô la Mỹ rất kích động tán chuyện với đồng nghiệp “Như vậy từ 2 chủ thành 3 chủ?”. Theo kế hoạch, Tần Vũ Tùng có 15% cổ phần, bên Nhật là 35%.

Chủ nhiệm văn phòng là người sành sỏi nói “Ngốc, bà chủ lớn với ông chủ thứ hai là người một nhà, phân chia cái gì”

Nhân viên tài vụ không phục “Còn chưa đăng ký kết hôn, vẫn là tài sản trước hôn nhân”

Quản lý bộ phận tài vụ ho nhẹ một tiếng, bọn họ thấy hai người chủ một trước một sau quay lại, sắc mặt đều không tốt.

Chu Kiều ngồi ở bàn mình mở máy tính. Tần Vũ Tùng đứng phía sau, tiện tay đóng cửa phòng lại “Anh hiểu em muốn đối xử theo tình với anh ta, anh ta là người bảo vệ lâu nhất ở đây, chịu cực khổ nhiều. Nhưng pháp luật là pháp luật, anh ta dám cấu kết với người ngoài trộm tài sản của công ty, cần phải bị pháp luật trừng phạt”

Cô lo anh đi, anh ung dung thông thả ngồi xuống “Hơn nữa nhân sự là do anh phụ trách, bà chủ lớn tự ý can thiệp rất dễ làm cho trách nhiệm không được phân chia rõ ràng”

Chu Kiều lờm anh, càng ngày càng “trâu” hơn nhì.

Tần Vũ Tùng cười cười “Anh biết vợ anh ta sắp sinh, cũng biết em hứa với vợ anh ta không cho anh ta vào tù, nhưng cách này không tốt cho công ty. Yên tâm, việc nhà anh ta để anh lo, em đừng áy náy”. Anh hạ giọng “Anh không phải máu lạnh, chỉ là 2 người chúng ta có một người ở công ty phải thành người xấu, để anh làm đi. Nhưng em càng ngày càng có khuynh hướng nương tay hơn, không có giống như hồi trước, là chịu ảnh hưởng của anh hả?”

Chu Kiều lại trừng mắt liếc anh một cái, cầm lấy tờ báo ngày. Nhà máy lúc trước hủy bỏ việc cung cấp điện nước cho cô không mở rộng được theo kế hoạch do tác động đến môi trường lớn quá, cuối cùng cô vẫn được cung cấp điện nước như cũ. Đúng là khi đối mặt với lợi ích, không có gì là tuyệt đối, có khi bước qua đoạn đường khó khăn chính là con đường tươi sáng rộng lớn.

Tần Vũ Tùng thấy cô không nói lời nào, đứng lên mở cửa đi ra ngoài, dù sao... hừ hừ, đêm nay cô không thể không để ý đến anh, bởi vì người lớn gia đình hai bên gặp mặt ăn cơm. Trước “kẻ thù chung”, cô và anh luôn sát cánh bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kết cục

Từ đây về sau cuộc sống vẫn cứ có phiền não, nhưng họ vẫn luôn bên nhau.

Bữa cơm hôm nay không thành, các nhân viên bảo vệ bãi công, có người cầm gậy tấn công đập vào đầu Tần Vũ Tùng. Chu Kiều đang đi đến khu vực mới phát triển được thông báo vội quay về thì mọi việc đã được khống chế. Tần Vũ Tùng mặt đầy máu hoàn thành đàm phán, cô chỉ cần đưa anh đi bệnh viện băng bó là được. Miệng vết thương ngay trán, xử lý xong Tần Vũ Tùng trở thành bệnh nhân, không tiện xuất hiện trước mặt cha mẹ hai bên.

“Làm sao bây giờ?” Tần Vũ Tùng hỏi Chu Kiều. Bữa ăn định tổ chức ở Thượng Hải, hai người bây giờ muốn chạy về cũng sẽ rất trễ. Hai bên cha mẹ đều đã đi, nếu đi sớm có thể đã đến nhà hàng rồi, nếu hủy bỏ thì không ra sao. Nhưng nếu hai người không ở đó, mấy người lớn có thể hòa hợp với nhau không?

Chu Kiều lắc đầu, cô cũng không biết, tìm đại lý do không thể về kịp để xem phản ứng mọi người thế nào. May mà cô đã nhờ đi ra tiếp khách, tốt xấu gì cũng đỡ được ít nhiều. Điện thoại kết nối, cô nói, anh ở bên cạnh ghé tai nghe, bên kia rất nóng nảy, ba mẹ đều đã đến đang chào hỏi, nói chuyện với nhau. Chu Kiều vâng vâng dạ dạ nhận lấy một đồng lời quan tâm, ứng phó rồi xong. “Vẫn còn đau hả?” Chu Kiều cúp máy, nhìn thấy biểu cảm của Tần Vũ Tùng, anh có ý gì? Lòng mày anh nhũn lại một cục.

“Không đau. Lần này sao bọn họ lại dễ nói chuyện vậy?” Tần Vũ Tùng nói, bốn người già đều thể hiện việc gây dựng sự nghiệp của những người trẻ tuổi như anh và cô đều là sự quan tâm, an ủi, hợp lý rộng lượng, hòa ái dễ gần.

Cô nắm tay anh “Mặc kệ đi, họ đều là trưởng bối, biết đối nhân xử thế hơn chúng ta. Hơn nữa chúng ta đều như thế này, họ cũng biết đúng mực, có làm khó cũng không được gì mà”. Tần Vũ Tùng bị lời cô chọc cười “Chúng ta thế nào?” Chu Kiều cười “Ngủ chung giường, vào một cửa, làm một nơi, chỉ thiếu thủ tục pháp lý thôi. Nhưng có cần thiết không? Em không sao hết”.

Tần Vũ Tùng đứng lại “Ngày mai chúng ta đi đăng ký”. Mặt anh nghiêm túc, Chu Kiều nhìn băng gạc trên đầu anh, cảm thấy anh hy sinh anh dừng “Cũng không biết làm thủ tục ở đâu.

Hơn nữa anh vậy là cầu hôn sao? Em không chịu, không đủ thành ý”

Còn chưa đủ thành ý? Tần Vũ Tùng âm ỉc “Em đếm lại xem anh cầu hôn bao nhiêu lần? Không có thành ý mà có thể bị từ chối rồi vẫn cầu hôn tiếp lần này tới lần khác. Em muốn loại cầu hôn ra sao? Hoa, nhạc, nhẫn? ở trên trời, dưới biển?

“Em không biết, anh tự nghĩ đi”

Trên đường về, cứ hai phút Tần Vũ Tùng hỏi một lần “Kết hôn với anh đi?”

“Anh định cứ nói đi nói lại vậy hả?”

“Ừ, anh sẽ nói 100 lần, lần thứ 101 chắc em cũng đồng ý”.

Kệ anh, Chu Kiều lái xe, còn mở nhạc lớn hơn chút để tai khỏi bị quấy nhiễu nữa.

Radio đang phát bài hát cũ

“Em sẽ yêu anh

Anh sẽ yêu em

Chỉ vì cô đơn,

Sẽ yêu anh chỉ vì em cô đơn,

Tuy rằng em chưa bao giờ nói,

Em không nói anh cũng sẽ hiểu

Hơn nữa

Sự yếu ớt của em anh đều biết

Nói tới cuộc sống tương lai

Chúng ta đều không nắm chắc...”

Tần Vũ Tùng không ngừng lặp đi lặp lại, trước khi đến nhà máy, anh tắt radio “lần thứ 101, chúng ta kết hôn đi?”

Chu Kiều nói “Được”

Tần Vũ Tùng tưởng cô còn muốn làm càn, không ngờ lại sáng khoái đồng ý, không thể không nhìn cô “Thật sự?”

Cô gật đầu “Thật sự. chúng ta đều như vậy, còn chờ gì nữa, kết hôn thì kết hôn”

Anh vì cô bị thương 3 lần. Người đàn ông đáng thương, chắc lần đầu tiên bị đánh mất cả lý trí, nên anh cam tâm tình nguyện bị đánh lần hai, lần ba. Tuy rằng bởi vì cô đơn mà yêu, quá trình và kết quả vẫn còn ở trong tay, cho nên với cuộc sống tương lai, cô nắm chắc bản thân và cả anh. Gặp đúng người, không phạm sai lầm trong quá khứ, cũng nỗ lực không phạm sai lầm mới, giống như thế này.

Tần Vũ Tùng cố gắng không phản nản, nếu có thỉnh thoảng câu nhàu, ví dụ như người đứng đầu nhà máy kia không chịu chú ý chăm sóc bản thân. Sau đó người đứng đầu nhà máy chịu nghe lời người lãnh đạo cao nhất trong nhà, ngoan ngoãn đi ngủ sớm, ăn ngày ba bữa, cho đến một ngày kêu trời muốn giảm cân.

Cô chạy bộ nửa tháng, phát hiện có một loại béo không thể giảm xuống – bụng phụ nữ mang thai sẽ chỉ càng ngày càng lớn hơn. Có thể là do lần đi du lịch tự túc đó, hay là lần về thăm nhà, không thể nào biết được. Dù sao, trong cuộc sống vẫn có những điều bất ngờ, hai người lần thứ hai có dũng khí để tiến vào cuộc sống hôn nhân lần nữa, chắc chắn có thể đương đầu với mọi thứ.

Có ngày kia, Chu Kiều hỏi Tần Vũ Tùng lúc nào thì coi trọng đến cô.

“Còn cần phải hỏi? Đương nhiên là khi nhìn thấy mặt liên coi trọng em rồi”. Bất kể bây giờ cô ra sao, anh đều nhớ rõ trong ánh nắng ban mai, đôi mắt cô đắm lẹ, đẹp như vậy, bị thương như vậy, làm anh chỉ muốn mình ở bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phiên ngoại: Phú nhị đại lo buồn vô cơ

Khi Chu Kiều nôn lần đầu tiên, cô nghĩ do mình ăn nhiều quá. Cô đã nói với dì nấu ăn cantin nhiều lần, đồ ăn của cô với những công nhân khác như nhau là được, không cần nhồi cô như nhồi vịt. Tuy nhiên nói thì cũng không có tác dụng, theo như cách nói Tần Vũ Tùng “Em ăn ở bên ngoài đi, đừng làm khó bọn họ”. Ăn quán ăn bên ngoài không tiện, bữa trưa Chu Kiều ăn 2 cái chân gà, hai cây xương sườn, 3 viên thịt viên với một mớ rau cải trắng vì không muốn bỏ phí.

Buổi tối Tần Vũ Tùng mang canh cá trích tới, Chu Kiều ủa lên một tiếng. Tần Vũ Tùng nếm thử, “Còn mùi à, anh đã lấy bia đốt qua, không tanh đâu”. Anh múc cho một chén “Thử tay nghề anh xem, ăn được không?”

Trước ánh mắt mong chờ của anh, Chu Kiều nói “Ngon lắm”. Rồi uống hết chén canh.

Đói bụng thì có thể ăn thêm chút nữa, còn no quá thì sao? Chu Kiều đứng ngồi không yên, cảm thấy bị đầy bụng, cổ họng như tràn ngập món ăn, chỉ muốn có thể lấy thìa múc ra ngoài.

Hai người hiếm khi được ở nhà, Tần Vũ Tùng vui vẻ đi hầm nôi thịt bò để ngày mai ăn. Trước khi đi ngủ, anh lấy nước dùng ra nấu chén mì thịt bò, để vào chén đưa cô. Chu Kiều nghe mùi rau thơm, tiêu xay, lập tức lao vào toilet nôn ra một trận.

“Chắc chắn là do trưa nay ăn nhiều quá, ngày mai sẽ ăn ngon”, Chu Kiều cam đoan, tỏ vẻ không phụ lòng Tần Vũ Tùng nấu nướng.

Nhưng ngày mai tình hình còn tệ hơn, Chu Kiều thấy đói nhưng ăn 2 miếng đã không muốn ăn nữa. Tình hình sao lại vậy? Cô dự tính sẽ ăn thanh đạm, giảm dầu mỡ để cho bao tử khỏe lại, có vẻ như cô ăn dầu mỡ nhiều quá nên bị ngấy, không muốn ăn uống.

Ai ngờ chỉ không ăn một bữa cô đã đói đến hoa mắt. Buổi chiều cô tìm đồ ăn, tìm thấy túi bánh quy, cô ăn bánh uống nước lọc. Ăn xong thoải mái hơn 10 phút lại cảm thấy khó chịu, vô toilet nôn sạch.

Đây là bệnh rồi, ngày thứ tư Chu Kiều đi bệnh viện.

Bệnh này khoảng 10 tháng, còn khoảng 7 tháng nữa là sẽ tốt hơn.

“Tôi mang thai?” Chu Kiều không tin được, chỉ có 2 lần không có bảo vệ, cũng trùng hợp quá vậy? “Mất bao lâu thì sẽ hết bị nôn nghén, ăn uống lại được?”

Thông thường thì sau 3 tháng, cũng có người đến tận khi sinh con mới hết, dĩ nhiên cũng có người từ đầu đến cuối không bị, cái này không thể nói được.

Sau 3 tháng, Chu Kiều tổng kết theo ý bác sĩ, ai cũng nói như nhau: mỗi người một kiểu, không thể biết được.

Tần Vũ Tùng đưa Chu Kiều đi bác sĩ tư vấn, cô ấy cảm xúc thất thường, hay khóc, có cách nào cải thiện không? Bác sĩ cũng chỉ nói một đồng lý thuyết là thay đổi nội tiết, người nhà phải yêu thương, quan tâm, chăm sóc đầy đủ, giảm bớt sự suy nghĩ...

Được thôi, Tần Vũ Tùng cố gắng an ủi vợ.

Buổi tối nói chuyện phiếm, anh để cô trên đầu gối “Hôm đó em khóc trong nhà tắm, có khó chịu gì về anh không?”

Chu Kiều lắc đầu nói không.

Tần Vũ Tùng suy luận “Không ăn uống được nên không vui?”

Lắc đầu. “Tù có thời hạn” mà thôi, cái này cô hiểu, chịu được.

“Béo lên nên không vui?”

Lắc đầu, hiện tượng sinh lý bình thường, không phải vĩnh viễn nên không sao.

“Thân thể không thoải mái, dễ bị mệt?”

Lắc đầu.

Tần Vũ Tùng tiếp tục đoán, ba mẹ anh không phải là vấn đề. Anh đã từ chối ý tốt của cả 2 bên gia đình muốn tới chăm sóc con cái cho anh; công ty? Mọi việc đều ổn. Hay là do anh? Nghe nói có người mang thai liền ghét người làm cho cô ấy mang thai. Anh cẩn thận hỏi “Không phải là tại anh chứ?”. Hỏi xong anh đã nhanh chóng che miệng cô lại “Đừng nói, em gât hoặc lắc đầu thôi”. Mới nói xong anh lại hối hận, lại vội vàng lấy tay kia đỡ lấy cằm cô, không cho cô gât đầu “Chúng ta đều phải có con, tuy một mình em nuôi con cũng không thành vấn đề, nhưng quá trình trưởng thành không có cha chỉ dạy, đứa trẻ ít nhiều cũng có tâm lý...”

Chu Kiều cố gắng thoát khỏi tay anh “Anh nói bậy bạ gì vậy”

“Vậy cuối cùng là sao em khóc?”

Mặt Chu Kiều đỏ lên, lâu sau mới ngượng ngừng xoắn xít nói “Trương lai con chúng ta cũng là phú nhị đại (thế hệ giàu có thứ 2). Anh xem tin tức trên báo đó, hầu hết thế hệ này đều không có tiền đồ, em nghĩ con ham ăn biếng làm, không có ý chí phấn đấu, chúng ta làm sao quản lý được con? Có thể muốn quản cũng không được, càng nghĩ càng khó chịu, chứ vậy mà chảy nước mắt thôi”

Cái này thì có gì phải lo lắng, Tần Vũ Tùng không nói nên lời, bật cười. Nhưng mà, khoan đã, hình như cũng không phải không có lý... Anh cũng rơi vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64: Phiên ngoại: Giải thưởng cuối năm trong bao tải

Vào cuối năm, công ty có hơn một nửa là người ở khắp các nơi, vì vậy kỳ nghỉ tết âm lịch bắt đầu từ 27 đến mừng 7 tết. Trước kỳ nghỉ, mọi người đều quan tâm bàn tán xôn xao về giải thưởng cuối năm. Trong 3 năm qua, công ty trên dưới đồng tâm hiệp lực làm việc để có lợi nhuận trong 6 tháng cuối năm nay. Ông chủ nói ngoài tiền thưởng cuối năm như thông lệ, còn có các giải thưởng đặc biệt cho những người có đóng góp xuất sắc.

Các giải thưởng: Đề xuất tốt nhất thưởng 1 vạn tệ. Toàn thể công nhân đều có thể tham gia, đem ý kiến đóng góp của mình gửi đến hộp thư Tần tổng, công ty sẽ chọn ra ý kiến đề xuất tốt nhất.

Giải thưởng còn có nhân viên tốt nhất, mức thưởng là 50.000 tệ. Người tham gia cũng là toàn thể nhân viên, bỏ phiếu kín, bầu cho chính mình vẫn được. Vì là “nhất” nên chỉ có một người duy nhất và có số phiếu bầu cao nhất.

Cuối cùng là giải thưởng cho quản lý cấp trung.

Chu Kiều muốn đem việc phát tiền thưởng cho Tần Vũ Tùng phụ trách, anh không đồng ý “Em vẫn là người thích hợp hơn, chủ tịch nên làm người tốt”. Anh “lấy khuôn mặt trắng trẻo mà dựa hơi phụ nữ” chỉ cần ở bên cạnh xách giỏ cho cô là được. Anh bị người ta nói ra nói vào như thế từ lâu, anh cũng chẳng thèm để ý. Ai mà không bị nói sau lưng, Chu Kiều còn

thâm hơn anh, bị đòn là cộp mẹ, là hồ lý tình, tùy lúc này hay lúc khác mà thay đổi. Còn có tin Chu Kiều đã kết hôn 3 lần, mỗi lần đều lấy một mớ tài sản của chồng cũ, cuối cùng mệt mỏi thì lại tạo cơ hội cho tên rề tiền họ Tần anh đây.

Ai cũng thích những câu chuyện tình ái ly kỳ ha.

Ngày cuối cùng đó cũng tới, sáng sớm Tần Vũ Tùng lấy bộ đồ vest cũ ra, không rộng không chật, vẫn rất vừa vặn với anh. Anh sấy tóc, hường thụ ánh mắt thích thú của Chu Kiều, ai nói vợ chồng lâu năm không còn cảm giác, lâu lâu thay đổi hình tượng lại có cảm giác mới mẻ.

Bảo bối của họ được 21 tháng, Tần Nhất Châu, nhìn thấy ba không giống ngày thường, nhất định đòi ngồi trên người anh ăn sáng. Tần Vũ Tùng uống cà phê, cô nhóc ăn bánh mì, anh không thể không cảm khái, phụ nữ đúng là thích vẻ bề ngoài, con gái nhỏ như vậy đã hiểu được vẻ đẹp của đồ công sở.

Tần Vũ Tùng hơi ngại ngùng, giả bộ không chú ý ánh mắt của vợ.

Vài phút sau, Tiểu Tần buồm chén ngũ cốc xuống “con no rồi” xong rồi bỏ chạy. Tần Vũ Tùng nhìn theo cô nhóc lên cầu thang, thấy con vững vàng lên đến trên mới thu hồi tầm mắt, sau đó mới nhìn đến ánh mắt triu mến của vợ.

Cô nói “Đi thay quần áo rồi đi”

Lúc này anh mới phát hiện cổ áo anh dính ngũ cốc “Tần...”

Tần tổng vẫn mặc áo len và áo khoác như ngày thường xuất hiện ở công ty, làm người quan trọng nhất là nội hàm.

Buổi chiều phát tiền thưởng cho quản lý cấp trung, Tần Vũ Tùng từ xưởng trở về, bị bàn làm việc Chu Kiều làm giật mình. Bên chân cô có 8 túi dệt đủ màu xanh, đỏ, trắng, có cái cao cái thấp.

“Cái gì vậy?”

Chu Kiều cầm 1 túi lên, mở ra cho anh xem, bên trong là một đồng tiền. Loại kích thích thị giác này không nhỏ, ngay cả Tần Vũ Tùng cũng bị sốc “Tất cả đều là tiền mặt?”. Tiền thưởng nhiều nhất là Cát Tiểu Vinh, hôm nay anh ta có lẽ phải vác cả bao tài tiền về sao?

“Đúng vậy”

Dù sao... không ai ngại xách túi màu xanh đỏ tím vàng, ai được gọi vào cũng đều xách túi rồi đi, vất vả một năm nên xứng đáng nhận phần thưởng.

Chu Kiều đã làm người tốt xong, tới phiên Tần Vũ Tùng làm người xấu, có thưởng có phạt, hôm nay công ty cũng chấm dứt hợp đồng với những quản lý không phù hợp. May mắn là chỉ có 1 người, Tần Vũ Tùng lấy khăn lông đi lau công đưa tới lau người, càng may là lúc anh đi phân xưởng đã thay áo khoác lông bằng quần áo bảo hộ, nếu không nguyên lý nước hắt tới anh vậy làm ướt hết quần áo rồi.

Nhìn Tần tiên sinh chật vật, Chu Kiều trầm tư suy nghĩ, không biết đây là việc tốt hay xấu, người đàn ông này càng ngày quần áo càng thoải mái đơn giản, càng ngày càng khác xa vẻ đẹp thời thượng hồi xưa...

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Phiên ngoại 3

Lúc khai trương xưởng không thể không có việc thờ cúng một chút, việc nghênh đón thần tài mỗi năm là việc phải làm.

Ngày mùng 4, cả nhà ở nhà ba mẹ Tần Vũ Tùng ăn cơm, Chu Kiều lái xe chở một nhà 3 người quay về Nam Thông.

Không có cách nào khác, Tiểu Tần phải ngồi với ba, trong xe cũng không được có tiếng gì khác, nếu không sẽ ảnh hưởng tiếng hát của cô nhóc.

“Ba, con hát ba nghe “Hãy xem nếu con là một con cừu...”

Người làm ba thì phải nhanh chóng vỗ tay khen ngợi “Hay quá”

“Cừu vui vẻ, cừu xinh đẹp, cừu lười biếng, cừu chậm chạp...” Tiểu Tần hát lưu lo, Chu Kiều chợt nhớ đến quảng cáo cừu vui vẻ, bật cười. Bọn nhỏ không vui, trừng mắt “Mẹ hư”. Tần Vũ Tùng sờ mái tóc mềm mại của con, “Mẹ chỉ cười một tiếng, sao lại hư? Mẹ nghe con nói vậy mẹ buồn, chút nữa không có sức kể chuyện cổ tích cho con”

Tiểu Tần là cô bé ngoan, biết sai thì sửa “Mẹ ơi, con thu hồi lời mới nói nha”

Chu Kiều hừ hừ “Muộn rồi, mẹ giận rồi”

Tiểu Tần quay đầu, quan sát sắc mặt ba mình. Ba nhún vai, xòe tay về bất lực, còn lửa cháy đổ thêm dầu, nói thâm vào tai cô bé “Nhà mình mẹ là lớn nhất”.

Tiểu Tần suy nghĩ đến nhũn mày lại, nghĩ cách. Bé xoa đầu mẹ, “Mẹ ngoan, không tức giận nữa, cho mẹ một cái kẹo que”. Nói được là làm được, bé móc trong túi ra cây kẹo, lột bao kẹo đút cho Chu Kiều “Mẹ ăn kẹo đi”

Chu Kiều ngậm kẹo lúng búng “Được rồi, tha lỗi cho con đó”

Tiểu Tần nhẹ nhõm thờ ơ, học theo dáng vẻ ba mình nhún vai “Ba, mẹ là người lớn mà y như con nít, con không tin mẹ giận thật đâu”

Tần Vũ Tùng nhin cười “Sao con nói vậy?”

Tiểu Tần nghiêm túc nhớ “Hôm trước ba làm mẹ giận, mẹ nói không thêm để ý tới ba nữa, xoay người lại là quên mất”

Tần Vũ Tùng nhớ, hôm đó ở nhà Chu Kiều, anh nói với cô đầu năm không ở khách sạn, ở lại nhà ba mẹ. Hai người đưa bé với bà ngoại đi ăn sáng, hai người nhỏ tiếng cãi nhau, không ngờ bé vẫn phát hiện. Anh xấu hổ cười cười “Ba mẹ không phải cãi nhau, có đôi khi ý kiến không giống nhau nên nói chuyện thôi”

Tiểu Tần ôm lấy Tần Vũ Tùng, cọ mặt lên tay anh “Ba, mẹ là con gái, ba phải nhường mẹ”

Tần Vũ Tùng đồng ý.

Khi tới trạm xăng, Chu Kiều ngoái nhìn hai cha con dựa đầu nhau ngủ. Theo mẹ chồng nói, Tiểu Tần là bản sao thu nhỏ của Tần Vũ Tùng, lông mày, mũi, miệng, không có gì không giống. Bà còn khuyên cô nhân lúc còn trẻ sinh thêm một đứa, con trai giống mẹ, nhất định sẽ là một cậu bé rất đẹp.

Không sinh, Chu Kiều nhìn khuôn mặt mũm mĩm của con gái, tập trung sức lực, tinh thần nuôi con gái là đủ. Tết này bé đã biết chúc tết nên lấy lòng được tất cả người lớn, thu lại một đồng phong bì lì xì.

Về đến nhà, Tần Vũ Tùng bế con lên định đưa về phòng. Ai ngờ bé tỉnh dậy, ôm cổ anh “Ba ơi, con muốn xem mẹ đốt pháo”. Chu Kiều néo mặt con “Năm trước con chó con nào nghe tiếng pháo khóc ầm ỉ?”

Tiểu Tần nghiêm trang “Đó là việc lúc con còn nhỏ, bây giờ con lớn rồi, không sợ nữa”

Vâng, chuyện năm ngoái tới năm nay là chuyện lúc còn nhỏ.

Cùng nhau đi.

Khi đến xưởng, Chu Kiều đem lì xì tặng cho những người trực tết, chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý.

Vừa qua 12h, ban đầu chỉ một hai tiếng, rồi trăm ngàn tiếng pháo, cuối cùng là pháo hoa.

Pháo hoa nở rộ trong đêm, Chu Kiều vỗ vỗ vào người, quay lại tìm hai cha con.

Tần Vũ Tùng đứng bên cạnh con gái thích, pháo hoa cầm nghiêng nghiêng thế này, phóng ra trước thế này.

Bùm một tiếng, thêm 1 tiếng nữa, Tiểu Tần bẹp bẹp miệng nhỏ, không khóc.

Là một “đứa trẻ lớn”, bé kiên trì phóng xong pháo hoa mới nhào vào lòng mẹ.

Sau lúc lâu, “Tiểu Tần dừng cảm” mới ngược đầu, nước mắt đọng trên mí nói với Tần Vũ Tùng cùng nụ cười “Ba ơi, năm sau con sẽ phóng 2 cái”

Tốt, có tham vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.